

Lan Hồ Điệp 134

*Cô Vợ Thần Bí
Của Ông Hoàng Làng
Giải Trí*

CÔ VỢ THẦN BÍ CỦA ÔNG HOÀNG LÀNG GIẢI TRÍ

Lan Hồ Điệp 134

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Ngược, Sủng

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, hắc bang, ngược, sủng, HE

Trần Hạo là ông hoàng của làng giải trí, mặc dù không thuộc thể lực hắc đạo nhưng lại chẳng có ai dám đụng đến Trần thiếu của công ty giải trí Minh Hạo.

Một người đàn ông đáng người uy phong lẫm liệt, khuôn mặt tuấn tú luôn trầm lặng, không một ai có thể đoán được Trần thiếu đang suy nghĩ gì.

"Không! Chẳng bao giờ mình lại vì một cái cây mà bỏ qua một khu rừng"

"Tôi không thích sự ràng buộc mà muốn cuộc sống tự do tự tại"

Gia Duyên, cô gái có thân phận thần bí với vỏ ngoài là siêu mẫu. Từ một ánh mắt của cô đến nụ cười đều khiến người khác đắm chìm

trong đó.

Cô nóng tính và ghét nhất hai loại người. Một là đa tình phong lưu, hai là ý thể hiệp người.

Mục lục

- Chương 1: Tứ đại tài phiệt
- Chương 2: Khó hiểu
- Chương 3: Siêu mẫu Crystal
- Chương 4: Gia Duyên ra mắt
- Chương 5: Kinh thường
- Chương 6: Nổi lòng của Trần Thiếu
- Chương 7: Siêu mẫu Crystal toả sáng
- Chương 8: Mạnh Hùng nhượng bộ
- Chương 9: Ánh mắt
- Chương 10: Gia Duyên nổi giận
- Chương 11: Động lòng
- Chương 12: Trần Hạo tức giận
- Chương 13: Lý Kỳ bị Gia Duyên chinh
- Chương 14: Kinh ngạc
- Chương 15: Khắc tinh
- Chương 16: Mạch Tử
- Chương 17: Tần Gia Uy bị thương
- Chương 18: Châu Ân
- Chương 19: Bỏ thuốc
- Chương 20: Dục vọng
- Chương 21: Quan hệ
- Chương 22: Thất vọng
- Chương 23: Thần bí
- Chương 24: Ký Ưc
- Chương 25: Lý Kỳ và Lam Hưng
- Chương 26: Giở trò
- Chương 27: Lý Kỳ hết hoảng
- Chương 28: Chiếm đoạt
- Chương 29: Điên cuồng chiếm đoạt
- Chương 30: Trái tim Trần Hạo tan chảy
- Chương 31: Trái tim Trần Hạo cảm giác đau

Chương 32: Đệ nhất thiên kim hắc đạo
Chương 33: Hàn Mạc ra mặt
Chương 34: Tâm tư rối loạn
Chương 35: Trần Hạo biết thân phận của Gia Duyên
Chương 36: Gia Duyên đau lòng
Chương 37: Viện cớ
Chương 38: Sùng bái
Chương 39: Giả mù sa mưa
Chương 40: Trương Diệu hốt hoảng
Chương 41: Gian kế
Chương 42: Cảm giác
Chương 43: Gia Duyên tính kế
Chương 44: Sự đổ kỵ của Lý Kỳ
Chương 45: Bắt cóc
Chương 46: Trần Hạo bối rối
Chương 47: Nhà hoang
Chương 48: Tìm kiếm
Chương 49: Lý Kỳ ra mặt
Chương 50: Hoa giọt tuyết
Chương 51: Chân thành
Chương 52: Em là định mệnh của anh
Chương 53: Trần Hạo tàn nhẫn
Chương 54: Lý Kỳ tuyệt vọng
Chương 55: Tình yêu
Chương 56: Tình yêu 2
Chương 57: Cô gái thần bí
Chương 58: Cô gái thần bí 2
Chương 59: Hàn Mạc khó xử
Chương 60: Trần Hạo hoang mang
Chương 61: Thân thế của Trần Hạo
Chương 62: Bang Heaven and Earth
Chương 63: Ngọt ngào
Chương 64: Trần Hạo tặng hoa

Chương 65: Mã Lung Linh tức giận
Chương 66: Trần Hạo nhớ
Chương 67: Yêu
Chương 68: Acids
Chương 69: Ngô Phong động lòng
Chương 70: Nhầm tưởng
Chương 71: Xử lý Mạch Tử
Chương 72: Niềm hạnh phúc
Chương 73: Bạch Tử Long và Mã Lung Linh
Chương 74: Bạch Tử Long và Mã Lung Linh 2
Chương 75: Ngô Phong và Cẩm Tú 2
Chương 76: Ngô Phong và Cẩm Tú 3
Chương 77: Ngô Phong tỏ lòng
Chương 78: Bá chủ hắc đạo
Chương 79: Quở trách
Chương 80: Gia Duyên nghịch ngợm
Chương 81: Sở Hương trở về
Chương 82: Ấm áp
Chương 83: Gia Duyên uất ức
Chương 84: Sở Hương ra mặt
Chương 85: Sở Hương tức giận
Chương 86: Kết thúc
Chương 87: Thomas Franco Jr
Chương 88: Buông tay
Chương 89: Kế hoạch không thành
Chương 90: Sự thật
Chương 91: Không nỡ
Chương 92: Phiền muộn
Chương 93: Mạnh Hùng bối rối
Chương 94: Trần Hạo ra tay
Chương 95: Bỏ trốn
Chương 96: Gia Duyên bị thương
Chương 97: Trình Lam và Thomas Franco Jr đối đầu

Chương 98: Lôi Lạc Thiên ra tay
Chương 99: Tần Gia Uy
Chương 100: Trần Hạo phản kích
Chương 101: Sở Hương sa bẫy
Chương 102: Đối đầu
Chương 103: Cuộc chiến
Chương 104: Đường cùng bí lối
Chương 105: Hàn Mạc khó xử
Chương 106: Hàn Mạc hy sinh
Chương 107: Kết cuộc 1
Chương 108: Đại kết cuộc
Chương 109: Ngoại truyện Nam Liệt và Hàn Mạc 1
Chương 110: Ngoại truyện Nam Liệt và Hàn Mạc 2
Chương 111: Ngoại Truyện Trần Hạo và Gia Duyên 1
Chương 112: Ngoại Truyện Trần Hạo và Gia Duyên 2
Chương 113: Ngoại Truyện Trần Hạo và Gia Duyên 3
Chương 114: Ngoại Truyện Ngô Phong và Cẩm Tú

Chương 1: Tứ đại tài phiệt

GHI CHÚ: 4 quyển truyện tiếp nối lẫn nhau.

* Quyển 1: Bá Chủ Hắc Đạo Cưng Chiều Vợ Sát Thủ. (Lôi Lạc Thiên và Trình Lam).

*Quyển 2: Tổng Tài Bá Đạo Và Cô Vợ Luật Sư Kiêu Ngạo Của Mình. (Mạnh Hùng và Kiều Nhi).

* Quyển 3: Cô Vợ Xã Hội Đen Của Ông Trùm Hắc Đạo. (Nam Liệt và Hàn Mạc).

12 giờ đêm là thời điểm mà mọi người đang yên lành ở trong nhà của mình chìm vào giấc ngủ yên.

Tại một quán Bar ngay trung tâm Thành Phố S vẫn nhộn nhịp và náo nhiệt như thường ngày.

Trong căn phòng VIP tại Night Angel bar, Trần Hạo, Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt bốn người đàn ông cùng với người phụ nữ của mình đang ngồi uống rượu và trò chuyện.

Nam Liệt một thân âu phục màu đen ngồi thoải mái ôm Hàn Mạc vào lòng.

Hôm nay Hàn Mạc vừa mới từ Đông Nam Á trở về, đáng lẽ ra Nam Liệt sẽ không đến đây.

Nhưng bốn người đã có hiệp ước mỗi thứ bảy đầu tháng đều tụ tập

lại một lần, dù có bận đến đâu cũng không được vắng mặt.

“Em có mệt không?”

Ngồi thêm một chút chúng ta về.”

Nam Liệt cúi xuống đặt lên trán của Hàn Mạc một nụ hôn nồng nàn nói.

“Không sao, em không mệt.”

Thật ra thì Hàn Mạc vô cùng mệt mỏi, sau khi xử lý xong việc trong bang cô bay về Thành Phố S ngay lập tức.

Chỉ xa Nam Liệt mấy ngày mà lòng cô đã cảm giác khó chịu, cô nhớ anh muốn được ở bên cạnh anh.

Mạnh Hùng ngồi bên cạnh Nam Liệt, một tay choàng qua vai của Kiều Nhi, tay còn lại kẹp điếu cigar cháy được hơn phân nửa đặt trên thành ghế sofa.

Ánh lửa màu cam leo lét cùng với làn khói đen yếu ớt tỏa ra từ điếu cigar, làm người ta nhìn vào cảm giác nguy hiểm một cách lạ kỳ.

Hôm nay trên khuôn mặt cương nghị

của Mạnh Hùng, luôn hiện lên sát khí làm người ta nhìn vào chỉ muốn lẩn tránh không dám nhìn thẳng vào ánh mắt phát ra lửa của anh.

Kiều Nhi qua bao năm an phận ở nhà làm phu nhân Mạnh gia, đã đưa ra một quyết định làm cho Mạnh Hùng cảm giác không yên trong lòng.

Cô sẽ cùng Minh Dạ Collin mở một văn phòng luật lớn nhất tại Thành Phố S này, đặc tên là văn phòng luật sư Mạnh Nhi.

Minh Dạ Collin sẽ từ Paris trở về Thành Phố S làm việc, kể cả Minh Nguyệt và Thiết Sang Sang cũng sẽ trở về làm luật sự cho Kiều Nhi.

Mạnh Hùng không đồng ý với việc Kiều Nhi phải xuất đầu lộ diện, với thân phận và địa vị của anh, anh không muốn người phụ nữ của mình phải xông pha ngoài xã hội.

Hướng hồ gì Kiều Nhi còn đang mang thai 3 tháng, anh sợ sức khỏe của cô không chịu nổi.

Hai người đã vì chuyện này mà tranh cãi với nhau.

Cuốn cùng người thắng đương nhiên vẫn là Kiều Nhi.

Mạnh Hùng trong lòng bức bối không thể làm gì hơn, đành làm mặt lạnh để Kiều Nhi xiêu lòng.

Lôi Lạc Thiên đặt Trình Lam ngồi trên đùi của mình, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài màu hạt dẻ của cô.

Chỉ cần có Trình Lam bên cạnh thì trên khuôn mặt lạnh lùng của Lôi Lạc Thiên luôn hiện lên ý cười.

Trần Hạo trên người mặc áo sơ mi màu xanh lam mở toang hai nút phía trên, tay áo được anh xắn lên đến khủy tay cùng với quần tây màu đen.

Nhìn vào thật phong lưu phóng khoáng, trên khuôn mặt bất cần đời của anh luôn hiện lên ý cười ngạo đời.

Trần Hạo ngồi một bên uống rượu cặp mắt chế nhạo nhìn ba người bạn của mình, một người hạnh phúc vui vẻ, một người bực bội tức giận, một người lo lắng quan tâm.

Tất cả đều phát sinh từ người phụ nữ ngồi bên cạnh họ.

Trần Hạo tay nâng ly rượu uống một ngụm, anh lắc đầu nhìn ba người nói với giọng trêu chọc.

“Trần Hạo tôi thật không muốn như các cậu.

Hỷ nộ ái ố của mình đều bị một người phụ nữ làm ảnh hưởng.”

Nghe Trần Hạo nói vậy Trình Lam liền lên tiếng.

“Trần Thiếu, tại anh chưa gặp phân nửa kia của đời mình mà thôi.”

Trần Hạo nghe Trình Lam nói vậy, anh đưa ngón tay trở lên làm động tác lắc lắc nhìn Trình Lam nói.

“Không không!

Tôi không muốn có phân nửa kia của mình.

Phụ nữ thật phiền phức, như bây giờ không tốt sao.

Tôi cần thì gọi cho họ, không thích thì không quan tâm.”

Trần Hạo nói ra những lời thật lòng mình, anh ghét nhất là loại phụ nữ cứ bám lấy anh không buông.

Chỉ cần nghe đến cái tên Trần Thiếu

là muốn nhào vô liền.

“Trần Hạo, anh đừng mạnh miệng như vậy, sẽ có ngày anh sẽ vì một người phụ nữ mà đứng ngồi không yên, ý loạn tình mê.”

Kiều Nhi nhìn Trần Hạo cười cười nói, trên thế gian này không có kẻ vô tình, chỉ vì tình yêu đích thực của họ còn chưa xuất hiện mà thôi.

Trần Hạo nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, trong lòng thầm nghĩ điều này tuyệt đối không bao giờ xảy ra với anh.

Trong lúc mọi người đang uống rượu trò chuyện thì trên màn hình TV phát ra đoạn tin nóng trong ngày.

“Siêu mẫu Crystal đã ký hợp đồng với công ty giải trí Ngôi Sao Sáng và đã đồng ý làm người đại diện cho nhãn hiệu thời trang Mystery của công ty Tân Mạnh Thị.

Hôm nay cô Crystal đã từ Italy bay về đây để chính thức ký hợp đồng với công ty Tân Mạnh Thị.”

Phát ngôn viên Mạch Tử vừa nói xong thì máy camera đã quay thẳng lên người của siêu mẫu Crystal.

Một cô gái với dáng người mảnh mai mái tóc dài màu nâu mịn màng, khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần nhìn vào thật thu hút.

Đôi môi màu hồng phấn ánh mắt sáng như trăng rằm nhìn thẳng vào ống kính với vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo.

Ánh mắt của Trần Hạo chợt dừng lại trên màn hình TV, bàn tay đang đặt trên đùi của mình xiết chặt lại thành nắm đấm.

Kiều Nhi nhìn thấy cô gái xuất hiện trên TV giống y như cô gái đụng phải Trần Hạo trong khách sạn bên Italy.

Cô liền chuyển tầm mắt của mình nhìn vào Trần Hạo, nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của anh trong lòng cô chợt hiện lên sự khó hiểu.

“Tại sao mỗi lần nhìn thấy cô gái này Trần Hạo lại có phản ứng kỳ lạ đến như vậy?”

Kiều Nhi tự hỏi bản thân của mình, cô nhất định phải tìm hiểu ngọn ngành của chuyện này.

Trần Hạo vươn tay cầm ly rượu mà

Ngô Đức vừa mới rót thêm cho anh uống một hơi cạn sạch, nổi hận hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của anh.

Anh buồn bực không nói gì đột nhiên đứng lên bước ra khỏi phòng VIP.

Chương 2: Khó hiểu

Mạnh Hùng, Nam Liệt và Lôi Lạc Thiên nhìn thấy Trần Hạo như vậy cũng không nói gì thêm.

Trong lòng họ đều hiểu tâm trạng hiện tại của Trần Hạo.

Trần Hạo một mình bước đi nặng trĩu đến bar rượu ngồi xuống trước mặt người pha chế rượu.

“Cho một ly Whiskey.”

Giọng nói khàn khàn cùng với nét mặt phiền não của anh làm cho người pha rượu hơi kinh ngạc trong lòng.

Thường ngày Trần Thiếu là người luôn thích sự nhộn nhịp là một kẻ ăn chơi khét tiếng nhưng sao hôm nay chỉ có một mình ủ rũ ở đây.

Trong đầu người pha rượu thì nghĩ vậy, nhưng tay thì rót cho Trần Hạo một ly rượu whiskey.

Hiện tại tâm trạng của anh vô cùng tồi tệ, anh chỉ muốn được một mình yên tĩnh.

“Trần Thiếu, sao hôm nay chỉ có một mình cậu vậy?”

Giọng nói trầm trầm của Trịnh Phó Hàn vang lên từ phía sau.

Ít khi nào Trần Hạo lại một mình xuất hiện tại nơi ăn chơi này, lúc nào bên cạnh anh cũng có phụ nữ.

Trịnh Phó Hàn, Ngô Phong và Ngạn Thắng đi đến bên cạnh của Trần Hạo.

Trịnh Phó Hàn là ông chủ của công ty giải trí Ngôi Sao Sáng.

Năm nay 30 tuổi là một trong những người có thể lực không thua gì với Trần Hạo trong làng giải trí.

Ngạn Thắng năm nay 28 tuổi là con trai út của tập đoàn Ngạn Thị, nhà anh sở hữu năm cái trung tâm bách hóa trong và ngoài nước.

Ngạn Thắng là một công tử ăn chơi nổi tiếng, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo không thua gì với Trần Hạo.

Ngô Phong năm nay 30 tuổi là chủ tịch của công ty Ngô Thị, chuyên kinh doanh ngành thời trang.

Thích thú lớn nhất của anh ta chính là xe đua và đua xe.

Bốn người là những người có thể lực nhất trong làng giải trí, tất cả phụ nữ đều muốn tiếp cận làm người phụ nữ của họ.

Trần Hạo nghe giọng nói quen thuộc của Trịnh Phó Hàn, anh mới quay đầu lại nhìn ba người bọn họ.

“Sao lại trùng hợp đến như vậy, các cậu cũng tới đây chơi?”

Trần Hạo cầm ly rượu whisky mà người pha rượu vừa mới đặt xuống trước mặt anh, uống một ngụm rồi mới nhìn họ nói.

Ngạn Thắng đứng một bên liền lên tiếng.

“Chúng tôi vừa mới tới đây uống rượu thư giãn.

Trần Thiếu ngày mai cậu có đến tham gia buổi dạ hội, công ty của Phó Hàn tổ chức không?

Trần Hạo nhìn họ gật đầu, Mạnh Hùng cũng đã lên tiếng mời anh.

Ngày mai là ngày công ty giải trí Ngôi Sao Sáng ký hợp đồng với Tân Mạnh Thị, nên họ sẽ tổ chức tiệc chúc mừng tại khách sạn của anh.

Ba người cùng nhau ngồi xuống bên cạnh của Nam Liệt bắt đầu nói chuyện phiếm.

“À Phó Hàn, tôi nghe nói cô siêu mẫu Crystal đã bay đến đây vào lúc sáng?” Ngạn Thắng vừa uống rượu vừa nhìn Trịnh Phó Hàn nói, trong ánh mắt của Ngạn Thắng, Trần Hạo có thể nhìn thấy được tia hứng thú.

“Đúng vậy cô ấy vừa đến đây vào lúc sáng nay.

Tôi đã sắp xếp cho cô ấy tạm thời ở trong khách sạn của Trần Thiếu.”

Khi Trịnh Phó Hàn nói ra những lời này, trong ánh mắt của anh chợt hiện lên tia dịu dàng.

Chỉ cần nghĩ đến Gia Duyên thì trong lòng anh đã cảm thấy ngọt ngào.

Ngô Phong ngồi bên cạnh nhìn hai người lắc đầu tỏ ra thái độ khó hiểu

nói.

“Cũng chẳng qua là một người mẫu với thân hình nóng bỏng, có gì to tát mà hai cậu lại để ý đến như vậy?”

Ngô Phong là người thích xe đua và đua xe hơn là phụ nữ.

Anh cũng giống như Trần Hạo xem phụ nữ là gánh nặng không muốn hao tổn tâm trí của mình.

Trịnh Phó Hàn uống một hớp rượu, anh cười cười nhìn về phía trước nói.

“Không!

Cô ấy không giống như những người phụ nữ khác, từ trong ánh mắt của cô ấy tôi có thể nhìn thấy sự tự tin cùng với vẻ kiêu ngạo.

Trên người của cô ấy tỏa ra thứ gì đó làm người ta nhìn vào cảm giác thu hút vô cùng.”

“Từ trước tới giờ Trịnh tổng của chúng ta là một người ít khi gần phụ nữ.

Vậy mà bây giờ mới gặp người ta đã nhất kiến chung tình rồi sao?”

Ngạn Thắng nhìn Trịnh Phó Hàn nói với giọng trêu chọc.

Bây giờ anh càng có thêm hứng thú muốn gặp mặt siêu mẫu Crystal này, xem cô ta có gì đặc biệt làm cho Trịnh Phó Hàn phải say mê đến như vậy.

Trần Hạo ngồi bên cạnh nghe họ nói chuyện, anh không nói gì chỉ tiếp tục uống rượu.

“Đúng là loại phụ nữ lẳng lơ, mới vừa bước chân đến Thành Phố S đã quyến rũ đàn ông.”

Trần Hạo suy nghĩ trong đầu, phụ nữ đều giống nhau không khác gì.

Anh uống hết ly này đến ly khác để làm nguôi đi cơn giận dữ đang bốc lên trong lòng mình, chỉ trong chốc lát anh đã say mềm không còn ý thức.

“Xin lỗi Ngạn Thiếu, Trịnh tổng, Ngô tổng.

Trần Thiếu đã say tôi xin đưa cậu ấy về trước.”

Tạ Chánh vừa đỡ Trần Hạo vừa lịch sự nhìn ba người nói.

“Không sao, cậu cứ đưa Trần Thiếu về đi.”

Ngô Phong nhìn thấy Trần Hạo say đến như vậy anh cũng hơi kinh ngạc, từ trước đến giờ Trần Hạo là người trầm tĩnh rất biết kiềm chế bản thân của mình không bao giờ để mình say đến như vậy.

6 giờ chiều ngày hôm sau tại khách sạn The Palm, Lý Kỳ trên người mặc một cái đầm dạ hội màu đỏ của thương hiệu Chanel bó sát vào thân thể quyến rũ của mình.

Cô kiêu hãnh khoác tay Trần Hạo từ bên ngoài cửa chính bước vào.

Hôm nay Trần Hạo nhìn vào thật hấp dẫn, trên người anh mặc âu phục màu đen áo sơ mi xanh nhìn vào thật sang trọng, mái tóc màu nâu ngắn gọn được anh chải về phía sau tôn thêm vẻ chững chạc trên khuôn mặt cương nghị của anh.

Hôm nay là tiệc mừng của công ty Tân Mạnh Thị và công ty giải trí Ngôi Sao Sáng.

Tất cả người có tiếng tăm trong làng giải trí cho đến những người mẫu và diễn viên đều có mặt đầy đủ.

Những ánh mắt hâm mộ cùng với ganh tỵ đều dồn hết trên người của ông vua làng giải trí Trần Hạo và ảnh hậu Lý Kỳ.

Cô không những xinh đẹp còn sở hữu một thân hình bốc lửa làm cho tất cả đàn ông tại Thành Phố S này phải điêu đứng vì cô.

Trần Hạo nhìn thấy Mạnh Hùng đang ôm Kiều Nhi đứng bên cạnh Trịnh Phó Hàn, Ngô Phong và Ngạn Thắng.

Anh cùng Lý Kỳ bước đến trước mặt họ lịch sự nói.

“Chúc mừng Mạnh Tổng và Trịnh Tổng.”

Trần Hạo vừa nói vừa bắt tay của Mạnh Hùng và Trịnh Phó Hàn.

Chương 3: Siêu mẫu Crystal

Lý Kỳ nhìn Kiều Nhi nở một nụ cười niềm nở, cô biết Kiều Nhi là người phụ nữ mà Mạnh Hùng coi trọng nhất nên muốn thiết lập quan hệ tốt với Kiều Nhi.

Kiều Nhi không nói gì cô chỉ lịch sự gật đầu chào hỏi.

Bên cạnh của Ngạn Thắng là cô người mẫu Trương Diệu, đang được công ty giải trí Minh Hạo lăng xê.

Cô ta vừa nhìn thấy ông chủ lớn Trần Hạo và Lý Kỳ liền bước tới chào hỏi.

“Xin chào Trần Thiếu, chị Lý Kỳ.”

Trương Diệu nhìn hai người gật đầu chào hỏi, rồi quay sang nhìn Lý Kỳ nói.

“Chị Lý Kỳ, cái đầm Chanel này mặc trên người chị, còn đẹp hơn trên người của cô người mẫu trên tạp chí nữa.”

Trương Diệu tươi cười thốt lên những lời nịnh nọt.

Lý Kỳ nhìn thấy cử chỉ nịnh hót và lời nói khen ngợi của cô ta, trên khuôn mặt đắc ý của cô liền hiện lên vẻ dương dương tự đắc.

Cô nhìn Trương Diệu nói với giọng tự hào.

“Đây là cái đầm mà đích thân Hạo cố tình đặt từ Paris về cho tôi, ở

Thành Phố S này chỉ có duy nhất một cái mà thôi.”

Trần Hạo nghe cô nói vậy anh cũng không nói gì, anh biết Lý Kỳ là người hay khoe khoang.

Những việc tặng hoa tặng quà cho phụ nữ đều do Tạ Chánh tự quyết định anh không quan tâm đến.

“Trần Thiếu thật coi trọng đến chị.”

Trương Diệu nhìn Lý Kỳ nói với giọng hâm mộ, hôm nay là lần đầu tiên cô được Ngạn Thắng để ý tới.

Cô tự nói với bản thân của mình, cô nhất định phải giống như Lý Kỳ là người phụ nữ duy nhất của Trần Hạo.

Cô phải làm người phụ nữ duy nhất của Ngạn Thắng mà thôi.

Kiều Nhi đứng một bên nghe hai người nói chuyện mà trong lòng khinh thường.

Cô ghét nhất là những người phụ nữ giống như họ, chỉ biết lợi dụng đàn ông để leo lên vị trí cao nhất trong sự nghiệp của mình.

“Trần Thiếu, xin chào ngài tôi là quản lý của Cẩm Tú.”

Phó Cảnh vừa nói vừa đẩy Cẩm Tú đến trước mặt của Trần Hạo.

Anh muốn Cẩm Tú được công ty giải trí Minh Hạo ký hợp đồng.

“Xin chào Trần Thiếu.”

Cẩm Tú vừa nói vừa cười ngọt ngào, trong ánh mắt của cô hiện lên

tia sọc sệt không dám nhìn thẳng vào mặt của anh.

“Cô là người mẫu hay diễn viên?”

Trần Hạo dùng ánh mắt thâm dò quan sát Cẩm Tú từ trên xuống dưới hỏi.

“Trần Thiếu, Cẩm Tú là người mẫu hiện tại em ấy vừa mới hết hợp đồng trong tay, nên muốn được vào công ty giải trí Minh Hạo làm người mẫu.”

Phó Cảnh dùng giọng ân cần và cung kính nói với Trần Hạo, công ty giải trí Minh Hạo là một công ty lớn ai nấy đều muốn được ký hợp đồng cùng.

Chỉ cần được Trần Thiếu lăng xê thì sự nghiệp của họ sẽ lên như điều gặp gió.” Tạ Chánh, chuẩn bị hợp đồng ngày mai ký với cô Cẩm.”

“Dạ, Trần Thiếu tôi sẽ chuẩn bị.”

Tạ Chánh cung kính nhìn Trần Hạo nói.

Cẩm Tú nghe Trần Hạo nói vậy trong lòng cô mừng đến khó tả, bây giờ ba cô đang bệnh nặng nằm trong bệnh viện cần tiền để thay thận.

Nếu cô không được công ty của Trần Hạo ký hợp đồng, thì cô không biết phải kiếm đâu ra đủ tiền để lo cho ba cô.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện đột nhiên Ngô Phong lên tiếng.

“Sao tôi đến đây từ nãy giờ mà không thấy nữ chính của ngày hôm nay.”

Ngô Phong thắc mắc hỏi Trịnh Phó Hàn, đáng lẽ ra Crystal phải có mặt ở đây từ sớm.

Ngạn Thắng nghe Ngô Phong nói vậy mới nhớ đến siêu mẫu mà ai nấy đều đang bàn tán xôn xao.

Trương Diệu nghe nhắc đến Crystal trong ánh mắt cô chợt hiện lên tia khinh thường, cô dùng giọng chán ghét nói.

“Cô ta vừa mới đến đây mà đã lên mặt không xem ai ra gì.

Tôi nghe những người trong ngành, phê bình về nhân phẩm của cô ta.

Họ nói cô ta rất phách lối, không thích giao tiếp với bất kỳ ai.”

Trần Hạo nghe nhắc đến Crystal trong ánh mắt anh chợt thay đổi, từ một con người sắc bén đột nhiên trở nên u ám hẳn đi.

Kiều Nhi nhìn thấy được sự thay đổi trong ánh mắt của Trần Hạo.

Cô rất hiếu kỳ muốn biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

“Hùng, em thấy Trần Hạo có gì đó thất thường.

Mỗi khi nhắc đến cô gái Crystal kia, anh ấy liền có phản ứng rất kỳ lạ.”

Mạnh Hùng nhìn sang Trần Hạo, trong ánh mắt anh chợt hiện lên sự đồng tình.

Mạnh Hùng vỗ nhẹ nhàng lên mu bàn tay mềm mại của Kiều Nhi

đang choàng qua tay mình.

“Em đừng quá đa nghi, Hạo không có gì đâu.”

Dù Mạnh Hùng có cố tình che giấu nhưng Kiều Nhi cũng biết chắc trong chuyện này không đơn giản.

Nếu anh không muốn nói thì cô cũng không ép, tự mình cô sẽ tìm ra đáp án.

Trong lúc mọi người đang bàn tán về sự kiêu căng của siêu mẫu Crystal, thì cô từ bên ngoài cửa cùng với Châu Ân quản lý của mình bước vào.

Trên người cô là bộ váy dạ hội màu trắng của thương hiệu Chanel chuẩn bị tung ra thị trường vào mùa tới, chỉ mới ra mắt trên tạp chí mà thôi.

Váy dạ hội được thiết kế theo kiểu không dây, cổ hình trái tim bó sát vào thân hình gợi cảm của cô, chân Crystal mang đôi giày cao gót làm bằng thủy tinh phát hành có số lượng của Prada.

Thất cả ánh mắt của mọi người có mặt đều nhìn chăm chăm vào người cô.

Họ biết siêu mẫu Crystal là một người đẹp nhưng họ không ngờ sắc đẹp của cô lại hút hồn đến như vậy.

Bộ váy màu trắng hòa lẫn với làn da trắng như tuyết của cô nhìn vào thật tao nhã và sang trọng, cặp mắt màu xanh lam càng tôn thêm sức cám dỗ của cô.

Khuôn mặt của Crystal đẹp một cách lạ thường, nó hiện lên sự thanh

khiết y như một thiên thần, nhưng lại lạnh lùng hơn cả một tảng băng, làm cho người nhìn vào bị mê muội trong giây lát.

Cô kiêu ngạo ngẩng đầu lên cao tào nhã bước đi chậm rãi đến trước mặt của Mạnh Hùng, Trần Hạo, Trịnh Phó Hàn, Ngô Phong và Ngạn Thắng.

“Xin lỗi Mạnh tổng, Trịnh tổng tôi vừa chụp xong hình bìa cho tạp trí liền đến đây ngay.”

Crystal nhìn hai người nói với giọng lạnh lùng không cảm xúc.

Ánh mắt ngạo mạn của cô không hề liếc nhìn đến Trần Hạo một cái.

“Không sao, chỉ cần cô Crystal có mặt là được.”

Ngạn Thắng nhìn Crystal không chớp mắt nói, anh cũng bị sắc đẹp của cô làm cho điều đứng.

Chương 4: Gia Duyên ra mắt

Trương Diệu nhìn thấy ánh mắt say mê của Ngạn Thắng nhìn chăm chăm vào Crystal, trong lòng cô tức đến nghiến răng kèn kẹt.

“Cảm ơn Ngạn Thiếu, Crystal chỉ là biệt danh do fan hâm mộ đặt cho tôi mà thôi.

Anh có thể gọi tôi là Gia Duyên.”

Gia Duyên nhìn Ngạn Thắng nói, nhưng lời nói của cô là nói cho tất cả mọi người, không chỉ nói riêng cho Ngạn Thắng mà thôi.

“Crystal.....Crystal!

Tại sao fan hâm mộ lại đặt cho cô một cái tên như vậy?”

Ngạn Thắng lập lại cái tên Crystal của Gia Duyên trong miệng của mình rồi nhìn cô thắc mắc hỏi.

Có rất nhiều tên nhưng tại sao họ phải chọn cái tên Crystal này.

Nghe Ngạn Thắng nói vậy Châu Ân đứng một bên liền lên tiếng.

“Fan hâm mộ đặt tên cho Gia Duyên là Crystal cũng chính là Pha Lê.

Gia Duyên giống y như là Pha Lê khi chị ấy lên sàn catwalk sẽ phát ra ánh sáng lung linh đẹp mê hồn.

Làm người ta nhìn vào thật muốn chiếm làm của riêng, nhưng lại e

dè không dám chạm đến sợ đụng mạnh vào pha lê liền vỡ tan.”

“À, thì ra là vậy.

Vậy sau này anh sẽ gọi em là Gia Duyên.”

Trịnh Phó Hàn nhìn Gia Duyên cười tươi nói, đúng như vậy nếu Gia Duyên chịu làm người phụ nữ của anh, anh nhất định nâng niu cô trong lòng bàn tay.

Trương Diệu nghe Châu Ân khoác lác về Gia Duyên trong lòng càng thêm khinh thường, đúng như câu 'hữu danh vô thực', những người không có tài năng thật sự thường hay khoe khoang.

Trong lúc này Kiều Nhi đang dùng cặp mắt sắc bén của mình để quan sát Gia Duyên từ trên xuống dưới.

Cô không khác gì với lần gặp mặt ở Italy, chỉ là mái tóc dài màu vàng của cô đã nhuộm thành màu nâu.

Mái tóc dài màu nâu càng khiến khuôn mặt của Gia Duyên xinh đẹp và thu hút hơn nhiều.

Kiều Nhi nhìn sang cô quản lý của Gia Duyên, trong ánh mắt của cô hiện lên tia sáng khi nhìn thấy Châu Ân mặc trên người váy dạ hội Chanel mau đỏ, y như cái mà Lý Kỳ đang mặc.

Kiều Nhi không thích tính tình kiêu căng ỷ thế hiếp người của Lý Kỳ nên muốn mượn chuyện này cho cô ta một bài học.

Cô nhìn Lý Kỳ nói với giọng vô tội.

“Cô Lý, sao váy của cô và quản lý của Gia Duyên, lại giống y như

nhau vậy?.”

Nghe Kiều Nhi nói vậy lúc này mọi người đứng chung quanh mới chú ý đến cô quản lý của Gia Duyên.

Tuy hai bộ váy giống y như nhau nhưng thân hình của Lý Kỳ đẹp hơn nên khi mặc vào cũng thấy gợi cảm hơn.

Lý Kỳ nghe Kiều Nhi nói vậy liền nhìn sang Châu Ân, cô thật kinh ngạc váy này là hàng phát hành có số lượng làm sao một quản lý nhỏ nhôi như Châu Ân có thể mua nổi.

Lý Kỳ là người rất coi trọng mặt mũi, thứ cô có được phải là đồ tốt nhất người đàn ông của cô phải là người xuất sắc nhất, địa vị của cô trong làng giải trí phải là cao nhất.

Cái gì thuộc về Lý Kỳ cô đều phải là hạng nhất.

Lý Kỳ cảm thấy mất thể diện trước mặt bao nhiêu người, nhất là ở trước mặt của đám phóng viên.

“Váy của tôi là hàng phát hành có số lượng của Chanel, do Hạo cố tình đặt từ Paris về.

Thì làm sao một người quản lý nhỏ nhoi như cô ta có thể mua nổi.”

Lý Kỳ nâng cằm nói với giọng hống hách.

Thật ra thì Trần Hạo không thích tính hay lên mặt ta đây với người mới của Lý Kỳ, nhưng vì người này là Gia Duyên nên Trần Hạo không nói gì để mặc cho Lý Kỳ muốn làm gì thì làm.

“Hùng cô ta thật là phách lối, không biết tại sao Hạo lại thích cô ta

nữa.”

Kiều Nhi bực bội trong lòng cô đã gặp rất nhiều người hống hách, nhưng chưa thấy ai lại ăn nói xúc xược như Lý Kỳ vậy.

Châu Ân là một người rất chuyên nghiệp cô đã được huấn luyện rất nghiêm ngặt, dù ở trong hoàn cảnh gì cô cũng không hề tỏ ra hoảng loạn, mặt cũng không hề đổi sắc.

Mạnh Hùng và Trần Hạo hơi kinh ngạc với khuôn mặt không cảm xúc của Châu Ân.

Đối lại là người khác không tức giận thì cũng sẽ cảm thấy xấu hổ trước mặt biết bao nhiêu người.

Mọi người chung quanh nghe Lý Kỳ nói vậy liền gật đầu đồng ý với cô.

“Đến nơi quan trọng như thế này mà lại dám mặc hàng nhái.

Cô là người đầu tiên.”

Trương Diệu đứng bên cạnh nhìn Châu Ân bằng ánh mắt xem thường

nói.

Trương Diệu ghét cay ghét đắng Gia Duyên vì đã giành mất hợp đồng người đại diện của Tân Mạnh Thị vốn dĩ đã thuộc về cô.

Mạnh Hùng không nói gì anh muốn xem cô siêu mẫu Crystal, nổi tiếng không sợ trời không sợ đất này sẽ làm như thế nào với kẻ bắt nạt mình.

“Cô Lý đối với cô bộ váy này rất quý giá, nhưng đối với tôi thì nó đã là hàng lỗi thời của mùa trước.

Tôi không muốn lãng phí nên mới tặng cho trợ lý của mình.

Cô còn có gì thắc mắc nữa không?”

Gia Duyên chỉ vào bộ váy trên

người của Lý Kỳ, dùng giọng thản nhiên mà nói.

Kiều Nhi nghe Gia Duyên nói vậy liền gật đầu tỏ ra thương thức, cuối cùng cũng có người ăn nói sắc bén hơn cô.

Kiều Nhi bắt đầu thích cô siêu mẫu Crystal này.

Lý Kỳ bị lời nói sắc bén của Gia Duyên làm tức đến sắc mặt cũng trở nên tái mét.

Lý Kỳ nhìn vào bộ váy trên người của Gia Duyên, ánh mắt kinh ngạc của cô không thể giấu được.

Trong lòng Lý Kỳ thầm nghĩ.

“Bộ váy mà cô vừa mới nhìn thấy trên tạp chí, mùa sau mới tung ra thị trường tại sao lại mặc trên người cô ta?”

Không chỉ Lý Kỳ mà ngay cả Kiều Nhi, Trương Diệu và Cẩm Tú cũng kinh ngạc không thôi.

Kiều Nhi quan sát Gia Duyên, trên người cô tỏa ra sự sang trọng cao quý mà không một ai ở đây có thể sánh bằng.

Lý Kỳ tức đến không nói nên lời đành choàng tay mình qua tay của Trần Hạo nói.

“Hạo chúng ta ra mở màn buổi khiêu vũ ngày hôm nay.”

Gia Duyên nhìn thấy hai người, không biết vì sao lại cảm thấy chướng mắt vô cùng.

Có hai loại người mà Gia Duyên ghét nhất.

Một là loại đàn ông phong lưu bay bướm như Trần Hạo.

Hai là loại người ỷ mạnh hiếp yếu như Lý Kỳ vậy.

Chương 5: Khinh thường

“Châu Ân, chị thấy hai người này quả là nòi nào úp vung nấy.”

Gia Duyên lạnh lùng nói nhỏ vào tai của Châu Ân.

Châu Ân nhìn họ cười cười, tiểu thư mà đã xem họ như cái gai trong mắt thì họ nhất định không có ngày được yên.

Cẩm Tú nhìn thấy Gia Duyên chinh Lý Kỳ như vậy cô rất vui, lúc trước khi hai người làm việc chung.

Lý Kỳ thường xuyên kiểm chuyện bắt nạt cô.

Bây giờ Gia Duyên lại khiến Lý Kỳ mất mặt như vậy, trong lòng Cẩm Tú thấy hả dạ vô cùng.

Trần Hạo nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của Gia Duyên nhìn mình, không biết vì sao trong lòng anh lại cảm thấy khó chịu không vui.

Trong lúc Lý Kỳ chuẩn bị cùng Trần Hạo bước ra sân nhảy đột nhiên tiếng nói thanh thoát của Gia Duyên vang lên, làm anh chợt dừng bước chân của mình lại.

“Cô Lý, hôm nay là tiệc chúc mừng của công ty giải trí Ngôi Sao Sáng và Tân Mạnh Thị.

Tôi xin mạo muội nhờ cô và Trần Thiếu nhường lại cơ hội mở màn buổi khiêu vũ này cho tôi và Trịnh Tổng có được không?”

Gia Duyên nói thật bình thản, vừa nhẹ nhàng vừa thận trọng nhưng lại khiến cho Lý Kỳ không muốn nhường cũng không được.

“Không sao nếu cô Gia Duyên đã có nhã hứng như vậy, thì ai mở màn buổi khiêu vũ ngày hôm nay cũng như nhau.”

Trần Hạo nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt hiếu kỳ, giọng nói nguy hiểm của anh làm cô cảm giác bất an trong lòng.

“Tôi thật thất lễ, nữ chính của hôm nay chính là cô Gia Duyên.

Nên cô và Trịnh tổng mở màn buổi khiêu vũ mới đúng.”

Lý Kỳ nói năng khôn khéo, trước mặt của ký giả cô không muốn để mình thất lễ.

Trịnh Phó Hàn nghe Gia Duyên nói vậy trong lòng anh vui sướng vô cùng.

Cho dù có rất nhiều người mẫu và diễn viên dùng đủ thủ đoạn để tiếp cận với anh, nhưng anh chưa một lần dao động cả.

Nhưng không biết vì sao chỉ gặp Gia Duyên một lần, anh đã trúng ngay tiếng sét ái tình.

Chắc có lẽ như người ta thường nói 'yêu em từ cái nhìn đầu tiên.'

Trịnh Phó Hàn bước đến trước mặt của Gia Duyên, anh lịch sự khom người một tay đặt sau lưng của mình, tay còn lại đưa ra trước mặt của Gia Duyên.

Gia Duyên với khuôn mặt không cảm xúc, cô vươn tay nắm lấy bàn tay rắn chắc của Trịnh Phó Hàn bước ra sàn nhảy.

Những ánh đèn flash của phóng viên không ngừng chớp, chụp lại hình ảnh sôi động của ngày hôm nay.

Đề tài ngày mai trên tất cả tạp chí nhất định là.

“Trịnh tổng của công ty giải trí Ngôi Sao Sáng và cô siêu mẫu Crystal, trai tài gái sắc thân mật bên nhau trong buổi vũ hội chúc mừng diễn ra tại khách sạn The Palm của Trần Thiếu.”

Mấy người còn lại bước đến sofa bên cạnh ngồi xuống trò chuyện.

Người phục vụ bàn nhìn thấy những người ngồi tại sofa toàn là những nhân vật tai to mặt lớn trong làng giải trí, liền cung kính mang rượu đến mời bọn họ.

Bốn người đàn ông mỗi người cầm một ly rượu whisky trên tay.

Phụ nữ thì uống rượu sâm banh, loại rượu sủi tăm có mùi thơm của nho rất nhẹ và dễ uống. Mạnh Hùng thoải mái ngồi dựa lưng vào ghế sofa một tay cầm ly rượu tay còn lại ôm Kiều Nhi vào lòng.

Sự dịu dàng cùng với ánh mắt yêu thương của Mạnh Hùng nhìn Kiều Nhi, làm cho Trương Diệu và Lý Kỳ vừa hâm mộ vừa ganh tỵ.

Chỉ cần có được một người đàn ông có đủ 4 điều như Mạnh Hùng, thì dù phải dùng đến thủ đoạn gì đi chăng nữa thì họ cũng sẽ không khước từ.

*(4 điều của đàn ông; vừa có tiền, vừa đẹp trai, vừa tài giỏi, vừa có địa vị trong xã hội.)

Trần Hạo ngồi trầm tư bên cạnh của Mạnh Hùng, anh thần thờ dựa

lưng vào ghế sofa, ngồi chân này bắt chéo chân kia.

Tay cầm ly rượu whisky lắc nhẹ nhàng, làm cho chất lỏng màu hổ phách trong ly vì động tác này của anh mà xoay tròn không ngừng.

Ánh mắt thậm sâu của anh không ngừng quan sát Gia Duyên cùng với Trịnh Phó Hàn đang quyến rũ lượn lờ trên sàn nhảy.

Trần Hạo nhìn thấy trên khuôn mặt kiều diễm của Gia Duyên, hiện lên vẻ kiêu ngạo cùng với sự quật cường làm cho lòng anh hơi dao động.

Ánh mắt phiền muộn của anh không dám nhìn Gia Duyên nữa, anh cúi đầu nhìn vào ly rượu whisky trên tay của mình.

Trần Hạo chán ghét cảm giác nôn nao này trong lòng mình.

“Cô nghĩ mình là ai có thể làm Trần Hạo tôi phải ngã lòng.”

Trần Hạo buồn bực vươn ly rượu lên uống một hơi cạn hết, anh đặt mạnh ly rượu xuống bàn.

Mọi người đều kinh ngạc quay lại nhìn anh, Trần Hạo không quan tâm đến họ anh vươn tay kéo Lý Kỳ sát vào lòng.

Lý Kỳ hơi sửng sốt với hành động này của anh nhưng vẫn vui vẻ nép vào lòng anh.

Trần Hạo ôm Lý Kỳ đứng lên nhìn Mạnh Hùng nói với giọng buồn bực.

“Các cậu ở lại chơi, tôi về trước.”

Mạnh Hùng nhìn Trần Hạo không nói gì trong ánh mắt của anh hiện lên nỗi thông cảm.

“Trần Thiếu, chúc hai người một đêm vui vẻ.”

Ngạn Thắng nhìn hai người nói với giọng giễu cợt.

Trương Diệu nhìn thấy Trần Hạo có cử chỉ âu yếm với Lý Kỳ trước mặt của tất cả mọi người, cũng đồng nghĩa là anh đang tuyên bố với họ rằng cô là người phụ nữ của Trần Hạo anh.

Trong lòng Trương Diệu hâm mộ vô cùng, phải chăng Ngạn Thắng cũng đối xử với cô như vậy.

Cẩm Tú đang ngồi yên lặng bên cạnh của Ngô Phong, ánh mắt hâm mộ của cô không phải nhìn vào Trần Hạo và Lý Kỳ mà luôn theo dõi Gia Duyên đang cùng Trịnh Phó Hàn bên ngoài sàn nhảy.

Cẩm Tú là fan hâm mộ trung thành của Gia Duyên từ lúc cô còn ở nước ngoài, nên vừa gặp mặt đã kính trọng cô.

Ngô Phong ngồi bên cạnh quan sát Cẩm Tú, cô không giống như những người phụ nữ ham mộ hư vinh.

Cô không hề có ý định để tiếp cận anh hay muốn quyến rũ anh.

Trong lòng Ngô Phong chợt hiện lên tia hứng thú muốn biết cô gái này thật sự thuần khiết hay chỉ giả vờ thanh cao.

Trên khuôn mặt kiêu ngạo của Kiều Nhi hiện lên sự chán ghét rõ ràng.

Cô không hiểu trong lòng Trần Hạo đang nghĩ gì, Lý Kỳ không phải là

người phụ nữ mà Trần Hạo nên yêu.

Trần Hạo ôm Lý Kỳ chuẩn bị đi ra cửa chính, chợt đụng phải Trịnh Phó Hàn và Gia Duyên từ bên sàn nhảy đi tới.

“Trần Thiếu, sao hai người lại về sớm như vậy?”

Trần Hạo nhìn Trịnh Phó Hàn cười cười, anh khom tới nhỏ vào tai của Trịnh Phó Hàn.

“Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng.”

Trần Hạo nói nhưng ánh mắt sắc bén của anh lại liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Gia Duyên.

Gia Duyên có thể nhìn thấy trên khuôn mặt cương nghị của anh hiện lên tia ngạo mạn không xem ai ra gì.

Cô lắc đầu tỏ ra chán ghét, đàn ông bay bướm cô đã gặp nhiều nhưng không ai lại vênh vang như Trần Hạo vậy.

“Trần Thiếu quả thật đúng như lời đồn bên ngoài, là một người đàn ông phong lưu bay bướm thay phụ nữ còn nhanh hơn thay áo.”

Gia Duyên nhìn thẳng vào mặt của Trần Hạo khinh khỉnh nói.

Chương 6: Nỗi lòng của Trần Thiểu

Nói xong cô không thèm nhìn đến anh, Gia Duyên tao nhã đi thẳng ngôi xuống bên cạnh của Kiều Nhi.

Gia Duyên đã cho Châu Ân điều tra, biết được Kiều Nhi là một người tính tình quật cường không thích nịnh hót.

Cô thường thức nhất là những người giống như Kiều Nhi vậy.

Trần Hạo nhìn thấy sự chán ghét hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của cô, trong lòng anh cảm giác phẫn nộ.

Bàn tay to lớn của Trần Hạo đang ôm eo của Lý Kỳ chột xiết chặt hơn, làm cô đau đớn nhưng không dám biểu hiện ra ngoài sợ làm anh chán ghét.

Trần Hạo không nói gì liền cùng Lý Kỳ đi thẳng về căn biệt thự của anh tọa lạc ngay trung tâm Thành Phố S.

Hai người vừa bước vào cửa Trần Hạo bực bội cởi bỏ áo khoác trên người mình ném lên sofa trong phòng khách.

Anh không nói với Lý Kỳ một câu mà đi thẳng vào trong phòng tắm.

Lý Kỳ không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cả đoạn đường từ khách sạn về đến biệt thự sắc mặt của Trần Hạo cứ hằm hằm như muốn ăn tươi nuốt sống cô, làm Lý Kỳ cảm giác thấp thỏm không yên trong lòng.

Trần Hạo cởi hết quần áo trên người của mình, ném tứ tung dưới mặt đất trong phòng tắm.

Tâm trạng hiện giờ của anh buồn bực vô cùng, với thân hình cường

tráng mạnh mẽ anh đứng trần truồng dưới vòi sen để mặc cho nước lạnh như băng chảy thật mạnh xuống khuôn mặt anh tuấn của mình.

Trong đầu của Trần Hạo cứ hiện lên hình bóng của Sở Hương. Đã 8 năm, đúng 8 năm là một thời gian nói ngắn không ngắn nói dài không dài, nhưng đã đủ dày xéo trái tim của anh.

Anh đã cố tình biến mình thành một người đàn ông trắng hoa bay bướm, để che giấu đi nội tâm yếu ớt của mình.

Cuối cùng Trần Hạo cũng đã quên được Sở Hương, cho đến khi anh gặp được Gia Duyên tại khách sạn bên Italy.

Dung mạo của hai người nhìn rất giống nhau, nhưng Sở Hương thì hoạt bát luôn tươi cười, còn Gia Duyên thì điềm đạm lạnh lùng ít nói.

Mỗi khi Trần Hạo nhìn Gia Duyên liền liên tưởng đến Sở Hương. Những mảnh ký ức về Sở Hương, mà anh đã cố tình chôn vào quên lãng cứ lần lượt hiện lên trong đầu của anh.

Trong lòng anh vừa yêu vừa hận Sở Hương, hận đến nỗi nếu có thể anh muốn móc luôn trái tim của mình ra để làm giảm đi nỗi đau đớn trong lòng mình.

Càng nghĩ Trần Hạo càng thêm phiền muộn, anh dùng tay vò rối tung mái tóc ướt đẫm của mình.

Anh vươn tay cầm cái khăn tắm choàng qua eo của mình bước ra ngoài.

Lý Kỳ đang ngồi trên sofa nhìn thẳng vào cửa phòng tắm trong lòng lo sợ không yên.

Lúc này ánh mắt của Lý Kỳ chợt hiện lên tia sáng khi nhìn thấy Trần Hạo

chỉ quần duy nhất một cái khăn che đi phần dưới của mình bước ra

ngoài.

Cô đã làm tình nhân của Trần Hạo 3 năm, sự hấp dẫn cùng với khí thế đàn ông tỏa ra từ trên người anh, càng khiến Lý Kỳ yêu say đắm người đàn ông này.

Trần Hạo thông thả đi đến bar rượu rót cho mình một ly Brandy, cặp mắt thâm thúy của anh nhìn ra ngoài cửa sổ nơi phần hoa nhất của Thành Phố S.

Lý Kỳ đi ẻo lả đến bên cạnh của anh, tay cô nhẹ nhàng sờ vào cơ bắp rắn chắc trước ngực của anh, lúc này còn đọng lại những giọt nước trong suốt lạnh tanh.

Tay Lý Kỳ di chuyển một cách khiêu gợi xuống eo của Trần Hạo. Môi cô khe khẽ nhếch lên thành một nụ cười quyến rũ, tay kéo nhẹ nhàng cái khăn tắm trên eo của Trần Hạo để mặc cho nó rơi xuống mặt đất.

Vật kiêu ngạo nhất của anh hiện ra trước mặt của Lý Kỳ, cô khom tới hôn lên bờ vai rộng lớn của Trần Hạo.

Môi và đầu lưỡi ấm áp của Lý Kỳ nhẹ nhàng lướt trên làn da rắn chắc của anh, tay cô sờ vào vật nam tính của anh lúc này đã bắt đầu tỉnh giấc.

Con người đen nhánh của Trần Hạo chợt hiện lên tia sáng.

Anh đột nhiên kéo Lý Kỳ sát vào người mình, hai thân thể cọ sát vào nhau vật to lớn của anh áp sát vào nơi tư mật nhất của cô.

Trần Hạo vươn tay kéo một cái váy dạ hội Chanel màu đỏ của Lý Kỳ bị Trần Hạo xé rách quăng xuống mặt đất.

Anh mạnh mẽ bế cô lên đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

Trần Hạo đặt Lý Kỳ xuống cái giường lớn đặt ngay chính giữa phòng. Anh khom người hôn lên cổ của Lý Kỳ mùi nước hoa nồng nặc xông

thẳng vào mũi của anh, làm anh khó chịu bất giác cau mày. Đột nhiên trong lòng anh bực bội vô cùng những cảm giác thoải mái mà anh khao khát có được, Lý Kỳ không thể mang lại cho anh.

Khuôn mặt của Sở Hương cứ hiện lên trong đầu của Trần Hạo. Đang ân ái với Lý Kỳ mà trong đầu anh cứ không ngừng suy nghĩ đến Sở Hương.

Trần Hạo không còn tâm trạng để làm tình với Lý Kỳ nữa, anh nóng giận đẩy Lý Kỳ ra xoay người lại đi đến tủ quần áo của mình.

Lý Kỳ cảm giác thất vọng vô cùng, trong lòng không cam tâm cô ngồi bật dậy nhìn bóng lưng của Trần Hạo đang mặc quần trước mặt mình.

"Hạo, anh muốn đi đâu?."

Giọng nói nũng nịu của Lý Kỳ càng khiến Trần Hạo chán ghét hơn, giọng nói hùng hồn của anh vang lên.

"Trần Hạo tôi muốn đi đâu không tới phiên cô quản."

Trần Hạo lạnh lùng nói một câu rồi đi thẳng ra ngoài, tiếng cửa đóng sầm lại làm Lý Kỳ tức đến không nói nên lời.

Chương 7: Siêu mẫu Crystal toả sáng

Ngày hôm sau Trần Hạo cùng với Mạnh Hùng đi đến công ty giải trí Ngôi Sao Sáng của Trịnh Phó Hàn.

Hôm nay là ngày đầu tiên Gia Duyên chính thức bắt đầu làm người đại diện của Mystery.

Mạnh Hùng muốn đến xem loạt ảnh đầu tiên của Gia Duyên có đạt tiêu chuẩn mà anh yêu cầu không.

Trong phòng trang điểm Châu Ân cùng thợ trang điểm và nhà tạo mẫu đang cẩn thận hoá trang và chỉnh lại y phục cho Gia Duyên.

Hôm nay cô sẽ mặc những bộ y phục của bộ sưu tập Sunshine mà công ty của Mạnh Hùng chuẩn bị tung ra thị trường vào mùa xuân tới.

Mạnh Hùng, Trần Hạo và Trịnh Phó Hàn đang đứng bên cạnh nhiếp ảnh gia Kim Khải.

Mạnh Hùng và Trịnh Phó Hàn hơi dẫn đo trong lòng.

Bộ sưu tập mùa xuân này là theo phong cách dịu dàng thùy mị cùng với hoạt bát và tươi tắn, nhưng Gia Duyên lại là một người lạnh lùng kiêu ngạo không cảm xúc.

Trịnh Phó Hàn cũng giống như Mạnh Hùng, đây là lần đầu tiên anh hợp tác với Gia Duyên nên không biết năng lực làm việc của cô ra

sao.

Ba người đứng đợi cô suốt nửa tiếng, các người chung quanh từ phó nhiếp ảnh cho đến những người giúp việc linh tinh đều hồi hộp trong lòng, không biết ba ông chủ lớn này còn nhẫn nại được bao lâu, khi nào sẽ nổi trận lôi đình.

“Cô siêu mẫu Crystal này thật là một người ngạo mạn, dám để Trịnh tổng, Mạnh Tổng và Trần tổng đứng đợi cô ta lâu như vậy.”

Hai cô người mẫu đứng một bên đợi đến phiên của mình chụp hình, bất mãn nói với nhau.

Nếu đổi lại là người khác biết ba ông chủ lớn đang có mặt tại đây, họ sẽ tỏ ra mình là một người mẫu chuyên nghiệp không làm mất thời gian của nhiếp ảnh gia.

Kim Khải là nhiếp ảnh gia nổi tiếng nhất tại Thành Phố S, trong lòng anh cũng bất mãn với tính tình kiêu căng này của Gia Duyên.

Cuối cùng Gia Duyên cũng đã trang điểm xong, cô mặc trên người cái đầm màu trắng dài đến gót chân, được thiêu lên những đóa hoa lan hồ điệp màu hồng nhìn vào thật diễm lệ.

Gia Duyên với khuôn mặt lạnh nhạt không một tia cảm xúc, đi phớt qua Trần Hạo, Mạnh Hùng và Trịnh Phó Hàn.

Trần Hạo chột nhịu mày tỏ ra kinh ngạc vì mùi hương sữa tắm hoa anh đào thoang thoảng tỏa ra từ trên người của Gia Duyên xông thẳng vào mũi của anh.

Mùi hương này thật dễ chịu không nồng nặc như mùi nước hoa của những người phụ nữ trước đây của anh.

Kim Khải thất vọng xoay lại nhìn Mạnh Hùng và Trịnh Phó Hàn lắc đầu nói.

“Đẹp thì có đẹp nhưng lại quá lạnh lùng, không thích hợp với phong cách của bộ sưu tập Sunshine này của chúng ta.”

Kim Khải nổi danh là nhiếp ảnh gia khó tính nhất, anh luôn yêu cầu sự hoàn mỹ.

Chỉ cần có một phần trăm không đạt được tiêu chuẩn, Kim Khải cũng sẽ không hài lòng.

Tất cả người mẫu mà nghe nói đến cái tên nhiếp ảnh gia Kim Khải, họ đều rùng mình sợ hãi.

Có lần một cô người mẫu chỉ vì một bức ảnh mà bị Kim Khải bắt chụp đi chụp lại đến mười mấy tiếng đồng hồ.

“Chuẩn bị.”

Giọng nói nghiêm túc của Kim Khải vang lên, chỉ trong chốc lát tất cả mọi người ai vào chỗ nấy.

Ánh mắt hiếu kỳ của mọi người đều dồn hết lên người của cô siêu mẫu Crystal.

Mấy cô người mẫu hạng B đứng bên cạnh trong bụng thầm vui mừng, họ muốn xem Gia Duyên bị Kim Khải khiển trách như thế nào.

Họ đã từng nếm qua sự khắc khe của anh.

Trần Hạo phong độ đứng một bên, đút hai tay vào túi quần tây của

mình.

Anh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn chăm chăm vào người của Gia Duyên, làm cô hơi ngượng ngùng trong lòng nhưng trên khuôn mặt điềm lệ của cô vẫn bình thản như mặt nước dưới đáy hồ không một tia dao động.

Châu Ân và Tiểu Hồng thợ trang điểm đứng một bên nhìn Gia Duyên bước vào chỗ của mình.

Tay Tiểu Hồng rung rung nắm chặt vạt áo của mình, cặp mắt lo sợ nhìn Kim Khải.

Trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người có mặt, một Gia Duyên lạnh lùng ngạo mạn vừa bước lên vị trí của mình liền biến thành siêu mẫu Crystal.

Nét mặt lạnh lùng không cảm xúc của cô được thay vào nét mặt hoạt bát vui tươi sôi động của một cô gái với vẻ đẹp trầm ngư lạc nhạc.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều phát sáng trong sự kinh ngạc, họ hoài nghi Gia Duyên và cô siêu mẫu Crystal có phải là cùng chung một người không.

Sự khác biệt làm người ta phải ngỡ ngàng trong giây lát.

Kim Khải càng chụp càng háng hái, anh không ngờ Gia Duyên lại là một thiên tài.

Cô thoải mái tự nhiên phát huy ra tài năng bẩm sinh của mình.

Trịnh Phó Hàn nhìn Gia Duyên đến ngây cả người, nụ cười của cô ánh mắt của cô giống y như những vì sao trên bầu trời tỏa ra ánh

sáng lấp lánh đang nhìn vào anh.

Sắc mặt của Trần Hạo đột nhiên tối sầm lại, nụ cười rạng rỡ cùng với ánh mắt đưa tình của Gia Duyên nhìn vào ống kính, làm cho nỗi hận trong lòng của Trần Hạo càng lúc càng dâng trào, như cơn sóng biển gợn lên từng đợt trong lòng anh.

Tay Trần Hạo đặt trong túi quần tây của mình, bất giác xiết chặt thành nắm đấm.

Gia Duyên như một thiên thần vừa thùy mị vừa dịu dàng cô thoải mái tạo dáng, mặc cho ánh mắt của mọi người đang nhìn chăm chăm vào mình.

Kim Khải nhìn lại những bức ảnh của Gia Duyên trong máy vi tính mà không ngừng gật đầu tán thưởng.

“Tốt, hôm nay đến đây thôi.

Cảm ơn cô Gia Duyên, đã cho Kim Khải tôi sáng mắt.

Cô là người mẫu chuyên nghiệp nhất mà tôi từng gặp.”

Lần đầu tiên trong đời nhiếp ảnh gia nổi tiếng Kim Khải khen ngợi một ai.

Mấy cô người mẫu cũng kinh ngạc không thua gì với Kim Khải.

Họ không ngờ cô siêu mẫu Crystal quả thật có tài không phải chỉ được hư danh.

Gia Duyên thản nhiên bước ra khỏi khu chụp ảnh, sắc mặt hoạt bát vui vẻ của vừa rồi đột nhiên được thay thế với nét mặt lạnh lùng

không cảm xúc.

Cô tao nhã bước đến trước mặt của Kim Khải nói.

“Nhiếp ảnh gia Kim Khải, anh không cần phải khen tôi.

Tôi chỉ làm việc mà tôi nên làm.”

Nói xong Gia Duyên không thèm nhìn đến Trần Hạo, Mạnh Hùng hay Trịnh Phó Hàn cô bước thẳng vào phòng hoá trang của mình.

Chương 8: Mạnh Hùng nhượng bộ

Trong lúc Gia Duyên đi phớt qua người của Trần Hạo, cô có thể cảm giác được sát khí từ trong ánh mắt của anh làm cô cảm giác bất an trong lòng, nhưng sắc mặt của cô không hề thay đổi.

Mạnh Hùng nhìn Trịnh Phó Hàn nói với giọng hài lòng.

“Tốt.

Cô ấy rất chuyên nghiệp chuẩn bị cho cô ấy đến trường quay, để quay MV cho quảng cáo Mystery.”

“Mạnh Tổng yên tâm, tôi sẽ đưa ra thông báo.”

Trịnh Phó Hàn cười tươi nói với Mạnh Hùng, nhưng ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào hình của Gia Duyên trong máy vi tinh.

Gia Duyên bước vào phòng hoá trang cô tao nhã ngồi xuống ghế.

Tiểu Hồng vội vã đi đến bên cạnh Gia Duyên nói với giọng lo lắng.

“Chị Gia Duyên, em thật xin lỗi.

May mà nhiếp ảnh gia Kim Khải không nhìn thấy vết sướt trên cổ của chị, bằng không em nhất định sẽ bị Trịnh tổng khai trừ.”

Tiểu Hồng là một cô gái khoảng chừng 20 tuổi, vừa mới bước chân vào làng giải trí làm thợ trang điểm.

Dù Gia Duyên là một người vô cùng kiêu ngạo, nhưng khi cô làm việc thì nghiêm túc vô cùng.

Từ trước tới giờ cô không bao giờ tới sớm hay trễ, nhưng hôm nay khi Tiểu Hồng trang điểm cho cô.

Tiểu Hồng lỡ tay làm cho Gia Duyên bị thương ngay ở cổ, để lại một vết sưng thật dài.

Tiểu Hồng hoảng sợ tay rung rung khóc sưng sưng trước mặt của Gia Duyên và Châu Ân, lập đi lập lại hai từ xin lỗi.

Gia Duyên nhìn thấy Tiểu Hồng sợ hãi đến như vậy, trong lòng cô không nỡ trách móc Tiểu Hồng.

“Không sao, em dùng phấn lót che đi vết sưng là được.”

Tiểu Hồng thật kinh ngạc với lời nói này của Gia Duyên.

Từ trước tới giờ những cô người mẫu nổi tiếng thường hay lên mặt hống hách với những thợ trang điểm như cô.

Chỉ lỡ mạnh tay một chút họ cũng đã làm lớn chuyện lên, huống hồ gì là làm cho họ bị thương như vậy.

Trong lòng Tiểu Hồng thật sự kính trọng Gia Duyên.

“Chị Gia Duyên, chị có thể cho em ở bên cạnh chị làm thợ trang điểm riêng của chị được không?”

Tiểu Hồng vừa tẩy trang cho Gia Duyên vừa nói.

Cô thấy Gia Duyên không giống như những người mẫu kia, không hống hách không kiêu căng với thợ trang điểm và nhà tạo mẫu, nên muốn làm thợ trang điểm riêng của Gia Duyên.

“Được!

Châu Ân em sắp xếp với Trịnh tổng, từ nay về sau Tiểu Hồng sẽ là thợ trang điểm riêng của chị.”

Tiểu Hồng đang tẩy trang cho Gia Duyên tay cô đột nhiên khựng lại, Tiểu Hồng nhìn Gia Duyên vui mừng nói.

“Chị, chị nói thật.”

Gia Duyên không nói gì chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Trần Hạo và Mạnh Hùng cùng nhau đi đến văn phòng luật Mạnh Nhi để đón Kiều Nhi đi ăn tối.

Bước vào cửa văn phòng luật sư rộng lớn của Kiều Nhi, Mạnh Hùng liền nhìn thấy người phụ nữ của mình đang nghiêm túc ngồi trong phòng họp bàn bạc một vụ kiện với Minh Dạ Collin.

Khi Kiều Nhi làm việc trên người cô hiện lên sự nghiêm nghị cùng quả quyết mà đã lâu Mạnh Hùng không được nhìn thấy.

Sự tự tin này chỉ tỏa ra từ người của cô, khi cô khoác lên cái danh hiệu nữ đại luật sư mà thôi.

Kiều Nhi cảm giác được sự hiện diện của Mạnh Hùng, cô bất giác ngược mặt của mình lên nhìn ra hướng cửa.

Mạnh Hùng nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Kiều Nhi, trong lòng anh

cảm giác ấm áp vô cùng.

Anh nở một nụ cười nhẹ, để che đi sự ngỡ ngàng trong lòng anh.

Anh và Trần Hạo thong thả đi vào văn phòng làm việc của Kiều Nhi.

“Em rể, sao hôm nay lại đến đây?”

Minh Dạ Collin với bộ âu phục màu đen, khuôn mặt tây lai hiện lên ý cười nhìn Mạnh Hùng nói.

Văn phòng luật đã mở được hai tuần, Mạnh Hùng chưa từng đến đây một lần.

Mạnh Hùng và Kiều Nhi đang chiến tranh lạnh, anh muốn Kiều Nhi phải xuống nước năn nỉ anh.

Nhưng tính tình của Kiều Nhi thật ương ngạnh, dù biết Mạnh Hùng không sai nhưng cô cũng không muốn nhượng bộ.

Cuối cùng Mạnh Hùng cũng là người bước ra bước đầu tiên.

“Tôi đến đây để đưa Kiều Nhi đi ăn tối.”

Mạnh Hùng nhìn Minh Dạ Collin nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn vào Kiều Nhi đang tươi cười nhìn anh.

“Kiều Nhi em và em rể đi trước đi, việc này cứ giao lại cho anh.”

Kiều Nhi gạt đầu cảm ơn rồi cô thu xếp lại gọn gàng văn kiện trên bàn của mình.

Lúc này Mạnh Hùng đã đi đến bên cạnh của cô, anh cẩn thận lấy áo

khoác, mặc vào cho Kiều Nhi.

Tuy đã có thai được ba tháng mấy nhưng thân hình của Kiều Nhi không thay đổi bao nhiêu, ngoài cái bụng hơi nhô lên một chút thì những chỗ khác đều như xưa.

“Ở ngoài lạnh lắm.”

Nói xong Mạnh Hùng không quan tâm đến sự hiện diện của Trần Hạo và Minh Dạ Collin, anh khom xuống hôn lên trán của Kiều Nhi.

Trần Hạo ung dung dựa lưng vào cửa, hai tay anh khoanh lại trước ngực của mình nhìn họ lắc đầu.

“Sao lần nào cậu cũng bại trong tay của Kiều Nhi vậy?”

Trần Hạo chắc lưỡi nhìn Mạnh Hùng nói với giọng trêu chọc.

“Anh đừng khoác lác, sau này anh cũng sẽ như vậy thôi.”

Kiều Nhi vừa nói vừa khoác tay của Mạnh Hùng, đi ra đến cửa nơi Trần Hạo đang đứng.

“Kiều Nhi, vậy là em không hiểu anh rồi.

Trần Hạo anh không bao giờ vì một người phụ nữ mà phải hạ mình.”

“Hạo, cậu đừng quá mạnh miệng, coi chừng sau này cậu sẽ bị thương nặng hơn cả tôi.”

Mạnh Hùng tay choàng qua eo của Kiều Nhi, ôm cô sát vào lòng nhìn Trần Hạo nói.

Kiều Nhi nghe anh nói vậy liền lườm anh một cái.

“Bộ em làm anh bị thương nặng lắm sao?.”

“Nặng... Rất nặng.

Nhưng anh lại cam tâm tình nguyện, để em làm anh bị thương.”

Mạnh Hùng dùng ánh mắt yêu thương nhìn Kiều Nhi, làm cho lòng cô cảm giác ngọt ngào khó tả.

“Hazzzzzzzzzzz..

Tôi ra xe chờ hai người.”

Trần Hạo không thể nào chịu nổi cử chỉ âu yếm của hai người nữa đành lên tiếng.

Chương 9: Ánh mắt

Tại nhà hàng trong khách sạn The Palm, Mạnh Hùng, Kiều Nhi và Trần Hạo ngồi tại một cái bàn nhìn ra phong cảnh tuyệt đẹp của Thành Phố S.

Ngô Đức với nét mặt lạnh lùng đang cung kính đứng sau lưng anh, dạo này bên Paris xảy ra chút chuyện nên Mạnh Hùng đã phái Trần Siêu bay qua đó để giải quyết.

Mạnh Hùng một tay ôm Kiều Nhi tay còn lại cầm ly rượu đỏ.

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì Tạ Chánh từ bên ngoài gấp gáp đi vào.

Anh nhìn thấy Trần Hạo và Mạnh Hùng liền khom người lễ phép chào hỏi.

“Trần Thiếu, Mạnh Tổng, Mạnh phu nhân.”

“Có chuyện gì?”

Trần Hạo ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế nhìn Tạ Chánh nói.

“Trần Thiếu, cô Lucy đang làm âm ỉ nói cậu mà không chịu đến gặp cô ta, thì cô ta sẽ không làm người đại diện cho kem dưỡng da La La nữa.”

Lucy là cô người mẫu mới nổi, đã được Trần Hạo để ý đến và lăng xê.

Nhưng từ trước đến giờ ngoài Lý Kỳ và Mạch Tử ra thì với phụ nữ khác Trần Hạo không bao giờ tiếp cận lần hai.

“Nói với cô ta ngày mai không cần đến trường quay.

Cái chỗ người đại diện của La La có rất nhiều người muốn, nếu cô ta không muốn thì tôi sẽ đổi người khác.”

Trần Hạo nâng ly rượu trong tay lên uống một ngụm, ánh mắt thâm thúy nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ.

“Dạ, thuộc hạ đi ngay.”

Nói xong Tạ Chánh lịch sự chào một cái rồi đi ra ngoài.

“Trần Hạo, cậu thật là vô tình dù sao người ta cũng là người của cậu.”

Mạnh Hùng nhìn Trần Hạo cười cười nói, tay thì nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai mảnh mai của Kiều Nhi.

Trần Hạo nhếch môi cười nhẹ nhìn Mạnh Hùng nói với giọng trầm trầm.

“Tôi ghét nhất là ai uy hiếp mình.

Trần Hạo tôi không bao giờ khuất phục.

Nói chuyện từ tế thì còn được, muốn chơi trò uy hiếp thì đừng hòng.”

Lời nói thật lòng của Trần Hạo làm cho Kiều Nhi hiểu thêm về anh.

Bề ngoài Trần Hạo là một anh chàng phong lưu bay bướm, trên khuôn mặt bất cần đời của anh luôn hiện lên ý cười.

Nhưng thật ra anh là một người với

tâm tư rất sâu xa khó đoán.

Lúc ba người đang nói chuyện Đường Tam từ đâu đi đến nhìn ba người nói.

“Sao lại trùng hợp như vậy.”

Kiều Nhi nhìn thấy Đường Tam liền vui mừng, đã lâu rồi cô không gặp cô gái lí lắc này.

“Đường Tam sao em lại ở đây?”

“Em vừa mới ăn cơm xong với bạn.”

Đường Tam nhìn Kiều Nhi cười nói, ánh mắt thì liếc nhìn Mạnh Hùng và Trần Hạo.

“Hai anh không được nói cho Tề Phong biết nhé.

Anh ấy mà biết em đi một mình thì nhất định sẽ cản nhắc em.

Phiền lắm.”

Đường Tam vừa nói vừa ngồi xuống ghế bên cạnh của Trần Hạo.

“Em mà cũng sợ Tề Phong sao?”

Trần Hạo nhướn mày nhìn Đường Tam cười trêu chọc cô.

“Ai nói em sợ anh ấy, em chỉ không muốn hành hạ đôi tai của mình mà thôi.”

Đường Tam biểu môi nói làm cho Mạnh Hùng, Kiều Nhi và Trần Hạo bật cười ra tiếng.

“Chị, em thấy chị mang thai mà còn đẹp hơn lúc trước nhiều.”

Đường Tam nhìn Kiều Nhi tươi cười nói.

“Đường Tam, cho chị gọi lời thăm Trình Lam và em bé.

Khi nào rảnh chị sẽ qua biệt thự Lô Viên thăm em ấy.”

Kiều Nhi nhìn Đường Tam cười nói sang chuyện khác, cô không thích người khác nhắc đến việc cô mang thai trước mặt của Mạnh Hùng.

Vì mỗi lần Mạnh Hùng nghe nhắc đến việc cô có em bé liền nổi giận, anh không muốn cô trở lại làm luật sư vì sợ sức khỏe của cô không chịu nổi.

Nhưng Kiều Nhi đã hứa với Minh Dạ Collin trước khi biết mình mang thai nên cô không thể thất hứa.

Lúc này từ ngoài cửa một cô gái khoác tay một người đàn ông Pháp bước vào.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ ý đến người đàn ông pháp chính tông với mái tóc màu vàng làn da trắng sống mũi cao thẳng và đôi mắt màu xanh nước biển nhìn vào thật đẹp trai phong độ.

Cô gái bên cạnh anh ta không chỉ sở hữu nét đẹp khuynh quốc khuynh thành, mà trên người cô tỏa ra sự đằm đằm sâu xa nhìn vào thật thu hút.

Cô mặc trên người cái đầm ngắn màu đen của thương hiệu Chanel, bó sát vào thân thể quyến rũ của mình.

Để lộ phần lưng trần và đôi chân thon dài ra ngoài.

Mái tóc dài màu nâu được cô búi lên cao tôn lên thêm vẻ sắc xảo cho khuôn mặt tuyệt mỹ của cô.

Mạnh Hùng và Kiều Nhi ngồi đối mặt với cửa chính, khi hai người nhìn thấy Gia Duyên khoác tay Alex Smith bước vào.

Ánh mắt của hai người chợt chuyển sang người của Trần Hạo.

Lần này Kiều Nhi muốn sát thực rằng Trần Hạo đối với Gia Duyên có gì đó không bình thường nên cô quan sát Trần Hạo rất tỉ mỉ.

Trần Hạo nhìn thấy nét mặt lạ lẫm của hai người, anh liền quay sang nhìn ra cửa.

Con người đen nhánh của Trần Hạo đột nhiên trở nên u ám, làm Đường Tam ngồi bên cạnh cũng thấy hơi bất ngờ nhìn theo ánh mắt của anh.

Gia Duyên thật sang trọng ngồi bên cạnh Alex Smith nói chuyện một cách tự nhiên.

Cô nhìn Alex Smith cười một cách chân thật làm cho Trần Hạo ghét cay ghét đắng trong lòng.

Anh nhìn cô thật chững mắt cô vừa mới đến Thành Phố S này không bao lâu đã có thể mê hoặc được nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng Alex Smith, một người đàn ông từ trước đến giờ không thích tiếp cận với phụ nữ.

Trần Hạo bất giác xiết chặt ly rượu đỏ trong tay mình, đến nỗi gân xanh cũng hiện lên rõ ràng.

Gia Duyên đang ngồi nói chuyện với Alex Smith, cô cảm giác có ai đó đang dùng ánh mắt chứa đựng tà khí nhìn mình.

Theo phản ứng của bản năng, cô nhìn theo hướng tỏa ra tà khí.

Cặp mắt sáng như trăng rằm của cô chạm phải ánh mắt vừa khinh miệt vừa chán ghét của Trần Hạo.

Chương 10: Gia Duyên nổi giận

Gia Duyên cũng giống như anh, từ đầu đến cuối cô cảm thấy Trần Hạo là người thuộc vào loại phong tình vạn chủng, một người đàn ông không bao giờ dừng đôi chân của mình lại vì bất cứ người phụ nữ nào.

Loại đàn ông mà cô khinh thường nhất, cũng là loại mà cô không muốn tiếp cận nhất.

Hai người nhìn nhau không chớp mắt, Gia Duyên cảm thấy với loại người như Trần Hạo cô không cần phải tránh né hay ngại ngùng gì.

Trần Hạo thì nghĩ cô cố tình dùng ánh mắt bất khuất để gọi lên sự chú ý của anh.

Kiều Nhi nhìn hai người, cô dùng ngón tay của mình khều khều Mạnh Hùng nói nhỏ vào tai anh.

“Hùng, em thấy phân nửa kia của Hạo đã xuất hiện rồi.”

Kiều Nhi vừa nói vừa liếc nhìn Gia Duyên lúc này đang hung hăng lờm Trần Hạo.

“Gia Duyên, vậy chúng ta cứ quyết định như vậy đi.”

Khi nào em rảnh thì đến cửa hàng áo cưới Huyền Thoại của anh, chụp ảnh quảng cáo cho bộ sưu tập áo cưới mà anh mới vừa thiết kế.”

Alex Smith vừa cắt miếng thịt bò beefsteak bỏ vào miệng của mình nói.

“Được!

Em sẽ cho Châu Ân sắp xếp.”

Gia Duyên nhìn Alex Smith cười nói, tay nâng ly rượu đở lên tao nhã hớp một ngụm.

Gia Duyên nhìn thấy Trần Hạo trong lòng cô đã khó chịu không thấy ngon miệng nên không muốn ăn gì cả.

Trò chuyện với Alex Smith thêm một chút Gia Duyên cảm thấy đầu cô hơi choáng váng nên mới trở về phòng của mình trước.

Thang máy ngừng lại tại tầng 56, cửa thang máy mở ra Gia Duyên bước đi loạng choạng về hướng phòng của mình.

Không biết vì sao chỉ mới uống vài ly mà trong người cô cảm giác lâng lâng.

Trong lòng cô rộn rục khó chịu, cảm giác buồng nôn làm Gia Duyên dùng tay che miệng của mình lại.

Cô nhú mào bước đi lảo đảo về phía trước nhưng không ngờ lại đụng vào một người đàn ông dáng người cao lớn vạm vỡ.

Gia Duyên ngược mặt lên vội vàng nói lời xin lỗi.

“Xin.....”

Cô chưa kịp nói hết câu thì thân thể không còn sức lực của mình, đã bị người đàn ông to lớn áp sát vào bức tường phía sau.

Mùi đàn hương thơm ngát xông thẳng vào mũi của cô, một mùi hương hấp dẫn đầy khiêu khích.

Nó có ma lực làm cô cảm giác thóp thòm trong lòng.

Gia Duyên bất giác nhắm mắt lại hít vào mùi hương trên người đàn ông này.

Giọng nói trầm ổn chứa đựng sự nguy hiểm vang lên.

“Cô dùng cách này để câu dẫn đàn ông hay sao?”

Lời nói khinh bỉ của Trần Hạo làm cô chột tỉnh táo lại.

Gia Duyên mở đôi mắt lơ mơ của mình ra nhìn thẳng vào mặt của người đàn ông trước mặt mình.

Cô thật kinh ngạc khi nhìn thấy dung mạo của anh ấy, Trần Hạo dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt của cô.

Hai tay anh đặt hai bên người cô vịn lên bức tường phía sau, khoá thân thể của Gia Duyên ở trong lòng anh.

Nhìn thấy nét mặt gợi cảm của cô Trần Hạo bắt đầu không tự chủ được bản thân của mình.

Anh không nói gì khuôn mặt anh tuấn của anh từ từ tiến đến gần mặt của cô, chóp mũi của hai người gần chạm vào nhau.

Hơi thở ấm áp pha lẫn mùi hương của rượu đỏ phả thẳng lên khuôn

mặt diễm lệ của cô, lúc này vì hơi say nên đã phấp phồng.

Gia Duyên cảm thấy khó chịu, cô nhíu đôi mày thanh tú của mình lại, xoay mặt qua hướng khác không muốn đối diện với anh.

Hạnh động từ chối rõ ràng này của cô làm anh chột bình tĩnh lại.

“Trần Hạo, mày đang nghĩ gì chứ.

Tại sao lại muốn hôn cô ấy?.”

Anh ngã đầu mình lại phía sau một chút, nhìn cô nói với giọng bất mãn.

“Phụ nữ tôi đã gặp nhiều nhưng tôi chưa từng gặp qua ai lại có tài quyến rũ đàn ông hay như cô.”

Lời nói sĩ nhục của Trần Hạo làm cô tức tới cơn say cũng vì vậy mà không tiêu tan.

Gia Duyên mở cặp mắt chứa đựng nộ khí nhìn thẳng vào ánh mắt của Trần Hạo nói với giọng giễu cợt.

“Trần Thiếu, nói về tài quyến rũ người khác, thì làm sao mà tôi có thể bì lại với ngài.

Không phải ngài cũng nổi tiếng với danh hiệu thay phụ như thay áo sao?.”

Cô vừa nói dứt câu liền dùng hết sức đẩy cánh tay của Trần Hạo đang chặn mình lại ra.

Nhưng dù cô có dùng hết sức của mình, cũng không thể lay chuyển

được anh.

Gia Duyên học ca-ra-tê từ nhỏ nên mấy trò cón con này của Trần Hạo thì làm sao có thể làm khó được cô.

Nhưng hôm nay vì cô đang ngà ngà say nên toàn thân không còn sức lực.

Trần Hạo giận dữ với lời lẽ sắc bén này của cô, anh dùng tay bóp mạnh hai bên miệng của cô giữ chặt khuôn mặt kiêu diễm của Gia Duyên không cho cô lẩn tránh ánh mắt của anh.

Trần Hạo bắt buộc cô phải đối diện với khuôn mặt anh tuấn của mình.

Anh không thích sự né tránh của cô.

“Cô nghe kỹ cho tôi, từ nay về sau tốt nhất cô đừng xuất hiện trước mặt của tôi.

Bằng không.....”

Trần Hạo nhìn cô nói một cách đầy nguy hiểm.

Cô nghe anh nói vậy trong lòng chợt hiện lên tia phẫn nộ.

Anh là ai mà dám ra lệnh cho cô.

Từ nhỏ đến lớn không một ai dám ăn nói hỗn láo và hành động bất nhã với cô như Trần Hạo vậy.

“Bằng không thì sao?”

Anh càng không muốn gặp tôi, tôi càng muốn xuất hiện trước mặt

của anh xem anh làm gì được tôi.”

Vừa nói xong cô dùng chân mang đôi giày cao gót 10cm để nhọn liểu đạp mạnh lên chân của Trần Hạo.

Anh bị hành động đột ngột này của cô làm cho kinh ngạc bất giác lui về phía sau một bước.

Gia Duyên thừa lúc Trần Hạo lùi về phía sau, cô lập tức chạy thật nhanh về phòng của mình.

Chương 11: Động lòng

Bước vào phòng cô đóng sầm cửa lại, thân thể mảnh mai của cô không còn sức lực dựa vào cánh cửa phía sau mình.

Cô dùng tay đè lên ngực của mình, không biết vì sao lúc đối mặt với Trần Hạo trái tim của cô cứ đập loạn xạ.

Nhất là khi cô nhìn thấy đục vọng dần dần dâng lên trong ánh mắt lu mờ của anh.

Trần Hạo nhìn theo bóng lưng thon thả của cô gấp gáp chạy càng lúc càng xa.

Không biết vì sao trong lòng anh có cảm giác phân vân, một cảm giác vừa chán ghét như lại có vài phần lưu luyến.

Anh với tâm trạng không rõ ràng đi đến phòng VIP 5603 của mình.

Hai tuần đã trôi qua Trần Hạo quả thật không nhìn thấy Gia Duyên nữa.

Cô giống như là không khí đột nhiên biến mất trên thế gian này, không có một chút tin tức về cô trên TV hay tạp chí.

Hôm nay Mạnh Hùng gọi điện thoại cho Trần Hạo, muốn hợp tác với anh trong cái MV quảng cáo của thương hiệu Mystery.

Nữ chính trong quảng cáo chính là cô siêu mẫu Crystal, còn hai vai nữ phụ Mạnh Hùng muốn chọn người mới được công ty của Trần

Hạo lảng xê.

Trần Hạo ngồi nghiêm trang sau bàn làm việc của mình, Tạ Chánh lúc này đang cung kính đứng trước mặt anh.

“Tạ Chánh, cậu hãy sắp xếp cho Trương Diệu và Cẩm Tú qua công ty giải trí Ngôi Sao Sáng trước, sau khi tan họp tôi sẽ qua đó sau.”

Nói xong Trần Hạo khom xuống đọc tiếp phần văn kiện trước mặt của mình.

“Dạ, tôi sẽ đi ngay.”

Tạ Chánh cung kính nói rồi xoay người bước ra cửa, vừa đi Tạ Chánh vừa thắc mắc trong lòng.

Thường thì những việc quay quảng cáo nhỏ này Trần Hạo không bao giờ quan tâm đến nhưng hôm nay sao Trần Hạo lại đích thân qua trường quay để khảo sát.

Trần Hạo nói là đi xem Trương Diệu và Cẩm Tú quay quảng cáo, nhưng thật sự người mà anh muốn gặp chính là Gia Duyên.

Trần Hạo cũng không biết rõ tâm tư của chính mình.

Hôm nay Gia Duyên vừa mới bay từ Italy trở về, cô dùng máy bay tư nhân nên không ai biết cô rời khỏi Thành Phố S từ khi nào, chỉ có một mình Mạnh Hùng là biết mà thôi.

Gia Duyên, Châu Ân và Tiểu Hồng cùng nhau đi đến trường quay.

Ba cô vừa đi ngang qua phòng luyện tập, chợt nghe mấy cô người mẫu ngồi tùm ba tùm bảy bàn tán về cô.

Gia Duyên hiếu kỳ muốn biết họ ở sau lưng nói xấu gì cô.

Cô dừng chân đứng trước cửa phòng nghe họ bàn tán về mình một cách quan minh chính đại, không hề che dấu sự hiếu kỳ của cô.

Mấy cô người mẫu đang hăng say nói xấu cô, nên họ không hề hay biết sự hiện diện của Gia Duyên, Châu Ân và Tiểu Hồng đang đứng ngay cửa ra vào.

“Tôi nghe nói cô siêu mẫu Crystal này rất kiêu căng, lúc chụp ảnh quảng cáo đã bắt Trần Tổng, Mạnh Tổng, Trịnh Tổng và nhiếp ảnh gia Kim Khải phải đợi cô ta hơn nửa tiếng đồng hồ.”

Một cô người mẫu nói với giọng bất mãn vô cùng.

Tiểu Hồng nghe vậy trong lòng tức giận, họ không biết nội tình bên trong thì đừng buông lời nói xấu người khác.

Tiểu Hồng định xông tới biện minh cho Gia Duyên, nhưng đã bị cô dùng tay chặn lại.

“Nhưng tôi nghe nói cô ta rất chuyên nghiệp và tài giỏi, đến nhiếp ảnh gia Kim Khải cũng phải khen ngợi cô ta.”

“Tài giỏi cái gì, tôi nghĩ chắc cô ta dùng ánh mắt đưa tình để quyến rũ nhiếp ảnh gia Kim Khải mà thôi.”

Một cô người mẫu khác khinh bỉ lên tiếng.

“Tôi đã gặp qua cô ta, cô ta rất kiêu căng và phách lối.”

Nghe nói cô ta thường xuyên bắt nạt người mới.”

Trương Diệu nghe họ nói vậy liền cảm giác hả hê trong lòng, cô thừa cơ thuận gió đẩy thuyền nói tiếp.

Cầm Tú ngồi một bên từ nãy giờ nghe họ nói mà trong lòng tức giận, cô muốn nhin không muốn gây ra chuyện lớn.

Nhưng càng nghe những lời nói xấu xược của bọn họ, cô càng tức giận không thể nào nhin được nữa đành lên tiếng.

“Các người chưa gặp mặt Crystal thì đừng nói lung tung, tôi thấy chị ấy rất tốt không phải là loại người hay bắt nạt người mới đâu.”

Nghe Cầm Tú nói ra những lời bênh vực Gia Duyên, Trương Diệu trong lòng ganh ghét.

Cặp mắt nham hiểm của cô ta nhìn thẳng vào người của Cầm Tú.

Trương Diệu cầm ly nước cam đi từ từ đến hướng của Cầm Tú nói.

“Bộ cô quen biết người ta sao mà nói lời bênh vực.

Với thân phận thấp hèn của cô, cô ta nhìn cũng không thèm nhìn tới, còn bày đặt ra mặt nói giùm người ta.”

Vừa nói xong Trương Diệu cố tình làm như bị vấp chân ngã về phía của Cầm Tú, đổ hết ly nước cam lên người của cô.

“Ahhhhhhh....

Cô.... Cô.....”

Cầm Tú nói năng lấp bắp, cô là người rất lương thiện nên thường

xuyên bị các bậc đàn chị ăn hiếp.

“Oh.....

Tôi xin lỗi, tôi không cố tình.”

Trương Diệu làm ra vẻ mặt vô tội nói rồi xoay người đi trở lại vị trí của mình, trên khuôn mặt chảnh chệ của cô ta chợt hiện lên nụ cười giảo hoạt.

Cầm Tú lo lắng ngồi một bên dùng khăn giấy lau đi lau lại nước cam trên trang phục của mình.

Còn 30 phút nữa là bắt đầu quay quảng cáo, cô không có thời gian để làm sạch lại trang phục của mình.

Lúc này Gia Duyên từ bên ngoài hiên ngang bước vào, giọng nói thanh thoát của cô làm cho tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

“Crystal tôi thật là vinh hạnh, người còn chưa tới mà tiếng tăm đã vang vọng khắp nơi.

Sau này các người muốn nói gì thì cứ nói thẳng với tôi, đừng có ở sau lưng nói xấu người khác.”

Lời nói chỉ trích của Gia Duyên làm cho mấy cô người mẫu cảm giác xấu hổ vô cùng.

Họ ngượng ngùng không nói gì chỉ lặng lẽ tiếp tục luyện tập.

Gia Duyên đi đến bên cạnh của Cầm Tú, lúc này đang lo lắng lau khô y phục của mình.

Châu Ân em lấy bộ y phục Mystery màu hồng mà Trịnh Tổng chuẩn bị cho chị đưa cho Cẩm Tú đi.

“Dạ, em đi lấy ngay.”

Châu Ân cung kính nói rồi xoay người đi ra ngoài.

Cẩm Tú nghe Gia Duyên nói vậy trong lòng thật kinh ngạc, cô không ngờ Gia Duyên lại giúp cô.

Chương 12: Trần Hạo tức giận

Chỉ trong chốc lát Châu Ân đã quay trở lại trên tay cô cầm một cái đầm màu hồng thật xinh đẹp.

Trương Diệu và mấy cô người mẫu nhìn thấy cái đầm, ánh mắt của họ chợt phát sáng lên.

Cái đầm này là hàng mới nhất của Mystery, có tiền cũng không mua được.

Họ không ngờ Gia Duyên lại phóng khoáng đến như vậy tặng cái đầm này cho Cẩm Tú.

Châu Ân đi đến cung kính đưa cái đầm cho Gia Duyên, cô tao nhã cầm lấy đưa đến trước mặt của Cẩm Tú nói với giọng ân cần.

“Chị tặng em cái đầm này.

Em vào trong thay y phục để chuẩn bị quay quảng cáo.”

Cẩm Tú nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt bất ngờ và có vài phần e ngại.

“Không!

Cái đầm này thật quý giá em không thể nào nhận được.

Tiền lương một năm của em cũng mua không nổi.”

Cẩm Tú nói với giọng hổ thẹn, tiền lương của cô còn chưa đủ để trả

tiền viện phí cho ba cô đừng nói chi mua quần áo đẹp.

Đa phần quần áo cô mặc đều là hàng mẫu do các nhà thiết kế cung cấp.

“Không sao em cứ nhận lấy, những thứ này đều do người khác tặng cho chị.

Nhiều quá chị không mặc hết, để cũng chỉ lãng phí mà thôi.”

Gia Duyên nói những lời này đều là sự thật, không phải cô khoe khoang hay khoác lác gì hết.

Đồ trong tủ quần áo của cô mặc mỗi ngày một bộ cũng không mặc hết.

Trương Diệu nghe Gia Duyên nói vậy càng thêm ganh tỵ với cô.

Đúng như câu 'người nói vô tình người nghe hữu ý'.

Trương Diệu nghĩ rằng Gia Duyên đang cố tình lên mặt với họ, muốn khoe khoang sự nổi tiếng cùng với bề thế của mình.

Sau khi tan họp Trần Hạo được Tạ Chánh lái xe từ công ty giải trí Minh Hạo đưa đến thẳng trường quay của Trịnh Phó Hàn.

Anh vừa bước vào cửa của trường quay không biết có bao nhiêu ánh mắt hâm mộ đang chú ý lên người anh.

Những cô diễn viên và người mẫu người nào cũng muốn được Trần Hạo để ý tới.

Hôm nay Trần Thiếu nhìn khác với ngày thường, không còn đáng vẻ

phong lưu đa tình phóng khoáng nữa mà thay vào đó là khuôn mặt trầm tĩnh, cùng với ánh mắt sắc bén.

Trên người anh là âu phục màu đen áo sơ mi trắng, thắt cà vạt màu xanh đậm, tôn lên sự chững chạc của một người đàn ông thành đạt.

Khí thể tỏa ra từ người anh làm mấy cô gái trong trường quay phải ngây người trong giây lát.

Tuy thường ngày Trần Hạo là một người lãnh đạm sao cũng được, nhưng một khi anh bắt tay vào công việc thì sự nghiêm túc cùng với sự trầm tĩnh của anh cũng không thua gì với Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt.

Đừng thấy Trần Thiếu thường ngày không quan tâm đến việc gì, nhưng thật ra muốn dò xét tâm tư của Trần Hạo thì cũng giống như mò kim đáy biển.

Không một ai có thể nắm bắt được suy nghĩ thật sự của anh.

Lúc Trần Hạo và Tạ Chánh đi đến khu quán cáo của Mystery đột nhiên anh nghe mấy cô người mẫu cùng với những thợ trang điểm bàn tán về Gia Duyên và Trịnh Phó Hàn.

“Ây, ây....

Các người có nghe tin đồn ở bên ngoài không?

Nghe nói hai tuần nay cô siêu mẫu Crystal được Trịnh tổng bao.

Hai người đã ra nước ngoài nghỉ mát.”

Một cô thợ trang điểm nói với giọng đầy thích thú.

“Đúng rồi tôi cũng nghe vậy.

Nghe nói Trịnh tổng đã tặng cho cô ta một căn biệt thự tại phía tây của Thành Phố S.”

“Vậy chắc chắn cô ta là tình nhân của Trịnh tổng rồi.

Để tôi theo học hỏi cô ta, làm cách nào mà có thể làm một người có quyền có thể như Trịnh tổng để ý tới.”

Một cô người mẫu cười cười nói với giọng đầy châm biếm.

Trần Hạo nghe được những lời họ vừa nói, trong lòng anh chợt nghĩ đến Sở Hương.

Gia Duyên cũng giống như Sở Hương là loại phụ nữ hâm mộ hư vinh, vì tiền có thể bán đi sự tôn nghiêm của mình.

Không biết vì sao trong lòng anh lại hiện lên cơn thịnh nộ.

Anh bất giác xiết chặt bàn tay của mình, trong con ngươi đen nhánh của anh hiện lên tia nguy hiểm.

Tạ Chánh đứng bên cạnh nhìn thấy biểu hiện này của Trần Hạo, trong lòng anh chợt vang lên dự cảm bất an.

Tạ Chánh đã theo Trần Hạo 10 năm, từ sau khi Sở Hương rời khỏi Trần Hạo đến giờ.

Đây là lần đầu tiên Tạ Chánh nhìn thấy Trần Hạo giận dữ đến như vậy.

Trong lúc họ không chú ý Gia Duyên khoác tay Mạnh Hùng bước vào.

Trịnh Phó Hàn, Châu Ân, Tiểu Hồng và Cẩm Tú đi bên cạnh họ.

Nét mặt sừng sốt của mấy cô người mẫu làm cho Trần Hạo khó hiểu, anh nhíu mày xoay lại nhìn theo ánh mắt của bọn họ.

Đập vào mắt của Trần Hạo là một Gia Duyên lạnh lùng kiêu ngạo nhưng không kém phần sang trọng.

Cô đang dịu dàng khoác tay Mạnh Hùng một cách thân mật bước vào.

Trần Hạo không ngờ Gia Duyên lại có năng lực câu dẫn đàn ông đến như vậy.

Từ khi Kiều Nhi ở bên cạnh Mạnh Hùng, Mạnh Hùng không bao giờ tiếp xúc thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào.

Nhưng hôm nay Mạnh Hùng lại thản nhiên khoác tay Gia Duyên như vậy, càng khiến Trần Hạo tức điên người.

Mấy cô người mẫu với nét mặt hoang mang nhìn nhau nói.

“Đây là chuyện gì, không phải nói Crystal là tình nhân của Trịnh tổng sao?”

“Sao bây giờ cô ta lại có cử chỉ thân mật với Mạnh Tổng?.”

“Ba người còn vui vẻ đi bên cạnh nhau, chẳng lẽ họ muốn chơi trò tình tay ba sao?”

Những tiếng xì xào bên tai làm cho Trần Hạo càng thêm nôn nao trong lòng.

Trái ngược với anh Gia Duyên lại vô cùng bình thản như không có chuyện gì xảy ra, cô đã quen với những scandal vô căn cứ này.

Chương 13: Lý Kỳ bị Gia Duyên chinh

Sau khi quay xong quảng cáo Gia Duyên trở về công ty giải trí Ngôi Sao Sáng ở bên cạnh của trường quay.

Gia Duyên đi vào phòng hoá trang mà

Trịnh Phó Hàn đã dành riêng cho cô dùng, để cho Tiểu Hồng tẩy trang cho cô.

Ngồi vào ghế dựa cô mệt mỏi nhắm mắt lại, dùng tay xoa bóp nhẹ nhàng vào phía sau gáy của mình.

Tiểu Hồng nhìn thấy vậy liền dùng tay massage cổ và vai của Gia Duyên.

“Chị, sao chị không đính chính những tin đồn bất chính về chị.

Chị giữ im lặng thì họ sẽ được đà tiến tới.”

Tiểu Hồng bức tức trong lòng, cô không hiểu vì sao một người tốt như Gia Duyên lại bị nhiều người buông lời nhục mạ đến như vậy.

Gia Duyên nghe Tiểu Hồng nói vậy cô mới từ từ mở cặp mắt sáng lung linh của mình ra nói.

“Chị không quan tâm đến những gì người khác nói về chị, chỉ cần chị làm đúng với lương tâm của mình.

Họ muốn nói gì thì cứ nói.”

Gia Duyên vừa nói vừa nhếch môi cười xem thường.

“Tiểu Hồng, em mới vào nghề nên không biết đó thôi.

Người càng nổi tiếng thì sẽ có càng nhiều người đổ kị với mình.

Nên tin đồn nhảm không thể không có.”

Châu Ân đang thu dọn đồ bên cạnh, nghe hai người nói chuyện liền lên tiếng.

“Em biết, nhưng em thấy tức thay cho chị Gia Duyên mà thôi.”

Trong lúc ba cô đi ra đại sảnh chuẩn bị ra về, đột nhiên họ đụng phải Lý Kỳ.

Lý Kỳ trên người mặc cái đầm màu rượu đỏ của thương hiệu Gucci, bó sát vào thân hình gợi cảm của mình nhìn vào thật quyến rũ.

Cô cùng với đạo diễn Trương Thiệp, đang ngồi tại bàn tham khảo về bộ phim mới mà cô ta được mời làm nữ chính.

Đạo diễn Trương Thiệp là người đàn ông trung niên ở độ tuổi 50.

Ông làm đạo diễn được hai mươi năm nên tiếng tăm của ông đã vang dội khắp nơi trên toàn thế giới.

Bộ phim này là bộ phim đầu tiên công ty giải trí Minh Hạo cùng với công ty giải trí Ngôi Sao Sáng hợp tác.

Trương Thiệp là đạo diễn làm việc cho Trần Hạo nhiều năm, ông

thích tính tình đâu ra đó của Trần Hạo nên mới chịu đầu quân cho anh.

Lý Kỳ nhìn thấy Gia Duyên liền nở một nụ cười giả tạo.

Cô ta đi tới trước mặt của Gia Duyên nói với giọng ân cần.

“Tôi nghe nói Gia Duyên tiểu thư vừa mới đi nghỉ mát cùng với Trịnh tổng trở về là đến công ty ngay.

Sao cô không ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, e là sức khỏe của cô sẽ không chịu nổi.”

Lý Kỳ nói ra những lời quan tâm trước mặt của rất nhiều đồng nghiệp.

Nhưng trên thực tế Lý Kỳ chỉ muốn nói cho người ta biết, Gia Duyên và Trịnh tổng có chuyện mờ ám mà thôi.

Gia Duyên nghe ra được dụng ý của Lý Kỳ liền nở nụ cười ngọt ngào nói.

“Cảm ơn Lý tiểu thư đã quan tâm, tôi nghỉ ngơi nhiều rồi cũng nên trở về để làm việc.

Tôi phải nhờ sự nỗ lực của bản thân, để leo lên vị trí cao trong sự nghiệp của mình.

Đâu có tốt số như người ta được ông hoàng làng giải trí làm hậu thuẫn, muốn được danh hiệu ảnh hậu là được ngay.”

Thật ra thì Gia Duyên không thích nói xỏ người khác như vậy.

Nhưng không biết vì sao mỗi lần gặp mặt Lý Kỳ thì cô lại cảm giác chán ghét vô cùng.

Nghe được lời nói của Gia Duyên mấy người có mặt biết ngay cô đang ám chỉ ai.

Ánh mắt thăm dò của bọn họ làm Lý Kỳ mất tự nhiên, trong lòng càng thêm căm phẫn với Gia Duyên.

Từ xa ba người đàn ông ưu tú đang ung dung bước tới, chân của họ bất giác dừng lại khi nghe hai cô đang châm biếm lẫn nhau.

Một cô là ảnh hậu Lý Kỳ, một cô là siêu mẫu Crystal.

Không ai nhường nhịn ai, một khi Gia Duyên mà ghét người nào thì cô sẽ không để yên cho người đó.

“Tôi là dùng tài năng thật sự của mình để đoạt lấy ngôi vị ảnh hậu này, không giống như cô nói.

Đừng có ở đó mà ngậm máu phun người.”

Lý Kỳ tức giận nói, chuyện cô được Trần Hạo chiếu cố ai nấy đều biết nhưng không ai dám nói thẳng ra trước mặt cô.

Gia Duyên nghe Lý Kỳ nói vậy, cô nhếch môi lên thành nụ cười khinh bỉ.

Cô khoanh hai tay trước ngực mình dùng giọng chế giễu nói.

“Lý Kỳ năm nay 25 tuổi, ba là tổng giám đốc của ngân hàng West Bank, mẹ là giáo viên dạy tại trường đại học Highclass.

Gia đình thuộc vào tầng lớp trung lưu, được tốt nghiệp từ học viện điện ảnh Thiên Tài tại Thành Phố S.

Bắt đầu vào làng giải trí năm 18 tuổi, ba năm trước vì được Trần Thiếu nâng đỡ nên sự nghiệp của cô mới lên như điều gặp gió.

Xin lỗi Lý tiểu thư, không biết tôi có nhớ nhầm chỗ nào không?.”

Gia Duyên nói với giọng lạnh lùng không cảm xúc, loại người như cô ta như vậy mà cũng lên mặt hống hách với người khác.

Nhưng Gia Duyên cũng không hiểu vì sao mình lại đặt biệt ghét Lý Kỳ đến như vậy.

Sắc mặt của Lý Kỳ lúc này hết trắng rồi xanh, cô ta tức đến nghiến răng ken két.

Lý Kỳ nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt độc ác, trong lòng Lý Kỳ thầm nghĩ.

“Gia Duyên này không biết là loại người gì, chuyện mà cô đã cố tình che giấu sao Gia Duyên lại có thể điều tra ra cận kề đến như vậy.”

Ánh mắt ngượng ngùng của Lý Kỳ nhìn một vòng, cô cảm thấy vừa mất mặt vừa xấu hổ.

Từ lúc cô nổi tiếng đến nay, không một ai dám ở trước mặt cô mà lên mặt.

Cô thề với lòng mình sau này cô sẽ trả lại nỗi nhục ngày hôm nay cho Gia Duyên gấp 10 lần.

Chương 14: Kinh ngạc

Lúc này Trần Hạo phong độ bước đến bên cạnh của Lý Kỳ.

Anh dùng ánh mắt hiếu kỳ để nhìn Gia Duyên, chuyện đời tư của Lý Kỳ cô đã nhờ anh ém nhẹm.

Làm sao Gia Duyên lại có năng lực để soi mói lên những tư liệu này.

Anh về nhất định sẽ cho Tạ Chánh điều tra về thân phận thật sự của cô.

Trần Hạo tin chắc thân thế của Gia Duyên không đơn giản, với tính cách ương ngạnh không sợ trời không sợ đất của cô, không phải vì được nổi tiếng mà tạo thành.

Nhất định cô đã lớn lên trong môi trường như vậy.

“Gia Duyên tiểu thư, tôi là một người công tư phân minh coi trọng nhất là nhân tài.

Tôi thấy Lý Kỳ có tài năng diễn xuất nên mới giúp cô ấy một tay để phát huy năng lực tiềm ẩn của mình.

Chứ không như lời của cô vừa nói, vì tình cảm riêng tư nên mới làm như vậy.”

Trần Hạo lên tiếng phản bác lại lời nói của Gia Duyên, làm cho Lý Kỳ vui mừng trong lòng.

Cô biết trong lòng của anh cô rất quan trọng.

Mấy người đứng chung quanh nghe Trần Hạo lên tiếng bên vực Lý Kỳ, liền cảm giác thương xót cho Gia Duyên.

Họ biết Lý Kỳ là người ngang ngược, ỷ mình được Trần Thiếu dung túng nên tung hoành ngang dọc trong làng giải trí.

Có rất nhiều người bất mãn với hành vi của cô ta, nhưng vẫn im hơi lặng tiếng không dám đắc tội.

Nhưng Siêu mẫu Crystal này dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không nên chống đối với Trần Thiếu ông hoàng làng giải trí này.

Họ tin chắc chỉ trong nay mai Gia Duyên nhất định sẽ bị công ty đóng băng.

Trịnh Phó Hàn đứng bên cạnh của Mạnh Hùng, anh muốn bước tới giải vây cho Gia Duyên nhưng bị Mạnh Hùng chặn lại.

Cặp mắt hứng thú cùng với nụ cười gian tà của Mạnh Hùng nhìn thẳng vào Trần Hạo và Gia Duyên.

Trong lòng anh thầm nghĩ, đúng như lời của Kiều Nhi nói, phân nửa kia của Trần Hạo thật sự đã xuất hiện.

Anh đứng đút hai tay vào túi quần tây của mình, chờ xem Gia Duyên bắt bẻ lại Trần Hạo như thế nào.

“Trịnh tổng, cậu chờ thêm một chút nhất định có một màn kịch đặc sắc để cậu xem.”

Trịnh Phó Hàn không hiểu Mạnh Hùng đang nói gì, nhưng vẫn đứng

yên tại chỗ không động tĩnh.

Gia Duyên nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt chằm biếm, cô nở một nụ cười khinh miệt.

Gia Duyên tao nhã đi đến ghế sofa bên cạnh thoải mái ngồi xuống.

“Trần Thiếu, anh nói sao dễ nghe như vậy, trong làng giải trí này tôi tin chắc không chỉ riêng cô Lý mới có tài năng tiềm ẩn.

Sao anh không chiếu cố những người khác, như anh đã chiếu cố cô Lý.”

Gia Duyên nói đến đây chợt ngừng một chút, cô dùng tay chỉnh lại y phục trên người mình không đợi Trần Hạo hay Lý Kỳ phản kích liền cất giọng cao ngạo của mình lên nói tiếp.

“Theo như tôi được biết thì 3 năm trước sau khi cô Lý qua đêm tại biệt thự bên thành tay của Trần Thiếu.

Từ lúc đó trở đi sự nghiệp của cô Lý, phát triển một cách thuận buồm xuôi gió.

Nếu đổi lại là Trần Thiếu, anh nghĩ trong việc này không có chút gì là mờ ám hay sao?”

Gia Duyên nâng khuôn mặt kiêu diễm của mình lên, cô dùng ánh mắt quật cường nhìn thẳng vào mắt của Trần Hạo.

Thật ra thì mấy tháng trước sau khi cô trở về từ khách sạn the Palm bên Italy, không biết vì sao trong lòng cô luôn nhớ đến ánh mắt của người đàn ông mình đụng phải vừa rồi.

Trong ánh mắt của anh chứa đựng tia vui mừng, nhưng đồng thời cũng hiện lên nỗi chua xót cùng với thù hận, làm cô cảm giác hiếu kỳ muốn tìm hiểu thêm về anh.

Gia Duyên ra lệnh cho thuộc hạ của mình điều tra thân phận của người đàn ông đó.

Sau khi thuộc hạ của cô điều tra được người đàn ông đó chính là Trần Hạo, chủ tịch của công ty giải trí Minh Hạo.

Họ còn điều tra tất cả mọi việc có liên quan đến anh.

Sau khi cô nghe thuộc hạ của mình báo cáo về lai lịch của anh, trong lòng cô cảm giác thất vọng vô cùng.

Trần Hạo là người đầu tiên có thể gợi lên sự chú ý của cô.

Nhưng anh lại là một người chơi bài trắng hoa, nổi tiếng nhất tại Thành Phố S.

Nghe được những gì Gia Duyên vừa mới nói, không chỉ Trần Hạo mà ngay cả Mạnh Hùng và Trịnh Phó Hàn cũng kinh ngạc không thôi.

Mạnh Hùng nghĩ chắc sau lần gặp mặt đó ở Italy, Gia Duyên đã cho người điều tra Trần Hạo.

Vậy cũng có nghĩa là Gia Duyên đã để ý đến Trần Hạo, từ lần đầu tiên hai người gặp gỡ.

Trong ánh mắt của Mạnh Hùng hiện lên ý cười, nếu hai người mà yêu nhau quả thật là xứng đôi vừa lứa.

Với thân phận của Gia Duyên, anh tin chắc không ai xứng với Trần

Hạo hơn cô.

Trịnh Phó Hàn thì tâm trạng hơi hoang mang, Gia Duyên vừa mới tới Thành Phố S này hai tháng.

Tại sao cô biết rõ về Trần Hạo đến

như vậy, chẳng lẽ cô đến đây là có mục đích.

Thật ra thì Trịnh Phó Hàn đã mời Gia Duyên hợp tác với công ty của anh rất nhiều lần.

Nhưng lần nào Châu Ân cũng thay cô từ chối, không biết tại sao lần này Gia Duyên lại đồng ý đến Thành Phố S này.

Trần Hạo nhìn vào ánh mắt của Gia Duyên, anh không hiểu sao trong lòng mình lại hơi dao động.

Không lẽ vì cô có vài phần giống Sở Hương hay sao, Trần Hạo thật sự không hiểu tâm tư của chính mình.

Nhưng anh biết chắc một điều, đó là Gia Duyên đã cho người điều tra anh, bằng không cô không thể nào biết được chuyện riêng tư của anh.

Trong lúc này đột nhiên một cậu thanh niên của cửa hàng hoa Romance (cũng tức là cửa hàng hoa lãng mạn) nổi tiếng nhất tại Thành Phố S bước vào đại sảnh.

Trên tay cậu ấy cầm một bó (hoa hồng Juliet) trị giá liên thành.

*Fact: David Austin là nhà thực vật học nổi tiếng ở Anh, ông đã dùng thời gian 15 năm để tự tay chăm sóc cho những cây hoa hồng độc

đáo này mà ông đã đặt tên là hoa hồng Juliet.

Loại hoa hồng này không chỉ có vẻ đẹp sang trọng mà nó còn là loại hoa hồng đắt tiền nhất trên thới giới.

Bó hoa hồng Juliet đầu tiên được bán ra với giá 15 triệu đô (tương đương với 330 tỷ đồng).

Chương 15: Khắc tinh

Ánh mắt ngưỡng mộ của mấy cô gái không ngừng nhìn vào bó hoa hồng quý hiếm này.

Trần Hạo vừa xuất hiện tại công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, thì đã có người giao bó hoa hồng này đến đây.

Không cần nghĩ cũng biết bó hoa hồng này là tặng cho Lý Kỳ.

Tạ Chánh là người phụ trách tặng hoa tặng quà cho phụ nữ của Trần Hạo, anh không quan tâm đến những chuyện nhỏ nhen này.

Trần Hạo nghĩ những việc dễ dành phụ nữ như tặng quà và hoa là điều không cần thiết, anh không muốn lãng phí thời gian của mình.

Khuôn mặt của Lý Kỳ lộ ra vẻ kiêu hãnh rõ ràng, cô dùng ánh mắt đầy ý nhìn thẳng vào mặt của Gia Duyên.

Gia Duyên vẫn thành thoi ngồi đó khuôn mặt kiêu ngạo của cô không hề hiện lên tia tò mò hay thích thú, về bó hoa hồng trên tay của cậu thanh niên giao hàng.

Trần Hạo chuyển tầm mắt của mình vào người của Gia Duyên, anh muốn biết cô có giống như những người phụ nữ khác hâm mộ hư vinh hay không.

Không biết vì sao khi anh nhìn thấy nét mặt thờ ơ không quan tâm của cô, dưới tận đáy lòng của anh lại hiện lên tia vui mừng cùng với sự chờ mong.

“Wow hoa này thật đẹp lần đầu tiên tôi mới nhìn thấy.”

“Bó hoa hồng này rất đắt tiền chắc là tặng cho Chị Lý Kỳ rồi, không ngờ Trần Thiếu lại lãng mạn đến như vậy.”

“Hai người họ nhìn thật xứng đôi, hèn gì Trần Thiếu lại coi trọng chị Lý Kỳ như vậy.”

Tiếng xì xào bàn tán của mấy người chung quanh về bó hoa hồng này, càng khiến cho Lý Kỳ nở mặt nở mày. Cô không biết hôm nay là ngày gì mà Trần Hạo lại tặng cho cô loại hoa hồng đặc biệt này.

Mạnh Hùng nhìn thấy bó hoa hồng, ánh mắt của anh chợt phát sáng.

Lần trước khi anh và Kiều Nhi dự buổi triển lãm hoa ở Anh, anh đã nhìn thấy loại hoa hồng quý hiếm này.

Anh định mua để tặng cho Kiều Nhi, nhưng Kiều Nhi chỉ thích hoa lan mà thôi.

Mạnh Hùng không ngờ Trần Hạo lại phóng khoáng và lãng mạn đến như vậy, cố tình chuyển hoa này bằng máy bay từ Anh về đây, để tặng cho Lý Kỳ.

Cậu thanh niên giao hàng đi xăm xăm đến mục tiêu của mình.

Trong lúc cậu ta gần đến trước mặt của Lý Kỳ, đột nhiên quay sang lễ phép nhìn Gia Duyên nói.

“Chị Crystal, xin mời chị ký tên nhận hoa.”

Lúc này sắc mặt của Lý Kỳ trở nên tối sầm, khuôn mặt xanh mét vì

cảm thấy xấu hổ.

Cô không dám ngược mặt lên nhìn ai, sợ đụng phải ánh mắt chế nhạo của tất cả mọi người chung quanh.

Gia Duyên không hề kinh ngạc, nhìn thấy bó hoa hồng Juliet cô biết ngay là tặng cho cô.

Châu Ân lấy từ trong túi sách của Gia Duyên ra một cây bút Montblanc màu xanh, cung kính đưa cho cô.

Thật ra thì Gia Duyên có một thói quen, nếu cần phải dùng đến bút thì cô chỉ dùng cây bút của cô. Trịnh Phó Hàn hơi kinh ngạc khi nhìn thấy cây bút trên tay của Gia Duyên.

Cây bút Montblanc này là hàng phát hành có số lượng, anh rất thích nhưng mua không được.

Không biết Gia Duyên đã dùng cách gì mà có thể sở hữu được nó.

Thấy Gia Duyên ký tên nhận hàng xong, cậu thanh niên liền lấy trong túi của mình ra bức ảnh của cô đưa đến trước mặt của Gia Duyên.

“Chị Crystal, em là fan hâm mộ của chị.

Chị có thể ký tên tặng cho em có được không?.”

Gia Duyên nhìn cậu thanh niên nở một nụ cười ngọt ngào, cô cầm bức ảnh lên nói với giọng dịu dàng.

“Em tên gì?”

“Để chị ký tặng cho em.”

Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, họ không ngờ một người kiêu căng như Crystal cũng có bộ mặt dịu dàng đáng yêu đến như vậy.

“Em tên Nhật Hưng, cảm ơn chị.”

Cậu thanh niên vui mừng nói với giọng hứng hờ.

Mỗi khi Trần Hạo nhìn thấy vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Gia Duyên với đàn ông, trong lòng anh lại hiện lên cảm giác phẫn nộ.

Anh hận không thể xé nát cái bộ mặt dâm đãng quyến rũ này của cô.

Nhìn thấy sắc mặt tối sầm của Trần Hạo, Lý Kỳ cảm giác lo lắng trong lòng.

Cô không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, mỗi lần Trần Hạo gặp mặt Gia Duyên tâm tình của anh lại dao động mạnh đến như vậy.

Trên khuôn mặt lãnh đạm của Trần Hạo không bao giờ biểu lộ ra tâm tư thật sự của anh.

Nhưng không biết vì sao từ lúc Gia Duyên xuất hiện, Trần Hạo không thể kiềm chế được hỷ nộ của mình.

Lý Kỳ sợ vị trí của mình trong lòng của Trần Hạo sẽ bị Gia Duyên thay thế.

Nghĩ đến đây cô càng hận Gia Duyên hơn, cô nhất định phải khiến cho Gia Duyên thân bại danh liệt.

Tới lúc đó Gia Duyên sẽ không còn là mối đe dọa đối với cô.

Sau khi cậu thanh niên giao hàng cẩn thận đưa bó hoa hồng Juliet cho Gia Duyên.

Trước sự kinh ngạc của mọi người, cô nhìn cũng không nhìn tới liền quăng nó thẳng vào sọt rác bên cạnh.

“Châu Ân, Tiểu Hồng chúng ta về.”

Gia Duyên lên tiếng với Châu Ân và Tiểu Hồng, rồi cô cao ngạo ngẩng cao đầu của mình bước ra khỏi công ty giải trí Ngôi Sao Sáng.

Để lại không biết là bao nhiêu ánh mắt tiếc nuối, nhìn vào bó hoa hồng quý giá đang nằm thê thảm trong sọt rác.

Trần Hạo nhìn theo bóng lưng của Gia Duyên trong lòng anh hơi sửng sốt với hành động kiêu ngạo này của cô, càng ngày anh càng tò mò muốn biết lai lịch về cô siêu mẫu này.

Khi trở về công ty giải trí Minh Hạo, Trần Hạo vừa bước vào văn phòng vừa nói với Tạ Chánh lúc này đang đi phía sau của anh.

“Tạ Chánh, cho người điều tra Gia Duyên.”

“Dạ, Trần Thiếu.”

Tạ Chánh cung kính nói, trong lòng thầm nghĩ chắc Trần Hạo đã có hứng thú với cô người mẫu này.

Khi Mạnh Hùng trở về biệt thự Mạnh Viên, anh kể lại chuyện của Trần Hạo và Gia Duyên cho Kiều Nhi nghe.

Kiều Nhi nghe anh kể đến khúc Gia Duyên nói móc Trần Hạo bao

nuôi Lý Kỳ, Kiều Nhi dùng tay vỗ mạnh lên đùi của mình một cái.

Cô cười thỏa thích nhìn Mạnh Hùng nói với giọng thích thú.

“Hùng, em rất thích Gia Duyên.

Cuối cùng Hạo cũng có ngày bị phụ nữ chinh thê thảm như vậy.

Em muốn làm bạn với cô ấy.

Ha ha ha ha.”

Nghĩ đến nét mặt khó coi của Trần Hạo khi bị những lời lẽ sắc bén của Gia Duyên nói đến không biết phản bác lại như thế nào.

Kiều Nhi không thể nào kiềm chế được bản thân của mình mà bật cười thành tiếng.

Mạnh Hùng yêu thương vươn tay kéo

Kiều Nhi sát vào lòng mình, tay anh chòang qua eo cô nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô.

Trong lòng Mạnh Hùng cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Anh khom xuống đặt lên tóc của cô một nụ hôn dịu dàng.

“Sao em lại vui đến như vậy, anh thấy Hạo đã gặp khắc tinh của cậu ấy.”

“Phải!

Anh nói đúng, Gia Duyên chính là khắc tinh trong đời của Hạo.”

Chương 16: Mạch Tử

Ngày hôm sau Trần Hạo bận rộn trong văn phòng làm việc của mình, anh đang xem xét những chi tiết về buổi trao giải điện ảnh MTV.

Còn nửa năm nữa là đến ngày trao giải, lần này Lý Kỳ vẫn muốn giành được ngôi vị ảnh hậu.

Bộ phim Lý Kỳ vừa mới hợp tác cùng với đạo diễn Trương Thiệp cơ hội đoạt giải rất cao.

Anh đã đề nghị với Trương Thiệp trao vai thứ cho Cẩm Tú.

“Knock knock knock.....”

“Vào đi.”

Giọng nói nghiêm nghị của Trần Hạo vang lên.

Tạ Chánh trên tay cầm một phần văn kiện, với nét mặt khó hiểu bước vào.

“Trần Thiếu, tôi đã cho người điều tra Gia Duyên tiểu thư.”

Nói đến đây Tạ Chánh dừng lại không nói tiếp, làm Trần Hạo bức bối nhíu mày.

“Điều tra ra được sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Trần Hạo vang lên làm cho Tạ Chánh hồi

hộp trong lòng.

“Trần Thiếu, thật ra thì tôi không điều tra ra được gì, chỉ biết Gia Duyên tiểu thư năm nay 21 tuổi trước khi đến Thành Phố S thì sống tại Italy.

Gia Duyên tiểu thư vào làng giải trí vào lúc 18 tuổi, chỉ trong vòng một năm cô ấy đã trở thành siêu mẫu.

Người trong ngành có câu nói 'siêu mẫu Crystal là huyền thoại trong thế giới người mẫu'.

Còn về chuyện trước năm 18 tuổi của Gia Duyên Tiểu thư, thì tôi không thể điều tra ra được gì.”

Tạ Chánh đặt sấp tài liệu về Gia Duyên xuống bàn trước mặt của Trần Hạo, nói với giọng hổ thẹn vì không làm tròn việc Trần Hạo giao phó cho anh.

Trần Hạo nghe xong những gì Tạ Chánh vừa nói, tay anh cầm cây bút màu đen gõ gõ lên mặt bàn.

Ánh mắt thâm trầm nhìn đăm đũa vào tấm hình của Gia Duyên, lúc cô mới bước chân vào làng giải trí.

“Tại sao không tra ra được gì?”

“Trần Thiếu, tôi đã dùng mọi cách nhưng không điều tra ra được gì.

Chắc có người cố tình giấu kín chuyện của Gia Duyên tiểu thư.

Kể cả trong kho tư liệu của nhà nước bên Italy cũng không tra ra được gì.”

Tạ Chánh nói mà chính anh cũng không tin, anh không biết ai có thể lực mạnh đến như vậy có thể vào kho tư liệu của chính phủ dùng cách tệp ẩn để che giấu đi File thông tin về Gia Duyên.

Trần Hạo không nói gì ánh mắt của anh không rời khỏi tấm hình của cô.

Anh bị cặp mắt sáng như trăng rằm của Gia Duyên thu hút đến ngây cả người.

Sau lần gặp mặt Trần Hạo tại công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, thời gian thấm thoát trôi qua thật nhanh mới đây đã là một tháng.

Một tháng nay Gia Duyên bận rộn ngày đêm lo quay quảng cáo, chụp ảnh và bận rộn lên sóng truyền hình.

Cô thường xuyên xuất hiện với vai trò khách mời trong những chương trình trên TV.

Gia Duyên và Cẩm Tú vì hợp tác nhiều lần, nên đã trở thành đôi bạn thân.

Cô đã cho Châu Ân điều tra về thân thế của Cẩm Tú, cô sợ Cẩm Tú muốn tiếp cận với cô vì có mục đích.

Nhưng sao khi Gia Duyên biết được thân thế đáng thương của Cẩm Tú, cô càng quý trọng người bạn này hơn.

Cẩm Tú là một cô gái rất dịu dàng nói năng nhỏ nhẹ, cô không thích gây chuyện hay xen vào chuyện của người khác.

Nhìn thấy sự hiếu thảo mà Cẩm Tú dành cho người ba đang bệnh

nặng của mình, cô càng muốn che chở và bảo vệ Cẩm Tú không cho ai bắt nạt cô.

Gia Duyên cho Cẩm Tú một số tiền để chữa bệnh cho ba cô, nhưng Cẩm Tú là một người rất tự trọng.

Cô một mực từ chối nói rằng vợ công bắt thụ lộc.

Cô muốn tự mình kiếm tiền để chữa bệnh cho ba cô.

Gia Duyên không muốn miễn cưỡng Cẩm Tú, điều mà cô có thể giúp được chính là giới thiệu thêm nhiều công việc cho Cẩm Tú hơn.

Một tháng nay Trần Hạo cố tình không tới trường quay của Trịnh Phó Hàn, để tránh gặp mặt của Gia Duyên.

Từ lần gặp mặt đó Trần Hạo trở về anh luôn cảm giác khó chịu trong lòng.

Anh ghét bản thân của mình tại sao đã qua 8 năm mà hình bóng của Sở Hương vẫn khắc sâu trong tận trái tim của anh.

Anh nghĩ anh chán ghét Gia Duyên đến như vậy, là vì anh đã xem Gia Duyên là thế thân của Sở Hương.

Anh vừa yêu vừa hận Sở Hương đến nỗi trái tim của mình vẫn còn đau đớn theo thời gian.

Trần Hạo luôn tự hỏi bản thân của mình.

“Tại sao, tại sao cô lại phản bội anh?”

Có phản vì lúc đó thân phận và địa vị của anh, không bằng người

đàn ông đó.

Hay trên thực tế cô không hề yêu anh.”

Càng nghĩ Trần Hạo càng muốn tránh xa, không gặp mặt của Gia Duyên.

Anh sợ có một ngày anh không kiềm chế được mà là tổn thương đến cô.

Anh biết Sở Hương và Gia Duyên là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng nỗi thù hận sẽ làm cho một người dù có trầm tĩnh hay sáng suốt đến đâu, cũng sẽ trở nên mê muội không còn lý trí để phân biệt đúng sai.

Họ sẽ bất chấp tất cả để trút đi nỗi hận trong lòng mình.

Hôm nay là đầu tháng Trần Hạo có hẹn với ba người bạn kia đến bar Night Angel.

Một tháng nay tâm trạng của Trần Hạo như thời tiết lên xuống thất thường.

Anh vừa muốn tránh xa Gia Duyên thì trong đầu anh càng nghĩ nhiều về cô.

Hôm nay sẵn dịp đến đây thư giãn Trần Hạo muốn bản thân mình biết rằng anh có rất nhiều phụ nữ không cần phải suy nghĩ để Sở Hương hay là Gia Duyên.

Hôm nay Trần Hạo hẹn với Mạch Tử phát ngôn viên nổi tiếng.

Cô cũng như Lý Kỳ là người phụ nữ yêu Trần Hạo một cách say đắm.

Cho dù Mạch Tử được rất nhiều người đàn ông giàu có theo đuổi, nhưng không có người đàn ông nào ngoài Trần Hạo ra làm trái tim kiêu hãnh của cô rung động cả.

Mạch Tử vừa xinh đẹp vừa cao ngạo cô là một người phụ nữ tài giỏi, sự nghiệp của cô không giống như của Lý Kỳ được Trần Hạo nâng đỡ.

Cô nhờ vào tài năng thật sự của chính mình mới bước lên được đỉnh cao nhất trong sự nghiệp của một phát ngôn viên, nên Mạch Tử luôn tự hào về bản thân của mình.

Chương 17: Tần Gia Uy bị thương

So với Lý Kỳ, Mạch Tử còn thông minh và trầm tĩnh hơn, thậm chí tâm địa của cô ta còn độc ác hơn nhiều.

Cô luôn âm thầm ở bên cạnh của anh không cần danh phận, nhưng một khi có người phụ nữ nào ngoài Lý Kỳ tiếp cận với Trần Hạo thì Mạch Tử sẽ cho người âm thầm giải quyết cô ta.

Mạch Tử khoác tay Trần Hạo bước vào phòng VIP mới được Nam Liệt sửa sang lại trên tầng hai.

Hàn Mạc ra ý kiến cho Nam Liệt trang trí lại căn phòng này, căn phòng và bên ngoài được ngăn bởi một bức tường làm bằng kính an toàn.

Trong phòng có thể nhìn thấy được tất cả mọi việc đang diễn ra bên ngoài sàn nhảy và quầy bar.

Nhưng người bên ngoài không thể nhìn thấy được bên trong.

Bước vào cửa Mạch Tử nhìn thấy ba cặp đôi nam thanh nữ tú, người nào cũng là người có địa vị và thế lực cao nhất tại Thành Phố S này.

Mạch Tử nở một nụ cười xã giao nhìn họ gật đầu chào hỏi, cô cùng Trần Hạo bước tới ngồi xuống sofa bên cạnh của Nam Liệt.

Hàn Mạc nhìn Mạch Tử bằng ánh mắt thăm dò, nhìn bề ngoài Mạch

Tử là một người phụ nữ chân yếu tay mềm, nhưng trong ánh mắt sắc sảo của cô ta Hàn Mạc có thể nhìn thấy được tia độc ác.

Hàn Mạc thường thức phụ nữ mạnh mẽ, cô nghĩ rằng phụ nữ ở trước mặt người thân của mình nên dịu dàng một chút, còn ở trước mặt của kẻ thù thì cần phải ra tay tàn nhẫn và độc ác không lưu tình.

Nhưng Mạc Tử không phải là loại người quang minh chính đại, trong ánh mắt của cô ta hiện lên tia nham hiểm làm Hàn Mạc bất giác có sự đề phòng với cô ta.

“Xin chào Mạnh Tổng, Nam Tổng và Lôi Tổng.”

Mạch Tử nhìn ba người đàn ông đang oai nghiêm ngồi trên sofa tự nhiên mà ôm người phụ nữ của mình vào lòng.

Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt thì khỏi cần phải nói, hai người vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng ánh mắt thì chỉ nhìn vào người phụ nữ trong lòng mình.

Mạnh Hùng lịch sự gật đầu một cái thay cho lời chào.

Trình Lam quan sát ánh mắt của Mạch Tử, dù khuôn mặt cô vẫn tự nhiên nở một nụ cười niềm nở nhưng trong ánh mắt của cô ta lại loé lên tia tức giận vì thái độ thờ ơ của Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt.

Nhưng chỉ trong chốc lát liền được Mạch Tử che giấu bởi ánh mắt dịu dàng, trong lòng Trình Lam thật bội phục cô ta.

Đúng thật là người xuất thân từ làng giải trí, chỉ vồn vện vài giây ngắn ngủi mà Mạch Tử có thể che giấu đi tâm tư của mình, hèn gì Trần Hạo cũng không biết được dã tâm của cô ta.

Không khác gì với Hàn Mạc và Trình Lam, chắc vì là phụ nữ nên họ đều có giác quan thứ sáu.

Kiều Nhi nhìn thấy Mạch Tử liền biết cô ta không phải là loại phụ nữ bình thường.

Nếu đổi lại là cô thì cô không thể nào ở chung với một người đàn ông không chỉ thuộc về riêng mình.

“Hạo, sao dạo này không thấy cậu đến đây vậy?”

Nam Liệt cầm ly rượu đỏ lên uống một ngụm nhìn Trần Hạo nói, Trần Hạo không nói gì chỉ nhếch môi cười nhẹ rồi nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Không nhắc thì thôi nhắc đến thì tâm tình của Trần Hạo liền trở nên âm đạm.

Mạnh Hùng nhìn thấy liền biết tâm tư của Trần Hạo, nên mới nhìn sang Hàn Mạc cố tình bắt sang chuyện khác.

“Hàn gia, chuyện xảy ra bên Italy vào tháng trước cô có biết không?”

Mạch Tử nghe Mạnh Hùng gọi Hàn Mạc là Hàn gia trong lòng cô hiện lên sự nghi vấn.

Tuy cô không phải là người trong hắc đạo, nhưng cũng biết không ít người trong xã hội đen.

Ai mà không biết Hàn gia là nữ thủ lĩnh có quyền lực nhất của Bang Con Rồng Vàng, cũng là bá chủ của Đông Nam Á.

Mạch Tử len lén quan sát Hàn Mạc, trên người cô tỏa ra sự uy

nghiêm cùng với sát khí làm người ta nhìn vào không rét mà rung.

“Có!

Lãnh Dương có báo cáo với tôi về chuyện Tần Gia Uy bị ám sát.

Hiện tại đang bị thương nặng.”

Hàn Mạc vươn tay cầm ly rượu đỏ trên bàn uống một ngụm, cô tao nhã lắc lắc ly rượu đỏ trên tay mình.

Ánh mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm vào chất lỏng màu đỏ đang di chuyển trong ly.

Kiều Nhi nhìn thấy sự trầm mặc trên khuôn mặt kiêu hãnh của Hàn Mạc, trong lòng cô cũng buồn thay.

Kiều Nhi biết Hàn Mạc và Tần Gia Uy là đôi bạn thanh mai trúc mã, chắc bây giờ trong lòng của Hàn Mạc đang lo lắng vô cùng.

Việc Tần Gia Uy bị ám sát đã chấn động cả giới hắc đạo trên toàn thới giới.

Tần Gia thật cẩn thận không cho phép ai đến thăm Tần Gia Uy kể cả Hàn Mạc, cho nên hiện giờ không ai biết Tần Gia Uy bị thương nghiêm trọng đến đâu.

“Ai mà to gan đến như vậy, dám vuốt râu hùm trên miệng cọp.”

Lôi Lạc Thiên ngồi vuốt ve mái tóc dài màu hạt dẻ của Trình Lam nói.

“Phải nghe ba em nói Tần Gia Uy bị ám sát ngay trên địa bàn của mình, hình như là người trong nội bộ đã gây ra.”

Trình Lam ngồi thẳng người dậy nói với giọng thích thú, cô nghe Long Kiệt nói chuyện này đang làm rùm beng bên Italy kể cả cảnh sát cũng muốn nhúng tay vào.

“Phải!

Tần Gia Uy thật sự đã bị thương nặng như tính mạng không gặp nguy hiểm, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian thì sẽ không sao.”

Mạnh Hùng biết Hàn Mạc rất lo lắng nên mới cho cô biết thông tin mà anh biết được.

Nghe Mạnh Hùng nói vậy Trần Hạo liền thắc mắc hỏi.

“Hùng sao cậu lại biết được?”

Hàn gia là bạn thân nhất của Tần Gia Uy mà cũng không có tin tức gì.”

Nghe Trần Hạo nói vậy tất cả ánh mắt đều tập trung lên người của Mạnh Hùng, anh cười cười uống một ngụm rượu nói.

“Có một người bạn nói cho tôi biết.”

Nghe Mạnh Hùng nói vậy trong lòng mọi người đều hiếu kỳ về người bạn này của Mạnh Hùng.

Người đó là ai sao mà thần thông quảng đại đến như vậy.

Tin tức cơ mật của bang Mafia lớn nhất Italy mà cũng biết được.

Chương 18: Châu Ân

Mạch Tử nghe họ nói chuyện cô cảm thấy thất kinh trong lòng, lồng ngực đánh trống liên hồi làm cô cảm giác khó thở. Cô không ngờ bạn của Trần Hạo là những người có tiếng tăm và địa vị trong xã hội, nhưng lại liên quan mật thiết với băng đảng xã hội đen và Mafia.

Cô còn chưa biết tới thân phận thật sự của Mạnh Hùng và Nam Liệt mà trong đầu đã choáng váng.

Kiều Nhi nhìn thấy nét mặt tái mét sừng sờ của Mạch Tử, liền cau đôi mày thanh tú của mình lại, nhìn Mạch Tử bằng ánh mắt chứa đựng sự nguy hiểm.

“Mạch tiểu thư, những chuyện chúng tôi vừa mới nói cô hãy xem như không hề nghe thấy điều gì.

Tôi không muốn tin tức ngày mai, có liên quan gì đến chuyện của chúng tôi vừa mới đề cập.”

Giọng nói nghiêm túc cố gắng dần giọng thấp xuống của Kiều Nhi làm cho Mạch Tử hơi bối rối trong lòng.

Trong lời nói của Kiều Nhi vừa có sự cảnh báo nhưng đồng thời cũng là sự uy hiếp trắng trợn.

Mạnh Hùng nhướn mày, đôi đồng tử đen nhánh hiện lên tia thích thú nhìn Kiều Nhi cười, anh không ngờ cô vợ yêu quý của anh, cũng biết giở trò hăm dọa người khác như vậy.

“Tôi biết.”

Giọng nói nhỏ nhẹ cố giữ bình tĩnh của Mạch Tử vang lên khi nghe Kiều Nhi nói vậy.

“Mạch Tử là người rất thận trọng, việc gì nên làm việc gì không nên cô ấy hiểu rất rõ.”

Ánh mắt khó hiểu của Trần Hạo nhìn thẳng vào Kiều Nhi nói với giọng nghiêm túc. Anh không hiểu vì sao Kiều Nhi lại có phản cảm với Mạch Tử như vậy, đây là lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt.

Trần Hạo vừa nói vừa choàng tay qua eo của Mạch Tử để trấn an cô.

Mạch Tử nở một nụ cười ngọt ngào nhìn anh bằng ánh mắt thăm tình.

Nghe Trần Hạo nói vậy Kiều Nhi cũng không nói gì thêm, không biết vì sao cô lại không thích cô Mạch Tử này chút nào.

Mạch Tử ngồi cùng với Trần Hạo thêm một chút, đột nhiên đài truyền hình gọi gấp cho cô.

Có một vụ tai nạn xe vừa mới xảy ra ngay trung tâm thành phố, cô phải đến hiện trường thu thập tin tức ngay lập tức.

Mạch Tử lịch sự chào tạm biệt mọi người rồi cô vội vã rời đi.

Trước khi ra khỏi cửa cô quay đầu lại dùng ánh mắt thăm sâu nhìn Hàn Mạc.

Mạch Tử muốn được như Hàn Mạc, muốn làm một người phụ nữ có

quyền lực nhất tại Thành Phố S này, ai nấy nghe tới cái tên Mạch Từ cũng phải cúi đầu cung kính với cô.

Nên cô nhất định phải chinh phục cho bằng được Trần Hạo mới thôi.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện Kiều Nhi nhìn thấy bốn cô gái vừa bước vào cửa.

Ánh mắt của Kiều Nhi chợt hiện lên tia sáng, khi cô nhìn thấy Gia Duyên cùng ba người bạn thanh thân bước vào.

Trên người cô mặc áo thung màu trắng bó sát vào thân hình gợi cảm của mình, quần bò và đôi giày ống nhìn vào thật đơn giản nhưng không làm giảm đi nét đẹp cao quý của cô.

Khuôn mặt kiêu ngạo với đầy vẻ tự tin cô ngẩng cao đầu bước đi dịu dàng vào trong, trên mặt của Gia Duyên cố tình không trang điểm để tránh ánh mắt của phóng viên.

Hàn Mạc nhìn thấy sự hiếu kỳ từ trong ánh mắt sắc bén của Kiều Nhi, đang nhìn chăm chăm xuống sàn nhảy, cô cũng tò mò nhìn theo hướng Kiều Nhi đang nhìn.

Trên khuôn mặt lạnh như băng không một tia cảm xúc của Hàn Mạc chợt hiện lên vẻ kinh ngạc cùng với sự bất ngờ.

Hàn Mạc liền chuyển tầm mắt nghiêm túc của mình, nhìn thẳng vào ánh mắt sâu xa không gợn sóng của Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng vẫn bình tĩnh nét mặt không hề đổi sắc, làm như không hiểu ý tứ trong ánh mắt thâm sâu của cô, anh chỉ cười cười tay nâng ly rượu uống một hớp rồi cho qua.

Gia Duyên vừa bước vào cửa liền bị tiếng nhạc ồn ào cùng với sự nhộn nhịp của nơi này, làm cô bất giác nhíu mày khó chịu.

Cô là loại người ngoài công việc phải xuất đầu lộ diện, đa phần cô ở lại trong khách sạn không thích tiếp xúc với người ngoài.

Chắc có lẽ vì cô đã lớn lên trong một trường kín cổng cao tường, luôn được vệ sĩ theo bảo vệ nghiêm ngặt nên cô đã quen với lối sống yên tĩnh một mình.

Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Hồng, Tiểu Hồng đã nghe danh tiếng của quán bar Night Angel từ lâu, nhưng vì không có thẻ hội viên nên không thể vào.

Có lần Tiểu Hồng nhìn thấy Mạnh Hùng tặng cho Gia Duyên một thẻ hội viên VIP, nên nhân dịp sinh nhật của mình cô năn nỉ Gia Duyên dẫn cô vào đây cho biết.

Ba cô bước theo sau người phục vụ, đến một cái bàn tròn nằm trong khu vực VIP.

Vừa đặt chân vào nơi phức tạp đông người này, Châu Ân liền thể hiện ra bản năng của mình.

Cô bước đi điềm tĩnh theo sau Gia Duyên, cặp mắt sắc bén tỏa ra sát khí trùng trùng, quan sát mỗi một góc cạnh trong quán bar, nhằm để giữ sự an toàn tuyệt đối cho Gia Duyên.

Trình Lam đang ngồi trên đui của Lô Lạc Thiên, từ trên nhìn xuống dưới bằng ánh mắt thăm dò, cô nhìn thấy bên hông của Châu Ân ẩn giấu một loại vũ khí mà chỉ có cô mới biết đó là gì.

Trình Lam quan sát cử chỉ cùng với ánh mắt của Châu Ân.

Cô liền biết cô và Châu Ân là cùng chung một loại người.

Là loại sát thủ hạng nhất, được huấn luyện đặc biệt và đã trải qua những tình huống ngàn cân treo sợi tóc, dù có chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Trong lòng Trình Lam thầm nghĩ, không biết thân phận thật sự của Gia Duyên là gì, mà có thể khiến đệ nhất sát thủ như Châu Ân thuần phục cô như vậy.

Lúc này Trần Hạo mới để ý đến ánh mắt thất thường của tất mọi người.

Từ khuôn mặt kinh ngạc của Hàn Mạc sang nét mặt thích thú của Kiều Nhi cho đến vẻ mặt hiếu kỳ của Trình Lam.

Trần Hạo nhìn theo ánh mắt của bọn họ, con người sắc bén của anh chợt hiện lên tia vui mừng, nhưng chỉ trong chốc lát anh liền gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu mình.

Chương 19: Bỏ thuốc

Trần Hạo chau mày quan sát Gia Duyên bằng ánh mắt sâu xa, chỉ trong thời gian một tháng mà cô đã gầy đi rất nhiều.

Không biết vì sao trong lòng anh lại hiện lên cảm giác xót xa.

Anh ngồi với tâm trạng phiền muộn uống rượu, nhưng cặp mắt không hề rời khỏi người của cô.

Bốn cô ngồi tại một cái bàn tròn bên cạnh sàn nhảy, người phục vụ bàn lịch sự đến hỏi các cô dùng gì.

Gia Duyên gọi một ly cocktail còn Châu Ân, Cẩm Tú và Tiểu Hồng thì uống bia.

Trong lúc Gia Duyên uống rượu đột nhiên bụng của cô cảm giác khó chịu vô cùng, sắc mặt cũng trở nên xanh xao.

Châu Ân nhìn thấy liền biết Gia Duyên bị đau dạ dày, Châu Ân bước tới bên cạnh của cô nói với giọng đầy lo lắng.

“Tiểu thư, có đem thuốc dạ dày theo không?.”

Chỉ khi không có ai lạ mặt Châu Ân mới gọi Gia Duyên là tiểu thư, còn với người ngoài thì cô gọi Gia Duyên là chị.

Gia Duyên đau đớn ôm bụng của mình trán toát đầy mồ hôi hột, cô nhúu đôi mày thanh tú của mình lại nhìn Châu Ân lắc đầu.

“Em đi mua thuốc cho chị đi.”

Gia Duyên đau đớn cố nặn ra một câu, Châu Ân hơi đặng đo trong lòng.

“Tiểu thư, một mình chị ở đây rất nguy hiểm.”

“Không sao, có Cẩm Tú và Tiểu Hồng ở đây với chị em không cần lo.”

Do dự một chút cuối cùng Châu Ân

cũng miễn cưỡng rời đi.

Trong lúc Châu Ân vội vã đi ra ngoài cô không để ý đã đụng trúng một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng điềm tĩnh với mái tóc dài chấm vai.

Ngô Đức nhìn Châu Ân bằng ánh mắt đờ phờng, rồi không nói gì bước vào trong.

Châu Ân bị ánh mắt chứa đựng sạt khí của Ngô Đức làm cho ngây người trong giây lát, rồi cô mới chợt nhớ đến chuyện quan trọng mình cần phải làm, đó chính là đi mua thuốc cho tiểu thư.

Cẩm Tú và Tiểu Hồng nhìn thấy Gia Duyên đau đớn như vậy trong lòng họ

lo lắng vô cùng.

Cẩm Tú vội vàng gọi tên phục vụ mang cho Gia Duyên một ly nước ấm.

Trong lúc tên phục vụ đi ngang qua bàn của hai người đàn ông bên cạnh, hắn bị một tên kéo lại hỏi vài việc để lôi cuốn sự chú ý của hắn.

Trong lúc này tên còn lại lén lút bỏ một viên thuốc màu trắng nhỏ vào ly nước ấm trên tay tên phục vụ.

Tên phục vụ lịch sự đem ly nước đến để xuống trước mặt của Gia Duyên, Cẩm Tú liền cầm lên giúp Gia Duyên uống một ngụm.

Thường ngày thì Gia Duyên vô cùng cẩn thận, cô chỉ uống nước đã được Châu Ân thử qua.

Nhưng hôm nay vì dạ dày cô quá đau, nên Gia Duyên không còn ý thức được sự nguy hiểm đang rình rập bên cạnh của mình.

Với ánh mắt nháy bèn của Hàn Mạc thì làm sao những trò con con này có thể qua được mắt của cô.

Hàn Mạc định đứng lên đi xuống giúp cho Gia Duyên, liền bị Mạnh Hùng chặn lại anh nhìn cô lắc đầu, rồi nhìn vào Trần Hạo đang tức tới lộn ruột lộn gan.

Trong lòng Trần Hạo thầm nghĩ, không biết đầu của cô chứa đựng những gì, ở một nơi phức tạp như quán bar mà không có sự cảnh giác.

Hàn Mạc hiểu ý của Mạnh Hùng, nhưng trong lòng cô vẫn lo lắng.

Nếu lỡ Gia Duyên gặp chuyện không may, cô biết ăn làm sao nói làm sao với anh ấy bây giờ.

Nam Liệt hiểu được tâm tư của Hàn Mạc, anh đã nghe Mạnh Hùng nói về chuyện của Trần Hạo và Gia Duyên. Nên anh tin chắc Trần

Hạo sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.

Nam Liệt vươn tay ôm Hàn Mạc sát vào người mình, anh nói nhỏ vào tai của cô.

“Em yên tâm, Hạo sẽ giải quyết chuyện này.”

Nói xong Nam Liệt không quên đặt lên má của Hàn Mạc một nụ hôn nồng nhiệt.

Trần Hạo nhìn thấy Gia Duyên cầm ly nước uống đến không còn một giọt, bàn tay anh đặt trên đùi của mình bất giác xiết chặt lại.

Ánh mắt u ám của anh nhìn thẳng vào hai người đàn ông bên cạnh, lúc này đã từ từ tiến đến gần bàn của ba cô.

“Người đẹp em không khỏe để anh đưa em về.”

Người đàn ông cao lớn nói với giọng dê xồm làm Gia Duyên chán ghét vô cùng.

“Hai người là ai?”

mau tránh ra.”

Tiểu Hồng tức giận nhìn hai người đàn ông trước mặt nói.

Cầm Tú hoảng sợ toàn thân cô rung lắc bầy, nhưng vẫn đứng chặn trước mặt của Gia Duyên để bảo vệ cho cô.

“Hai cô khôn hồn thì mau tránh ra, bằng không thì đừng trách bọn tôi.”

Người mà họ được lệnh phải phục vụ đêm nay chính là Gia Duyên.

Nên họ mới cố tình theo dõi cô đến đây.

Tiểu Hồng tức giận cô giăng hai tay ra cản không cho họ đến gần Gia Duyên, nhưng họ thật hung bạo chỉ dùng một tay đã hất hai cô sang một bên.

Người đàn ông mập mạp đứng bên cạnh, bước tới chụp lấy cánh tay của Gia Duyên kéo cô về phía cửa.

Gia Duyên tức giận cô dùng ánh mắt muốn giết người nhìn thẳng vào mặt của hắn, làm hắn bất giác thả lỏng bàn tay đang bóp mạnh cánh tay của cô.

Gia Duyên dùng hết sức lực còn lại của mình ra quyền đá vào hạ thân của hắn.

Tay cô bắt lấy cánh tay của hắn bẻ quặp về phía sau, làm hắn đau đớn kêu lên.

“Ahhhhhhhhhhhh.

Con đàn bà dê tiện mày dám đánh tao.”

Gia Duyên đã dùng hết sức lực còn lại của mình để phản kháng.

Bây giờ toàn thân của cô không còn chút sức lực, thân thể của cô đứng cũng không vững.

Gia Duyên dùng tay chống lên mặt bàn, để tránh cho mình bị ngã xuống đất.

Người đàn ông mập mạp nhìn thấy vậy định vươn tay tát vào mặt của cô vì tội phản khán.

Nhưng không ngờ bàn tay của hắn còn chưa đến gần khuôn mặt tuyệt đẹp của Gia Duyên, đã bị một bàn tay to lớn của người đàn ông bắt lấy.

Chương 20: Dục vọng

Ánh mắt chứa đựng sát khí đặng đặng của Trần Hạo nhìn thẳng vào mặt của hắn, làm hắn cảm giác thất kinh trong lòng.

Đột nhiên Trần Hạo dùng sức bẻ một cái, cánh tay của hắn đã bị Trần Hạo bẻ gãy.

Anh giận dữ dùng chân đá mạnh vào bụng của hắn, làm hắn ngã lẳng xuống mặt đất.

Người đàn ông ốm cao nhìn thấy vậy liền xông tới muốn tấn công Trần Hạo, liền bị sát khí tỏa ra từ ánh mắt của anh làm cho khựng lại, nhưng vì đã nhận tiền của người ta nên đành phải liều mạng.

Hắn rút từ trên người ra một con dao sắc bén, nhắm vào người của Trần Hạo mà đâm tới.

Tạ Chánh đứng sau lưng đột nhiên xuất quyền, đánh văng con dao trên tay của hắn sang một bên.

Lúc này Phi Dạ cùng một đám thuộc hạ, từ trên lầu đi xuống bắt giữ hai tên đàn ông đó.

“Phi Dạ, bắt giữ họ chờ tôi thẩm vấn.”

Trần Hạo nhìn Phi Dạ nói, anh tin chắc hai tên này không chỉ đơn giản nhìn thấy Gia Duyên ở đây mà muốn làm càn.

Đằng sau chuyện này nhất định có người sai khiến bọn họ.

Trần Hạo quay sang nhìn Gia Duyên lúc này đang được Cẩm Tú và Tiểu Hồng chăm sóc.

“Để tôi đưa cô ấy về.”

Anh đi tới nói với giọng bực bội, nhưng trong ánh mắt của anh lại loé lên chút lo lắng.

“Không cần, tự tôi về được.”

Gia Duyên cảm giác được trong người của mình có gì đó không ổn.

Cô thấy khó chịu nhưng cũng không muốn được Trần Hạo đưa về.

Bây giờ người mà cô không muốn gặp nhất chính là anh.

Chỉ cần nghĩ đến việc Trần Hạo ôm ấp không biết là bao nhiêu người phụ nữ trong lòng, cô liền có cảm giác buồn nôn.

Trần Hạo không quan tâm đến sự phản kháng của cô, anh khom người bế Gia Duyên lên mặc kệ cho cô vùng vẫy trong lòng mình mà đi thẳng ra ngoài.

Để lại Cẩm Tú và Tiểu Hồng ngơ ngác tại chỗ không biết phải xử sao.

Trần Hạo bá đạo ôm Gia Duyên ngồi vào trong xe do Tạ Chánh lái.

Gia Duyên dùng hết sức của mình đẩy Trần Hạo ra nhưng không được, lúc này sắc mặt của cô đã trở nên tái mét.

Cuối cùng cô cũng không còn sức để cự quạ nữa, mà để mặc cho

Trần Hạo ôm mình.

Trần Hạo nhìn Gia Duyên lúc này đang ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

Khuôn mặt cô dù không trang điểm vẫn xinh đẹp vô cùng, từng đường nét trên khuôn mặt của Gia Duyên nhìn vào thật thu hút.

Bàn tay Trần Hạo đang đặt bên hông của mình, chần chờ một chút rồi mới từ từ vươn lên, định sờ lên khuôn mặt kiều diễm của cô.

Ánh mắt yêu thương của Trần Hạo

nhìn thẳng vào khuôn đang yên ổn nằm trong lòng anh.

Nhưng khi bàn tay ấm áp của Trần Hạo gần chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của Gia Duyên, đột nhiên cô mở to cặp mắt sáng lung linh của mình ra nhìn thẳng vào người đàn ông đang ôm ấp mình trong lòng.

Bàn tay của Trần Hạo chợt buông lỏng xuống, anh ngượng ngùng đặt cô xuống ngồi bên cạnh, cặp mắt lạnh lùng nhìn ra phía trước.

Gia Duyên không hiểu Trần Hạo đang nghĩ gì, vừa rồi cô không có nhìn nhầm.

Anh đã dùng ánh mắt dịu dàng yêu thương để nhìn cô.

Cô không biết phải đối mặt với anh ra sao, nên làm như không có chuyện gì quay mặt sang chỗ khác.

Xe vừa dừng lại trước cửa khách sạn The Palm, Trần Hạo dáng người cao lớn bước xuống xe đi thẳng vào trong.

Trong lòng Trần Hạo bức bối vô cùng vừa rồi anh muốn làm gì, muốn sờ vào mặt cô ư.

Trần Hạo đi một đoạn nhưng không nghe được tiếng bước chân phía sau.

Anh xoay người lại không thấy Gia Duyên đâu, trong lòng anh tức giận sai bước đến đứng ngoài cửa nhìn vào trong xe.

Lúc này trong lòng anh hơi bối rối, Gia Duyên đang khó chịu nằm dài trên ghế phía sau xe.

Trán cô toát mồ hôi hột, khuôn mặt ửng hồng nhìn vào làm người ta trở lên dục vọng.

Anh tức giận dùng tay dấm mạnh vào thân xe.

“Chết tiệt!”

Trần Hạo phẫn nộ mẫn một câu, hai tên vừa rồi đã cho cô uống thuốc kích dục.

“Tạ Chánh, không có việc của cậu nữa.

Cậu có thể về.”

Trần Hạo lạnh lùng buông ra một câu, rồi anh giận dữ khom người bế cô đi thẳng vào trong khách sạn.

Trần Hạo hiên ngang đi xuyên qua đại sảnh, anh không quan tâm đến ánh mắt của tất cả mọi người, đang tò mò nhìn Trần Thiếu âu yếm nâng niu, một người phụ nữ trong lòng.

Vừa thấy Trần Hạo đến trước cửa thang máy, nhân viên phục vụ liền khom người chào anh.

“Ông chủ.”

Trần Hạo lạnh lùng không trả lời chỉ dùng ánh mắt tức giận nhìn hẳn.

Lúc này tên phục vụ liền quỳnh quán ấn vào nút thang máy, nhưng cặp mắt không ngừng quan sát người phụ nữ với khuôn mặt mê hồn đang nằm ngoan ngoãn trong lòng ông chủ của mình.

“Đình.....”

Cửa thang máy vừa mở ra Trần Hạo liền bước vào trong, tên phục vụ hiểu ý đi theo bấm vào tầng 56 cho anh rồi lập tức bước ra ngoài.

Trong thang máy Gia Duyên đang nằm trong vòng tay của anh, miệng thì không ngừng lẩm bẩm.

“Khó chịu quá, nóng quá.

Nóng quá...”

Cô không ngừng cựa quậy làm cho Trần Hạo phải ôm cô chặt hơn tránh để cô ngã xuống đất.

Vì động tác vô tình này của cô mà hai thân thể của hai người cọ sát vào nhau.

Yết hầu của anh bất giác chuyển động lên xuống, dục vọng trong người của Trần Hạo đã bị hành động của cô khơi dậy.

Anh không dám nhìn vào ánh mắt mông lung của cô, mà cố giữ cho mình bình tĩnh lại hơn.

Cửa thang máy vừa mở ra Trần Hạo liền bế Gia Duyên đi thẳng vào phòng 5603 của mình.

Anh đặt cô trên cái giường lớn ngay chính giữa phòng.

Căn phòng được thiết kế theo không gian mở, nên vừa bước vào cửa có thể nhìn thấy toàn bộ căn phòng.

Căn phòng này là nơi riêng tư của anh, là nơi anh chưa từng đem phụ nữ về.

Gia Duyên khó chịu toàn thân cô nóng như lửa đốt, khuôn mặt phỉếm hồng.

Cô nằm lăn lộn trên giường tay thì cố cởi quần áo của mình ra.

Trần Hạo nhìn thấy cảnh trước mắt toàn thân anh phát hỏa, không kiềm chế được dục vọng trong người mình.

Chương 21: Quan hệ

Anh đi tới quầy bar rót cho cô một ly nước lọc, rồi định quay lại đưa cho cô.

Nhưng không biết từ lúc nào Gia Duyên đã đứng ngay sau lưng anh.

Con người đen nhánh của Trần Hạo đột nhiên phát sáng, khi nhìn thấy trên người của Gia Duyên không còn một mảnh vải che thân.

Cô đã cởi hết quần áo trên người mình, quăng tứ tung dưới sàn nhà.

Thân thể tuyệt đẹp của cô hiện ra trước mắt của anh, đánh thức dục vọng mà anh đã cố đẽ nén trong lòng mình.

Trần Hạo đứng bất động tay vẫn cầm ly nước lọc, anh không kiềm chế được tự nhiên nuốt nước bọt trong miệng mình.

Anh cầm ly nước bước tới đỡ thân thể mảnh mai của cô lên, lúc này đã đứng không vững, anh cầm ly nước đưa đến mép môi của cô, đút cho cô uống một miếng nước lọc.

Tay Trần Hạo run run khi đụng vào làn da mịn màng như lụa của cô, Gia Duyên vì bị ảnh hưởng bởi thuốc kích thích nên không còn ý thức, cô không thể làm chủ được bản thân của mình.

Hiện tại điều duy nhất cô muốn chính là anh, được anh nâng niu trong lòng.

Gia Duyên đột nhiên dùng tay hất ly nước trên tay của anh ra một

bên.

Trần Hạo kinh ngạc với hành động của cô, anh nhìn chăm chăm vào người của Gia Duyên.

Gia Duyên lúc này thật quyến rũ cô dùng ánh mắt khiêu gợi, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén đang cố kiềm nén dục vọng của anh.

Gia Duyên bất giác dùng răng cắn nhẹ bờ môi mềm mại của mình, nhìn vào thật hấp dẫn làm yết hầu của Trần Hạo di chuyển lên xuống không ngừng.

Mái tóc dài rủ xuống bờ vai trần của cô, cùng với cặp ngực căng tròn trắng như tuyết của Gia Duyên lúc ẩn lúc hiện dưới mái tóc dài của cô làm cho Trần Hạo không thể nào chịu nổi.

Anh vội vã cởi bỏ áo vest của mình quăng sang một bên.

Đôi tay mạnh mẽ của Trần Hạo choàng qua eo của cô, kéo sát vào người mình.

Anh khom xuống áp đôi môi mỏng mà đầy vẻ kiêu ngạo của mình lên trên đôi môi mềm mại của cô.

Không đợi Trần Hạo tiến thêm một bước, cô đã đưa đầu lưỡi của mình vào bên trong khoang miệng của anh.

Toàn thân anh cứng đờ, hơi thở của anh trở nên bất ổn.

Gia Duyên dùng đầu lưỡi của mình liếm nhẹ nhàng lên đôi môi mỏng của anh.

Lúc này Gia Duyên còn chưa thỏa mãn được sự ham muốn trong

lòng mình, cô di chuyển đôi môi của mình xuống cổ của anh, rồi từ từ đi xuống.

Bàn tay mềm mại của cô cởi nút áo sơ mi của anh ra.

Ngực rắn chắc với cơ bắp vạm vỡ của Trần Hạo hiện ra trước mặt của cô.

Đôi tay mảnh khảnh của Gia Duyên sờ nhẹ nhàng vào cơ bắp của anh.

Trần Hạo không thể nào chịu nổi sự cám dỗ này được nữa, anh bế Gia Duyên lên đặt cô ngồi trên bàn.

Cô uyển chuyển choàng chân của mình qua eo của anh, khoá thân thể cường tráng của Trần Hạo lại.

Anh lưu luyến nhìn vào ánh mắt lu mờ vì dục vọng của cô, điều duy nhất hiện lên trong ánh mắt cô chính là hình ảnh của anh.

Trần Hạo khom xuống ngậm lấy đỉnh hồng nhụy cảm của cô, một tay thì nắm bóp nhẹ nhàng ngực cô, tay còn lại thì bóp nhẹ bờ mông căng tròn của cô.

T toàn thân Gia Duyên như phát sốt, tay cô luồn vào mái tóc ngắn gọn của anh.

Trần Hạo liếm nhẹ nhàng chung quanh đỉnh hồng của cô, làm toàn thân Gia Duyên bị kích thích, cô bất giác thốt lên những tiếng rên rỉ mê người.

“Ummm.....Ummm.....Umm...”

Nghe được những tiếng kích thích thốt ra từ miệng của cô, Trần Hạo đã không thể nào đợi được nữa, anh dùng một tay ôm cô tay còn lại vội vã cởi bỏ quần tây của mình.

Vật nam tính của Trần Hạo hiện ra trước mắt của Gia Duyên, lúc này trong ánh mắt của anh Gia Duyên chỉ nhìn thấy được một lớp sương mù của dục vọng, đã che khuất đi ánh mắt trầm tĩnh của anh.

Lúc Trần Hạo chuẩn bị tiến vào cơ thể của cô, đột nhiên chân của Gia Duyên

đá trúng cái bình hoa trên bàn.

Cái bình thủy tinh rơi xuống mặt đất, vang lên tiếng chối tai làm thần trí của Trần Hạo đột nhiên tỉnh táo lại.

Anh bất giác đẩy Gia Duyên ra, rồi bế cô đặt lên giường, anh thuận tay cầm cái chăn mỏng màu trắng phủ lên thân thể không một mảnh vải che thân của cô.

Gia Duyên khó chịu nằm vặn vẹo trên giường, miệng thì lẩm bẩm không ngừng kêu nóng.

Trần Hạo đi thẳng vào phòng tắm, anh đứng dưới vòi xen xả nước lạnh thẳng lên người mình.

Toàn thân anh phát hỏa anh dùng những giọt nước lạnh như băng làm dịu đi cơn dục vọng trong người anh.

5 phút sau Trần Hạo từ phòng tắm bước ra ngoài, trên người anh choàng một cái áo choàng tắm màu trắng.

Trần Hạo không thèm lau khô mái tóc ướt đầm của mình.

Anh bực bội bước tới quầy bar rót cho mình một ly rượu mạnh, tay nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng nóng rát từ từ chảy xuống cổ họng của anh, làm anh cảm giác khó chịu nhúu mảy.

Cặp mắt trầm ngâm của Trần Hạo nhìn vào người phụ nữ đã thành công làm rung động trái tim anh.

Tay của Trần Hạo bất giác xiết chặt ly rượu mạnh trên tay mình.

Anh không biết tâm tư của mình là sao, vừa rồi trong lòng anh rất muốn, rất muốn cô.

Đúng người anh muốn chính là cô, không phải ai khác chính là cô.

Từ trước tới giờ chưa từng có người phụ nữ nào, làm anh có cảm giác mãnh liệt đến như vậy.

“Không!

Anh chỉ xem Gia Duyên là thế thân của Sở Hương mà thôi.

Anh tuyệt đối không thể nào có tình cảm với cô được.”

Trần Hạo tự thuyết phục bản thân của mình, đã bị tổn thương một lần, anh không thể ngu ngốc để mình bị tổn thương thêm một lần nữa.

Chương 22: Thất vọng

Trần Hạo cầm lấy điện thoại di động của mình lên, bấm số điện thoại của Du Tấn.

Điện thoại vừa đổ chuông đột nhiên Trần Hạo do dự rồi anh ấn vào nút ngắt máy, ngẫm nghĩ một chút Trần Hạo gọi điện thoại cho Du Trinh Trinh.

Anh không muốn người đàn ông khác đụng vào cơ thể của cô.

“Knock..knock....knock...”

Tiếng gõ cửa vang lên, Trần Hạo ung dung bước ra mở cửa.

Du Trinh Trinh hơi kinh ngạc khi nhìn thấy thần sắc của Trần Hạo.

Chỉ một thời gian cô không gặp mặt của anh, nhưng sao hôm nay sắc mặt của anh lại tiều tụy đến như vậy.

“Em mau vào trong, xem cô ấy đi.”

Trần Hạo lạnh lùng buông ra một câu, rồi xoay người lại đi thẳng đến ghế sofa ngồi xuống.

Du Trinh Trinh thật kinh ngạc, theo như cô được biết thì Trần Hạo không bao giờ cho bất cứ người phụ nữ nào bước chân vào căn phòng này của anh.

Du Trinh Trinh chuyển tầm mắt của mình vào người đang nằm trên

giường lớn, nhìn thấy một người phụ nữ nằm trên giường của anh càng khiến cô ngạc nhiên hơn.

“Cô ấy bị bỏ thuốc kích thích.”

Giọng nói âm lãnh của Trần Hạo cắt ngang dòng suy nghĩ của Du Trinh Trinh.

“Thuốc kích thích.”

Du Trinh Trinh hoảng hốt bước nhanh đến giường, lập tức làm kiểm tra cho Gia Duyên ngay.

Trong lòng cô không thể nào tin được, Trần Hạo thật sự không đụng vào người của Gia Duyên.

Cô lén dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn anh, lúc này Trần Hạo đang cầm ly rượu trên tay uống từng ngụm, cặp mắt trầm tư nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ.

“Trần Thiếu, tôi đã tiêm một liều thuốc kháng kích thích cho cô ấy.

Nhưng từ bây giờ cho đến sáng mai, toàn thân cô ấy sẽ có hiện tượng nóng sốt, nhưng qua đi thì sẽ không sao.”

Nói xong Du Trinh Trinh thu dọn đồ của mình rời khỏi.

Trần Hạo ngồi bất động trên sofa, ánh mắt khó hiểu nhìn thẳng vào Gia Duyên.

Nhìn thấy Gia Duyên khó chịu như vậy, trong lòng anh đột nhiên hiện lên cơn phẫn nộ.

Trần Hạo cảm giác nao nao trong lòng, anh đứng lên đi thẳng vào trong phòng tắm, vài giây sau Trần Hạo bước ra ngoài, trên tay cầm một cái khăn màu trắng thấm nước lạnh.

Anh thong thả bước tới ngồi bên cạnh của cô, Trần Hạo dùng ánh mắt thâm sâu nhìn cô đăm đũa.

Tay anh nhẹ nhàng cầm khăn lau đi những giọt mồ hôi, trên khuôn mặt diễm lệ của cô.

Trần Hạo lưu luyến không nỡ rút tay của mình lại, hiện tại anh thật không hiểu trong lòng mình đang nghĩ gì và muốn gì.

Với tâm trạng hoang mang anh ngồi bên cạnh cô suốt cả đêm.

Sáng sớm ánh sáng mặt trời rọi thẳng lên khuôn mặt kiêu sa của Gia Duyên, lúc này đang nằm thoải mái trên cái giường lớn của mình.

Cô nheo đôi mắt của mình lại, dùng tay che đi ánh sáng bên ngoài.

Những ánh sáng chói mắt, lọt qua khe hở của mấy ngón tay làm Gia Duyên tỉnh giấc.

Cặp mắt sắc sảo của cô mở ra thật to nhìn một vòng chung quanh căn phòng này, trong lòng cô hiện lên sự nghi vấn.

“Tại sao mình lại ở trong phòng của mình.”

Gia Duyên cố nhớ lại chuyện của ngày hôm qua, nhưng vừa nghĩ thì đầu cô đau như búa bổ.

Lúc này Châu Ân từ bên ngoài bước vào, trên tay cô cầm một khay đựng những món thức ăn sáng mà cô thích nhất.

Miệng Châu Ân nở một nụ cười ngọt ngào, nhìn Gia Duyên nói.

“Tiểu thư, cô đã tỉnh.”

Châu Ân đặt khay thức ăn xuống cái bàn bên cạnh, cô cầm một ly nước cam đưa cho Gia Duyên.

Gia Duyên gật đầu cảm ơn rồi nhận lấy ly nước cam uống một ngụm, cô nhìn Châu Ân.

“Châu Ân, tại sao chị lại ở đây?.”

Châu Ân ngồi xuống bên cạnh của Gia Duyên, kể cho cô nghe toàn bộ sự việc đã xảy ra vào ngày hôm qua.

Lúc cô quay trở lại bar Night Angel, thì không nhìn thấy Gia Duyên đâu, trong lòng cô hoảng hốt vô cùng.

Cô chỉ nhìn thấy Cẩm Tú và Tiểu Hồng, đang ngồi tại bàn với vẻ mặt đầy lo lắng và bất lực.

Châu Ân nóng lòng đi đến hỏi Cẩm Tú và Tiểu Hồng về Gia Duyên.

Sau khi cô biết Trần Hạo đã đưa Gia Duyên rời khỏi bar Night Angel.

Châu Ân vội vã quay trở lại khách sạn để tìm Trần Hạo và Gia Duyên.

Khi cô vừa đến cửa phòng của Trần Hạo, cô nhìn thấy Du Trinh Trinh từ trong phòng bước ra ngoài.

Châu Ân nhìn vào trong khe cửa, cô nhìn thấy Trần Hạo đang ngồi

trên sofa nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt phức tạp.

Không biết vì sao trong lòng Châu Ân lại có cảm giác anh sẽ không làm hại đến Gia Duyên, nên cô mới im lặng đứng ngoài cửa canh chừng.

Cho đến khi Trần Hạo bế Gia Duyên trở về phòng của cô, anh mới thấy Châu Ân đang nghiêm túc đứng ngoài cửa.

Nghe Châu Ân kể lại toàn bộ sự việc,

cô cũng hơi kinh ngạc, nhưng đột nhiên trong lòng cô lại hiện lên nộ khí làm Châu Ân cũng không hiểu là vì lý do gì.

Sao khi Gia Duyên nghe Châu Ân nói Trần Hạo không đụng đến mình, trong lòng cô lại cảm giác thấy nản lòng.

Đáng lẽ ra cô phải vui mừng mới đúng, nhưng cô lại có cảm giác thất vọng tràn trề.

Gia Duyên không hiểu vì sao Trần Hạo lại ghét mình đến như vậy.

Dù cô có dâng hiến bản thân của mình đến trước mặt anh, anh cũng không thèm.

Càng nghĩ Gia Duyên càng thêm tức giận, đối với một người phong lưu như Trần Hạo vậy mà nhìn cũng không muốn nhìn đến cô.

Suy tư một hồi cô chợt bình tĩnh lại, ánh mắt chứa đựng sự chết chóc cùng với tia nguy hiểm, nhìn Châu Ân nói với giọng lạnh như băng.

“Chị muốn hai tên đó, phải chết một cách thê thảm nhất.”

Gia Duyên thản nhiên nói như chuyện lấy mạng sống của một người, chỉ dễ như giết chết một con kiến mà thôi.

“Dạ, tiểu thư.”

Châu Ân cung kính khom người tuân theo mệnh lệnh của cô, rồi lấy điện thoại di động trong túi của mình ra gọi cho Mick.

“Hello, Mick.

Xử lý hai tên đó.”

Nói xong Châu Ân cúp máy, trong lòng thầm nghĩ, họ đã đụng vào người mà họ không nên đụng tới.

Chương 23: Thần bí

Tại bar Night Angel hai tên láo xược kia, đã bị Phi Dạ nhốt vào trong một căn phòng được thuộc hạ của anh canh giữ cẩn thận.

Hai tên thuộc hạ đứng nghiêm trang trước cửa, đột nhiên bị hai người đàn ông không rõ lai lịch tấn công bất thành linh, làm cho họ không kịp trở tay.

Chỉ trong vài chiêu ít ỏi hai người đàn ông thần bí đã đánh ngất đi hai tên thuộc hạ của Phi Dạ.

Họ xông thẳng vào trong phòng nhìn thấy hai tên to gan lớn mật giám đụng vào tiểu thư đang bị trói lại ngồi trong một góc tối của căn phòng.

Một người đàn ông mặt lạnh như tảng băng, rút khẩu súng từ trong người của mình ra nhìn hai tên đó nói với giọng chứa đựng trùng trùng nguy hiểm.

“Ai đã sai khiến hai người?”

Hai tên đàn ông ngồi bệt dưới mặt đất, nhìn thấy hai người đàn ông trên khuôn mặt hiện lên sự tàn bạo tay thì cầm súng.

Trong lòng họ hết hoảng vô cùng, họ chỉ nhận tiền phục vụ một cô người mẫu và chụp hình khóa thân của cô ta mà thôi.

“Tôi.....tôi không biết đối phương là ai, chúng.....chúng tôi chỉ biết người đó là phụ nữ.

Khi làm xong việc tiền sẽ được chuyển thẳng vào tài khoản của chúng tôi.”

Một người đàn ông hoảng sợ ngồi dưới mặt đất, nhìn hai người nói với giọng run run.

Nghe xong những gì họ muốn nghe từ miệng của hai tên đó.

Một người đàn ông thần bí với thần sắc như ma quỷ, không cho họ cơ hội để cầu xin tha mạng, liền bóp cò nổ súng giết chết hai người không một chút lưu tình.

“Pằng.....pằng.....”

Tiếng súng vừa vang lên Phi Dạ và Bạch Tử Long từ trên lầu vội vã chạy xuống, xông thẳng vào trong phòng.

Hai người thật kinh ngạc nhìn nhau bằng ánh mắt khó tin.

Ở trên địa bàn của bang Phi Long mà họ có thể ra tay giết người một cách gọn ghẽ, thần không biết quỷ không hay như vậy.

“Phi Dạ, báo cáo với chủ nhân.

Tôi sẽ cho người điều tra thân phận của bọn họ.”

“Được!

Bọn người này thật không xem ai ra gì.

Đánh chó cũng phải kiêng chủ nhà, muốn ở địa bàn của chúng ta giết ai hay đối phó với ai, cũng phải hỏi qua chúng ta một tiếng.”

Phi Dạ tức giận lên tiếng, bang Phi Long không phải là bang phái, để mặc cho người khác muốn làm gì thì làm.

Sau khi Trần Hạo bế Gia Duyên trở về phòng của mình, nhìn thấy cảnh cô vì bị ảnh hưởng của thuốc kích thích mà khó chịu đến như vậy, trong lòng anh mang theo cơn thịnh nộ quay trở lại bar Night Angel.

Lúc này chỉ còn lại Mạnh Hùng và Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên vì sợ

Trình Lam mệt mỏi nên đã đưa cô về trước.

Còn về phần của Kiều Nhi, cô đã đi cùng với Hàn Mạc trở về biệt thự Nam Viên để thăm Nam Cường. Trần Hạo nóng giận dùng tay xô mạnh cánh cửa phòng của Nam Liệt ra.

“Bangggggggg.....”

Cánh cửa bị anh đẩy ra đập vào bức tường phía sau vang lên tiếng động chói tai, làm cho Nam Liệt và Mạnh Hùng đang ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng bất giác quay đầu lại nhìn Trần Hạo.

Mạnh Hùng nâng ly rượu đỏ trên tay của mình lên uống một ngụm, cặp mắt nguy hiểm của anh hơi nheo lại nhìn Trần Hạo, miệng thốt ra một câu nói với Nam Liệt ngồi bên cạnh.

“Thấy không, tôi đã nói cậu ta chắc chắn sẽ quay trở lại.”

Nam Liệt nhếch môi cười nhẹ, anh dùng ánh mắt thích thú nhìn Trần Hạo, rốt cuộc Trần Hạo cũng có ngày đứng ngồi không yên vì phụ nữ.

Nhưng điều đáng chết nhất chính là Trần Hạo cũng không biết được, những cơn phẫn nộ trong lòng mình đều là vì Gia Duyên mà ra.

Trần Hạo mang theo một bụng tức giận, ngồi bịch xuống sofa bên cạnh của Mạnh Hùng.

Anh vươn tay cầm hộp cigar trên bàn lên rút ra một điếu.

Ngô Đức đang cung kính đứng bên cạnh Mạnh Hùng, liền bước tới châm lửa cho anh.

Trần Hạo với khuôn mặt muốn giết người, tay cầm điếu cigar đưa đến mép môi của mình hít vào một hơi.

Anh bực bội phun ra một ngụm khói đen dày đặc, mang theo tâm trạng phiền muộn của anh ra ngoài.

“Chuyện gì mà cậu lại nóng giận đến như vậy?”

Mạnh Hùng biết nguyên nhân làm Trần Hạo phẫn nộ, nhưng anh cố tình làm như không biết hỏi.

“Không gì, chỉ nhìn thấy hai tên vừa rồi thật chướng mắt mà thôi.”

Trần Hạo đưa điếu cigar đến cái gạt tàn, anh dùng ngón tay trở vỗ vỗ nhẹ lên nó.

Những tro tàn từ đầu điếu cigar rơi xuống cái gạt tàn nằm gọn bên trong.

“Vậy cậu định xử lý hai tên đó như thế nào?”

Nam Liệt thật thoải mái đặt hai tay của mình gác thẳng lên thành ghế sofa, nhướn mày nhìn Trần Hạo nói.

“Xử lý như thế nào?”

Hừ.... Tôi sẽ khiến hai tên đó biến mất khỏi Thành Phố S này.”

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng rồi dùng giọng căm phẫn nghiến răng mà nói.

Mạnh Hùng nhìn Nam Liệt, anh không ngờ lần này Trần Hạo lại nổi giận đến như vậy.

Nếu đổi lại là trước đây Trần Hạo sẽ cho người đánh hai tên đó một trận, cho chừa cái thói sàm sỡ rồi thả bọn họ đi.

Nhưng hôm nay Trần Hạo lại muốn lấy luôn, cái mạng chó của bọn họ.

Trong lúc ba người đang ngồi nói chuyện, Phi Dạ từ bên ngoài bước vào.

Trên khuôn mặt đẹp trai của anh, hiện lên sự bức tức cùng với vẻ khó tin.

“Chuyện gì?.”

Nam Liệt nhìn thấy nét mặt khó hiểu của Phi Dạ liền lên tiếng.

“Chủ nhân.....”

Phi Dạ do dự một chút nhìn Trần Hạo rồi mới cung kính nói với Nam Liệt.

“Chủ nhân, hai tên vừa rồi đã bị hai người đàn ông thần bí giết chết ngay trong bar của chúng ta.”

Cặp mắt sâu thẳm của Nam Liệt hiện lên những tia máu đỏ làm cho Phi Dạ hoảng sợ trong lòng.

“Các người làm việc như thế nào?”

Có người lên vào đây giết người, mà không một ai hay biết.”

Nam Liệt nộ khí xông thiên, anh đập mạnh bàn tay to lớn của mình xuống mặt bàn.

“Bangggggggg.....”

Phi Dạ giật nảy mình vì hành động này của Nam Liệt, trong lòng anh hổ thẹn nhìn Nam Liệt nói.

“Chủ nhân, thuộc hạ đã xem camera theo dõi, cử chỉ và hành động của hai người lên vào đây vô cùng chuyên nghiệp, không phải là những kẻ giết người tầm thường.”

Chương 24: Ký Ức

Nghe Phi Dạ nói vậy trong lòng Mạnh Hùng liền nghĩ đến người đó, anh không ngờ cậu ấy lại ra tay nhanh đến như vậy.

“Mở lại đoạn phim vừa rồi.”

Nam Liệt nhíu mày nhìn Phi Dạ nói, anh muốn biết ai mà cả gan dám giết người ngay trên địa bàn của anh.

Ba người ngồi xem đoạn video mà Phi Dạ mở lên, trong ánh mắt của họ đều hiện lên tia bất ngờ.

Hai người đàn ông mặc âu phục màu đen áo sơ mi trắng, họ hiện ngang đi vào trong không một tia sợ hãi hay lo lắng điều gì.

Nam Liệt nghe họ hỏi hai tên kia anh liền nhìn Trần Hạo, thì ra hai người này là vì Gia Duyên mà tới.

Lúc Trần Hạo nhìn thấy họ nổ súng không một chút lưu tình, trong ánh mắt của họ chỉ hiện lên sự tàn nhẫn và máu lạnh, trong lòng anh hơi lo lắng.

Trần Hạo không biết họ là kẻ địch hay là bạn, đến để giúp Gia Duyên hay để giết người diệt khẩu.

“Cho người điều tra thân phận của bọn họ.”

Nam Liệt nhìn Phi Dạ nói với giọng bất nhẫn.

“Dạ, Tử Long đã cho người điều tra.”

Phi Dạ cung kính nói với Nam Liệt, nhưng ánh mắt lại nhìn vào người của Trần Hạo.

Anh không hiểu tại sao Trần Hạo lại làm nghiêm trọng hoá chuyện này như vậy.

Trần Hạo không nói gì tâm tư của anh đã rối bời, trong đầu anh đang suy nghĩ không biết ai là người đã sai khiến hai tên đó làm nhục Gia Duyên và hai tên thần bí kia là người của ai phái tới.

Càng nghĩ anh càng bức bối, Trần Hạo

vô tình vò nát điếu cigar trong tay mình.

“Hạo, cũng có ngày cậu vì phụ nữ mà ý loạn tình mê.

Hahahaha.....”

Mạnh Hùng nhìn Trần Hạo cười một cách thỏa thích, ai là người dương dương tự đắc nói rằng mình sẽ không bị phụ nữ làm rối loạn.

Trần Hạo nghe Mạnh Hùng nói vậy, anh bất giác bình tĩnh trở lại.

“Ý loạn tình mê, có sao?

Là tôi?

Với ai?”

Trần Hạo dùng ngón tay trỏ chỉ vào mặt của mình, nhìn Mạnh Hùng nghiêm túc nói.

Nam Liệt nhìn Trần Hạo lắc đầu, anh tin chắc chỉ trong nay mai Trần Hạo sẽ biết ai là người quan trọng nhất trong lòng anh.

Đã một tháng trôi qua Gia Duyên thì vẫn như cũ sáng đến công ty chiều về khách sạn The Palm, mấy tuần nay Châu Ân luôn ở bên cạnh không rời khỏi cô nửa bước.

Châu Ân thật cẩn thận xem trước xem sau mọi điều, để tránh có người muốn làm hại đến Gia Duyên.

Mick đã báo cáo với cô, khi anh đến nơi thì hai tên đó đã bị người của chủ nhân giải quyết.

Trong lòng Châu Ân cảm giác sợ hãi vô cùng, cô không ngờ nhất cử nhất động của tiểu thư và cô, đều được chủ nhân nắm trong lòng bàn tay.

Mick nghe họ nói người sai khiến hai tên đó là phụ nữ, nên Châu Ân tin chắc họ là người ở bên cạnh của Gia Duyên trong công ty.

Trong văn phòng tổng tài tại công ty giải trí Minh Hạo, Trần Hạo ngồi sau bàn làm việc của mình bận rộn với mấy bản hợp đồng quan trọng.

Tạ Chánh từ bên ngoài bước vào trên tay anh cầm một ly cafe nóng hổi đang bốc khói, mùi thơm ngát của cafe lan tỏa cả căn phòng.

Tạ Chánh đi đến đặt tách cafe xuống bàn làm việc trước mặt của anh.

Trong lòng Tạ Chánh cũng không hiểu tâm tư của ông chủ mình.

Từ khi trở về từ bar Night Angel tháng trước, anh luôn vùi đầu vào công việc, không cho phép bản thân của mình có thời gian suy nghĩ lung tung.

“Trần Thiếu, 8 giờ tối nay chúng ta có hẹn với đạo diễn Trần.”

Thật ra thì nói là có hẹn nhưng trên thực tế, Lý Kỳ muốn tổ chức một buổi tiệc sinh nhật bất ngờ cho Trần Hạo.

“Tôi biết.”

Trần Hạo lạnh nhạt trả lời một câu, ánh mắt vẫn dán lên phần văn kiện trước mặt của mình.

Tạ Chánh thấy vậy cũng không muốn ở lại làm phiền anh, nên lặng lẽ rời khỏi phòng.

Khi Tạ Chánh vừa bước ra ngoài đóng cửa lại, Trần Hạo liền ngược khuôn mặt anh tuấn của mình lên.

Trần Hạo với ánh mắt phức tạp nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời của hôm nay cũng giống như lòng anh ảm đạm vô cùng.

Hôm nay là ngày sinh nhật 31 tuổi của anh đáng lẽ ra là một ngày vui, nhưng cũng vào ngày hôm nay của 9 năm trước, Sở Hương đã làm cho trái tim anh tan nát.

Ánh mắt của Trần Hạo hiện lên những tia máu đỏ, vừa hận vừa căm phẫn khi nghĩ đến chuyện đã xảy ra.

Chín năm trước anh và Sở Hương vừa tốt nghiệp, hai người đã ở bên nhau gần ba năm, có rất nhiều hứa hẹn về tương lai tươi đẹp của mình.

Sau khi tốt nghiệp anh không muốn trở về tập đoàn Trần Thị để tiếp nhận mối làm ăn gia tộc.

Anh muốn tự lực cánh sinh, nên cũng không nói với Sở Hương về thân phận thật sự của mình, là con trai duy nhất của tập đoàn đa quốc gia Trần Thị.

Trần Hạo đã dùng tiền dành dụm của mình để mở một công ty quảng cáo nho nhỏ, lúc mới thành lập chỉ có bốn người làm mà thôi.

Trong ngày sinh nhật 22 tuổi của anh, Sở Hương gọi điện thoại cho anh, nói cô phải tặng ca.

Anh đã đặt sẵn bàn tại một nhà hàng ý, nên anh muốn đến đón cô đi dùng cơm tối.

Anh định nói cho cô biết sự thật về gia thế của mình.

Khi anh đến trước cửa công ty mà Sở Hương làm việc, anh nhìn thấy cánh cửa chính được khép hờ lại.

Anh nhìn vào trong thấy tất cả đèn đều tắt, chỉ một căn phòng còn ánh đèn lờ mờ tỏa ra.

Trần Hạo nghĩ rằng Sở Hương đang làm việc trong phòng, nên anh không suy nghĩ liền đẩy cửa bước vào trong.

Khi anh đi gần đến cửa phòng đột nhiên anh nghe được những âm thanh của tình dục, tiếng đàn ông thờ gấp pha lẫn tiếng rên rỉ của phụ nữ làm anh tọc mạch vô cùng.

Anh đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong căn phòng, quần áo nam nữ

được quăng tứ tung dưới mặt đất.

Đột nhiên con người đen nhánh của Trần Hạo, hiện lên nỗi căm phẫn chưa từng có.

Anh nhìn thấy Sở Hương cùng với ông chủ của mình, hai người đang trần truồng quấn lấy lẫn nhau trên bàn làm việc.

Chương 25: Lý Kỳ và Lam Hưng

Trần Hạo giận dữ nắm chặt bàn tay của mình thành nắm đấm, anh vươn lên đấm mạnh vào cánh cửa bằng kính trước mặt mình.

“Banggggg.....”

Những mảnh kính bị vỡ ghim sâu vào bàn tay của anh, những giọt máu màu đỏ từ bàn tay của anh đua nhau mà nhỏ xuống mặt đất.

Sở Hường hoảng hốt xoay người lại nhìn ra cửa, ánh mắt còn đang chìm đắm trong dự vọng của cô, đụng phải ánh mắt nguy hiểm phát ra tia lửa của Trần Hạo, làm cô sợ hãi trong lòng.

Sở Hường vội vã khom người nhặt lên quần áo của mình, để che đi những phần nhạy cảm trên cơ thể của cô.

“Hạo, sao anh lại đến đây?”

“Hừ..”

Đương nhiên cô không muốn tôi đến đây rồi, nếu tôi không đến đây thì làm sao biết được, cô là loại phụ nữ dâm đãng đến như vậy.”

Trần Hạo nóng giận anh trợn mắt nhìn Sở Hường nói.

Mộ Sơn đứng bên cạnh nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt đặc ý, hấn vươn tay kéo Sở Hường vào lòng.

“Bắt đầu từ hôm nay Sở Hương là vị hôn thê của tôi.”

Mộ Sơn nhìn Trần Hạo nói với giọng vô cùng nghiêm túc, Sở Hương ở trong lòng của Mộ Sơn cũng không phản bác lại lời nói của hắn.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt hổ thẹn, hiện giờ nếu phải lựa chọn một trong hai người, thì Mộ Sơn là người mà cô sẽ chọn.

Hiện tại Mộ Sơn là ông chủ lớn quyền cao thế mạnh, còn Trần Hạo chỉ là ông chủ của một công ty quảng cáo nhỏ mà thôi.

“Hạo, em không còn yêu anh nữa anh có hiểu không?.”

“Hiểu, bây giờ tôi mới hiểu cô là loại phụ nữ hâm mộ hư vinh, vì tiền có thể bất chấp tất cả.”

Trần Hạo nói xong anh tức giận rời khỏi, sau đó anh nghe nói Sở Hương đã đi theo Mộ Sơn qua Anh, từ đó tới bây giờ anh không gặp lại cô nữa.

Những mảnh ký ức đau đớn đó lần lược hiện ra trong đầu anh, con người sắc bén của Trần Hạo hiện lên sát khí đằng đằng.

Tay anh bất giác dùng sức bẻ gãy cây bút trên tay mình, mỗi năm vào ngày này trong lòng Trần Hạo lại sục sôi vì căm phẫn.

“Phụ nữ đều như nhau, là loại hâm mộ hư vinh.”

Trần Hạo nghiêng răng nói với bản thân của mình.

Tại một căn phòng trong khách sạn 4 sao ở một khu vắng người, Lý Kỳ từ phòng tắm bước ra ngoài trên thân thể quyến rũ của cô chỉ quấn một cái khăn tắm.

Cô bước đi nhẹ nhàng đến bên cạnh người đàn ông cao lớn nước da màu đồng, nửa phần trên của hắn để trần lộ ra cơ thể cường tráng, phần dưới được che khuất bởi một cái chăn mỏng màu trắng. Hắn đang thanh thản ngồi dựa lưng vào đầu giường, ánh mắt khoái chí nhìn Lý Kỳ lúc này thật hấp dẫn.

Cô đứng quỵn rũ trước mặt hất tay dịu dàng cởi xuống khăn tắm trên người mình, để nó rơi nhẹ nhàng xuống thân thể trắng như tuyết của cô.

Ánh mắt của Lam Hưng phát ra tia sáng, yết hầu của hắn bất giác lên xuống không ngừng.

Hắn vươn tay kéo Lý Kỳ vào lòng mình, bàn tay to lớn của hắn không ngừng thâm dò thân thể gợi cảm của cô.

Sau khi hai người trải qua một cuộc ái ân đầy kịch tính, Lý Kỳ nằm gọn trên lồng ngực rắn chắc của Lam Hưng.

“Hưng, anh có hứng thú với siêu mẫu Crystal không?”

Lam Hưng nghe cô nói vậy liền hiếu kỳ muốn biết ý đồ của cô là gì, anh quá hiểu Lý Kỳ cô không bao giờ đột nhiên hỏi anh như vậy.

“Em muốn anh làm gì?”

Lý Kỳ nở một nụ cười bí hiểm, nhìn Lam Hưng nói.

“Em muốn hình thể của cô ta được tung lên mạng.

Nếu anh có hứng thú với cô ta em cũng không quan tâm, chỉ cần anh xử lý mọi việc gọn gàng là được.”

Giữa Lý Kỳ và Lam Hưng không tồn tại thứ gọi là tình yêu họ chỉ lợi dụng đối phương mà thôi.

Lam Hưng thì cần phụ nữ để anh phát tiết, còn cô thì cần một người đàn ông để làm việc cho cô.

Lần trước cô thuê hai tên lưu manh để làm hại Gia Duyên, nhưng họ đã thất bại hiện tại không biết tung tích ở đâu, Lý Kỳ nghĩ chắc họ đã lấy tiền của cô rồi bỏ trốn.

Bây giờ cô càng ngày càng ghét Gia Duyên, cô muốn dùng mọi cách để đánh gục Gia Duyên cho bằng được.

“Chuyện này dễ thôi, anh vừa được thông báo, quảng cáo tiếp theo do anh phụ trách, cô ta là người mẫu chính.

Để anh viện cớ hẹn cô ta đến khách sạn bàn chuyện rồi bỏ thuốc mê vào ly nước của cô ta.

Mọi chuyện sẽ dễ như trở bàn tay.”

Lam Hưng đặt lên trán của Lý Kỳ một nụ hôn nhẹ nói.

“Được!

Em muốn thấy hình khỏa thân của cô ta, không chỉ ở trên mạng mà cả trên tạp chí nữa.”

Lý Kỳ nghĩ đến ánh mắt lưu luyến mà Trần Hạo nhìn Gia Duyên, trong lòng cô vừa đổ kị vừa tức giận.

“Em có thù với cô ta sao, lại đồn cô ta vào đường cùng như vậy?.”

Đối với một siêu mẫu nếu ảnh khỏa thân của mình bị tung ra ngoài, thì sự nghiệp của cô ta đến đây xem như là xong.

“Thù!

Còn hơn thế nữa.”

Lý Kỳ không hề che giấu sự ganh ghét trong lòng mình, cô dùng giọng độc ác nói.

Châu Ân từ phòng khách đi vào trong phòng ngủ của Gia Duyên, lúc này cô mới vừa tắm xong bước ra từ phòng tắm.

Gia Duyên đi đến ngồi trước bàn trang điểm sấy khô mái tóc dài đang ướt đẫm của mình.

“Tiểu thư, 8 giờ tối đạo diễn Lam Hưng muốn gặp mặt chị tại nhà hàng ở phía dưới.”

Châu Ân cung kính nói, Lam Hưng vừa mới gọi điện thoại muốn hẹn Gia Duyên bàn về chuyện hợp tác trong quảng cáo mới.

“Được.”

Gia Duyên liếc nhìn lên đồng hồ treo trên tường, bây giờ chỉ mới 7 giờ cô vẫn còn một tiếng đồng hồ để chuẩn bị.

Hôm nay tâm trạng của cô không được tốt, cô bắt được tin bên Italy đang nổi loạn.

Tần gia đang thanh lý môn hộ giết gà dọa khỉ, tiêu diệt những kẻ liên quan đến việc ám sát Tần Gia Uy lần trước.

Chương 26: Giờ trò

Gia Duyên và Châu Ân từ thang máy bước ra ngoài, trên người cô mặc cái đầm ngắn màu đỏ của thương hiệu Channel, bó sát vào thân thể hoàn mỹ của mình.

Những đường cong khiêu gợi của cô hiện ra rõ ràng, làm cho ánh mắt của tất cả đàn ông trong nhà hàng không thể rời khỏi thân thể của cô.

Gia Duyên với khuôn mặt kiêu ngạo không nhìn bất cứ ai, cô đi thẳng vào phòng VIP mà Lam Hưng đã hẹn gặp cô.

Vừa bước vào cửa Gia Duyên và Châu Ân nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, trên khuôn mặt của hắn nở một nụ cười ân cần nhưng lại có phần nham hiểm.

Lam Hưng đứng lên lịch sự kéo ghế mời Gia Duyên ngồi, cô nhìn hắn cảm giác có gì đó thất thường nhưng cô không biết đó là gì.

Gia Duyên lịch sự gật đầu cảm ơn rồi cô ngồi xuống ghế, Châu Ân cung kính nghiêm túc đứng bên cạnh cô, ánh mắt sắc bén quan sát từng cử chỉ của Lam Hưng.

Lam Hưng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh của Gia Duyên, anh không ngờ cô lại xinh đẹp và quyến rũ đến như vậy.

Nếu so về sắc đẹp thì Lý Kỳ không thể bì lại với cô, nhưng khuôn mặt của Gia Duyên lại quá lạnh lùng quá kiêu ngạo.

Lam Hưng quan sát Gia Duyên từ trên xuống dưới, hấn dùng tay vuốt ve phần lưng mảnh mai của cô.

Trong lúc này Trần Hạo chuẩn bị đến cuộc hẹn của anh và đạo diễn Trần.

Anh đi ngang qua phòng của họ, trong sự tình cờ anh nhìn thấy Gia Duyên đang ngồi quay lưng về phía cửa còn Châu Ân thì cung kính đứng bên cạnh cô.

Trần Hạo nhíu mày khó chịu khi nhìn thấy Lam Hưng đang ngồi bên cạnh của cô, bàn tay không yên phận của hấn đặt sau lưng vuốt ve những đường cong quyến rũ trên cơ thể của Gia Duyên.

Trần Hạo không nhìn thấy được sắc mặt chán ghét của cô.

Trong lòng anh hiện lên tia phẫn nộ cùng với sự ghê tởm.

Anh còn tưởng cô thanh cao hơn những người phụ nữ khác, anh biết trong lang giải trí này không thể tránh khỏi những lúc có người dùng quy luật ngầm để củng cố địa vị của mình,

nhưng anh thật không ngờ cô và đạo diễn Lam Hưng lại có quan hệ.

Trần Hạo phát cáu anh đi xăm xăm về phía trước, Tạ Chánh cũng nhìn thấy Gia Duyên trong lòng anh hiện lên sự khó hiểu.

Tại sao Trần Hạo nhìn thấy Gia Duyên cùng với người đàn ông khác lại giận dữ đến như vậy, đột nhiên ánh mắt khó hiểu của Tạ Chánh hiện lên tia sáng.

“Chẳng lẽ Trần Thiếu đã thích Gia Duyên tiểu thư.”

Tạ Chánh tự nói với bản thân của mình, rồi vội vã bước theo sau Trần Hạo.

Gia Duyên tức giận trong lòng, cô cau mày nhìn Lam Hưng bằng ánh mắt lạnh lùng nguy hiểm.

Lam Hưng bị Gia Duyên lườm, hấn chột ngại ngừng rút tay của mình về cầm ly rượu đỏ đưa đến trước mặt của cô.

“Mời Gia Duyên tiểu thư dùng rượu, để chúc mừng cho việc hợp tác kỳ này của chúng ta.”

Lam Hưng tươi cười nhìn cô bằng ánh mắt thèm thường, người đẹp hấn đã gặp nhiều nhưng có khí chất kiêu ngạo cao quý như vậy, cô là người đầu tiên.

Cô nhìn Lam Hưng bằng ánh mắt khó chịu, Châu Ân liền hiểu ý lên tiếng.

“Đạo diễn Lam, chị Gia Duyên không được khỏe nên hôm nay không thể uống rượu.”

Nghe Châu Ân nói vậy Lam Hưng chột bâng khuâng trong lòng, hấn đã bỏ thuốc mê vào ly rượu đỏ của cô, nếu cô không uống thì làm sao hấn có thể tiến hành theo kế hoạch.

“Không sao, chỉ cần cô nhâm nhi một chút, cho có hình thức thôi cũng được.”

Gia Duyên và Châu Ân nghe hấn nói vậy, liền biết ngay hấn đã giờ trò trong ly rượu đỏ.

Lần này Gia Duyên thật sự nổi giận, cô cau mày nhìn Châu Ân bằng

Bằng không tôi xin cam đoan với anh, cái tên đạo diễn Lam Hưng sẽ vĩnh viễn biến mất tại Thành Phố S này.”

Gia Duyên gằn giọng nhìn hấn nói một cách đầy nguy hiểm.

Lam Hưng bị lời nói cùng với ánh mắt tỏa ra sát khí của cô làm cho hấn bất giác lo sợ trong lòng.

Hấn biết những gì Gia Duyên vừa nói đều là thật, cô không hề có ý muốn hù dọa hấn.

Nói xong Gia Duyên hiên ngang bước ra khỏi phòng, Châu Ân thô bạo xô mạnh Lam Hưng về phía sau, làm Hấn mất đi thăng bằng ngã nhào xuống mặt đất.

Châu Ân chán ghét liếc nhìn Lam Hưng một cái, rồi mới vội vã bước theo sau Gia Duyên.

Trần Hạo trong lòng bực tức cùng với Tạ Chánh đi thẳng đến phòng VIP.

Lý Kỳ đã âm thầm tổ chức một buổi tiệc sinh nhật thật đặc sắc để lấy lòng của anh.

Mỗi năm vào ngày này Trần Hạo đều tránh né anh sẽ rời khỏi Thành Phố S, anh không muốn bất kỳ ai chúc mừng sinh nhật cho anh.

Ba người bạn thân của anh đều hiểu ý nên không ai nhắc đến ngày này cả.

Đứng trước cửa phòng VIP Trần Hạo trong lòng đang nổi cơn tam bành, anh định vào nói chuyện qua loa vài câu với đạo diễn Trần rồi

về, hiện tại anh không có tâm trạng bàn việc làm ăn với bất kỳ ai.

Chương 27: Lý Kỳ hết hoảng

Tạ Chánh cung kính đẩy cửa phòng cho anh bước vào, nhìn thấy một căn phòng tối đen như mực anh bất giác nhíu mày tỏ ra tức giận.

Không cần đoán anh cũng biết mình chuẩn bị đón lấy điều gì.

Đột nhiên đèn trong phòng được bật lên, ánh đèn rực rỡ làm cho mắt của anh khó chịu, bất giác hơi nheo lại vì không thích nghi được với ánh sáng.

Lý Kỳ từ một bên xông tới ôm chặt Trần Hạo, khuôn mặt cười tươi như hoa của Lý Kỳ nhìn anh bằng ánh mắt âu yếm.

“Hạo, chúc mừng sinh nhật.”

Vừa nói Lý Kỳ vừa đặt trên má của anh một nụ hôn ngọt ngào, vẻ mặt của Trần Hạo lúc này còn âm trầm hơn cả thời tiết của mùa đông.

Trong con người đen nhánh của anh chỉ nhìn thấy được nộ khí, anh đứng im tại chỗ không nói gì với nét mặt lạnh tanh nhìn Lý Kỳ đang ôm chặt mình.

Trần Hạo lạnh lùng đảo cặp mắt đầy sát khí của mình một vòng nhìn tất cả mọi người có mặt, nào là đạo diễn, nhà biên kịch, người mẫu, viễn diên, họ đều nhìn anh bằng vẻ mặt tươi cười.

Lý Kỳ bị ánh mắt của anh làm cho hoang mang, cô không biết anh đang nổi cáo vì việc gì.

Nhân viên phục vụ mang một cái bánh sinh nhật thật lớn do Lý Kỳ đặt để trên bàn trước mặt anh.

Lý Kỳ liền bước tới cầm lấy cái bánh sinh nhật hình trái tim màu trắng và xanh, đem đến trước mặt của anh.

“Hạo, anh thổi nến và cầu nguyện đi.”

Lý Kỳ nhìn thẳng vào mắt của anh nói với giọng dịu dàng.

Bây giờ Trần Hạo nào có tâm trạng để cầu nguyện, chỉ cần nghĩ đến vết sẹo trong lòng do Sở Hương để lại, anh đã không thể nào kiềm chế được cơn thịnh nộ trong lòng mình.

Anh vươn tay hất cái bánh sinh nhật từ trên tay của Lý Kỳ xuống đất, trong lúc Lý Kỳ còn đang hốt hoảng, cánh tay của cô đã bị bàn tay to lớn của anh thô bạo chụp lấy.

Anh dùng sức bóp mạnh tay của cô kéo cô sát vào người mình.

“Ai bảo cô nhiều chuyện như vậy?”

Chuyện của tôi không cần cô quan tâm.”

Trần Hạo nhìn thẳng vào khuôn mặt tái mét của Lý Kỳ nói, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đáng sợ đến như vậy.

Tạ Chánh và tất cả mọi người đều kinh ngạc, họ không ngờ anh lại không vui mà còn điên tiết lên như vậy.

Hôm nay họ đến đây là để lấy lòng của anh, nhưng thật không ngờ lại càng khiến anh chán ghét họ hơn.

Trần Hạo nói xong anh hất mạnh cánh tay của Lý Kỳ sang một bên rồi bực bội bước ra ngoài, anh tức giận nhìn Tạ Chánh nói.

“Cậu không cần theo tôi.”

Nói xong anh đi thẳng đến quầy rượu của nhà hàng, anh vừa ngồi xuống liền gọi một chai rượu mạnh.

Người bartender nhìn thấy ông chủ của mình đang tức giận, anh ta vội vã lấy một chai Brandy và một cái ly thủy tinh cung kính để xuống trước mặt của anh.

Anh với tâm trạng phiền muộn cầm chai rượu lên rót vào ly, Trần Hạo nâng ly rượu lên uống một hơi cạn hết.

Chất lỏng màu hổ phách chảy xuống cổ họng của anh, một cảm giác nóng rát làm anh bất giác nhíu mày.

Khi rượu từ từ thấm vào người anh, lại càng khiến anh u sầu hơn.

Anh muốn dùng rượu để gạt bỏ ký ức phiền muộn trong lòng mình.

Nhưng thật không ngờ nó lại càng khiến anh nghĩ đến Sở Hương hơn, cảnh tượng kinh tởm giữa cô và Mộ Sơn không ngừng hiện lên trong đầu anh, nó đã ám ảnh anh trong suốt thời gian qua.

Chắc đúng như câu 'đàn ông năm thê bảy thiếp' là chuyện bình thường, còn phụ nữ thì phải 'công dung ngôn hạnh'.

Tuy Trần Hạo là một người phóng khoáng phong lưu, nhưng về mặt tình yêu anh lại là một người rất chuyên chế và cố chấp.

Muốn làm người phụ nữ của anh, không chỉ cần vẻ đẹp của bề ngoài mà cần có cả nội tâm lương thiện và nét na.

Anh không thể nào chấp nhận được, người phụ nữ của mình không thuộc về riêng anh.

Trần Hạo giận bản thân của mình, Sở Hương chỉ là một người phụ nữ ham mộ hư vinh, nhưng tại sao qua bao nhiêu năm nay anh không thể nào quên được cô.

Hiện tại Trần Hạo cũng không biết trong lòng mình nghĩ đến Sở Hương là vì anh còn yêu cô, hay chỉ vì anh căm hận cô.

Căm hận sự phản bội của cô đã làm trái tim, anh không thể nào rung động nữa.

Khi Trần Hạo chợt bình tĩnh lại, anh mới ý thức được mình đã uống hết chai rượu mạnh.

Anh đứng lên lao đảo đi về phòng của mình, cô nhân viên phục vụ nhìn thấy anh như vậy muốn đến đỡ anh.

“Ông chủ, để tôi giúp đưa anh về phòng.”

Trần Hạo với ánh mắt lơ đãng nhìn theo nơi phát ra âm thanh nhỏ nhẹ đó, anh cau mày chán ghét phũ tay cô nhân viên phục vụ ra nói với giọng giận dữ.

“Tránh ra! đừng đụng vào tôi.”

Giọng nói hung hăng của Trần Hạo làm cho cô nhân viên phục vụ sợ hãi buông tay lui về phía sau một bước.

Vào giờ phút này anh thật chán ghét sự đụng chạm của phụ nữ.

Trần Hạo đi thẳng vào thang máy phía trước, anh nheo mắt nhìn vào những con số cứ lảo đảo trước mặt anh rồi ấn vào tầng 56.

“Đinh.....”

Cửa thang máy vừa mở ra Trần Hạo bước ra ngoài, đáng lẽ ra anh phải đi về hướng tay phải để trở về phòng của mình.

Nhưng không biết vì sao anh lại đi về hướng tay trái, đến trước cửa phòng của Gia Duyên.

Anh đứng trước cửa rất lâu tay anh định ấn vào chuông cửa như lại rút lại.

Anh do dự dựa lưng vào bức tường phía sau ổn định lại tinh thần của mình, đột nhiên cảnh tượng cô và đạo diễn Lam Hưng có cử chỉ thân mật hiện ra trước mắt anh.

Ở trong làng giải trí tiếng tăm của đạo diễn Lam Hưng đã vang dội khắp nơi, không biết hắn đã lên giường với bao nhiêu người phụ nữ, họ vì tiền đồ của bản thân mà không tiếc bán rẻ thân xác của mình.

Chương 28: Chiếm đoạt

CHÚ Ý: Cảnh 18+++++

Trần Hạo vươn tay lên ấn liên tục vào chuông cửa.

“Đing đong...Đing đong...Đing đong.”

Mấy ngày hôm nay vì lo lắng về việc bên Italy, nên cô không có một giấc ngủ yên.

Ngày mai là ngày nghỉ của Gia Duyên, nên cô mới uống một viên thuốc ngủ.

Cô đã dặn dò Châu Ân không được làm phiền đến cô, nên Châu Ân đã trở về phòng của mình.

Gia Duyên đang thiu thiu ngủ trên giường đột nhiên cô nghe được tiếng chuông cửa vang lên liên hồi, cô không còn sức lực để ngồi dậy.

Gia Duyên nghĩ bấm chuông một lúc không thấy ai ra mở cửa thì họ sẽ đi, nhưng không ngờ tiếng chuông càng lúc càng dồn dập hơn.

Đầu cô hơi lâng lâng cô cố gượng người dậy, vươn tay cầm cái áo choàng ngủ bên cạnh giường, khoác lên thân thể mảnh mai chỉ mặc duy nhất một cái đầm ngủ mỏng màu trắng bằng xa-tanh.

Cô bước đi nhẹ nhàng ra cửa không quan tâm người bên ngoài là ai, cô bực bội mở cửa định mắng cho họ một trận.

“Ai mà ồn ào đến như vậy?”

Lời nói của cô chợt khựng lại ngay ở cổ họng của mình, khi cô nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Trần Hạo.

Khuôn mặt anh tuấn pha lẫn nét phong tình nhìn vào thật hấp dẫn.

Gia Duyên hơi bất ngờ với thần thái hiện giờ của anh, khuôn mặt vì say mà trở nên tái xanh, ánh mắt lơ mờ nhìn thẳng vào ánh mắt sáng lung linh của cô.

Gia Duyên bị cuốn hút bởi ánh mắt mơ màng của anh, thân thể của cô trở nên ngây dại trong giây lát.

Đột nhiên Trần Hạo tiến tới đẩy thân thể của cô về phía sau, anh dùng chân đá sầm cánh cửa sau lưng của mình lại.

Toàn thân cô không còn sức lực bị hành động bất ngờ của anh làm ngã về phía sau, anh nhanh tay tiến tới đỡ lấy thân thể của cô, ôm cô sát vào người của mình.

Nhưng vì ảnh hưởng bởi rượu nên Trần Hạo không được linh hoạt như thường ngày.

Anh ngã xuống nằm phía trên thân thể mảnh mai của cô, hai thân thể cọ sát vào nhau, ánh mắt kinh ngạc cùng thẹn thùng của Gia Duyên nhìn anh trong vẻ bất ngờ.

Chưa từng có người đàn ông nào dám vô lễ với cô như anh vậy, cô dùng sức đẩy anh ra.

Nhưng Trần Hạo lại vô cùng cao hứng, khi nhìn thấy người phụ nữ ở

dưới thân của mình vì e thẹn mà khuôn mặt đã trở nên phiếm hồng, cặp mắt sáng như trăng rằm của cô nhìn anh trong sự kinh ngạc.

Cô hoảng sợ hít thở nặng nề trong cơn rối loạn, làm cho cặp ngực của mình, vì vậy mà phập phồng lên xuống lúc ẩn lúc hiện dưới váy ngủ xa- tanh của mình.

Gia Duyên nhìn thấy ánh mắt mơ màng say say của Trần Hạo, được thay thế bởi ánh mắt lu mờ của dục vọng.

Cô cảm giác được vật nam tính của anh đã cương cứng, Gia Duyên hoảng hốt dùng hai tay đặt ngay trước ngực của anh đẩy anh ra, lúc này anh đã không còn lý trí, trong lòng anh chỉ biết mình rất muốn cô.

Anh dùng tay giữ chặt hai tay của cô lại đặt trên đỉnh đầu, rồi cúi xuống hôn lên môi cô một cách mạnh bạo, Gia Duyên cảm giác sợ hãi cô muốn phản kháng nhưng không đủ sức, cô chỉ còn cách xoay mặt qua chỗ khác không cho anh tiếp tục hôn mình.

Cảm giác ghê tởm hiện lên trong lòng của cô, Trần Hạo nhìn thấy biểu hiện bài xích của Gia Duyên trong lòng anh càng thêm phần nộ, không phải cô chỉ vì tiền mà có thể ngủ với bất kỳ người đàn ông nào sao.

Sao bây giờ lại tỏ ra mình thanh cao đến như vậy.

“Cô không muốn tôi đụng vào cô?”

Vậy tôi càng phải cho cô biết chỉ cần Trần Hạo tôi muốn, chondù trời có sập xuống cũng không thể cản tôi nổi.”

Anh nói xông lập tức dùng tay bóp mạnh hai bên má của Gia Duyên, kiềm chặt khuôn mặt diễm lệ của cô đối diện với mình.

Anh cúi xuống phủ đôi môi của mình lên đôi môi mềm mại của cô, Trần Hạo dùng lưỡi tách ra môi của cô thăm dò bên trong khoang miệng của Gia Duyên.

Mùi hương này cảm giác này làm toàn thân anh tê cứng, anh nhớ lại đêm Gia Duyên bị bỏ thuốc kích thích.

Cô thật quyến rũ thân thể mê người của cô cứ lẫn quẩn trong đầu của anh suốt thời gian qua.

Càng nghĩ đến dáng vẻ phong tình của cô, trong lòng Trần Hạo càng thêm kích thích anh mạnh bạo mút lấy mật ngọt từ trong miệng của cô.

Gia Duyên giận dữ cắn mạnh đôi môi mỏng của anh, mùi tanh của máu xông thẳng vào mũi của cô.

Trần Hạo cau mày vì đau, anh dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Gia Duyên lúc này đang ra sức mà liều mình đẩy dũa dưới thân thể của anh.

Trần Hạo ngậm máu trong miệng của mình, anh áp đôi môi mỏng của mình lên môi cô, dùng lưỡi đưa máu trong miệng của mình vào trong khoang miệng của cô ép cô nuốt xuống.

Gia Duyên trợn mắt nhìn anh với vẻ mặt khó tin, sau khi máu của anh ở trong miệng của cô đã không còn nữa, anh cắn một cái lên môi của cô.

Gia Duyên nhúu mày vì đau cô không biết Trần Hạo muốn giở trò gì, Trần Hạo mút lấy máu từ trên môi của cô, lúc này anh mới hài lòng mà buông đôi môi sưng đỏ của Gia Duyên ra.

Trần Hạo dùng lưỡi liếm nhẹ bờ môi mỏng của mình, anh nhìn cô với ánh mắt đặc ý.

“Trong người em đã có máu của tôi, trong người tôi cũng đã có máu của em.

Cả đời này hai chúng ta phải thuộc về nhau.”

Trần Hạo bá đạo buông ra một câu, làm Gia Duyên kinh ngạc vô cùng.

Cô nhìn vào ánh mắt khó hiểu của anh nói.

“Anh mà dám đụng vào người của tôi, tôi sẽ khiến anh chết không có chỗ chôn thây.”

Gia Duyên nhìn anh bằng ánh mắt quật cường nghiến răng nói.

“Ha ha ha ha.....

Tôi không chỉ đụng vào người của em mà còn khiến em trở thành người phụ nữ của tôi.”

Trần Hạo hùng hồn nói rồi anh lập tức dùng sức xé bỏ áo choàng ngủ của cô quăng sang một bên.

Cô dùng sức phản kháng lại làm Trần Hạo nổi giận, anh dùng sức bóp mạnh cánh tay của cô.

Vết bầm xanh tím hiện lên rõ ràng khắp nơi trên cơ thể ngọc ngà của cô.

Chương 29: Điên cuồng chiếm đoạt

CHÚ Ý: Cảnh 18+++++

Anh nhìn Gia Duyên lúc này vì sợ hãi mà toàn thân cô run rẩy, Trần Hạo nhếch môi cười khinh thường nhìn cô nói với giọng mỉa mai.

“Em đừng giả vờ thanh cao nữa, loại phụ nữ như em tôi đã gặp nhiều.”

Trần Hạo nghĩ rằng Gia Duyên cố tình làm bộ thuần khiết để khơi dậy sự chú ý của anh, không biết cô đã lên giường với bao nhiêu người đàn ông rồi.

Trần Hạo chán ghét sự giả tạo của cô, an cầm váy ngủ xa-tanh mỏng manh màu trắng của cô xé một cái, thân thể trần truồng của Gia Duyên hiện ra trước mặt của anh.

Vì chuẩn bị đi ngủ nên cô không mặc nội y, cặp ngực căng tròn của cô làm Trần Hạo hít thở nặng nề.

Con người đen nhánh của anh bất giác hiện lên sự thèm khát của dục vọng, anh cúi xuống ngậm lấy đỉnh hồng nhụy cảm của cô.

Môi và lưỡi của anh chạm vào làn da mịn màng trắng như tuyết của cô, cảm giác tê dại lang tỏa toàn thân anh.

Yết hầu của anh bất giác lên xuống không ngừng, anh không ngờ thân thể của cô lại có thể gợi lên cảm giác kích thích trong lòng anh

mảnh liệt đến như vậy.

Gia Duyên dùng ánh mắt uất ức, nước mắt lưng tròng nhìn anh.

Trong ánh mắt của anh Gia Duyên chỉ có thể nhìn thấy một ngọn lửa của dục vọng, đang bùng bùng cháy không thể nào dập tắt được.

Gia Duyên tuyệt vọng nhắm mắt lại môi cô run run mím chặt thành đường thẳng, bất giác nước mắt từ khe mi cô rơi từng giọt từng giọt xuống khuôn mặt kiều diễm của mình.

Gia Duyên không còn dẫy dựa nữa vì cô biết có phản kháng cũng vô dụng, hiện tại không có gì có thể làm anh dừng lại hành động xâm phạm này, cô nắm chặt bàn tay của mình thành nắm đấm buông lỏng hai bên hong của mình.

Trần Hạo không hề để ý đến phản ứng này của cô, hiện tại trong đầu anh chỉ có sự ham muốn của bản thân mình.

Anh dờn đôi môi mỏng của mình từ từ xuống cái bụng bằng phẳng của cô, môi anh nhẹ nhàng lướt trên làn da trắng nõn của Gia Duyên.

Cảm giác ấm áp từ hơi thở cùng với sự ẩm ướt từ đầu lưỡi của anh làm Gia Duyên bất giác co hai chân của mình lại, cô chịu không nổi sự kích thích mà anh mang lại cho cô.

Gia Duyên chán ghét bản thân của mình, đáng lẽ ra cô nghĩ mình sẽ có cảm giác bài xích anh dữ dội.

Nhưng thật không ngờ thân thể của cô lại thuận theo hành động của anh mà hiện lên cảm giác khoái lạc.

“Thân thể này của em, còn thành thật hơn cái miệng nhỏ của em nhiều.”

Trần Hạo sờ vào nơi mẫn cảm nhất của cô lúc này đã vì anh mà ẩm ướt, cô thẹn thùng quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn vào ánh mắt chế giễu của anh.

Đột nhiên anh ngồi bật dậy bên Gia Duyên đi thẳng vào phòng ngủ đặt cô nằm trên giường.

Anh dịu dàng chuẩn bị khúc dạo đầu thật tinh tế làm Gia Duyên phải bại dưới tay anh.

Với một người chưa từng trải qua chuyện ái ân như Gia Duyên, thì làm sao cô có thể kháng cự được với một người lão luyện như Trần Hạo.

Với những người phụ nữ khác Trần Hạo chưa từng đặt tâm tư của mình vào những khúc dạo đầu này, nhưng không biết vì sao đối với Gia Duyên anh lại có cảm giác khác.

Gia Duyên không chịu nổi sự trêu đùa của anh, đột nhiên cô thốt lên những tiếng ngâm nga động lòng người.

“Em thấy tôi làm em sung sướng hơn mấy người đàn ông trước của em không?.”

Trần Hạo nhếch môi cười kinh thường nói, anh quá hiểu loại phụ nữ như cô.

Muốn dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, để anh có ấn tượng sâu xa với cô sao.

Gia Duyên thật sự hận bản thân của mình cô cảm giác nhục nhã vô cùng, khi Trần Hạo nói ra những lời sỉ nhục đó.

Nhưng thân thể của cô lại vì anh mà có phản ứng, cô cảm thấy mình thật là nher nhục.

Gia Duyên kiêu ngạo cắn chặt đôi môi của mình đến khi rỉ máu, cô không cho bản thân của mình vì anh mà thốt lên những tiếng rên rỉ xấu hổ kia.

Trần Hạo nhìn thất sự quật cường trong ánh mắt của cô liền nói.

“Để tôi xem em còn cứng miệng được bao lâu.”

Nói xong Trần Hạo cởi hết quần áo trên người của mình quăng tứ tung dưới mặt đất, thân thể cường tráng vạm vỡ cùng với cái bụng sáu múi của anh hiện ra trước mặt cô.

Vật nam tính của anh đã cương cứng từ lâu, nó kiêu ngạo ngẩng cao đầu chờ lấp đầy thân thể của cô.

Lần đầu tiên Gia Duyên nhìn thất vật to lớn của người đàn ông, cô hoảng hốt ngồi bật dậy hướng về cửa chính mà xông tới, nhìn thấy hành động khán cự của cô Trần Hạo nhếch môi cười xấu xa nói.

“Muốn chạy?”

Em đừng hòng chạy thoát tôi.”

Nói xong đôi tay mạnh mẽ của anh đã vòng qua eo cô ôm gọn cô vào lòng.

Hai thân thể trần truồng cọ sát vào nhau làm cho nơi tư mật nhất

của hai người vì vậy va chạm liên hồi.

Trần Hạo hít thở nặng nề tim anh đập loạn nhịp, anh khom xuống vùi khuôn mặt nguy hiểm của mình lúc này đã không còn lý trí, vào cái cổ trắng như tuyết của cô.

Mùi hương sữa tắm hoa anh đào tỏa ra từ làn da mịn như lụa của cô, khác với những loại nước hoa nồng nặc mà mấy người phụ nữ trước đây của anh đã dùng.

Nó làm cho anh mê đắm một cách cuồng dại, lúc này đây anh càng muốn chiếm được thân thể này của cô hơn bất cứ lúc nào.

Trần Hạo bế bồng thân thể mảnh mai của cô lên quăng xuống cái giường to lớn phía sau, anh mặc kệ cô dùng bao nhiêu sức lực để đẩy dựa anh cũng không quan tâm, dù có làm cho cô bị thương anh cũng phải chiếm được cô hôm nay.

Toàn thân Gia Duyên đau đớn khi anh không thương xót mà ném thân thể mảnh mai của cô lên giường, trong ánh mắt ngập nước của cô chỉ là nổi tức giận, cô nghiêng răng chịu đựng nỗi đau đớn về tâm hồn lẫn thể xác.

nổ tung vì sung sướng, ánh mắt phát ra ngọn lửa của anh chợt trở nên dịu dàng, khi vật nam tính của mình bị ngăn cản bởi lớp màn trinh mỏng manh của cô.

Anh không ngờ đây là lần đầu tiên của Gia Duyên, anh nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ của cô lúc này vì đau đớn mà trở nên tái xanh, trán lấp tấm mồ hôi.

Trong lòng anh chợt hiện lên cảm giác đau đớn, trái tim lạnh như băng của anh đột nhiên tan chảy vì người phụ nữ quật cường đang nằm dưới thân của mình.

Anh khom người đặt lên môi của Gia Duyên một nụ hôn dịu dàng làm cô hoang mang sợ hãi.

Sự thay đổi đột ngột của anh làm cô không kịp trở tay, anh dịu dàng cẩn thận sờ vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Trần Hạo hôn lên trán của Gia Duyên rồi lướt nhẹ đến vành tai của cô.

“Ngoan, em đừng sợ tôi sẽ không làm em đau.”

Anh thì thầm vào tai cô để trấn an sự kinh hãi trong lòng cô, tay anh đưa tới bóp nhẹ nhàng ngực của cô anh dùng đầu lưỡi liếm chung quanh đỉnh hồng nhụy cảm để làm vui đi sự chú ý của cô.

Gia Duyên cảm giác được thân thể của cô muốn được anh nâng niu lấp đầy, cô nhắm mắt lại không dám đối diện với vẻ mặt thâm tình này của anh.

Trần Hạo nhìn thấy cô đã không còn căng thẳng nữa anh mới nhẹ nhàng tiến vào sâu hơn trong cơ thể của cô.

Cảm giác được vật nam tính của mình đã được cô bao phủ toàn bộ, sự khít chặt cùng với sự ấm áp và ẩm ướt làm toàn thân anh mê mẩn.

Trần Hạo đã từng có rất nhiều người phụ nữ, nhưng chưa một ai có thể làm cho thân thể này của anh, hiện lên cảm giác thỏa mãn mãnh liệt đến như vậy.

Anh di chuyển hạ thân của mình ra vào nhẹ nhàng đến khi anh nhìn thấy ánh mắt của Gia Duyên đã thay đổi, từ ánh sắc bén không khuất phục trở thành ánh mắt lu mờ bởi dục vọng, anh mới thoải mái mà ra vào cơ thể của cô nhanh hơn.

Lúc đầu Gia Duyên cảm giác đau đớn nhưng khi cơn đau qua đi, cảm giác của khoái lạc từ từ chiếm lấy toàn bộ thân thể của cô.

Cô bất giác ưỡng ngực của mình lên để Trần Hạo khom xuống ngậm một bên ngực của cô vào miệng của mình.

Anh dùng đầu lưỡi trên đầu nụ hồng mẫn cảm của cô, rồi dùng môi mút nhẹ nhàng trên làn da trắng nõn của cô, để lại không biết bao nhiêu dấu ấn của riêng anh trên cơ thể của cô.

Nhìn thấy cảnh tượng mê người trước mắt, Trần Hạo đã không còn cách để kiềm chế được bản thân của mình, anh dùng tay giữ chặt eo của cô đưa vật nam tính của mình càng lúc càng nhanh hơn vào trong cơ thể của cô.

Đến khi anh gầm nhẹ một tiếng phóng thích bản thân của mình vào trong cơ thể của Gia Duyên.

Sau khi cơn mê loạn trôi qua, anh rút mình ra khỏi thân thể lúc này đã không còn sức lực của cô.

Trần Hạo chợt bình tĩnh lại nhìn vào người phụ nữ đã bị mình dùng hành động thô bạo để chiếm đoạt.

Anh thật sự hối hận vì đã dùng bạo lực đối với cô, nhưng dù có cho anh chọn lại một lần nữa, anh cũng sẽ làm như vậy vì anh rất muốn chiếm được cô.

Khi anh biết cô là xử nữ thân thể của cô chỉ thuộc về riêng anh, cảm giác vui sướng đó anh không thể nào tả bằng lời.

Trần Hạo vươn tay nhẹ nhàng tới muốn sờ vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô, nhưng bị cô tránh né không cho anh chạm vào người của mình.

“Anh không có tư cách đụng vào người của tôi.”

Gia Duyên lạnh lùng nói cô nhìn anh bằng ánh mắt muốn giết người, dù cô không có cảm giác bái xích đối với anh, nhưng cô cũng không cam tâm tình nguyện.

Gia Duyên không quan tâm đến Trần Hạo, cô cầm điện thoại trên đầu giường lên bấm một vài số.

“Reng..... Reng.....reng.....”

“Gia Duyên, có chuyện gì?”

Giọng nói lạnh lùng nghiêm trang của người phụ nữ vang lên trong điện thoại.

“Chị, em cần bác sĩ.”

Gia Duyên chỉ nói đơn giản một câu rồi cúp máy, cô tức giận quăng điện thoại xuống giường.

Trần Hạo ăn mặc chỉnh tề anh ngồi trên ghế đối diện với cô, cặp mắt không ngừng quan sát sắc mặt của Gia Duyên.

Cô không giống những người phụ nữ khác, nếu đổi lại là họ thì họ sẽ khóc ãm ãy lên đòi sống đòi chết bắt anh phải chịu trách nhiệm, cho họ danh phận hoặc tiền tài và địa vị.

Gia Duyên thì bình tĩnh một cách là thường, không khóc lóc không tỏ ra yếu đuối để được sự đồng tình của anh, cô ngược khuôn mặt kiêu ngạo của mình lên nhìn anh bằng ánh mắt không khuất phục.

Không biết vì sao nhìn thấy cô cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy, đột nhiên trái tim anh cảm giác nhói đau, tại sao một người phụ nữ chân yếu tay mềm phải làm ra vẻ cứng rắn đến như vậy.

Trong khi anh biết tận đáy lòng của cô đã bị anh làm tổn thương một cách trầm trọng.

Trong căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, hai người ngồi đó im lặng không nói gì, chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt phức tạp, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

“Knock..... Knock.....knock.....”

Gia Duyên không hề có ý đứng lên mở cửa, cô vẫn ngồi yên đón trên giường.

Trần Hạo nhìn thấy vậy đành đi mở cửa, anh biết chắc người đến là bác sĩ.

Chương 31: Trái tim Trần Hạo cảm giác đau

Trần Hạo thật kinh ngạc khi anh nhìn thấy vị bác sĩ mà Gia Duyên gọi đến chính là Lưu Xuyên.

Trong lòng Trần Hạo hơi bâng khuâng anh nghi ngờ không biết thân phận thật sự của Gia Duyên là gì.

Theo như anh được biết Lưu Xuyên là người của Hàn Mặc, cô không bao giờ quan tâm đến chuyện của người khác, nhưng hôm nay lại đến tận khách sạn để kiểm tra cho Gia Duyên.

Chẳng lẽ vừa rồi người mà Gia Duyên

gọi bằng chị trong điện thoại chính là Hàn Mặc sao.

Không khác gì với Trần Hạo, Lưu Xuyên cũng kinh ngạc không thôi, cô không ngờ Trần Hạo lại ở đây.

Lưu Xuyên cúi đầu cung kính chào Trần Hạo, rồi vội vàng lách qua người của anh đi vào trong.

Bước vào cửa Lưu Xuyên nhìn thấy Gia Duyên với vẻ mặt lạnh lùng, trên người cô không mặc gì ngồi trên giường.

Cái chăn mỏng màu trắng được phủ lên che khuất nửa thân dưới, chỉ để lộ bờ vai trần của cô ra ngoài.

Khi Lưu Xuyên nhìn thấy những vết bầm tím trên ngực và cổ của Gia

Duyên, ánh mắt của cô bất giác liếc nhìn Trần Hạo lúc này với nét mặt áy náy đứng bên cạnh.

Trong lòng Lưu Xuyên biết ngay chuyện gì đã vừa xảy ra trong căn phòng này.

Lưu Xuyên thầm cầu nguyện cho Trần Hạo, mong sao việc này đừng để người bên Italy biết được, bằng không dù Mạnh Hùng, Nam Liệt hay Hàn Mạc có ra mặt giúp đỡ, cũng không thể nào giữ được mạng sống của Trần Hạo.

Lưu Xuyên nhìn thấy sắc mặt không lo lắng gì của Trần Hạo, liền biết nay anh không biết thân phận thật sự của Gia Duyên.

Lưu Xuyên bước tới làm kiểm tra cho Gia Duyên, khi cô dùng tay kéo cái chăn mỏng che thân thể của Gia Duyên xuống.

Cặp mắt của Lưu Xuyên hiện lên nỗi

kinh hoàng, toàn thân trắng như tuyết của Gia Duyên đều hiện lên những vết tím xanh rõ ràng, cùng với những dấu hôn đỏ làm người ta nhìn vào cũng cảm thấy xót xa.

Trần Hạo nhìn thấy trên thân thể ngọc ngà của Gia Duyên toàn là vết thương do anh để lại, trong ánh mắt của anh chợt hiện lên nỗi thương xót.

Anh biết vừa rồi mình đã dùng bạo lực đối với cô, nhưng anh không ngờ mình lại ra tay mạnh đến như vậy.

“Lưu Xuyên, cho em một viên thuốc tránh thai khẩn cấp.”

Đột nhiên giọng nói lạnh như băng của Gia Duyên vang lên, làm cho

Trần Hạo và Lưu Xuyên kinh ngạc vô cùng.

Thật sự trong lòng của Trần Hạo cũng không nghĩ đến điều này.

Lúc trước khi anh có quan hệ với phụ nữ anh luôn cẩn thận dùng bao, anh tuyệt đối không để mầm mống của mình trên người của bất cứ người phụ nữ nào, trong lòng anh cảm thấy không ai xứng đáng để mang con của anh.

Luôn cả với Sở Hương cũng vậy, lúc đó anh còn trẻ nên không muốn có gia đình sớm.

Tuy anh không suy nghĩ đến việc có con, nhưng không biết vì sao khi Gia Duyên không muốn có con với anh, trong lòng anh lại cảm giác hụt hẫng đến như vậy.

Nghe Gia Duyên nói vậy Lưu Xuyên lấy trong hộp thuốc của mình ra một viên thuốc tránh thai khẩn cấp Mifentab màu trắng đưa cho cô.

Gia Duyên cầm lấy viên thuốc bỏ vào trong miệng của mình, cô không cần dùng nước mà nuốt thẳng viên thuốc xuống.

Thật ra Gia Duyên gọi cho Lưu Xuyên đến, không phải vì vết thương trên người của mình, mà vì cô biết trong vòng 72 giờ đầu sau khi giao hợp nếu không uống thuốc tránh thai thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được.

Cô không muốn con của mình được sinh ra, trong tình huống ba và mẹ không hề có tình yêu.

Sau khi nhìn thấy Gia Duyên đã uống thuốc, Lưu Xuyên mới cầm tuýp thuốc mở để bôi lên những vết bầm trên cơ thể của cô, khi Lưu Xuyên vừa đụng vào cánh tay của Gia Duyên, cô bất giác kêu lên vì

đau đớn.

“Ahhhhhh.....”

“Luu Xuyên!

Nhẹ tay một chút, cô muốn lấy mạng của người ta sao?.”

Trần Hạo xót ruột nói, anh nhìn Luu Xuyên bằng ánh mắt tức giận, trong lòng anh cảm giác lo lắng khi nhìn thấy Gia Duyên bị đau đến như vậy.

Gia Duyên cũng bất ngờ vì hành động mất bình tĩnh này của anh.

“Tiểu thư, những vết bầm tím này chỉ cần bôi thuốc thì vài ngày sẽ không sao.

Nhưng cửa mình của cô đã bị tổn thương nặng, cần bôi thuốc và tĩnh dưỡng một tuần không được làm việc mới khỏi.”

Luu Xuyên không quan tâm đến Trần Hạo, cô nhìn Gia Duyên nghiêm túc nói, ánh mắt thì không ngừng quan sát anh.

Cô cố tình nói vết thương của Gia Duyên trầm trọng hơn để hù dọa Trần Hạo, nhưng thật sự vết thương của Gia Duyên không có gì đáng ngại.

Sắc mặt của Trần Hạo liền trầm xuống, anh không ngờ mình lại làm tổn thương cô nặng đến như vậy.

Trần Hạo không nói gì, anh lấy điện thoại di động của mình ra gọi thẳng cho Trịnh Phó Hàn.

“Hello!”

Giọng nói mạnh mẽ của Trịnh Phó Hàn vang lên trong điện thoại.

“Là tôi, Gia Duyên đang ở cùng với tôi, tuần sau mới trở về công ty làm việc.”

Trần Hạo bá đạo tự quyết định không hỏi qua ý kiến của cô, anh nói với Trịnh Phó Hàn như vậy, cũng đồng nghĩa rằng anh muốn cho Trịnh Phó Hàn biết, Gia Duyên bây giờ là người phụ nữ của anh.

Trịnh Phó Hàn nghe Trần Hạo nói vậy, anh còn chưa kịp hỏi gì thì Trần Hạo đã cúp máy.

Lưu Xuyên đứng bên cạnh nhìn thấy Trần Hạo vì Gia Duyên mà khẩn trương đến như vậy, trong lòng cô hiện lên cảm giác khó tin.

Cô biết Trần Hạo đã lâu, nhưng chưa bao giờ cô nhìn thấy Trần Hạo vì ai mà bối rối đến như vậy.

Sau khi Lưu Xuyên rời khỏi Trần Hạo đi đến bên cạnh giường của cô, anh cầm lên tuýp thuốc mỡ bóp một ít lên ngón tay trỏ của mình rồi mới thoa lên vết bầm tím trên tay cô.

Trong lòng Gia Duyên còn đang tức giận, nên cô nhích tay của mình qua một bên để tránh né sự đụng chạm của anh.

“Em đừng như vậy.

Tôi biết vừa rồi tôi đã mạnh tay với em.”

Lời nói này của Trần Hạo xem như là lời xin lỗi của anh.

Một người tính tình ngạo mạn như anh, đã hạ mình lắm mới nói ra được những lời nhường bộ này.

Chương 32: Đệ nhất thiên kim hắc đạo

Gia Duyên không trả lời cô vẫn ngồi im đó, nhưng đã không còn hành động né tránh của vừa rồi.

Trần Hạo nhìn thấy biểu hiện này của cô anh rất hài lòng, tay anh nhẹ nhàng thoa thuốc lên khắp nơi trên cơ thể của cô, đến khi anh nhìn xuống hạ thân của Gia Duyên anh mới phát hiện ra những giọt máu đỏ từ trong cửa mình của cô chảy xuống bấp đùi bây giờ đã khô lại.

Anh ngược khuôn mặt cương nghị của mình lên, dùng ánh mắt hỗn thẹn và hối hận để nhìn cô, giọng nói nhỏ nhẹ của anh vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng.

“Em còn đau không?.”

Vừa nói tay của anh không sợ bản đã sờ lên vết máu trên bấp đùi của cô.

Trong lòng anh không biết vì sao mình lại có những cử chỉ thất thường này đối với Gia Duyên.

Lời nói nhỏ nhẹ cùng với cử chỉ dịu dàng của anh, đã chạm vào đáy lòng của cô làm trái tim cô rung động.

Gia Duyên không hiểu trong lòng Trần Hạo đang nghĩ gì, ba hồi nóng, ba hồi lạnh, có lúc anh thật dịu dàng ân cần, có lúc anh tỏ ra chán ghét cô vô cùng.

Gia Duyên không thèm trả lời anh, cô chỉ nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc.

Nhìn thấy Gia Duyên tỏ ra lạnh nhạt như vậy trái tim của anh hiện lên cảm giác nao nao, nhưng ngoài mặt anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Trần Hạo cúi xuống bế Gia Duyên vào trong phòng tắm, anh tỉ mỉ dùng nước ấm rửa sạch vết máu trên của người cô.

Anh dùng khăn nhẹ nhàng lau khô những giọt nước trên thân thể trắng như tuyết của cô.

“Anh đừng nghĩ, dùng cách này để đền bù lại tổn thương mà anh đã gây ra.

Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Thật ra thì Trần Hạo biết cô sẽ oán hờn anh sâu sắc, nhưng không biết vì sao khi nghe những lời căm phẫn đó thốt ra từ miệng của Gia Duyên, trái tim của anh lại cảm giác khó chịu đến như vậy.

Anh bất giác tự hỏi bản thân của mình.

“Tại sao mình phải vì cô ấy mà đau lòng?

Sao mình không để lại một tờ chi phiếu, rồi rời khỏi nơi này cho xong?.”

Nếu đổi lại là trước đây, sau khi xong chuyện anh sẽ để lại một tờ chi phiếu trên bàn rồi rời đi.

Họ còn muốn gì cứ liên lạc với Tạ Chánh, anh không quan tâm cũng không muốn quan tâm.

Sau khi Lưu Xuyên trở về biệt thự Nam Viên, cô lập tức đi đến phòng tìm Hàn Mạc để báo cáo.

Hàn Mạc đang ngồi thoải mái trên ghế sofa trong phòng của mình, cô dùng ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chăm vào hai cha con của Nam Liệt.

Lúc này Nam Liệt với nét mặt tràn ngập bởi hạnh phúc, bế Nam Cường đứng trước cửa sổ sát mặt đất, hai cha con nhìn ra phong cảnh tuyệt đẹp bên ngoài cửa sổ.

“Hàn gia.”

Lưu Xuyên nhìn thấy Hàn Mạc liền cúi đầu hành lễ.

“Gia Duyên sao rồi?”

Khi Hàn Mạc nghe giọng nói của Gia Duyên trong điện thoại, cô biết ngay Gia Duyên đã gặp chuyện khó xử, nếu là bệnh thông thường thì Gia Duyên sẽ không gọi cho cô mà đi thẳng đến bệnh viện.

Hàn Mạc biết Gia Duyên không muốn chuyện này lộ ra ngoài nên mới nhờ cô giúp đỡ.

Lưu Xuyên nhìn Nam Liệt rồi nhìn Hàn Mạc bằng ánh mắt khó xử.

Hàn Mạc hiểu ý của Lưu Xuyên, cô nhìn Lưu Xuyên gật đầu ý bảo Lưu Xuyên cứ nói thẳng.

“Hàn gia, Trần Thiếu đã xâm phạm Gia Duyên tiểu thư.”

Toàn thân cô ấy là vết thương do Trần Thiếu để lại.”

Lưu Xuyên thành thật tuần thuật lại mọi chuyện cho Hàn Mạc và Nam Liệt

nghe.

Ánh mắt sắc bén của Hàn Mạc hiện lên vẻ khó tin.

Lúc này Nam Liệt cũng quay đầu lại nhìn Lưu Xuyên bằng ánh mắt kinh ngạc.

Ai nấy đều biết Trần Thiếu ông hoàng làng giải trí không thiếu gì phụ nữ,

họ đều cam tâm tình nguyện dâng hiến bản thân của mình cho anh.

Người đàn ông cao cao tại thượng như Trần Hạo, một cái hất hơi cũng làm lung lay cả cái làng giải trí, anh không cần thiết phải cưỡng ép bất cứ một ai.

“Trần Hạo đã xâm phạm Gia Duyên?”

Nam Liệt với vẻ mặt khó tin, anh nhướn mày dùng giọng nghiêm túc hỏi Lưu Xuyên, để chứng thực việc mình mới vừa nghe được là sự thật.

“Dạ.

Khi thuộc hạ đến khách sạn thì nhìn thấy Trần Thiếu và Gia Duyên tiểu thư ở cùng chung một phòng.”

Lưu Xuyên cung kính nhìn Nam Liệt nói.

“Luu Xuyên, đưa thiếu chủ xuống vườn hoa chơi.”

Hàn Mạc lên tiếng ý bảo Luu Xuyên tránh mặt, cô biết trong lòng của Nam Liệt đang lo lắng cho Trần Hạo.

Luu Xuyên vừa dắt tay của Nam Cường ra khỏi phòng, Hàn Mạc liền vươn tay nắm lấy bàn tay to lớn của Nam Liệt, kéo anh ngồi xuống ghế sofa bên cạnh của mình.

“Liệt, em nghĩ Hạo cũng không biết mình đã đắc tội với ai.”

Tay Hàn Mạc đặt trên đùi của Nam Liệt nói.

“Nếu để người của Tần gia biết về chuyện này, thì dù Hạo có mười cái mạng cũng không sống nổi.”

Nam Liệt phủ bàn tay to lớn của mình lên bàn tay mềm mại của Hàn Mạc, lúc này đang đặt trên đùi của mình nói.

“Em biết anh đang lo lắng cho Hạo.

Để em gặp mặt Gia Duyên, mong em ấy không làm lớn chuyện này.”

Nam Liệt nhìn cô bằng ánh mắt cảm kích, nếu Hàn Mạc không ra tay giúp đỡ anh tin chắc Mạnh Hùng và anh cũng không thể giúp được cho Trần Hạo.

Tần Gia là gia tộc Mafia khét tiếng nhất tại Italy, vì lối hành sự tàn bạo không dung tình của Tần Gia Uy.

Hướng hồ gì người bị tổn thương lần này lại là Gia Duyên, đệ nhất thiên kim hắc đạo, người mà được từ trên xuống dưới của Tần gia nâng niu trong lòng bàn tay.

Chương 33: Hàn Mạc ra mặt

Ngày hôm sau Hàn Mạc đã hẹn với Gia Duyên, gặp mặt tại nhà hàng trong khách sạn The Plam.

Nam Liệt cũng có hẹn với Trần Hạo gặp mặt, nhưng thời gian còn sớm nên anh mới ngồi cùng với Hàn Mạc chờ Gia Duyên tới.

Gia Duyên từ ngoài cửa bước vào liền nhìn thấy Hàn Mạc và một người đàn ông, đang khoan khoái ngồi tại một cái bàn tròn nhìn ra phong cảnh của Thành Phố S.

Thuộc hạ của họ đang cung kính đứng một bên.

Ánh mắt của Gia Duyên nhìn thẳng vào người đàn ông vô cùng tuấn tú, đang ngồi bên cạnh của Hàn Mạc.

Anh sở hữu khuôn mặt hoàn mỹ đến khó tả, vẻ ngạo mạn cùng với ánh mắt sâu thẳm thẳm của anh nhìn vào thật nguy hiểm.

Gia Duyên cảm giác được từ trên người của anh, tỏa ra sát khí đằng đằng làm người ta nhìn vào không rét mà rùng.

Gia Duyên chuyển tầm mắt của mình vào người của Hàn Mạc, trên người cô là cái đầm màu trắng chấm bi đen, nhìn vào thật xinh đẹp và quyến rũ.

Mái tóc dài thường ngày búi lên cao, được Hàn Mạc xõa lọn xuống đôi vai mảnh mai của mình, càng tôn lên sự gợi cảm cùng với nữ tính trên người của cô.

Gia Duyên quan sát Hàn Mạc, lúc này trên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô không còn vẻ lạnh lùng nghiêm trang của thường ngày nữa, mà thay vào đó là vẻ mặt dịu dàng hạnh phúc.

Cô biết ngay người đàn ông này nhất định là Nam Ca.

Cô nghe nói Hàn Gia và Nam Ca đã thuộc về nhau, một người là ông trùm của hắc đạo, một người là thủ lĩnh của bang phái lớn nhất trong xã hội đen.

Người nào cũng ngang tàng bá đạo như nhau, lần đầu tiên cô nhìn thấy hai người ở chung với nhau, quả thật hai người rất xứng đôi vừa lứa.

Ánh mắt của Hàn Mạc rời khỏi người của Nam Liệt, nhìn thẳng vào Gia Duyên lúc này đang cùng Châu Ân bước đến gần họ.

Trên thân thể mảnh mai của cô là cái đầm màu trắng dài đến gót chân phát hành có số lượng của Chanel, cô cố tình mặc cái đầm tay dài này để che đi những vết thâm tím trên người của mình.

Trên cổ của cô quấn một cái khăn choàng cổ cùng màu, để che đi vết hôn mà Trần Hạo đã để lại khắp nơi trên cổ của cô.

Gia Duyên tao nhã đi đến ngồi xuống ghế trống bên cạnh của Hàn Mạc.

Nam Liệt lịch sự đứng lên nhìn Hàn Mạc nói với giọng nuông chiều.

“Anh đi trước, xong chuyện Lưu Bằng sẽ đưa em về biệt thự Nam Viên.”

Nói xong Nam Liệt tao nhã khom xuống đặt lên má của Hàn Mạc một nụ hôn mặn nồng, rồi mới oai nghiêm bước ra ngoài, Việt Vũ và Tề Phú cung kính bước theo sau anh.

Ánh mặt dịu dàng hạnh phúc của Hàn Mạc vẫn nhìn theo bóng lưng mạnh mẽ của người đàn ông trong lòng mình.

Đến khi bóng dáng oai vệ của anh đã rời khỏi tầm mắt của cô, Hàn Mạc mới quay đầu lại nhìn Gia Duyên với vẻ mặt nghiêm túc.

“Tần Gia Duyên!

Em được lắm, dám một mình đến Thành Phố S này.

Em có biết nếu người ngoài biết được thân phận thật sự của em, chuyện sẽ nghiêm trọng đến cỡ nào không?.”

Hàn Mạc nhíu mày trong sự tức giận, cô dùng giọng hùng hồn nói với Gia Duyên.

Gia Duyên biết một mình cô đến đây sẽ rất nguy hiểm, nhưng sau khi cô đụng phải Trần Hạo tại nhà hàng bên Italy và cho người điều tra thân phận thật sự của anh.

Tuy ngoài mặt cô luôn nói ghét loại người giống như anh, nhưng không biết vì sao trong lòng cô lại muốn tìm hiểu thêm về anh.

Sẵn dịp Trịnh Phó Hàn đề nghị cô đến Thành Phố S để làm người đại diện cho Mystery nên cô đã không do dự mà đồng ý ngay.

Gia Duyên đã giấu kín tâm tư của mình, kể cả Châu Ân người thân cận nhất của cô cũng không biết.

Gia Duyên nhìn Hàn Mạc bằng ánh mắt ngại ngùng, cô không muốn nói cho Hàn Mạc biết cô vì Trần Hạo mà tới đây.

Nhìn thấy Gia Duyên có điều khó nói Hàn Mạc cũng không hỏi thêm, cô cầm ly rượu đỏ trên bàn lên tao nhã đưa đến đôi môi gợi cảm của mình hớp một ngụm.

Hàn Mạc từ từ đặt ly rượu xuống bàn, nhìn Gia Duyên nói với giọng đồng cảm.

“Chị nghe Lưu Xuyên nói về chuyện của em và Hạo.”

Vừa nghe Hàn Mạc nhắc đến Trần Hạo trong lòng cô chợt hiện lên cơn thịnh nộ, Gia Duyên thầm nghĩ trong lòng.

“Chẳng lẽ anh luôn dùng cách này để chiếm đoạt phụ nữ hay sao?”

Hàn Mạc quan sát sắc mặt của cô, lúc này không những nét mặt của Gia Duyên đột nhiên trầm xuống mà ngay cả ánh mắt cũng hiện lên sát khí, làm Châu Ân và Lưu Xuyên đứng bên cạnh trong lòng cũng cảm giác thấp thỏm không yên.

“Chị biết Hạo làm như vậy là không đúng, nhưng chị quen với anh ấy đã lâu chị biết anh ấy không phải là loại người xấu xa, thích cưỡng ép người khác.

Chị nghe nói hôm đó Hạo đã uống say, em hãy suy nghĩ lại dù sao sự việc cũng đã lỡ xảy ra rồi.”

Hàn Mạc muốn xoa dịu cơn giận dữ trong lòng của Gia Duyên, nếu đổi lại là người khác cô sẽ không quan tâm để mặc cho Tần gia giải quyết hẳn cho xong.

Nhưng người này lại là Trần Hạo là bạn thân của Nam Liệt, cô không muốn Nam Liệt phải khó xử nên đành đứng ra để giải quyết.

“Không xấu xa, em thấy anh ấy là đại đại xấu xa thì mới đúng.

Em sẽ khiến cho anh ấy phải hối hận vì đã đụng vào em.”

Gia Duyên nói với giọng nghiêm túc, cô phải cho Trần Hạo biết được cô không phải là loại phụ nữ dễ dàng bị người khác bắt nạt.

Hàn Mặc nhìn một cái là biết ngay Gia Duyên có tình cảm với Trần Hạo nhưng lại không chịu thừa nhận.

Nếu đổi lại là người khác chỉ cần đụng đến người của cô thì người đó sẽ không còn mạng sống đến ngày hôm sau, huống hồ gì là hủy đi sự trong trắng của cô.

Chương 34: Tâm tư rối loạn

Hàn Mạc nghe Gia Duyên nói vậy sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng hơn, cô nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt thâm sâu nói với giọng nghiêm túc.

“Em nói đúng, để chi cho Gia Uy biết về chuyện này.

Chị tin chắc chỉ hai ba ngày em sẽ nghe tin tức về Trần Thiếu của công ty giải trí Minh Hạo, bị người ta ám sát chết không toàn thân, bị quăng xác đầu đường xó chợ.”

Hàn Mạc nhìn Gia Duyên với nét mặt lạnh lùng, giọng nói độc ác làm Gia Duyên hoảng hốt trong lòng.

Sắc mặt của cô đột nhiên hiện lên vẻ trầm tư mặc tưởng, ánh mắt cũng hiện lên nỗi băn khoăn nhìn Hàn Mạc.

Lưu Xuyên và Châu Ân đứng một bên muốn cười như không dám, hai người cố giữ bộ mặt nghiêm túc không cảm xúc.

Đúng như câu 'người ngoài cuộc lúc nào cũng sáng suốt hơn'.

Hai người nhìn một cái là biết ngay Hàn Mạc đang dùng chiêu kích tướng, cô cố tình làm sự việc nghe trầm trọng hơn để hù dọa Gia Duyên.

“Chị Mạc Mạc, tự em có thể giải quyết được chị đừng cho anh hai biết.”

Gia Duyên dùng giọng nhỏ nhẹ nói với Hàn Mạc, cô sợ Trần Hạo sẽ bị anh hai của mình giết chết.

“Không được!

Em cũng biết tính tình của anh hai em, nếu anh ấy mà biết được chị giấu anh ấy chuyện quan trọng như vậy, anh ấy sẽ nổi trận lôi đình, tới chừng đó không chỉ Hạo mà ngay cả chị cũng vì chuyện của em làm liên lụy.”

Hàn Mạc tỏ ra thái độ cứng rắn, cô nhìn Gia Duyên nói với giọng khó xử không biết phải làm sao.

Hàn Mạc là một người với ý nghĩ thâm trầm, vừa rồi cô đã hạ giọng khuyên Gia Duyên tha cho Trần Hạo.

Gia Duyên một mực không chịu đồng ý, vậy bây giờ cô sẽ khiến cho Gia Duyên phải hạ mình năn nỉ cô tha cho Trần Hạo.

“Anh hai thương em nhất, nếu lỡ sau này anh hai biết được, em sẽ tự mình gánh chịu hậu quả, không để liên lụy đâu đến chị đâu.

Chỉ cần chị không nói em không nói, thì làm sao anh hai biết được.

Em xin chị mà.”

Gia Duyên dùng giọng bối rối năn nỉ Hàn Mạc, cô chỉ muốn cho Trần Hạo một bài học chứ không muốn lấy mạng của anh.

Hàn Mạc vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng không cảm xúc, cô đặt bàn tay thon dài của mình lên trên mặt bàn làm động tác gõ gõ, tỏ ra vẻ mình đang ngẫm nghĩ chuyện này.

Một lát sau cô mới nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt bất đắc dĩ, rồi cất giọng cao ngạo của mình lên nói.

“Em làm chị thật khó xử.”

Ngừng một chút Hàn Mạc nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt sâu sắc rồi mới từ từ nói tiếp.

“Nhưng nếu em đã hết lòng năn nỉ chị như vậy, chị sẽ giúp em lần này.

Nhưng nếu Gia Uy mà trách tội, chị sẽ nói mình không biết gì hết.”

Hàn Mạc nhìn cô nói với giọng khó xử, nhưng trong ánh mắt sắc bén của Hàn Mạc lại hiện lên tia đắc ý.

Nghe Hàn Mạc nói vậy trong lòng của Gia Duyên mới nhẹ nhõm hẳn đi.

Nam Liệt uy nghiêm ngồi trên sofa trong căn phòng VIP 5602 của mình.

Tay anh kẹp điếu cigar cuba đặt trên thành ghế sofa, cặp mắt sâu

thăm nhìn ra cảnh màn đêm của Thành Phố S.

Trong lòng anh đang nghĩ, ai Trần Hạo không đụng đến lại dám đụng đến thiên kim tiểu thư của Tần Gia.

Đứa con gái duy nhất của nhà họ Tần, cũng là người mà từ trên xuống dưới của Tần Gia quý như ngọc như ngà.

Nếu lần này Hàn Mặc mà không khuyên được Tần Gia Duyên, anh không biết Tần gia sẽ đối phó với

Trần Hạo như thế nào.

Hiện tại thế lực của Tần Gia Uy càng ngày càng lớn mạnh hơn, bây giờ Tần gia đã khuếch trương thế lực của mình qua đến các quốc gia Châu Âu bên cạnh và qua đến tận Châu Úc.

Dù bang Phi Long của anh và Bang Bạch Hổ của Mạnh Hùng có muốn đối phó với Tần Gia Uy cũng không phải là chuyện dễ.

Hai bên mà đụng độ thì những thế lực ngầm đang ở trong bóng tối, sẽ thừa cơ hai con mãnh hổ tàn sát lẫn nhau mà ngồi ngư ông đắc lợi.

Trong lúc Nam Liệt đang trầm ngâm suy nghĩ thì Trần Hạo từ bên ngoài bước vào.

Khuôn mặt anh tuần phong lưu chỉ qua một đêm mà đã tiêu tụy hẳn đi.

Từ lúc Trần Hạo rời khỏi phòng của Gia Duyên, anh đi thẳng về phòng của mình.

Anh ngồi trên giường hai tay luồn vào trong mái tóc ngắn gọn của mình lúc này đã trở nên rối tung.

Anh không biết trong lòng mình đang nghĩ gì, tại sao mình lại có cảm giác thương xót và đau lòng đến như vậy.

Khi nhìn thấy trên người của Gia Duyên có những vết thương bầm tím do tự ta anh gây ra, trong lòng anh lại khó chịu nao núng đến trái

tim cũng cảm giác đau nhói.

Anh đặt bàn tay to lớn của mình trước ngực, cảm giác tim đập loạn xạ làm tâm tình của anh rối loạn hơn.

Trần Hạo vươn tay kéo ngăn tủ trên đầu giường của mình ra, anh lấy tấm hình của anh và Sở Hương đang âu yếm ôm nhau đứng trước cổng khu giải trí Bạch Đằng.

Khu giải trí Bạch Đằng là nơi tình yêu của anh và cô chớm nở nên từ lúc Sở Hương rời khỏi anh, anh chưa từng bước chân vào nơi đó.

Những vật kỷ niệm của hai người đều bị anh tức giận quăng đi hết, chỉ còn lại duy nhất tấm hình này.

Anh nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Sở Hương trong lòng anh thầm nghĩ.

“Chẳng lẽ mình đã xem Gia Duyên là vật thể thân của Sở Hương sao?”

Cả đêm anh vì chuyện này làm cho phiền não không thể nào ngủ được.

“Liệt cậu gọi tôi đến đây để làm gì?”

Trần Hạo nhìn Nam Liệt bức bối nói, trong lòng anh đang rối bời vậy mà Nam Liệt còn gọi anh tới đây.

Nam Liệt nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt chứa đựng nộ khí, nhìn thấy nét mặt thờ ơ không biết sống chết của Trần Hạo mà trong lòng càng thêm tức giận.

Chương 35: Trần Hạo biết thân phận của Gia Duyên

Trần Hạo ngồi bệt xuống sofa trước mặt Nam Liệt, anh vươn tay cầm lấy điếu cigar trên bàn lên.

Bạch Tử Long đứng bên cạnh liền bước tới, cung kính mời điếu cigar cho anh.

Trần Hạo cầm điếu cigar lên hít vào một hơi thật sâu, anh ngả đầu về phía sau phun ra làn khói đen dày đặc, ánh mắt lim dim hưởng thụ cảm giác sảng khoái từ điếu cigar đem đến cho anh.

Nhìn thấy Trần Hạo như vậy Nam Liệt nộ khí xông thiên, anh rút từ trong túi áo của mình ra, khẩu súng Truy Hồn bực bội ném mạnh nó xuống mặt bàn trước mặt Trần Hạo.

“Bụp.....”

Trần Hạo kinh ngạc nhìn xuống nơi phát ra âm thanh vạt nặng rơi xuống.

Hiện ra trước mặt của anh là khẩu súng Truy Hồn, anh khó hiểu nhìn Nam Liệt nói.

“Đây là ý gì?”

“Hư.....”

Ý gì?

Cậu không hiểu sao, tôi nghĩ cậu đã ăn gan hùm mật gấu.

Thây gì để Tần gia phan thây của cậu, hay để tôi làm người tốt cho cậu một phát súng châu diêm vương cho xong.”

Nam Liệt hừ lạnh một tiếng rồi nói với giọng nóng giận, tới giờ ngày mà Trần Hạo còn chưa biết mình đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

“Cậu nói gì tôi không hiểu gì cả?

Cái gì là ăn gan hùm mật gấu, cái gì là Tần gia?”

Trần Hạo nhìn Nam Liệt bằng ánh mắt khó hiểu, anh đã làm gì mà lại khiến Nam Liệt nổi trận lôi đình.

“Không hiểu!

Phụ nữ trên thế gian này bộ chết hết rồi sao?

Ai cậu không đụng đến, lại đụng đến con gái cưng của Tần gia bên Italy.”

Nam Liệt cau mày nói với giọng vô cùng nghiêm túc, ánh mắt sắc bén không hề rời khỏi người của Trần Hạo.

“Tần gia bên Italy.

Chẳng lẽ Gia Duyên là người của Tần gia?.”

Trần Hạo nhìn Nam Liệt nói trong sự kinh ngạc, anh nhớ lại lần đầu tiên anh gặp mặt cô là ở bên Italy.

“Bây giờ cậu mới biết, lần trước lúc Tần Gia Uy bị ám sát, Gia Duyên đã nhờ Mạnh Hùng âm thầm dùng máy bay riêng đưa cô ấy về Italy thăm Tần Gia Uy.

Lúc đó tôi và Hùng mới biết cô ta chính là em gái của Tần Gia Uy, con gái duy nhất của nhà họ Tần.”

Nam Liệt nhìn Trần Hạo nghiêm túc nói.

Trần Hạo không nói gì anh trầm tư một chút trong lòng thầm nghĩ.

“VẬY lần trước mình đã hiểu lầm Gia Duyên, cô ấy không phải cùng Trịnh Phó Hàn đi nghỉ mát, mà bay về Italy để thăm Tần Gia Uy.”

Suy nghĩ này léo lên trong lòng anh, làm anh cảm giác vui vẻ hẳn lên, thì ra cô không phải là loại phụ nữ lẳng lơ như anh nghĩ.

Nhìn thấy trên khuôn mặt anh tuấn của Trần Hạo hiện lên ý cười, con ngươi đen nhánh của Nam Liệt càng trở nên u ám hơn.

Giọng nói âm lãnh của Nam Liệt làm Trần Hạo giật nảy mình.

“Cậu vui mừng cái quái gì?

Cậu hãy tự đào cái mộ để chôn mình cho xong.”

Hai chữ cuối cùng Nam Liệt dùng giọng phẫn nộ mà gầm lên, anh đang lo lắng cho Trần Hạo vậy mà Trần Hạo lại không tỏ ra gì là lo ngại mà còn ngồi đó suy tư.

Trần Hạo nhìn Nam Liệt bằng ánh mắt không quan tâm nói.

“Người của Tần gia thì sao?”

Chỉ cần tôi muốn thì ai cũng không cản nổi.”

Trần Hạo thốt ra những lời ngông cuồng này làm cho Nam Liệt tức muốn hộc máu.

Trần Hạo không phải là người trong hắc đạo, nên không biết Tần gia ra tay độc ác đến cỡ nào.

“Tôi nghe nói lúc Gia Duyên còn đi học, có một lần một cậu thanh niên không biết thân phận thật sự của cô ấy dám giở trò sàm sỡ với cô.

Chỉ trong vòng một ngày cả gia đình của hắn chết một cách thần không biết quỷ không hay, không ai biết vì nguyên nhân gì.

Cậu cũng biết những người có thể cho con của mình vào được trường nổi tiếng đó, thì thân phận của họ cũng không phải là dạng tầm thường.

Vậy mà Tần gia có thể tiêu diệt một các gọng gàn như vậy, cũng đủ chứng tỏ thế lực của Tần gia mạnh đến cỡ nào, hiện tại Tần gia là bá chủ bên Italy.”

Nghe Nam Liệt nói vậy Trần Hạo không hề tỏ ra lo lắng gì, anh ngời thoải mái ngã lưng về phía sau ghế nhìn Nam Liệt nói.

“Vậy thì sao?”

Từ trước tới giờ tôi không hề biết chữ sợ viết như thế nào.”

Tuy anh không phải là người trong hắc đạo, nhưng anh cũng không

phải là loại công tử bột.

Từ nhỏ Trần Hạo đã cùng Mạnh Hùng và Lô Lạc Thiên huấn luyện đặc biệt.

Dù không có thể lực của riêng mình trong hắc đạo, nhưng anh vẫn có thể tự do mà sai khiến người của Nam Liệt, Mạnh Hùng và Lô Lạc Thiên.

Đừng nghĩ anh là một công tử ăn chơi, tâm tư của anh vô cùng sâu xa không ai có thể đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì.

Trong lúc này từ ngoài cửa Hàn Mạc bước vào, Lưu Bằng và Lưu Xuyên cung kính đi theo sau cô.

Hàn Mạc vừa bước vào cửa liền quan sát sắc mặt của Nam Liệt.

Nhìn thấy cơn giận dữ trong ánh mắt của anh, rồi nhìn xuống khẩu súng Truy Hồn trên bàn.

Cô biết anh rất coi trọng người anh em tốt này, nên mới khẩn trương đến như vậy.

Nhưng ngược lại với vẻ mặt nghiêm túc của Nam Liệt, Trần Hạo thì thoải mái hơn nhiều trên khuôn mặt của anh không hề tỏ ra chút gì là lo lắng.

Hàn Mạc quan sát Trần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

“Trần Hạo quả thật làm người ta không yên tâm, dù ở trong hoàn cảnh gì đi chăng nữa, anh ấy vẫn có thể giữ bình tĩnh.

Điều đáng sợ nhất chính là trên khuôn mặt bất cần đời của anh ấy,

không hề biểu hiện ra tâm tư thật sự của mình.”

Cô bước đi tao nhã đến ngồi xuống bên cạnh của Nam Liệt, tay cô dịu dàng đặt lên bàn tay ấm áp của anh.

Ánh mắt phát ra lửa giận của Nam Liệt khi nhìn vào Hàn Mạc liền thay đổi thành ánh mắt dịu dàng yêu thương, anh không muốn Hàn Mạc phải vì anh mà lo lắng.

“Liệt anh yên tâm, bên Gia Duyên em đã xử lý xong.”

Trần Hạo nghe Hàn Mạc nói vậy liền quýnh lên, anh không biết cô đã dùng thủ đoạn bạo lực gì để xử lý Gia Duyên.

“Hàn gia, cô đã làm gì với cô ấy?.”

Chương 36: Gia Duyên đau lòng

Giọng nói khẩn trương của Trần Hạo làm cho Nam Liệt và Hàn Mạc đều kinh ngạc.

Từ lúc nào mà Trần Hạo lại khẩn trương tới phụ nữ đến như vậy.

Ánh mắt của Hàn Mạc đột nhiên hiện lên tia thích thú, cô trầm mặt nhìn Trần Hạo nói với giọng lạnh lùng.

“Tôi đã khuyên Gia Duyên đừng làm lớn chuyện này, nhưng cô ấy không chịu nghe.

Tôi đành cho người bắt nốt cô ấy vào trụ sở của bang Phi Long, nếu cô ấy còn không nghe lời tôi sẽ bỏ đói cô ấy đến khi nào cô ấy chịu nghe lời mới thả ra.”

Hàn Mạc cố tình nói như vậy với Trần Hạo, cô nhìn một cái là biết ngay hai người đều có tình cảm với đối phương, nhưng cả hai đều là những kẻ kiêu ngạo, không ai chịu thừa nhận tình cảm của bản thân mình.

“Hàn gia cô làm gì vậy?”

Tôi có nhờ cô giúp đâu, chuyện của tôi không cần hai người quan tâm.”

Nói xong Trần Hạo nóng giận đứng lên đi thẳng ra ngoài, anh tức giận đóng sầm cánh cửa phòng lại.

“Rầm.....”

Tiếng đóng cửa vang lên từ phía sau làm cho Nam Liệt và Hàn Mạc bất giác nhìn nhau, trong ánh mắt của hai người hiện lên vẻ đố kỵ.

“Em đó, sao lại nói với Hạo như vậy?”

Nam Liệt yêu thương vươn tay kéo Hàn Mạc sát vào lòng mình nói.

Hàn Mạc dịu dàng tựa đầu lên lồng ngực rắn chắc của anh.

“Em chỉ muốn Hạo biết tâm tư của chính mình thôi.”

Hàn Mạc nói xong cô ngược khuôn mặt diễm lệ của mình lên nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của anh nói.

“Liệt anh yên tâm, chuyện của Gia Duyên em đã giải quyết xong Hạo sẽ không gặp nguy hiểm đâu.”

Cô nhìn thẳng vào ánh mắt dịu dàng của anh, lúc này đã vì cô mà trở nên ấm áp hẳn lên.

Anh cúi xuống đặt trên đôi môi khiêu gợi của cô một nụ hôn nồng nàn.

“Mạc Mạc, cảm ơn em.”

Anh biết cô đã vì anh mà hao tổn tâm trí của mình, với giao tình của cô và Tần Gia Uy nếu người đó không phải là Trần Hạo thì Hàn Mạc sẽ không đợi Tần Gia Uy ra tay mà cô đã ra tay trừng trị hẳn.

Trần Hạo trong lòng nóng như lửa đốt vội vã rời khỏi phòng của Nam

Liệt, muốn đến ngay trụ sở của bang Phi Long để tìm Gia Duyên ngay lập tức.

Anh quá hiểu tính tình của Hàn Mạc, cô là một người vô cùng độc ác chỉ cần việc gì có liên quan đến Nam Liệt thì cô sẽ ra tay không chút lưu tình.

Anh là bạn của Nam Liệt chuyện của anh cũng là chuyện của Nam Liệt, nên Hàn Mạc sẽ không tha cho Gia Duyên.

Trần Hạo sai bước thật nhanh đến thang máy, trong tình huống gấp gáp anh đụng vào một người.

Anh đang vội vã nên không nhìn rõ mặt của đối phương, trong lòng anh đang lo lắng cho Gia Duyên nên cũng không màng đến nói xin lỗi. Một bàn tay trắng trẻo mềm mại chụp lấy cánh tay mạnh mẽ của anh giữ lại không cho anh đi.

“Cô làm gì vậy! đừng đụng vào người của tôi.”

Trần Hạo gầm lên trong sự giận dữ, trong lòng anh nghĩ cô gái này chắc muốn được tiếp cận với anh.

“Anh đứng lại cho tôi, anh nghĩ mình là ai mà có thể hành động ngang ngược đến như vậy?.”

Gia Duyên phần nộ trong lòng, hôm qua anh đã làm chuyện đó với cô, hôm nay lại tỏ ra chán ghét không muốn gặp mặt cô.

Anh đúng là loại đàn ông bại hoại nhất từ trước tới giờ cô mới gặp.

Trần Hạo chợt dừng đôi chân của mình lại, khi nghe giọng nói quen thuộc của Gia Duyên.

Trong lòng anh hơi kinh ngạc, không phải cô đã bị Hàn Mạc nhốt tại trụ sở của bang Phi Long sao.

Anh vui mừng bước tới ôm Gia Duyên vào lòng mình, mùi hương sữa tắm hoa anh đào xông thẳng vào mũi của anh, làm cho tinh thần của anh chợt tỉnh táo lại.

Gia Duyên đứng bất động trong sự bất ngờ, cô không biết Trần Hạo đang muốn gì trò gì.

“Sở Hương, em không sao.”

Trần Hạo lo lắng kêu lên tên của Sở Hương.

Gia Duyên đang ở trong lòng của Trần Hạo, khi cô nghe anh gọi tên của người phụ nữ khác, sự tức giận cùng với nỗi nhục nhã đang dâng trào trong lòng của cô.

Thì ra anh xem cô là thế thân của người phụ nữ khác, nên mới làm ra những hành động của ngày hôm qua.

Cơn căm phẫn trong lòng của cô không thể nào kiềm chế được nữa, toàn thân cô run rẩy cô xiết chặt bàn tay của mình lại thành nắm đấm.

Gia Duyên xô mạnh Trần Hạo ra khỏi người của mình, cô vươn tay dùng hết sức tát mạnh vào khuôn mặt anh tuấn của anh.

“Chát.....”

Khuôn mặt cương nghị của Trần Hạo trở nên đỏ kè, năm dấu tay hiện lên rõ ràng trên má của anh.

Trần Hạo biết hành động vừa rồi của anh đã làm tổn thương tới lòng tự trọng của cô.

Gia Duyên nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt kiêu ngạo nói.

“Trần Thiếu, anh nhìn cho kỹ.

Tôi là Gia Duyên chứ không phải là Sở Hương gì đó của anh.”

Nói xong cô không thèm nhìn đến Trần Hạo nữa, liền xoay người đi thẳng về phòng của mình.

Để Trần Hạo ngơ ngát đứng đó, anh cũng không biết tại sao vừa rồi mình lại gọi Gia Duyên là Sở Hương.

Trong lòng Trần Hạo muốn gọi tên Gia Duyên, nhưng không biết

vì sao miệng của anh lại gọi Sở Hương.

Trần Hạo biết từ trong tận đáy lòng của mình, người mà anh đang quan tâm và lo lắng chính là Gia Duyên chứ không phải là Sở Hương.

Nhìn thấy ánh mắt thất vọng và đau lòng của cô, trong lòng anh cũng cảm giác đau nhói.

Vừa bước vào trong phòng của mình, bộ mặt kiên cường kiêu ngạo của Gia Duyên đã không còn nữa.

Cô đau lòng ngồi bệt xuống sàn nhà lạnh lẽo, hai tay cô ôm chặt chân của mình đầu vùi vào đầu gối mà khóc.

Thì ra anh đã có người yêu, anh chỉ xem cô là vật thế thân mà thôi.

Càng nghĩ Gia Duyên càng đau lòng, cô tự nói với bản thân của mình.

“Tần Gia Duyên, mày hãy tỉnh táo lại.

Vì một người đàn ông không yêu mày, mà đau lòng có đáng không?.”

Hai tuần sau Gia Duyên được thông báo phải đến công ty sớm, vừa bước vào cửa của công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, đập vào mắt cô là một đại sảnh chất đầy những bó hoa hồng Juliet.

Gia Duyên bực bội cô nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy những ánh mắt tò mò đang nhìn mình trong lòng cô tức giận vô cùng.

“Cô Gia Duyên, những bó hoa này được người của tiệm hoa Romance giao đến vào sáng ngày cho cô.”

Chương 37: Viện cơ

Cô thư ký nhìn thấy Gia Duyên liền bước tới lịch sự nói, trong ánh mắt của cô ta hiện lên tia ngưỡng mộ.

“Từ nay về sau còn ai mang tặng hoa đến đây, cô hãy trả lại hết cho tôi.”

Gia Duyên cau mày nhìn mấy bó hoa chướng mắt này mà nói.

Mấy cô người mẫu đang đứng bên cạnh nghe Gia Duyên nói vậy trong lòng vừa hâm mộ vừa ganh tỵ.

“Xem kìa, cô ta thật là phách lối, hoa đắt tiền như vậy nhìn cũng không thèm nhìn tới.”

“Đúng!

Nếu có anh chàng công tử giàu có nào, tặng cho tôi một bó hoa hồng Juliet này, tôi sẽ không nghĩ ngợi gì mà lao vào vòng tay của anh ấy ngay.”

“Hoa này đắt tiền lắm, nghe nói một bó giá bằng tiền lương nửa năm của chúng ta.”

Những lời bàn tán chung quanh càng khiến Gia Duyên bực tức trong lòng, cô không thèm để ý đến mấy bó hoa mà đi thẳng vào trong.

“Châu Ân, cho người quăng hết mấy bó hoa hồng đáng ghét đó đi.”

“Dạ.”

Châu Ân cung kính nói rồi đi theo sau Gia Duyên vào trong.

Trịnh Phó Hàn và Mạnh Hùng đã chuẩn bị buổi trình diễn thời trang để chính thức tung ra bộ sưu tập Sunshine vào tháng tới.

Buổi trình diễn thời trang được cử hành vào lúc 4 giờ chiều thứ bảy tại khách sạn The Palm.

Những người nổi tiếng trong ngành thời trang và ký giả đều được mời đến dự.

Buổi trình diễn thời trang này là do Gia Duyên, Lý Kỳ, Cẩm Tú, Trương Diệu và vài người mẫu hạng B phụ trách.

Từ sáng sớm hôm nay Gia Duyên đã luyện tập không ngừng cho đến tận 5 giờ chiều, lúc này toàn thân cô mệt mỏi dạ dày cũng cảm giác đau.

Chỉ còn ba ngày là chính thức lên sàn catwalk cô không muốn có sơ sót gì.

Cô ngôi dựa lưng vào ghế sofa trong phòng tập luyện để nghỉ ngơi một chút.

Tất cả mọi người đang ngồi chung quanh trên ghế, nghỉ giải lao 15 phút rồi mới tiếp tục luyện tập.

Trong lúc này Trần Hạo từ bên ngoài cửa bước vào, anh cho Tạ Chánh chuẩn bị thức ăn nhẹ và nước giải khát đem đến cho tất cả mọi người dùng.

Lý Kỳ nhìn thấy Trần Hạo liền eo lá bước đến bên cạnh anh, cô choàng tay của mình qua cánh tay rắn chắc của anh nói với giọng ngọt ngào.

“Hạo, sao anh lại đến đây?”

Lý Kỳ nghĩ anh đến là vì cô, nên mới cố tình nói như vậy.

Trần Hạo nhìn Lý Kỳ cười nhẹ rồi chuyển tầm mắt của mình vào người của Gia Duyên, lúc này đang ngồi trên sofa nhắm mắt lại định thần.

“Anh đã cho người chuẩn bị bánh ngọt và nước trái cây cho các em dùng.”

Thật ra Trần Hạo cũng không biết tại sao đột nhiên anh lại muốn đến đây.

Sau lần đó tại khách sạn, đã hai tuần anh không gặp mặt cô.

Anh vì kế hoạch khuếch trương khách sạn The Palm bên Paris ra thành khu nghỉ dưỡng mà đã bay qua Paris.

Hai tuần qua anh bận rộn đầu tắt mặt tối với những dự án và gặp mặt với các nhà đầu tư nên không có thời gian nghỉ ngơi điều gì. Trưa hôm nay anh mới từ Paris bay trở về Thành Phố S, Trần Hạo tinh thần mệt mỏi suốt hai tuần qua vì công việc mà anh đã không có thời gian nghỉ ngơi, ngủ cũng chỉ được vài tiếng đồng hồ mỗi ngày.

Tạ Chánh cũng không hiểu vì sao Trần Hạo là rút ngắn thời gian làm việc ở bên Paris như vậy.

Đáng lẽ ra lần công tác này dự đoán mất đến một tháng thời gian

nhưng Trần Hạo lại rút ngắn lại chỉ còn hai tuần mà thôi, nhìn thấy Trần Hạo vì công việc mà lao lực đến như vậy Tạ Chánh cũng lo lắng cho sức khỏe của anh.

Ngồi trong chiếc xe BMW X7 màu đen do Tạ Chánh lái, đưa anh về công ty giải trí Minh Hạo.

Anh mệt mỏi ngã đầu về phía sau tay anh bất giác xoa xoa huyết thái dương của mình, cặp mắt thì nhắm lại định thần.

Tạ Chánh nhìn vào gương chiếu hậu thấy anh mệt mỏi đến như vậy nên mới giảm tốc độ xe để anh có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn.

Đột nhiên giọng nói trầm ổn của Trần Hạo vang lên trong không gian yên tĩnh làm Tạ Chánh hơi bất ngờ.

“Qua công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, sẵn tiện chuẩn bị chút thức ăn giải lao.”

Trong lòng của Trần Hạo rất nhớ đến Gia Duyên, chắc vì nhớ đến cô nên anh muốn quay về Thành Phố S càng sớm càng tốt.

Anh mở đôi mắt mệt mỏi nhưng vẫn sáng suốt mà tinh xảo của mình nhìn ra ngoài cửa sổ, những tòa cao ốc tráng lệ lần lượt lướt qua tầm mắt của anh.

Trong lòng anh muốn biết cô có khỏe không, có nhớ đến anh không?.

Nhưng Trần Hạo không muốn thừa nhận điều này, anh tự thuyết phục bản thân của mình rằng anh muốn gặp mặt của Lý Kỳ mà thôi.

Mấy cô người mẫu nhìn thấy Lý Kỳ được Trần Hạo nuông chiều như vậy, liền đi đến bên cạnh của cô nói ra những lời nịnh nọt.

“Chị Lý Kỳ, chị thật có phước được Trần Thiếu yêu thương đến như vậy.”

“Trần Thiếu đối với chị thật chu đáo.”

Lý Kỳ nghe những lời ngon ngọt của bọn họ mà cười toe toét.

Cô dùng ánh mắt đặc ý nhìn Gia Duyên nói.

“Người đến mới là quan trọng nhất, dù có tặng cả tiệm hoa đến thì sao, không thấy người cũng vô dụng.”

Gia Duyên không quan tâm đến lời nói mỉa mai của Lý Kỳ.

Bây giờ dạ dày của cô rất đau, vì lo luyện tập nên cô đã không ăn trưa.

Châu Ân lo lắng đi về phòng hóa trang để lấy thuốc dạ dày cho cô.

Tạ Chánh cho người giao hàng đặt bánh ngọt và nước trái cây trên bàn, anh vươn tay lên nhìn vào chiếc đồng hồ Longines màu bạc trên cổ tay của mình cung kính nói với Trần Hạo.

“Trần Thiếu, 2 tiếng nữa cậu có một cuộc họp rất quan trọng.”

Tạ Chánh nhắc nhở anh, đáng lẽ ra cuộc họp đã bắt đầu, nhưng Tạ Chánh đã cho người dời lại ba tiếng sau, bây giờ chỉ còn thời gian hai tiếng.

“Tôi biết.”

Trần Hạo lạnh lùng nói nhưng ánh mắt thì không ngừng quan sát Gia

Duyên, lúc này sắc mặt của cô không được tốt anh không biết cô bị khó chịu ở đâu.

Châu Ân từ bên ngoài vội vã chạy vào, anh nhìn thấy trên tay của Châu Ân là một hộp thuốc đau dạ dày và một chai nước lọc.

Châu Ân đi đến đưa viên thuốc và chai nước cho cô.

Gia Duyên từ từ ngồi dậy nhận lấy viên thuốc từ trên tay của Châu Ân bỏ vào miệng rồi hớp một ngụm nước, cô khó chịu cau mày nuốt xuống viên thuốc trong miệng của mình.

Trần Hạo nhìn thấy cô như vậy trong lòng anh cảm giác xót xa, anh cầm miếng bánh ngọt và chai nước cam đi đến bên cạnh đưa ra trước mặt của cô.

Gia Duyên thật kinh ngạc khi nhìn thấy miếng bánh và chai nước trước mặt của mình, cô ngược khuôn mặt vì đau mà đã trở nên nhợt nhạt lên nhìn theo cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông.

Khi ánh mắt cô chạm vào khuôn mặt anh tuần nhưng lại có vài phần tiều tụy của Trần Hạo, trong lòng cô chợt hiện lên tia vui mừng, nhưng chỉ trong giây lát được thay thế bởi ánh mắt ghê tởm, cô cau mày tỏ ra chán ghét trong lòng thầm nghĩ.

“Tại sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy, chẳng lẽ là vì cô giống Sở Hương hay sao?”

Sau khi Gia Duyên ở trong phòng của mình vì Trần Hạo làm đau lòng mà khóc đến trái tim cũng đau nhói.

Lần đầu tiên trong đời của Gia Duyên mới cảm giác được nỗi đau đón xé ruột xé gan là như thế nào.

Chỉ vì một lời nói của anh mà đã khiến trái tim cô tê tái.

Sau khi bình tĩnh lại Gia Duyên không cam tâm, cô cho Châu Ân điều tra về chuyện của Trần Hạo và Sở Hương.

Cô thật kinh ngạc khi Châu Ân đưa cho cô tấm hình của Sở Hương.

Dung mạo của cô và Sở Hương có bảy tám phần là giống nhau, chỉ khác nhau ở thần sắc cùng với cặp mắt màu xanh lam của cô, Sở Hương thì sở hữu cặp mắt màu nâu.

Châu Ân đã điều tra được Sở Hương là mối tình đầu của anh, hai người yêu nhau từ thời đại học, nhưng Châu Ân không điều tra ra được vì lý do gì mà hai người lại không còn ở bên cạnh của đối phương.

Chương 38: Sùng bái

Khi nhìn thấy Trần Hạo trong lòng Gia Duyên càng tức giận thêm.

Ánh mắt lơ đãng của cô không tự chủ liếc nhìn Lý Kỳ lúc này đang đứng sau lưng anh, trưng ra bộ mặt hãnh diện trước mặt tất cả mọi người.

Gia Duyên liền cảm giác bài xích anh dữ dội, trong lòng anh không chỉ có Sở Hương mà còn có rất nhiều người phụ nữ khác.

Gia Duyên không thể kiềm chế được cơn giận trong lòng mình, cô dùng tay đẩy bàn tay của anh sang một bên.

“Không cần!”

Gia Duyên nói năng cộc lốc cặp mắt không thèm nhìn đến anh, làm cho Trần Hạo phần nộ vô cùng.

“Chết tiệt! tại sao mình lại đến đây.”

Trần Hạo tức giận nói với lòng mình, anh giận dữ quăng miếng bánh ngọt và ly nước cam vào sọt rác bên cạnh rồi đi thẳng ra ngoài trở về công ty giải trí Minh Hạo.

Gia Duyên hơi kinh ngạc với hành động thô lỗ này của anh, cô không hiểu trong lòng anh đang nghĩ gì.

Gia Duyên kiêu ngạo trong lòng hiện lên nỗi phân vân, quay mặt sang hướng khác không muốn nhìn anh nữa.

Lý Kỳ nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, cô không biết tại sao anh lại quan tâm Gia Duyên đến như vậy.

Cô nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt thâm độc, nghiêng răng kèn kẹt vì đố kỵ.

Cô nhất định sẽ khiến cho Gia Duyên thân bại danh liệt, tới lúc đó xem Gia Duyên lấy gì để tranh giành Trần Hạo với cô.

Trần Hạo ôm một bụng tức, hai tay anh đút vào túi quần tây của mình đi xăm xăm qua đại sảnh rộng lớn.

Bước chân của Trần Hạo chợt khựng lại khi anh nhìn thấy cô thư ký đang mang những bó hoa hồng Juliet đặt sang một bên.

Cô định nghe theo lời của Châu Ân quăng nó đi, nhưng những bó hoa này vừa đắt tiền vừa quý giá lại xinh đẹp nên cô không nỡ vứt bỏ.

“Hoa này sao lại để ở đây?.”

Tạ Chánh nhìn thấy sắc mặt của Trần Hạo liền hiểu ý của anh, nên lên tiếng hỏi cô thư ký.

“Trần Thiếu, những bó hoa này đều tặng cho cô Gia Duyên.”

Cô thư ký nhìn thấy Trần Hạo liền cúi đầu cung kính nói.

Nghe cô thư ký nói với giọng hâm mộ, cặp mắt thì phát ra tia sáng nhìn vào những bó hoa.

Trong lòng Trần Hạo phần nộ vô cùng, tay đang đặt trong túi quần

của anh bất giác xiết chặt thành nắm đấm.

“Thì ra có người đã tặng nhiều hoa đắ tiền đến như vậy, cho nên cô không thèm để ý đến bánh và nước rỏ tiền của anh.”

Trần Hạo không nói gì đi một mạch ra ngoài, rời khỏi công ty giải trí Ngôi Sao Sáng.

Mấy ngày liên tiếp Trần Hạo không hề xuất hiện trước mặt của Gia Duyên, làm cô cảm giác nao núng trong lòng.

Gia Duyên vừa không muốn gặp mặt anh nhưng đồng thời trái tim lại rất nhớ đến anh.

Nhớ đến khuôn mặt kiêu căng ngạo mạng của anh. Ngày hôm nay là ngày chính thức trình diễn thời trang.

Tất cả mọi người đều bận rộn không ai dám lơ là, vì buổi biểu diễn hôm nay sẽ tụ hội lại tất cả những người có thể lực nhất trong ngành thời trang và làng giải trí.

Sau khi luyện tập liên tục mấy tiếng đồng hồ, tất cả mọi người đều được đưa đến khách sạn The Palm, hai tiếng trước khi buổi trình diễn bắt đầu.

Gia Duyên tao nhã ngồi tại bàn trang điểm của mình, được Tiểu Hồng cẩn thận trang điểm cho cô.

Châu Ân nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của cô mà trong lòng lo lắng.

“Tiểu thư, chị không cần phải lao lực đến như vậy?”

Châu Ân không hiểu Gia Duyên đang nghĩ gì, đường đường là thiên

kim tiểu thư của Tần gia, cô không cần thiết phải liều mạng của mình vào những chuyện này.

Nói về tiền thì Tần gia không thiếu, nói về danh vọng và địa vị thì không ai có thể sánh được với Tần gia.

“Chị không sao, em không cần lo.”

Vừa nói Gia Duyên vừa nhìn sang Cẩm Tú, lúc này đã gần đến giờ trình diễn mà thợ trang điểm còn chưa trang điểm cho Cẩm Tú.

“Cẩm Tú, sao em không trang điểm?”

Gia Duyên nhìn Cẩm Tú nói.

“Mấy thợ trang điểm đang bận trang điểm cho chị Lý Kỳ và Trương Diệu.

Chưa tới phiên của em.”

Cẩm Tú nói với giọng e dè, cô là người mẫu hạng B nên không có thợ trang điểm của riêng mình mà phải dùng chung.

“Tiểu Hồng, em qua trang điểm cho Cẩm Tú đi, chị tự thay y phục được.”

“Dạ.”

Tiểu Hồng vui vẻ đi đến bên cạnh của Cẩm Tú, Cẩm Tú nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt cảm kích.

Nếu hôm nay cô thể hiện xuất sắc trên sàn catwalk, thì tiếp theo cô sẽ có thêm rất nhiều hợp đồng.

Châu Ân giúp Gia Duyên mặc vào váy chính của bộ sưu tập Sunshine.

Vừa mặc lên người của Gia Duyên, cô cảm thấy có gì đó không đúng.

“Châu Ân em kiểm tra lại dây kéo phía sau lưng của chị.”

Châu Ân lập tức kiểm tra ngay, cô thật kinh ngạc khi nhìn thấy dây kéo bị người ta cố tình giờ trò để làm hỏng.

“Tiểu thư, dây kéo đã bị người ta đụng tay vào tháo chỉ ra, chỉ cần chị mặc vào người và có cử động mạnh thì dây kéo sẽ bị bung ra.”

Cầm Tú nghe Châu Ân nói vậy trong lòng lo lắng, áo của Gia Duyên là kiểu không dây nếu dây kéo bị hỏng, vậy tới lúc lên sân khấu biểu diễn dây kéo sẽ bị bung ra rơi xuống, để lộ toàn bộ thân thể của Gia Duyên trước mặt của tất cả mọi người.

Với một người mẫu chuyên nghiệp, việc sơ sót này tuyệt đối không thể xảy ra.

“Chị vừa rồi em nhìn thấy Trương Diệu lén lút vào đây, chắc người gây ra chuyện này chính là cô ta.”

Tiểu Hồng nhớ lại khi mới vừa đến đây cô nhìn thấy Trương Diệu với cử chỉ khẩn trương, lén lút đi vào trong phòng thay đồ của Gia Duyên.

“Châu Ân, nếu người ta đã tặng cho chị món quà hậu như vậy, chúng ta cũng phải nên đáp lễ lại.”

Ánh mắt sắc bén của Gia Duyên nhì vào cái đằm trên người mình của mình, nhếch môi lên thành một nụ cười nham hiểm nói.

“Dạ! tiểu thư.”

Châu Ân nghe cô nói vậy liền hiểu ý, rồi cung kính rời đi.

“Chị em giúp chị may dây kéo lại.”

Cầm Tú nhìn Gia Duyên nói, cô đã từng học qua thiết kế thời trang nên cũng biết về kim chỉ.

Vì ba cô bệnh nặng nên cô mới bỏ học nửa chừng, để bước chân vào làng giải trí, ngành này sẽ kiếm tiền nhanh và nhiều hơn.

“Cảm ơn em.”

4 giờ chiều tất cả người mẫu ai vào chỗ nấy, chờ người điều khiển trưng trình bắt đầu khai mạc buổi trình diễn thời trang.

Mạnh Hùng một thân âu phục màu đen với dáng người cao lớn, anh nghiêm trang bước lên sân khấu đứng bên cạnh của người điều khiển trưng trình.

Ánh mắt sắc bén ngạo mạn của Mạnh Hùng nhìn thẳng vào khách mời ngồi phía dưới.

“Xin chào tất cả mọi người có mặt tại buổi trình diễn thời trang của công ty Tân Mạnh Thị.

Tôi rất vinh hạnh được đưa ra mắt mọi người, bộ sưu tập Sunshine của chúng tôi.

Người mẫu chính của buổi trình diễn hôm nay, chính là cô siêu mẫu Crystal đã từ Italy bay về Thành Phố S để làm người đại diện cho nhãn hiệu thời trang Mystery của chúng tôi.”

“Bốp bốp bốp.....”

Mạnh Hùng vừa dứt lời những tiếng trảng vỗ tay vang vọng cả căn phòng.

Kiều Nhi đang ngồi tại hàng ghế đầu dành cho khách mời VIP cùng với Trần Hạo, Lô Lạc Thiên, Trình Lam, Nam Liệt và Hàn Mạc.

Ánh mắt sùng bái của Kiều Nhi không thể nào rời khỏi người đàn ông của mình, đang phong độ đứng cao ngạo trên sân khấu.

Chương 39: Giả mù sa mưa

Nói xong Mạnh Hùng liền xoay người đi xuống sân khấu, phong độ ngời xuống ghế bên cạnh của Kiều Nhi.

Anh thoải mái choàng tay qua vai của cô, kéo cô sát vào người của mình ghé sát vào tai cô nói.

“Sao?”

Thấy chồng em đẹp trai quá nên nhìn anh bằng ánh mắt quyến rũ hả?

Để tối nay.....”

Anh cười ngọt ngào thì thầm vào tai cô nói dang dở câu, anh cố tình trêu chọc rồi đặt lên má của cô một nụ hôn mặn nồng.

“Phải, chỉ sợ nhiều người phụ nữ khác cũng hâm mộ đến ông xã của em.”

Kiều Nhi nhìn anh cười dịu dàng nói, ánh mắt thâm tình nhìn vào ánh mắt yêu thương của Mạnh Hùng đang nhìn mình.

Khi hai người thật sự yêu nhau chỉ cần nhìn vào ánh mắt của đối phương, thì sẽ biết ngay đối phương yêu mình đến cỡ nào.

Cũng giống như bây giờ chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Mạnh Hùng, cô biết ngay tình yêu của anh dành cho cô là vô hạn, trong ánh mắt của anh chỉ có hình bóng của cô không còn chỗ cho bất kỳ người

phụ nữ nào khác.

Trần Hạo ngồi bên cạnh nhìn thấy Mạnh Hùng và Kiều Nhi ngọt ngào như vậy trong lòng của anh thật sự hâm mộ hai người.

Từ trước tới giờ anh chưa từng nghĩ qua, mình cũng có ngày phải hâm mộ tình yêu của người khác.

Chắc vì trái tim của anh đã cô độc rất lâu nên bây giờ anh lại có cảm giác muốn được một mối tình khắc cốt ghi tâm, vĩnh kết đồng tâm.

Trong lòng Trần Hạo đang suy nghĩ đột nhiên tiếng nhạc sôi động vang lên trên sân khấu, Gia Duyên từ phía sân bước màn màu đen bước ra ngoài trên người cô là cái đầm màu trắng không dây bó sát vào thân thể quyến rũ của mình.

Mái tóc dài màu nâu của cô nửa búi lên cao, phần nửa xoã xuống phủ lưa thưa trên bờ vai mảnh mai của cô.

Khuôn mặt của Gia Duyên trắng như tuyết với cái đầm màu trắng trên người cô giống y như một thiên sứ bước ra từ bức tranh huyền thoại.

Cái đầm dài lướt thướt càng tôn lên sự dịu dàng thủy mị của cô, cặp mắt màu xanh lam của Gia Duyên tỏa sáng trên sân khấu.

Cô kiêu ngạo nhìn tất cả mọi người phía dưới, ánh mắt sáng lung linh của cô không hề tỏ ra chút khấn trương cô thật bình thản bước đi tự tin về phía trước.

Mạnh Hùng nhìn Trịnh Phó Hàn bằng ánh mắt kinh ngạc khi anh nhìn thấy phía sau lưng của Gia Duyên được kết vào một cái khăn choàng mỏng màu trắng kim tuyến.

Cẩm Tú dùng cái khăn để che đi phần dây kéo đã bị Trương Diệu làm hỏng.

Mạnh Hùng không ngờ sự kết hợp này lại hoàn mỹ đến như vậy.

Ánh đèn trên trần nhà rọi thẳng lên người của Gia Duyên phản chiếu lại những tia sáng của kim tuyến từ trên khăn choàng cổ, làm người ta nhìn vào cảm thấy Gia Duyên giống y như một thiên sứ lấp lánh dưới ánh hào quang, thật xinh đẹp thật quyến rũ.

Ánh mắt sắc bén nhưng lại mang chút băng khuâng của Trần Hạo nhìn vào người phụ nữ đang tỏa sáng trên sân khấu.

Tận sâu trong đáy lòng của anh xen lẫn với ý nghĩ luyến tiếc ngần ngại không rõ ràng, làm anh không lý giải được tâm tư của mình.

Trình Lam và Kiều Nhi ngồi bên cạnh nhìn thấy khuôn mặt trầm tư nhưng từ trong ánh mắt của anh lại hiện lên tình cảm không rõ ràng, hai người nhìn nhau cười nhẹ trong lòng thầm nghĩ.

“Cuối cùng Hạo cũng đã động lòng.”

Hàn Mạc ngồi bên cạnh thu hết cử chỉ và biểu cảm của Trần Hạo vào trong ánh mắt sắc bén của mình.

Cô vừa liên lạc với Tần Gia Uy nghe nói vài tháng nữa Thomas Franco Jr

từ Italy sẽ đến Thành Phố S này.

Cô đang lo lắng nếu Trần Hạo thật sự yêu Gia Duyên hai người sẽ phải đối mặt với đoạn đường chông gai phía trước.

Sau khi Gia Duyên lên sân khấu là đến lượt của Lý Kỳ, trên người cô là cái đầm ngắn màu tím.

Khi Lý Kỳ bước lên sân khấu nét đẹp sắc sảo của cô không hề thua kém với Gia Duyên.

Khi Lý Kỳ đứng kế bên cạnh của Gia Duyên mọi người mới nhận thức, Lý Kỳ sở hữu khuôn mặt xinh đẹp với thân hình gợi cảm.

Còn Gia Duyên thì đẹp một cách động lòng người, khuôn mặt thuần khiết nhưng lại mang trên người khí chất ngạo mạn không xem ai ra gì.

Tuy mỗi người có nét đẹp khác nhau, nhưng khi nhìn kỹ lại thì Lý Kỳ chỉ được sắc đẹp của bề ngoài nhìn lâu không có sức thu hút mạnh mẽ.

Còn sắc đẹp của Gia Duyên càng nhìn càng thu hút, làm trái tim của đối phương bất giác vì cô mà đập loạn nhịp.

Trương Diệu và Cẩm Tú cùng nhau bước lên sân khấu, Trương Diệu mặt trên người cái đầm màu xanh lam dài đến gót chân khuôn mặt tự tin ánh mắt gợi tình nhìn thẳng xuống Ngân Thăng đang ngồi phía dưới.

Cẩm Tú mặc trên người cái đầm dài màu hồng phấn vừa bước ra sân khấu liền thu hút ánh mắt của Ngô Phong, anh chưa từng nghĩ mình lại có thể vì một người phụ nữ mà cảm giác thích thú hơn những chiếc xe đua của mình.

Ánh mắt thâm sâu của Ngô Phong nhìn chăm chăm vào người của Cẩm Tú, cô bước ra sân khấu với khuôn mặt tươi như hoa, nét đẹp

dịu dàng thùy mị của cô làm anh động lòng.

Trong lúc bốn người cùng nhau bước về phía trước, ánh mắt của Trương Diệu đột nhiên hiện lên tia độc ác.

Cô cố tình đi chậm một bước dùng chân dẫm lên váy của Gia Duyên, nhưng không biết vì sao dù cô đã dùng hết sức dây kéo trên váy của Gia Duyên cũng không bung ra.

Gia Duyên biết trước hành động này của Trương Diệu, nên đã chuẩn bị tinh thần để đối phó với cô.

Trong lúc Trương Diệu dùng sức đột nhiên hai dây áo của cô bị đứt, trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người phần vải che trước ngực của Trương Diệu không có gì kiềm lại bị rơi xuống, để lộ cặp ngực của cô ra trước mặt của tất cả mọi người.

Trương Diệu hoảng hốt kêu lên.

“Ahhhhhhhhhhhhhhhh...”

Cô dùng hai tay che lại phần ngực của mình, ánh mắt xấu hổ của cô nhìn xuống khách mời và phóng viên phía dưới.

Trương Diệu khóc oà lên vì nhục nhã, chạy thẳng vào trong hậu trường.

Cầm Tú bất ngờ nhìn sang Gia Duyên, khuôn mặt của Gia Duyên thật bình thản như chuyện vừa xảy ra không liên quan gì đến cô.

Hàn Mạc, Kiều Nhi và Trình Lam nhìn thấy một màn này liền biết ngay đầu sỏ gây ra chuyện này là ai.

Nhưng họ không ngờ Gia Duyên lại giả mù sa mừa hay đến như vậy.

Chương 40: Trương Diệu hốt hoảng

Trong lòng Lý Kỳ liền thở phào nhẹ nhõm, may mà váy của cô không sao bằng không cô sẽ không còn mặt mũi trước mặt của tất cả mọi người.

Sau khi kết thúc buổi trình diễn Mạnh Hùng, Kiều Nhi, Trần Hạo, Ngạn Thắng, Ngô Phong và Trịnh Phó Hàn lập tức bước vào sau hậu trường để xem chuyện gì đã xảy ra.

Gia Duyên mới vừa bước từ trên sân khấu xuống, đột nhiên Trương Diệu từ đâu với vẻ mặt căm phẫn xông tới.

Cầm Tú nhìn thấy Trương Diệu với khuôn mặt độc ác ánh mắt muốn giết người xông tới Gia Duyên, cô hoảng sợ dùng hai tay chụp lại cánh tay của Trương Diệu lúc đang vươn cao nhắm vào khuôn mặt xinh đẹp của Gia Duyên mà giáng xuống một bạt tay.

Trương Diệu trong cơn phẫn nộ cô hung hãn hất mạnh hai tay của Cầm Tú ra, vì hành động thô bạo này của Trương Diệu, làm Cầm Tú mất thăng bằng ngã về phía sau.

Bàn tay của Cầm Tú đập mạnh vào cạnh bàn tạo thành một vết sước thật sâu chảy rất nhiều máu.

Trương Diệu trong lòng tức giận cô không quan tâm đến Cầm Tú, cô tiếp tục hung hăng xông tới tập kích Gia Duyên.

Gia Duyên nhìn thấy Cầm Tú vì cô mà bị thương, trong lòng cô tức

giận vô cùng, cô cau mày nhìn Trương Diệu bằng ánh mắt chứa đựng đả đả đả sát khí.

Châu Ân nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Gia Duyên, cô liền xông tới vươn tay bắt lấy cánh tay của Trương Diệu, lúc này đang đặt trên không trung.

Gia Duyên đứng bên cạnh nhìn Trương Diệu lúc này bị Châu Ân giữ chặt làm cho đau đớn, khuôn mặt cũng trở nên nhăn nhó.

Giọng nói lạnh lùng không cảm xúc của Gia Duyên, làm cho Trương Diệu càng thêm tức giận hơn.

“Cô có nghe qua câu 'tức nước vỡ bờ' không?”

“Là cô, cô đã động tay vào váy của tôi, có phải không?”

Trương Diệu nhìn Gia Duyên hét lên trong cơn tức giận.

“Phải, vậy thì sao?”

Tôi chỉ dùng chiêu gây ông đập lưng ông mà thôi.”

Gia Duyên không hề che giấu việc mình đã làm, cô kiêu ngạo nâng cao cằm nhìn Trương Diệu nói.

“Hôm nay chỉ là bài học nho nhỏ của tôi dành cho cô.

Lần sau cô còn cố tình gây sự với tôi.

Tôi cam đoan với cô rằng, chỉ trong vòng một ngày cô sẽ vĩnh viễn biến mất tại Thành Phố S này.”

Gia Duyên nói với giọng trầm, khuôn mặt kiêu hãnh của cô nhìn thẳng vào khuôn mặt tối sầm của Ngạn Thắng vừa mới từ ngoài cửa bước vào.

Ý của Gia Duyên đã rõ như ban ngày, cho dù Ngạn Thắng có đứng phía sau chống lưng cho Trương Diệu, cũng không thể giúp được cho cô.

Trương Diệu nhìn vào ánh mắt thâm sâu của Gia Duyên, tay chân cô trở nên mềm nhũn, cô biết Gia Duyên đang nói thật chứ không phải chỉ hù dọa cô.

Trần Hạo bị hành động và lời nói ngang tàn của Gia Duyên làm thu hút, không biết vì sao trong lòng anh lại rất thích tính tình bá đạo này của cô, chỉ cần việc cô thích làm thì không ai có thể ngăn cản được cô.

Ngô Phong đứng bên cạnh Ngạn Thắng, ánh mắt thâm thúy của anh không ngừng quan sát Cẩm Tú, lúc này được Tiểu Hồng dùng khăn lau đi vết máu trên cánh tay của cô.

Hai tay anh đặt trong túi quần tây của mình, bất giác xiết chặt lại.

Nhìn thấy khuôn mặt xanh xao vì sợ hãi mà không còn một giọt máu của cô trong lòng anh hiện lên cảm giác xót xa, nhưng Ngô Phong không hề biểu lộ cảm xúc của mình ra ngoài.

Kiều Nhi tao nhã với cái bụng bầu gần 5 tháng, đi đến bên cạnh của Gia Duyên nói với giọng ân cần.

“Gia Duyên, chị là luật sư nếu em muốn kiện Trương tiểu thư, vì tội cố tình đả thương người, chị sẽ giúp cho em.”

Trương Diệu nghe Kiều Nhi nói vậy trong lòng hoảng hốt, cô dùng ánh mắt khẩn khoản nhìn Ngạn Thắng đang đứng bên cạnh của Mạnh Hùng.

Ngạn Thắng nhìn thấy vẻ mặt kiêu căng tự đắc của Gia Duyên không xem anh ra gì, trong lòng anh nổi xung lên.

Dù anh không yêu Trương Diệu nhưng vì thể diện của bản thân mình, anh cũng phải lên tiếng bênh vực cô.

“Trương Diệu là người của tôi, nếu các người muốn kiện thì tôi sẽ hầu.

Đoàn luật sư của Ngạn Thị toàn là những đại luật sư nổi tiếng, tôi không tin với một người phụ nữ mà họ cũng không bằng.”

Trương Diệu nghe Ngạn Thắng nói vậy liền tỏ ra thái độ đắc ý, ánh mắt của cô ta cũng trở nên hống hách hơn.

“Ngạn Thắng, cậu đừng mạnh miệng đến như vậy.

Mạnh phu nhân của chúng ta là nữ đại luật sư nổi tiếng nhất Châu Á, không có vụ kiện nào vào tay của Kiều Nhi mà bị thua cả.”

Trần Hạo nhìn Ngạn Thắng nói thật lòng, anh xem Ngạn Thắng là bạn nên không muốn vì sự bông bột của Ngạn Thắng mà làm liên lụy đến Ngạn Thị.

“Nữ đại luật sư nổi tiếng nhất Châu Á, chẳng lẽ cô là Kiều đại luật sư?.”

Ngạn Thắng nhìn Kiều Nhi bằng ánh mắt kinh ngạc, anh đã từng nghe ba anh nhắc qua.

Công ty Ngạn Thị muốn mời cô làm luật sư cố vấn pháp luật, nhưng nghe nói cô đã rút lui ra khỏi ngành luật.

Anh thật không ngờ Mạnh Hùng lại có được một người vợ, tài sắc vẹn toàn như Kiều Nhi.

Mạnh Hùng nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Ngạn Thắng nhìn Kiều Nhi, trong lòng anh cảm giác khó chịu không thoải mái chút nào, anh ghét nhất người khắc dùm ánh mắt thăm dò nhìn cô nhất là đàn ông.

“Kiều Nhi em đừng đùa nữa, xem như nể mặt của anh bỏ qua chuyện này.”

Trần Hạo nói là nói với Kiều Nhi, nhưng ánh mắt sâu xa của anh thì nhìn thẳng vào khuôn mặt của Gia Duyên, lúc này vì lời nói của anh mà trở nên tối sầm lại.

Anh biết cô không phải là loại người hay gây chuyện phiền toán, anh tin chắc Trương Diệu đã kiểm chuyện với cô, nên cô mới tức giận như vậy.

Nhưng dù sao Trương Diệu cũng là người của công ty giải trí Minh Hạo, nếu chuyện này mà làm lớn ra thì không những công ty của anh ngay cả công ty của Mạnh Hùng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Tháng sau là bộ sưu tập Sunshine sẽ tung ra thị trường, họ không thể để bất cứ xì căng đan nào làm ảnh hưởng.

Nghe Trần Hạo nói giúp cho Trương Diệu, Gia Duyên càng thêm tức giận, anh lại vì người phụ nữ khác mà không quan tâm đến cảm nhận của cô.

Cẩm Tú là một cô gái rất khôn khéo hiểu lòng người, nhìn một cái là cô biết ngay Gia Duyên đang nghĩ gì.

“Gia Duyên, chị đừng tức giận, chị đã trừng phạt cô ta rồi cũng không nên làm lớn chuyện.

Sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình tượng người đại diện Mystery của chị và cả Mạnh Tổng nữa.”

Chương 41: Gian kế

Nghe Cẩm Tú nói vậy Gia Duyên mới nguôn đi cơn giận trong lòng, dù sao

lần trước Mạnh Hùng cũng đã giúp cô về gặp anh hai nên cô không muốn Mạnh Hùng phải khó xử.

Lúc này Gia Duyên mới chột bình tĩnh lại, cặp mắt sắc bén của cô nhìn vào vết thương trên cánh tay của Cẩm Tú.

“Châu Ân em băng bó vết thương cho Cẩm Tú, chị thấy vết thương này sâu lắm.”

Nói xong cô xoay người lại, khuôn mặt lạnh nhạt không một tia cảm xúc nhìn thẳng vào Trương Diệu nói một cách lạnh lùng.

“Nếu tay của Cẩm Tú để lại vết sẹo, tôi cũng sẽ khiến tay cô có một vết sẹo y hệt.”

Nói xong Gia Duyên thông thả cùng Tiểu Hồng đi vào phòng trang điểm của mình.

Giọng nói đều đều, ánh mắt hung ác của Gia Duyên, làm Trương Diệu cảm giác lạnh cả sống lưng.

Trương Diệu cúi đầu xấu hổ vì hành vi bỉ ổi của mình nên không dám nhìn ai, ánh mắt thẹn thùng của cô lén nhìn Ngạn Thắng.

Cô bất gặp ánh mắt chán ghét của Ngạn Thắng đang nhìn chăm

chăm vào cô.

Trương Diệu cảm thấy hổ thẹn vô cùng, thật ra thì cô chưa từng nghĩ đến việc phải làm hại Gia Duyên, nhưng trong lúc ngồi trong xe đến đây cô nghe Lý Kỳ nói.

“Chị đang suy nghĩ nếu trong lúc trình diễn, y phục của Crystal bị hỏng nhất định cô ta sẽ mất hết mặt mũi và tiếng tăm trong làng giải trí.

Tới chừng đó Mạnh Tổng có thể hủy bỏ hợp đồng người đại diện với cô ta, mà giao nó lại cho em.”

Nghe Lý Kỳ nói vậy cô mới bạo gan gởi trò trên y phục của Gia Duyên, nhưng không ngờ hại người không được ngược lại còn hại bản thân của mình thê thảm như bây giờ.

Trương Diệu là một người yêu hận đều biểu lộ trên khuôn mặt của mình, cô rất đơn thuần dễ bị người khác lợi dụng và thao túng hành vi của mình.

Lý Kỳ hiểu rất rõ tính tình này của Trương Diệu nên mới lợi dụng cô.

Lý Kỳ cố tình nói với Trương Diệu như vậy để Trương Diệu giúp cô hủy hoại Gia Duyên, nhưng không ngờ người bị hại lại chính là Trương Diệu.

Sau buổi trình diễn là tiệc chúc mừng cho sự thành công của bộ sưu tập Sunshine, những vị khách VIP và phóng viên đều được mời đến tham gia.

Trong đại sảnh rộng lớn tiếng nhạc êm dịu cùng với tiếng xì xào nói chuyện của tất cả mọi người, càng khiến cho bầu không khí trong

phòng thoải mái và dễ chịu hơn.

Tại một góc khuất Trần Hạo đang thoải mái ngồi ngã lưng dựa vào ghế sofa phía sau mình, tay anh nâng ly rượu đỏ để chúc mừng cho sự thành công của buổi trình diễn hôm nay

“Hùng, chúc mừng cậu.”

Trần Hạo làm động tác nâng ly rượu của mình lên nhìn Mạnh Hùng nói, nói xong anh đưa ly rượu đến đôi môi mỏng của mình hớp một ngụm, cặp mắt thâm thúy của anh không tự chủ được liếc nhìn ra ngoài cửa chính. Đã một tiếng trôi qua Gia Duyên vẫn còn chưa tới, trong lòng Trần Hạo vừa lo lắng vừa cảm giác bất an, anh biết tính tình của Gia Duyên nếu cô không muốn đến dự cô sẽ từ chối thẳng.

Lúc này Cẩm Tú và Tiểu Hồng với sắc mặt lo âu từ ngoài cửa bước vào đi thẳng đến chỗ của Mạnh Hùng, Trần Hạo Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên, Ngạn Thắng, Ngô Phong và Trịnh Phó Hàn đang ngồi.

“Mạnh Tổng, Trịnh tổng, thật xin lỗi.

Trong lúc chị Gia Duyên chuẩn bị đến đây, đột nhiên chị ấy cảm thấy khó chịu trong người nên không thể đến được.”

Cẩm Tú nhìn Mạnh Hùng và Trịnh Phó Hàn nói, lúc chuẩn bị đi xuống đại sảnh tham gia buổi tiệc đột nhiên Gia Duyên bị đau dạ dày.

Trần Hạo nghe Cẩm Tú nói Gia Duyên không được khỏe, trong lòng anh nóng như lửa đốt.

Ánh mắt lo lắng nhìn Cẩm Tú và Tiểu Hồng nói.

“Cô ấy ra sao?”

Khó chịu ở đâu?

Có ai chăm sóc cho cô ấy không?.”

Trần Hạo giật nảy mình khi anh ý thức được, mình vừa thốt ra những lời này.

Anh không ngờ mình lại nôn nóng và quan tâm đến cô như vậy.

Đột nhiên sắc mặt của Trần Hạo trở nên ngưng ngưng vì xấu hổ, anh đứng im bất động không nói thêm một lời nào.

Trình Lam đang ngồi trên đùi của Lôi Lạc Thiên, nghe Trần Hạo nói vậy liền khom tới ghé sát vào tai của Lôi Lạc Thiên nói.

“Thiên anh xem Trần Thiếu kìa, rõ ràng là quan tâm người ta, mà còn cứng đầu không chịu thừa nhận nữa.”

Trình Lam vừa nói vừa dùng ánh mắt gian xảo nhìn Kiều Nhi.

Kiều Nhi nhìn thấy ánh mắt tin nghịch của Trình Lam liền biết ý đồ của cô.

“Cẩm Tú chị nghe Châu Ân nói Gia Duyên bị sốt cao, hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh.

Để chị gọi cho bác sĩ Du đến xem cho Gia Duyên, sốt cao sẽ rất nguy hiểm nếu không được chữa trị kịp thời.”

Kiều Nhi nhìn Cẩm Tú vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu.

Cẩm Tú liền hiểu ý, sắc mặt của cô đột nhiên thay đổi, thành vẻ mặt

khẩn trương cô nhìn Kiều Nhi nói với giọng lo âu.

“Cảm ơn chị, hiện tại Châu Ân đang chăm sóc cho chị ấy.

Vừa rồi khi em rời khỏi nhiệt độ trên người của chị ấy là 39 độ C, em cũng rất lo lắng nhưng chị ấy không cho em gọi bác sĩ.”

Cầm Tú nói với giọng lo lắng, lúc này Tiểu Hồng đứng bên cạnh không hiểu gì cả.

Rõ ràng khi rời khỏi Gia Duyên chỉ bị đau dạ dày, chị ấy đã uống thuốc bây giờ đang nằm nghỉ ngơi trên giường.

Tiểu Hồng định lên tiếng nói với Kiều Nhi rằng Gia Duyên không sao, đột nhiên Cầm Tú nắm lấy bàn tay của Tiểu Hồng dùng sức bóp mạnh một cái rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Hồng đừng nói.

Ngô Phong đứng một bên quan sát Cầm Tú từ lúc cô mới bước vào, anh nhìn thấy từng biểu cảm trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, càng nhìn Ngô Phong càng thích thú đến cô gái nhỏ này.

Chỉ cần nhìn sắc mặt của người khác cô liền hiểu tâm tư của họ.

Trần Hạo nghe Kiều Nhi nói vậy trong lòng anh cảm giác thấp thòm không yên, anh bồn chồn lo lắng thiết tha muốn được ở bên cạnh chăm sóc cho cô vào lúc này.

Trần Hạo không nói gì anh đột nhiên đứng dậy vội vã đi thẳng đến thang máy.

Tất cả mọi người nghe Kiều Nhi và Cầm Tú nói vậy, đều biết hai cô cố tình nói tình trạng của Gia Duyên nặng hơn để hù dọa Trần Hạo.

Chỉ có anh vì lo lắng nên không nhận ra được gian kế của hai người.

Kiều Nhi nhìn Trình Lam cười tinh nghịch nói.

“Bây giờ để cho Hạo nếm thử mùi vị, hỷ nộ ái ố của mình đều bị Gia Duyên làm ảnh hưởng.”

Mạnh Hùng, Nam Liệt và Lôi Lạc Thiên nghe Kiều Nhi nói vậy đều nhếch môi cười khẩy, ba người nâng ly rượu trong tay của mình lên làm động tác cụng ly rồi uống một ngụm.

Tất cả mọi người đều chờ mong, xem Gia Duyên sẽ làm tổn thương Trần Hạo nặng đến cỡ nào.

Chương 42: Cảm giác

Trần Hạo trong lòng lo âu khắc khoải anh thiếu kiên nhẫn đứng trước cửa thang máy, tay ấn liên tục vào nút thang máy.

Trần Hạo tức giận anh bực bội chửi thầm một câu.

“CMN!

Ngày mai mình sẽ cho người thay đổi tất cả thang máy trong khách sạn này.”

Giờ phút này Trần Hạo cảm thấy thang máy này thật sự quá chậm, thời gian trôi qua chỉ có vài giây ngắn ngủi mà trong lòng anh cứ ngỡ là mấy tiếng.

Anh nôn nóng chân không ngừng làm động tác nhịp lên sàn nhà đá hoa cương sang trọng.

“Đinh.....”

Cửa thang máy vừa mở ra Trần Hạo liền bước vào trong tay vươn tới ấn vào số tầng 56.

Tay anh liên tục ấn vào nút đóng cửa lại.

“Hạo, chờ em một chút.”

Giọng nói yếu điệu của người phụ nữ vang lên, kêu anh chờ cửa thang máy.

Trần Hạo bực bội nhíu mày không quan tâm đến cô ta, ngón tay trở vẫn ấn liên tục vào nút đóng cửa.

Cửa thang máy vừa khép lại Trần Hạo nhìn qua khe cửa hở, thấy khuôn mặt khẩn trương của Lý Kỳ đang vội vã bước tới.

Trần Hạo đâu còn tâm trạng để quan tâm đến cô ta, hiện giờ ngoài Gia Duyên ra anh không muốn gặp bất cứ người phụ nữ nào.

Lý Kỳ nhìn thấy vẻ mặt bối rối phiền muộn cùng với ánh mắt lo âu giờ của Trần Hạo, mà trong lòng cô héo hon vì đổ kỵ.

Cô tức đến nỗi muốn giết chết Gia Duyên ngay lập tức.

Mỗi lần cô muốn tiếp cận với anh đều bị Gia Duyên phá đám.

Vừa rồi Lý Kỳ nghe được lời đối thoại của bọn họ, cô biết ngay Trần Hạo nhất định sẽ tìm Gia Duyên, nên mới cố tình đi theo chặn anh lại.

Từ trước tới giờ Lý Kỳ chưa từng thấy Trần Hạo vì một người phụ nữ mà lo lắng như bây giờ.

Đối với Trần Thiếu, một người luôn tự hào về tính tình phong lưu phóng khoáng của mình, việc quan tâm hay lo lắng đều là trách nhiệm của phụ nữ đối với anh, có đời nào mà anh lại quan tâm hay lo lắng vì người khác.

Cửa thang máy vừa mở ra anh đã vội vàng sải bước, đi đến phòng của Gia Duyên.

Đứng trước cửa phòng của cô, tay của Trần Hạo vươn lên định gõ

cửa rồi lại hạ xuống, cứ như vậy anh đã lập đi lập lại động tác này nhiều lần.

Trần Hạo chần chừ không dám gõ cửa, anh không biết phải nói với Gia Duyên như thế nào, chẳng lẽ anh nói với cô rằng vì anh lo lắng cho cô nên mới tới đây.

Đột nhiên cửa phòng của Gia Duyên được mở ra, Châu Ân với vẻ mặt kinh ngạc nhìn thẳng vào Trần Hạo, lúc này trông anh thật luống cuống, bàn tay của anh còn đang đặt ở trên không trung.

“Trần Thiếu.”

Châu Ân nhìn thấy nét mặt lúng túng của Trần Hạo, trong lòng cô muốn bật cười nhưng không dám.

Cô tỏ ra nghiêm túc cúi đầu cung kính chào Trần Hạo.

“Tôi muốn vào xem cô ấy.”

Trần Hạo lấy lại sự điềm tĩnh của mình, anh nhìn Châu Ân nói với giọng khản trương.

Châu Ân nhìn thấy anh vì Gia Duyên mà bồn chồn lo lắng đến như vậy, trong lòng cô cảm giác vui thay Gia Duyên.

Dù Gia Duyên không nói với cô nhưng Châu Ân đã ở bên cạnh bảo vệ cho Gia Duyên nhiều năm như vậy, nên cô rất hiểu tâm tư của Gia Duyên.

Nếu không phải vì Trần Hạo thì dù Trịnh Phó Hàn có đưa cả cái công ty giải trí Ngôi Sao Sáng của anh cho cô, cô cũng sẽ không đồng ý đến Thành Phố S này.

“Được, nhưng chị ấy đang ngủ.”

“Không sao, tôi sẽ không làm ồn đâu.”

Trần Hạo nhìn Châu Ân nói rồi bước vào trong khep cửa nhẹ nhàng lại.

Trong lòng Châu Ân thầm nghĩ nếu hai người thật sự ở bên cạnh nhau, không biết chủ nhân có phản đối không.

Châu Ân với tâm trạng không hoang mang, đứng nghiêm túc canh chừng ngoài cửa.

Trần Hạo dừng chân của mình lại tại phòng khách, ánh mắt uyên thâm của anh nhìn vào phòng ngủ của Gia Duyên, lúc này chỉ có ánh sáng lờ mờ tỏa ra từ ngọn đèn ngủ, bao phủ cả căn phòng thành màu vàng cam nhạt nhạt.

Do dự một chút anh mới có can đảm bước đi nhẹ nhàng vào phòng ngủ của cô, anh thật cẩn thận không để mình phát ra chút âm thanh nhỏ nào sợ làm cô giật mình tỉnh giấc.

Đứng ngay tại cửa phòng ngủ, cặp mắt thắm nhuần của anh nhìn thẳng vào Gia Duyên, lúc này đang yên lành chìm vào trong giấc ngủ say.

Cô nằm thoải mái trên giường lớn, đắp ngang người cái chăn mỏng màu trắng.

Khuôn mặt xinh đẹp mái tóc dài được xoắn xuống bờ vai mảnh mai của cô, nhìn vào y như nàng công chúa đang trong giấc ngủ mê, chờ hoàng tử trong lòng mình đến ban tặng một nụ hôn để làm cô tỉnh

giấc.

Trong lúc anh đứng ngơ ngác ngắm nhìn cô, dạ dày của Gia Duyên chột đau quặn lên.

Gia Duyên khó chịu nhíu mày trong giấc ngủ.

Trần Hạo nhìn một cái là biết ngay cô bị đau dạ dày, chắc vì buổi trình diễn thời trang này nên cô đã không ăn trưa.

Anh đau lòng đi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường của cô, bàn tay to lớn ấm áp của anh vươn lên sờ vào khuôn mặt xanh xao của Gia Duyên.

Cảm giác lạ lẫm hiện lên trong lòng anh, khi bàn tay anh chạm vào khuôn mặt kiều diễm của cô.

Cảm giác mà từ trước tới giờ chưa một lần xuất hiện trong lòng anh.

“Gia Duyên, là em đã khiến trái tim tôi rung động trở lại, hay là vì trái tim của tôi đã lầm tưởng em là Sở Hương.”

Giọng nói khe khẽ nhưng lại mang chút đau khổ buồn bã của anh vang lên trong không gian yên tĩnh.

Bàn tay đang đặt dưới lớp chăn mỏng màu trắng của Gia Duyên bắt giác siết chặt lại, cô cảm giác đau đớn như ngàn mũi kim nhọn đâm thẳng vào trái tim mỏng manh của cô, khi nghe anh nói ra những lời đau khổ từ tận đáy lòng của anh.

Thật ra thì từ lúc anh bước vào phòng cô đã tỉnh giấc, nhưng cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Từ chối anh thì cô không nỡ, chấp nhận anh thì trái tim cô không cho phép, khi chưa chứng thực được tình yêu của anh dành cho cô, nên Gia Duyên đành phải giả vờ ngủ say.

Trần Hạo phiền muộn ngồi u sầu, anh cúi đầu hai tay luồn vào mái tóc ngắn gọn của mình.

Anh muốn cô, muốn được ở bên cạnh của cô, nhưng lại không muốn làm cô bị tổn thương khi anh nhận ra cô chỉ là vật thể thân của Sở Hương.

Anh ngồi suy tư bên cạnh của cô cả đêm đến tận cảnh hoàng hôn sáng chói xuất hiện, nhuộm đỏ cả bầu trời trước tầm mắt của anh ngoài cửa sổ, Trần Hạo mới miễn cưỡng bản thân của mình rời khỏi phòng.

Bước ra đến cửa anh nhìn thấy Châu Ân vẫn nghiêm túc đứng canh chừng.

Trong lòng anh thầm nghĩ có Châu Ân ở bên cạnh bảo vệ cho cô anh cũng thấy yên tâm hơn.

“Đừng nói với cô ấy tôi đã đến.”

Chương 43: Gia Duyên tính kế

Trần Hạo nhìn Châu Ân nói, lúc này anh chưa xác định được vị trí của Gia Duyên trong trái tim của mình, nên anh không muốn cô biết anh quan tâm và lo lắng cho cô.

Anh sợ nếu anh không tiến thêm một bước nữa, anh sẽ khiến cô đau lòng hơn.

Châu Ân nhìn vào sắc mặt tiều tụy phiền muộn của anh mà trong lòng cũng buồn lây, sao hai người lại như vậy nếu đã quan tâm và để ý đến đối phương, thì tội tình gì phải dày dò đối phương đến hai bên đều bị thương nặng.

“Dạ, tôi biết.”

Châu Ân lịch sự nói rồi cúi đầu cung kính chào Trần Hạo.

Anh với một bụng đầy tâm sự bước đi lúi thúi về hướng phòng của mình.

Sau khi Trần Hạo rời khỏi, Gia Duyên từ từ ngồi dậy tựa lưng vào đầu giường trong lòng cảm thấy hụt hẫng làm sao.

Cô đã nghe được lời đối thoại vừa rồi của anh và Châu Ân, trong lòng cô đau như dao cắt.

Cô biết anh rất khó xử, trái tim anh còn chưa biết rõ mình đang muốn và cần gì.

Nếu anh đã không hiểu lòng của mình, vậy hãy để cô giúp anh nhận ra người quan trọng nhất trong lòng của anh là ai.

Dù kết quả có ra sao, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn cứ đoán mò tâm tư của anh như thế này.

Trong lòng Gia Duyên thầm nghĩ nếu cô thật sự yêu người đàn ông này thì cô phải tranh thủ vì anh cũng vì bản thân của mình.

Ngày hôm sau Gia Duyên hẹn gặp mặt của Hàn Mạc tại một quán cafe gần công ty giải trí Ngôi Sao Sáng.

Gia Duyên trên người mặc cái áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình và quần Jean màu đen cùng với Châu Ân

bước vào cửa của quán cafe.

Cô đứng ngay cửa nhìn chung quanh một vòng, khi sát thực được vị trí của Hàn Mạc cô mới bước vào trong.

Tại một cái bàn hình vuông được đặt ngay bên cạnh cửa sổ, Hàn Mạc và Kiều Nhi đang ngồi trò chuyện nhìn vào thật khoan khoái, Lưu Xuyên đứng cung kính bên cạnh hai người.

Gia Duyên tao nhã bước tới nhìn Hàn Mạc và Kiều Nhi, cô lịch sự gật đầu chào hỏi.

“Chào chị Mạc Mạc, chị Kiều Nhi.”

Nói xong Gia Duyên lịch sự ngồi xuống cái ghế được Châu Ân cẩn thận kéo ra bên cạnh của Hàn Mạc.

“Xin lỗi cô muốn dùng gì?”

Cô nhân viên phục vụ lễ phép hỏi Gia Duyên.

“Cho tôi một ly Cappuccino không đường.”

Gia Duyên nhìn cô nhân viên phục vụ nói, rồi quay sang nhìn Hàn Mạc và Kiều Nhi bằng ánh mắt khó xử.

“Em hẹn chị có chuyện gì?”

Hàn Mạc nhìn Gia Duyên nghiêm túc nói, cô biết nếu không có chuyện quan trọng Gia Duyên sẽ không tìm đến cô.

Gia Duyên nhìn Hàn Mạc rồi nhìn Kiều Nhi, trong ánh mắt của cô hiện lên tia e ngại.

Kiều Nhi quan sát sắc mặt của Gia Duyên, cô nhếch môi cười nhẹ nói.”Em là vì chuyện của Hạo, nên mới tìm chị hai?.”

Giọng nói quả quyết như biết rõ tất cả mọi chuyện của Kiều Nhi, làm cho Gia Duyên kinh ngạc trong lòng.

“Sao chị biết?.”

“Chị là luật sư, nên giác quan thứ sáu của chị rất nhạy bén.”

Kiều Nhi nhìn Gia Duyên cười nói.

“Em cần gì cứ nói thẳng, nếu giúp được chị sẽ giúp cho em.”

Hàn Mạc nhìn Gia Duyên nói, tính tình cô là như vậy rất thẳng thắn không thích vòng vo.

Nghe Hàn Mạc nói vậy Gia Duyên mới từ từ kể lại toàn bộ sự việc giữa cô và Trần Hạo cho Hàn Mạc và Kiều Nhi nghe.

Nghe xong câu chuyện của Gia Duyên và Trần Hạo, Kiều Nhi vui vẻ trong lòng nụ cười trên khuôn mặt của cô cũng rạng rỡ hơn.

“Cuối cùng Hạo cũng có ngày hôm nay, vì phụ nữ mà phiền muộn.”

Còn Hàn Mạc thì trầm mặt suy nghĩ một chút, tay cô cầm cái muỗng cafe không ngưng quậy quậy chất lỏng trong ly, một lát sau cô mới chuyển tầm mắt sắc bén của mình nhìn Gia Duyên nói.

“Em khẳng định người em yêu là Trần Hạo?.”

Giọng nói nghiêm trang của Hàn Mạc làm Kiều Nhi khó hiểu trong lòng, tại sao Hàn Mạc lại có phản ứng này.

Gia Duyên biết Hàn Mạc đang nghĩ gì, cô dùng ánh mắt kiên định nhìn Hàn Mạc nói rõ ràng.

“Phải!

Trần Hạo là người đàn ông đầu tiên đã khiến trái tim của em rung động.”

Gia Duyên gạt đầu ánh mắt kiên định nhìn Hàn Mạc nói trong sự cương quyết.

“Được, nếu em đã quyết định như vậy, chị sẽ giúp em.”

Hàn Mạc biết dù thường ngày Trần Hạo luôn tỏ ra thái độ thờ ơ lãnh đạm không quan tâm đến điều gì, nhưng một khi anh yêu ai thì tình yêu anh dành cho người đó còn mãnh liệt hơn, nồng nàn hơn và sâu

đậm hơn cả

Mạnh Hùng, Nam Liệt và cả Lôi Lạc Thiên.

Cuối cùng Gia Duyên nói ra kế hoạch của mình cho Hàn Mạc và Kiều Nhi nghe.

Hàn Mạc sẽ phải thuộc hạ của mình giả vờ bắt cóc Gia Duyên, để xem Trần Hạo có vì cô mà lo lắng hay không.

Gia Duyên muốn dùng cách này để ép Trần Hạo phải đối mặt với tình cảm của chính mình.

Dù Trần Hạo có yêu cô hay không, cô cũng muốn biết được câu trả lời.

Sau khi từ quán cafe trở về biệt thự Mạnh Viên, Kiều Nhi thất thần ngồi cả buổi trên chiếc ghế xích đu ngoài vườn hoa suy nghĩ.

Mạnh Hùng vừa bước vào cửa chính của biệt thự, anh nhìn chung quanh một vòng không thấy Kiều Nhi đâu.

Trong lòng Mạnh Hùng hơi lo lắng, mỗi ngày vào lúc anh trở về cô sẽ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách để chờ anh.

Mạnh Hùng cau mày lo âu nhìn thấy quản gia Nghiêm nói.

“Bác Nghiêm, phu nhân đâu?”

“Dạ thiếu gia, từ lúc phu nhân ở bên ngoài trở về, phu nhân đã ở bên ngoài vườn hoa cả buổi chiều.”

Nghe quản gia Nghiêm nói vậy trong lòng Mạnh Hùng hơi lo lắng,

anh không biết vừa rồi cô đã đi đâu, và đã gặp mặt những ai, tại sao khi trở về lại có hành vi lạ thường như vậy.

Mạnh Hùng sai bước đi ra ngoài vườn hoa, đập vào mắt của anh là thân hình mỏng manh của Kiều Nhi đang ngồi thẩn thờ trên ghế xích đu.

Mạnh Hùng sốt ruột đi tới khom người ôm Kiều Nhi từ phía sau vào lòng của mình, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn trịa của cô.

“Em đang suy nghĩ gì mà lại thất thần đến như vậy?.”

Vừa nói anh vừa đặt một nụ hôn mặn nồng lên đỉnh đầu của cô, mùi hương tỏa ra từ mái tóc của cô làm anh bất giác nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu.

“Em đang nghĩ về Hạo.”

“Em vì người đàn ông khác, mà không quan tâm đến anh?.”

Giọng nói trầm trầm của anh làm Kiều Nhi cảm giác ngọt đến tận đáy lòng của mình.

Anh cố tình nói như vậy để chọc cho cô vui.

Chương 44: Sự đổ kỵ của Lý Kỳ

Kiều Nhi chậm rãi đứng lên, bàn tay mềm mại của cô nắm lấy bàn tay ấm áp của Mạnh Hùng kéo anh về phía trước, để thân thể cường tráng của anh ngồi vào ghế xích đu.

Kiều Nhi tao nhã đặt bờ mông tròn trịa của mình lên cặp đùi rắn chắc của anh, hai tay cô thoải mái choàng qua cổ của Mạnh Hùng.

“Hùng, em nghe Gia Duyên kể về chuyện tình của Hạo và Sở Hương.

Em không biết Hạo đã từng có một đoạn tình yêu sâu sắc đến như vậy.”

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng lại mang theo chút thương cảm của Kiều Nhi, làm Mạnh Hùng cảm giác nao nao trong lòng.

Mạnh Hùng dịu dàng vươn tay vuốt ve mái tóc dài óng mượt của cô, môi anh nhếch lên thành một nụ cười hấp dẫn.

“Đó là vết thương lớn nhất trong đời của Hạo, nên bọn anh không bao giờ nhắc đến Sở Hương trước mặt của cậu ấy.”

“Tại sao hai người lại chia tay?”

Kiều Nhi nhìn Mạnh Hùng nói với giọng hiếu kỳ.

Khi Gia Duyên kể lại chuyện của Trần Hạo và Sở Hương, Gia Duyên

cũng không biết vì sao hai người lại chia tay.

“Sau khi tốt nghiệp Hạo không muốn phải nhờ vả gia đình, nên cậu ấy đã dùng bàn tay trắng để dựng lên sự nghiệp.

Sở Hương không biết thân phận thật sự của cậu ấy, nên đã phản bội Hạo đi theo ông chủ của cô ta.

Anh nghe nói Hạo đã chính mắt nhìn thấy hai người đan díu với nhau.”

Kiều Nhi cảm giác thất kinh trong lòng, cô không ngờ Sở Hương là loại phụ nữ ham mộ hư vinh.

Kiều Nhi ngồi thẳng người dậy, ánh mắt đượm buồn của cô nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy của Mạnh Hùng nói với giọng nghi ngờ.

“Anh nói Hạo, tận mắt nhìn thấy hai người lên giường?.”

Kiều Nhi không tin hỏi Mạnh Hùng lại.

Mạnh Hùng không trả lời anh chỉ nhẹ nhàng gật đầu, tay anh bất giác ôm chặt Kiều Nhi vào lòng của mình hơn.

Chính mắt nhìn thấy người phụ nữ của mình cùng người đàn ông khác lên giường, không một người đàn ông nào có thể chịu nổi sự đã kích đó.

Nghe Mạnh Hùng nói vậy trong lòng Kiều Nhi càng cảm thông cho Trần Hạo hơn.

Hèn gì trước mặt của người khác Trần Hạo lại luôn tỏ ra bộ mặt kiên cường phóng khoáng, để che đi nội tâm yếu ớt đã từng bị người

mình yêu làm tổn thương nặng.

Kiều Nhi nép khuôn mặt xinh đẹp của mình sát vào lồng ngực rắn chắc của anh, nói với giọng nhỏ nhẹ.

“Sau ngày mai, Hạo sẽ hiểu được trái tim của mình.”

Mạnh Hùng không hiểu hàm ý trong lời nói của Kiều Nhi, anh cúi đầu xuống định hỏi cô.

Đôi môi cương nghị của Mạnh Hùng bất giác cong lên thành một nụ cười hạnh phúc, khi anh nhìn thấy Kiều Nhi đã thanh thản thoải mái ngủ thiếp đi trong lòng anh.

Anh yêu thương đặt lên môi của cô một nụ hôn ngọt ngào, Mạnh Hùng cẩn thận đứng lên bế Kiều Nhi đi thẳng lên phòng ngủ của hai người. Trong một căn phòng xa hoa lộng lẫy tại khu chung cư đắt tiền ngay chính giữa trung tâm thành phố S, Lý Kỳ ngồi trên ghế sofa nhìn ra cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh màn đêm trắng lộng lẫy của nơi mà tất cả mọi người dùng hết khả năng của mình, để chen chân bước vào cái thế giới được gọi là thượng lưu.

Hôm nay thời tiết bên ngoài thật tốt những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời rơi thẳng xuống tàn cây thông ngoài ven đường nhìn vào thật êm đềm bình lặng.

Nhưng trong lòng của Lý Kỳ lại âm ảm u ám vô cùng, từ lúc Gia Duyên xuất hiện, mọi việc liên quan đến cô đều không được suôn sẻ.

Ngắm nghĩ một lúc Lý Kỳ cầm lấy điện thoại di động trên bàn lên bấm một dãy số.

“Reng.....reng.....reng....”

“Hello.”

Giọng nói trong trẻo của người phụ nữ vang lên trong điện thoại.

“Là tôi, tôi đã suy nghĩ kỹ muốn làm theo kế hoạch của cô, bắt cóc Gia Duyên cho người làm nhục rồi chụp hình khỏa thân của cô ta tung lên mạng.

Nhưng lần này tôi muốn cô phải tìm một đám người chuyên nghiệp hơn lần trước, dù có tốn bao nhiêu tiền cũng không sao.

Tôi muốn Gia Duyên phải thân bại danh liệt, không thể xuất hiện trong làng giải trí nữa.”

Giọng nói độc ác của Lý Kỳ làm cho đối phương kinh ngạc trong lòng.

Những việc hại người lợi mình Lý Kỳ đã từng làm qua với rất nhiều người phụ nữ bên cạnh của Trần Hạo, nhưng chưa lần nào Lý Kỳ lại dùng thủ đoạn độc ác đến như vậy.

“Được, chuyện này cứ giao cho tôi.”

Nói xong đối phương lập tức cúp máy, Lý Kỳ ngã người về phía sau ghế sofa.

Cô thoải mái cầm ly rượu đỏ trên bàn lên, tay làm động tác lắc lắc.

Ánh mắt nham hiểm của Lý Kỳ nhìn chăm chăm vào chất lỏng đang xoay tròn trong ly.

Môi cô bất giác cong lên thành một nụ cười gian trá.

“Gia Duyên, cô hãy từ từ thưởng thức món quà của tôi tặng cho cô.”

Lý Kỳ nâng ly rượu của mình lên làm động tác cụng ly, rồi đưa ly rượu đến đôi môi khiêu gợi của mình, cô nâng khuôn mặt kiêu căng của mình lên uống một hơi cạn sạch.

Uống xong Lý Kỳ hung hăng ném mạnh ly rượu thủy tinh trên tay của mình vào bức tường màu trắng phía trước.

Lý Kỳ đã bị sự đố kỵ cùng với thù hận làm mờ đi lý trí, che khuất đi sự sáng suốt của cô.

Gia Duyên đã nói kế hoạch của mình cho Châu Ân nghe, cô bảo Châu Ân không cần lắng cho cô vì thuộc hạ của Hàn Mạc sẽ tuyệt đối không làm tổn thương đến cô.

Ngày hôm sau Châu Ân lái xe đưa Gia Duyên đến công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, Gia Duyên vừa bước chân ra khỏi cửa chiếc xe BMW X7 của mình, đột nhiên một đám người hung hăng xông tới, họ ăn mặc theo lối bụi đời trên người họ được che khuất bởi những hình xăm ghê tởm.

Trong lòng Gia Duyên hiện lên tia nghi ngờ cùng với sự bất an, người của Hàn Mạc tuyệt đối không ăn mặc kiểu này, chẳng lẽ Hàn Mạc sợ Trần Hạo biết việc này do cô sắp xếp nên mới cố tình cho thuộc hạ của mình ăn mặc như vậy.

Trong lúc này chiếc xe cadillac màu đen của Trần Hạo do Tạ Chánh lái hiện ngang queo vào trong bãi đậu xe.

Tạ Chánh nhìn thấy một đám người hùng hổ đang ầu đả phía trước, ánh mắt của Tạ Chánh đột nhiên sáng bừng khi anh nhìn thấy người

bị tập kích chính là Gia Duyên và Châu Ân.

Nhìn thấy cảnh trước mắt trong lòng Tạ Chánh quỳnh lên, chân anh liền nhấn mạnh xuống thắng xe phóng như bay về phía trước.

“Trần Thiếu, Gia Duyên tiểu thư đang gặp nguy hiểm.”

Trần Hạo đang ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế ánh mắt thâm thúy của anh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khi nghe Tạ Chánh nói vậy Trần Hạo hốt hoảng trong lòng anh ngồi bật dậy cặp mắt chứa đựng sát khí nhìn thẳng về phía trước nơi Gia Duyên và Châu Ân đang dằng co với một đám người đàn ông.

Chương 45: Bắt cóc

Gia Duyên bị hành động của bọn họ làm cho hốt hoảng trong lòng, cô biết ngay họ không phải là thuộc hạ của Hàn Mạc.

Gia Duyên dùng sức phản kháng âm ỉ, tay cô không ngừng tung ra những cú đấm loạn xạ, chân đạp tứ tung.

Con người đen nhánh của Trần Hạo hiện lên ngọn lửa căm phẫn, khi anh

nhìn thấy một người đàn ông tay cầm một cái khăn màu trắng, hấn thô bạo xông tới một tay cầm khăn chụp vào miệng và mũi của Gia Duyên, tay còn lại hấn choàng qua eo mảnh mai của cô giữ chặt Gia Duyên lại không cho cô dùng sức để đẩy dụa.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi thuốc mê đã thấm vào cơ thể của Gia Duyên, tay chân đang vùng vẫy quyết liệt của cô đột nhiên không còn sức lực buông lỏng xuống.

Ý thức của Gia Duyên đột nhiên trở nên mơ hồ, cảnh tượng trước mắt của cô đã không còn rõ rệt nữa, dù Gia Duyên cố gắng hết sức của mình để giữ cho đầu óc của cô tỉnh táo, nhưng họ đã dùng thuốc mê với liều lượng rất cao nên Gia Duyên đã lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Châu Ân nhận thức được chuyện này có gì đó không đúng.

Nếu là thuộc hạ của Hàn Mạc họ sẽ không dùng đến thuốc mê và sẽ không ra tay thô bạo với Gia Duyên như vậy.

Trong lòng của Châu Ân hiện lên cảm giác bất an, cô lập tức ra quyền đánh trả lại bọn họ.

Chỉ trong tích tắc một mình cô đã giải quyết xong năm người đàn ông với thân hình vạm vỡ.

Châu Ân rút từ bên hông của cô ra hai cây kim châm tẩm một loại kịch độc, cô nhắm vào hai người đàn ông đang khiêng hai chân của Gia Duyên lên định quăng cô vào trong xe.

Châu Ân ra tay vừa nhanh vừa chính xác làm hai tên đàn ông đó không kịp trở tay, bị kim châm ghim thẳng vào mi tâm chết ngay lập tức.

Hai người đàn ông ngồi trên xe nhìn thấy Châu Ân ra tay độc ác và tàn nhẫn không lưu tình, họ cảm giác thất kinh trong lòng.

Hai người kinh hãi tay chân luống cuống lập tức kéo Gia Duyên vào trong xe của mình.

“Mau! lái xe đi.”

Vừa kéo được thân thể của Gia Duyên vào trong xe, người đàn ông với tâm trạng kinh hoàng quát lên với đồng bọn của mình.

Họ chỉ nhận tiền làm việc cho người ta, nhưng họ không ngờ có thể vì vậy mà bỏ cả mạng sống của mình.

Châu Ân vội vã phóng tới muốn cứu Gia Duyên, nhưng lúc này Gia Duyên đã bị họ lôi lên xe phóng đi thật nhanh.

“Tiểu thư.....”

Châu Ân hoảng hốt kêu lên.

“Kéttttttt.....”

Tiếng thắng xe vang vọng cả bãi đậu xe, xe còn chưa dừng bánh hẳn Trần Hạo đã phóng như bay ra khỏi chiếc xe của mình.

Anh gấp gáp xông tới muốn dùng thân của mình chặn lại chiếc xe van của bọn bắt cóc, đang xăm xăm lao thẳng về hướng cửa ra vào của bãi đậu xe.

Tạ Chánh nhìn thấy Trần Hạo không sợ nguy hiểm xông thẳng ra trước mặt của chiếc xe, lúc này không có ý định vì anh ngăn cản mà giảm tốc độ, Tạ Chánh hoảng sợ dùng tay kéo Trần Hạo sang một bên.

“Trần Thiếu, cẩn thận.”

Trần Hạo bị Tạ Chánh kéo sang một bên, vì vậy mà chiếc xe van của bọn bắt cóc đã thành công tẩu thoát.

Trong lòng Trần Hạo thấp thỏm không yên, anh cau mày giận dữ nhìn Tạ Chánh bằng ánh mắt muốn giết người.

Tạ Chánh hoảng hốt trong lòng, anh chưa từng thấy qua Trần Hạo tức giận đến như vậy.

Tạ Chánh vội vàng buông cánh tay mạnh mẽ của Trần Hạo ra.

Trần Hạo nộ khí xông thiên, anh sai bước thật nhanh đến trước mặt mấy tên bắt cóc đã bị Châu Ân đánh thê thảm nằm dưới mặt đất.

“Nói.....”

Nói mau các người bắt Gia Duyên đi đâu?...”

Trần Hạo hét lên trong cơn phẫn nộ, anh vừa nói vừa dùng chân không ngừng tung ra những cú đá thô bạo vào người của bọn họ.

Châu Ân và Tạ Chánh đứng bên cạnh trong lòng thật kinh ngạc về hành động tàn bạo này của anh.

Trần Hạo là một người lịch sự và tao nhã, anh không bao giờ có những cử chỉ thô lỗ bất nhã này.

Tên bắt cóc đau đớn nằm dưới mặt đất, hẳn bị Trần Hạo đá đến chỉ còn lại nửa cái mạng, miệng trào ra một ngụm máu đỏ tươi.

Lúc này 4 chiếc xe Jeep màu đen thật hùng hổ tiến vào trong bãi đậu xe, Lãnh Tuấn oai phong cùng đám thuộc hạ bước xuống xe đi tới hướng của Trần Hạo, Châu Ân và Tạ Chánh đang đứng.

Nhìn thấy cảnh tượng Trần Hạo đang hung hăng đánh người trước mắt của mình, Lãnh Tuấn biết ngay có chuyện không hay đã xảy ra.

Anh bước nhanh tới hai tay vịn vào hai vai mạnh mẽ của Trần Hạo chặn anh lại, nhìn thấy bọn bắt cóc đang thoi thóp nằm dưới mặt đất, Lãnh Tuấn lập tức nhìn sang Châu Ân bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Rõ ràng Hàn gia đã phái hẳn đến để bày ra một vụ bắt cóc hoành tráng để hù dọa Trần Hạo.

“Vừa rồi tôi còn tưởng.....”

Châu Ân cúi đầu nói đến đây ánh mắt lo lắng của cô liền nhìn sang Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn thấy Châu Ân ấp a ấp úng, trong lòng càng thêm tức giận anh cau mày khó chịu.

Cơn phẫn nộ trong lòng Trần Hạo đã dâng lên đến đỉnh đầu, anh thô bạo dùng bàn tay to lớn của mình, chụp lấy cánh tay của Châu Ân kéo cô sát vào người của mình nói với giọng đầy nguy hiểm.

“Chuyện gì?”

Nói mau.”

Trần Hạo dùng hết sức làm Châu Ân đau đớn nhúu mày, nhưng nỗi đau này có là gì đối với một sát thủ đã từng trải qua hàng loạt đợt huấn luyện chết đi sống lại.

Châu Ân không hề kêu đau, cô nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt tự trách, khi cô không làm tròn trách nhiệm của mình.

“Thật ra thì tiểu thư và Hàn gia đã lên kế hoạch.

Hàn gia sẽ cho thuộc hạ của mình bắt cóc tiểu thư để xem Trần Tổng có lo lắng cho tiểu thư hay không.”

Châu Ân không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đang phát ra lửa giận của Trần Hạo nói với giọng có lỗi.

Trần Hạo nghe Châu Ân nói vậy trong ánh mắt của anh chợt hiện lên tia vui mừng, nhưng đột nhiên lại được thay thế bởi ánh mắt phẫn nộ chứa đựng sự nguy hiểm.

“Đi!

Đi gặp Hàn Mạc.”

Trần Hạo gằn giọng nói trong cơn giận dữ, anh bực bội sai bước đi đến chiếc xe Jeep của Lãnh Dương.

Anh hiện ngang ngồi vào trong xe, cùng Lãnh Dương, Tạ Chánh và Châu Ân phóng đi thật nhanh như một cơn lốc đến thẳng bar Night Angel để gặp mặt của Hàn Mạc.

Chương 46: Trần Hạo bối rối

Chiếc xe Jeep của Lãnh Dương vừa dừng lại trước cửa bar Night Angel, Trần Hạo đã thô bạo mở toang cánh cửa xe ra, anh nóng giận hiên ngang bước xuống xe.

Trần Hạo không quan tâm đến ánh mắt tò mò hiếu kỳ của những người đứng chung quanh đang nhìn chăm chăm vào anh.

Trần Hạo với nét mặt ma quỷ ánh mắt chứa đựng sự chết chóc đi xăm xăm thẳng vào trong phòng VIP.

Đi ngang qua cửa chính một tên nhân viên xét thẻ hội viên đang cẩn thận thi hành nhiệm vụ của mình, hẳn không biết sống chết muốn bước tới kiểm tra thẻ hội viên của anh.

Ánh mắt hung dữ của Trần Hạo vẫn nhìn thẳng về phía trước, anh không có ý định dừng bước chân của mình lại vì bất cứ một ai.

Trần Hạo cau mày tức giận anh vươn tay đẩy tên nhân viên phục vụ đang cố tình ngăn cản anh, bay thẳng vào bức tường phía sau.

Tạ Chánh, Châu Ân và Lãnh Dương đang vội vã bước theo sau anh, họ bất giác dừng bước chân của mình lại, khi nhìn thấy hành động tàn bạo này của Trần Hạo.

Lãnh Dương vươn tay ra hiệu cho thuộc hạ của mình đưa tên nhân viên phục vụ vào bên trong, để tránh cho Trần Hạo dùng hắn làm bia để trút cơn giận trong lòng mình, lúc này đã không còn cách để anh kiềm chế được nữa.

Tạ Chánh đã đi theo Trần Hạo nhiều năm cũng đã từng nhìn thấy Trần Hạo nóng giận, nhưng chưa lần nào Trần Hạo lại mất kiểm soát đến như bây giờ, anh tin chắc nếu có người cố tình làm phiền đến Trần Hạo chắc có lẽ Trần Hạo sẽ thật sự ra tay giết chết người đó.

Trần Hạo không vì hành động ngang tàng của mình mà dừng chân lại, anh vẫn tiếp tục hùng hổ tiến về phía trước.

Trong lòng Trần Hạo đang bối rối hoang mang, ngoài Gia Duyên ra không một ai có thể làm vơi đi nộ khí trong lòng anh.

Trần Hạo với tâm trạng rối bời, anh lỏ mãng dùng tay xô mạnh cánh cửa phòng VIP mở toang ra.

“Bang.....”

Cánh cửa đụng vào bức tường phía sau, phát ra âm thanh chói tai làm cho Mạnh Hùng, Kiều Nhi, Lôi Lạc Thiên, Trình Lam, Nam Liệt và Hàn Mạc đều kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về hướng cửa.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn vào Trần Hạo lúc này với bộ mặt điên tiết lên, khi anh nhìn thấy Hàn Mạc vẫn ung dung ngồi bên cạnh của Nam Liệt.

Kiều Nhi nhìn thấy khuôn mặt tối sầm nét mặt giận dữ của Trần Hạo, cô nghĩ rằng kế hoạch của bọn họ đã thành công làm cho Trần Hạo lo lắng đứng ngồi không yên.

Trần Hạo nộ khí xông thiên bước tới ngồi phệt xuống ghế sofa bên cạnh của Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng không biết vì sao Trần Hạo lại nóng giận đến như vậy,

anh phong độ cầm lên hộp cigar cuba trước mặt của mình đưa cho Trần Hạo.

Lúc này Hàn Mạc, Trình Lam và Kiều Nhi đang ngồi thoải mái bên cạnh người đàn ông của mình.

Ánh mắt sắc bén của ba cô nhìn vào Châu Ân, Tạ Chánh và Lãnh Dương với sắc mặt ủ rũ đầy lo lắng gấp gáp bước vào.

Nhìn thấy sắc mặt của Châu Ân trong lòng Kiều Nhi hiện lên tia nghi ngờ, cô lập tức dùng ánh mắt khó hiểu nhìn thẳng vào Hàn Mạc, lúc này trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hàn Mạc hiện lên sát khí đằng đằng.

Tuy Hàn Mạc cũng nhận thức được có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nhưng với tính tình trầm tĩnh của cô, Hàn Mạc không hề tỏ ra nôn nóng.”Chuyện gì?.”

Giọng nói lạnh lùng, nét mặt nguy hiểm cùng với ánh mắt sắc bén của Hàn Mạc nhìn Lãnh Dương, làm cho một người chưa từng tiếp xúc với cô như Tạ Chánh lạnh cả sống lưng.

Trần Hạo không đợi Lãnh Dương trả lời, anh nóng nảy cầm hộp cigar quăng mạnh xuống cái bàn trước mặt của mình.

“Bụp.....”

“Chuyện gì?”

Cô còn hỏi là chuyện gì?

Gia Duyên không hiểu chuyện thì không nói gì, tại sao cô và Kiều Nhi cũng hòa theo cô ấy bày ra những trò trẻ con này.”

Trần Hạo càng nghĩ đến Gia Duyên trong lòng anh càng lo lắng, anh nhìn Hàn Mạc và Kiều Nhi bằng ánh mắt muốn giết người.

“Hàn gia, khi thuộc hạ đến nơi thì Gia Duyên tiểu thư đã bị một đám người không rõ lai lịch bắt đi.”

Lãnh Dương nhìn Hàn Mạc cung kính nói.

“Sao cô không bảo vệ tốt chủ nhân của mình.”

Trình Lam đang ngồi trên đùi của Lôi Lạc Thiên, nghe Lãnh Dương nói vậy cô liền ngồi thẳng người dậy nhìn Châu Ân nói với giọng khó tin.

Với năng lực của Châu Ân cô không tin còn có ai có thể ở trước mặt của

Châu Ân mà ra tay bắt người.

“Tiểu thư nói bọn họ là người của Hàn gia, sẽ không làm hại đến chi ấy nên bảo tôi cứ giả vờ bị đánh bại để họ bắt đi.”

Nói đến đây Châu Ân dừng lại một chút, cô cúi đầu ánh mắt lo âu nhìn thẳng xuống sàn nhà gạch men italy bóng loáng.

Ngập ngừng một chút cô mới nói tiếp.

“Nhưng đánh nhau một lúc em cảm giác có chuyện không hay, linh tính của em nói cho em biết họ không phải là người của Hàn gia, nhưng lúc đó đã quá muộn.”

Châu Ân hổ thẹn nói với giọng đầy lo lắng, nếu Gia Duyên xảy ra

chuyện không may.

Cô không biết phải phục mệnh với chủ nhân như thế nào.

“Lãnh Dương, cho người điều tra bọn họ chưa?”

Mạnh Hùng nhìn Lãnh Dương lo lắng nói, chuyện này không đơn giản.

Anh không biết đám người đó nhắm vào Gia Duyên hay là Tần gia.

Nếu là Tần gia thì cô sẽ không gặp nguy hiểm, vì họ sẽ dùng cô làm con tin để uy hiếp Tần Gia Uy.

Còn nếu bọn họ là nhắm vào Gia Duyên thì anh chỉ sợ, thời gian càng kéo dài thì tính mạng của Gia Duyên càng thêm nguy hiểm.

“Mạnh Tổng, thuộc hạ đã cho Lãnh Tuấn điều tra bọn họ.

Lãnh Tuấn đã xem lại camera theo dõi dưới bãi đậu xe, đã phát hiện ra một chút manh mối.”

Lãnh Dương cung kính báo cáo lại những gì mình biết được.

Trần Hạo nghe Lãnh Dương nói vậy nổi lo lắng trong lòng của anh không hề giảm bớt, mà còn ngược lại càng kiến trái tim của anh thấp thỏm lo âu.

Ngày nào còn chưa tìm được Gia Duyên thì trong lòng của anh không thể nào yên được, anh không biết bọn họ sẽ dùng thủ đoạn ghê tởm gì để đối phó với cô.

Càng nghĩ Trần Hạo càng thêm tức giận, anh vươn tay tới cầm lấy ly

rượu đỏ trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, tay anh không tự chủ ném thẳng ly rượu thủy tinh vào bức tường trước mặt của mình.

“Tôi mà biết được ai đã làm ra chuyện này, đừng trách Trần Hạo tôi độc ác.”

Trần Hạo chau mày nghiêng răng kèn kẹt nói với giọng đầy nguy hiểm, ánh mắt độc ác của anh nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ thủy tinh nằm tứ tung dưới mặt đất.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc với hành động này của anh, lần đầu tiên Trình Lam, Kiều Nhi và Hàn Mạc nhìn thấy được nét mặt độc ác vô tình này của Trần Hạo.

Trong lòng Kiều Nhi hiện lên nỗi vui mừng, cuối cùng Trần Hạo cũng đã nhận thức được rằng Gia Duyên ở trong lòng anh là quan trọng nhất, nhưng đồng thời cô cũng rất lo lắng cho sự an toàn của Gia Duyên.

“Châu Ân, cô đã gắn thiết bị theo dõi trên người của Gia Duyên.”

Trình Lam nhìn Châu Ân nói trong sự quả quyết, cô biết lối hành sự của một sát thủ chuyên nghiệp, Châu Ân nhất định đã gắn thiết bị theo dõi trên người của Gia Duyên để đề phòng sự bất trắc.

“Đúng!

Trên cây bút Montblanc của tiểu thư có gắn thiết bị theo dõi.”

Châu Ân vui mừng nói, vì quá lo lắng nên cô đã quên mất bên cạnh của Gia Duyên được chủ nhân gắn thiết bị theo dõi GPS toàn cầu.

Chương 47: Nhà hoang

Trình Lam nghe Châu Ân nói vậy liền lên tiếng.

"Phi Dạ, lấy laptop ra đây."

"Dạ."

Phi Dạ cúi đầu cung kính nói, rồi xoay người lại vội vã đi ra ngoài, vài phút sau anh quay trở lại trên tay cầm một cái Mac Air màu bạc, Phi Dạ cung kính đặt máy laptop lên trên bàn trước mặt của Trình Lam.

Trình Lam không nói gì cô dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào ánh mắt lo lắng của Châu Ân, Châu Ân liền hiểu ý.

Cô lập tức bước tới mở máy laptop lên.

Châu Ân thành thạo truy cập vào trang mạng, cô lưu loạt nhập vào IP address của thiết bị theo dõi được lắp ráp trên cây bút Montblanc của Gia Duyên.

Đột nhiên màn hình chuyển vào một trang mới, bản đồ của Thành Phố S hiện lên trước mắt của tất cả mọi người.

Một dấu chấm màu đỏ đang nhấp nháy di chuyển không ngừng trên bản đồ.

"Có thể nghe được âm thanh bên đó không?"

Kiều Nhi lo lắng hỏi, nếu nghe được đối thoại của bọn họ, thì sẽ biết

chính xác bọn họ đã bắt Gia Duyên đi đâu.

"Không được."

Châu Ân lắc đầu nói với giọng bất lực.

"Thiết bị theo dõi này là thiết bị theo dõi GPS spy pen tối tân nhất, có thể giám sát hành động và lời nói của đối phương."

Trình Lam nhìn Châu Ân thành thuật nói, không có công nghệ tối tân nào có thể làm khó được Trình Lam.

Trương trình theo dõi định vị toàn cầu này là loại tối tân nhất vừa mới được gián điệp quốc gia Mỹ nghiên cứu ra vào năm rồi.

"Phải! thiết bị theo dõi này có khả năng làm như vậy, nhưng tôi không được phép nghe chuyện riêng tư của tiểu thư."

Khi Tần Gia Uy đưa cho cô mật khẩu của trương trình, quyền nghe lén đã bị anh ngăn cấm.

Châu Ân chỉ có thể định vị Gia Duyên đang ở đâu, còn chuyện đời tư của cô thì Châu Ân không có quyền được biết đến.

Tần Gia Uy là một người suy nghĩ rất thận trọng, anh muốn bảo vệ cho Gia Duyên nhưng đồng thời cũng muốn cho cô quyền tư ẩn tuyệt đối.

Anh yêu thương nhất là đưa em gái này, dù Gia Duyên có muốn bất cứ điều gì anh cũng sẽ tìm mọi cách để làm cho cô vui.

Nghe Châu Ân nói vậy Trình Lam liền hiểu ý, cô không nói gì tao nhả từ trên đùi của Lôi Lạc Thiên đứng lên cầm lấy máy laptop trên bàn,

rồi quay trở lại ngồi lên cặp đùi rắn chắc của Lôi Lạc Thiên.

Trình Lam đặt máy laptop trên đùi của mình, cô thành thạo múa máy bàn tay mềm mại của mình trên bàn phím.

"Xong xuôi."

Trình Lam dùng ngón trỏ của mình ấn mạnh vào nút enter trên bàn phím nói.

Sau khi Trình Lam thành công phá vỡ bức tường mật mã của chương trình, cô hài lòng nhếch môi cười đắc ý đặt máy laptop xuống lại trên bàn trước mặt của mình.

Lôi Lạc Thiên một tay chòang qua eo của Trình Lam, anh yêu thương đặt trên má của Trình Lam một nụ hôn ngọt ngào, tay còn lại anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài màu hạt dẻ của cô.

"Lam Lam giỏi lắm."

Trình Lam không nói gì chỉ nhìn vào ánh mắt thâm tình của Lôi Lạc Thiên cười dịu dàng.

Trong lúc này chiếc xe van của bọn bắt cóc vừa dừng lại trước cửa một căn nhà hoang trên đỉnh núi, Gia Duyên bị một đám người đàn ông lỗ mãng kéo xuống xe lôi vào trong, hai chân cô cọ lên những viên đá nhỏ trên mặt đất tạo ra những vết xước thật sâu không ngừng rỉ máu, làm Gia Duyên đau đớn tinh thần cũng vì vậy mà tỉnh táo hẳn lên.

Họ thô bạo quăng thân thể mảnh mai không còn sức lực của cô, xuống mặt đất bẩn thỉu đầy rác rưởi trong nhà.

Lúc này đầu của Gia Duyên còn hơi chóiang váng mê mang vì bị ảnh hưởng của thuốc mê, tay chân cô mềm nhũn không còn sức.

Gia Duyên dùng bàn tay phải néo thật mạnh vào cánh tay trái của mình, để lại vết thâm tím nhìn vào thật đáng sợ.

Cô muốn dùng cách này để nỗi đau từ cánh tay có thể làm cô tĩnh táo, tập trung tinh thần quan sát tình hình chung quanh.

Cho dù Gia Duyên đang nằm trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nhưng cô không hề tỏ ra sợ hãi, điều duy nhất hiện lên trong đầu của cô lúc này chính là.

"Phải tìm cách rời khỏi nơi đây."

Gia Duyên cố gắng mở to cặp mắt của mình ra nhìn chung quanh, cho dù cảnh tượng trước mắt của cô rất mơ hồ nhưng Gia Duyên không hề bỏ cuộc.

Cô gắng sức lắng nghe đối thoại của hai tên bắt cóc đang canh chừng cô.

"Con nhỏ này thật xin đẹp, một chút nữa tao sẽ lên trước."

"Sao cũng được, đại ca nói có người trả một khoản lớn tiền, để chúng ta hiếp trước rồi chụp hình khỏa thân của cô ta."

Trong căn phòng VIP không khí thật ngọt ngào, tất cả mọi người đều trầm mặt trong lòng lo lắng, nhất là Trần Hạo.

Tay anh run run cầm điếu cigar hít vào một hơi thật sâu ánh mắt thâm thúy nhắm nghiền lại, anh phiến não ngã đầu về phía sau tựa lên thành ghế sofa phun ra làn khói đen mờ mịt.

Nghe được đối thoại của hai tên bắt cóc nói với nhau, cặp mắt đang khép chặt lại của Trần Hạo đột nhiên mở ra thật to.

Sát khí tỏa ra từ ánh mắt của anh làm Kiều Nhi hốt hoảng trong lòng.

"Nếu Gia Duyên tai qua nạn khỏi thì không sao, còn nếu Gia Duyên mà gặp chuyện không may thì cô tin chắc Trần Hạo sẽ hận cô suốt cả đời."

Kiều Nhi nhìn Mạnh Hùng bằng ánh mắt u sầu, cô không ngờ chuyện lại phát sinh ra nong nổi này.

Mạnh Hùng đau lòng khi nhìn thấy nét mặt lo lắng của Kiều Nhi, tay anh bất giác ôm chặt Kiều Nhi sát vào lòng của mình nói.

"Em đừng lo, Gia Duyên sẽ không sao đâu."

Mạnh Hùng yêu thương nói ra lời trấn an cô, anh không muốn Kiều Nhi phải đau lòng, sẽ ảnh hưởng không tốt đến bảo bối trong bụng của cô.

Tại căn nhà hoang lúc này có một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, trên người hắn được che khuất bởi những hình xăm hung tợn hung hăng bước vào.

"Đại Ca."

Nhìn thấy hắn hai tên canh chừng Gia Duyên liền cung kính khom người khép nép nói.

"Không được làm hại đến cô ta, phải chờ đối phương nhận hàng trước đã."

Nói xong hắn lấy trong túi quần jean của mình ra một cái điện thoại di động bấm một dãy số.

"Hello."

Giọng nói của Lý Kỳ vang lên trong điện thoại.

"Người đã bắt được, cô hãy tới đây nhận hàng."

"Tốt!"

Tôi tới ngay."

Cúp điện thoại tên đại ca cầm đầu tươi cười trong sự khoái chí, vì sắp có một số tiền lớn đến tay.

Hắn nhìn đàn em của mình nói với giọng nghiêm túc.

"Canh chừng cẩn thận, cô ta trị giá 500,000 đô la."

"Không được có gì sơ sót biết chưa?."

"Dạ!"

"Đại ca yên tâm, tụi em sẽ canh chừng nghiêm ngặt kể cả một con ruồi cũng không thể lọt vào."

Một tên đàn em của hắn trưng ra bộ mặt nịnh bợ nói.

Chương 48: Tìm kiếm

Sau khi Gia Duyên nghe được tiếng bước chân của tên gọi là đại ca đi càng lúc càng xa.

Cô cau mày nheo cặp mắt sắc sảo của mình lại, nhìn hai tên canh chừng nói với giọng đầy nguy hiểm.

“Các người đã ăn gan hùm mật gấu, mới dám đụng vào tôi.”

Gia Duyên nghe được đối thoại của bọn họ, trong lòng cô tức giận vô cùng.

Đường đường là đệ nhất thiên kim tiểu thư của Tần gia, mà chỉ đáng giá \$500,000 đô la.

Một tên bắt cóc nhìn thấy vẻ đẹp của Gia Duyên, hấn kiềm lòng không đậu, hấn bước tới dùng bàn tay dơ bẩn của mình sờ lên vai của cô miệng thì không ngừng nuốt nước bọt.

Cho dù cô đã từng trải qua rất nhiều tình huống nguy kịch tượng tợ, nhưng Gia Duyên ghét nhất là người khác đụng vào người của mình, cô quát lên trong cơn phẫn nộ.

“Tránh ra..... Không được đụng vào người của tôi.

Tránh ra.....”

Trong lời nói của Gia Duyên chỉ có sự tức giận, không hề có nỗi lo lắng hay hoảng sợ.

Gia Duyên dùng hết sức lực của mình lùi về phía sau, chân cô không ngừng đạp loạn xạ không cho hấn tiến đến gần cô.

Nghe được tiếng thét vang vọng cả bầu trời của Gia Duyên, lòng của Trần Hạo cảm giác đau như dao cắt.

Mỗi một chữ cô thốt lên như lưỡi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim chan chứa tình thương của anh.

Trần Hạo bất giác vò nát điếu cigar trong tay của mình.

Trần Hạo lo lắng muốn phát điên lên, anh đứng dậy vội vã bước ra ngoài.

“Phi Dạ, Bạch Tử Long dẫn một đám thuộc hạ đi theo Hạo ngay.”

Nam Liệt ra lệnh cho hai người, anh biết tâm trạng hiện tại của Trần Hạo nếu Trần Hạo mà đến trễ không cứu được Gia Duyên anh tin chắc Trần Hạo sẽ phát cuồng.

Trần Hạo lòng như lửa đốt, anh bực bội ngồi vào chiếc xe Ferrari màu vàng của mình, phóng đi thật nhanh như con mãnh long hùng hồn về hướng đỉnh núi.

Anh không thể ngồi yên chờ người của Hàn Mạc tìm ra nơi chính xác họ giam giữ Gia Duyên.

Dù là mò kim đáy biển anh cũng phải đi thử để tìm cô.

Trong lúc Trần Hạo đang lái xe điện thoại di động của anh vang lên.

Trần Hạo nổi nóng ấn vào nút Bluetooth trên tay lái xe.

“Hạo cậu vừa lái xe vừa nghe bên Gia Duyên.”

Mạnh Hùng chỉ nói đơn giản một câu, rồi lập tức đặt điện thoại di động của mình xuống bên cạnh máy laptop.

Tên canh chừng Gia Duyên nhìn thấy nét mặt không sợ trời không sợ đất của cô, càng gợi lên sự thèm khát tình dục trong lòng của hắn.

Hắn đã chơi chán những người phụ nữ la hét ầm ĩ, bây giờ hắn muốn ném thử loại phụ nữ cứng đầu như Gia Duyên.

Hắn nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt sàm sỡ, dùng lưỡi liếm nhẹ đôi môi ghê tởm của mình, Gia Duyên nhìn thấy bộ mặt dê xồm của hắn trong lòng cô cảm giác buồn nôn. Càng nhìn nét mặt ngoan cố của

Gia Duyên càng gợi lên hứng thú trong lòng của hắn, hắn khom người xuống dùng hết sức xé áo của Gia Duyên ra.

“Rẹttttttttt.....”

Tiếng áo của Gia Duyên bị xé toang ra làm cho Trần Hạo điên tiết lên, đầu cũng muốn nổi tung vì phẫn nộ, anh tức giận nắm mạnh bàn tay to lớn của mình lên tay lái xe.

“Các người muốn gì?”

Muốn tiền bao nhiêu tôi cũng có thể cho các người.”

Gia Duyên dùng tay cầm chặt vạt áo của mình che lại phần trước ngực.

“Hừ....”

Hiện tại điều tôi muốn nhất chính là cô.”

Vừa nói hẳn vừa bổ nhào lên người của Gia Duyên.

Cặp mắt của cô trơn trắng lên vì tức giận, Gia Duyên cắn phần cắn thật mạnh vào mội của mình, dùng nỗi đau để làm cho thần trí của mình tỉnh táo.

Mùi tanh của máu xông thẳng lên mũi của cô, Gia Duyên nhấc chân lên đá mạnh vào hạ thân của hẳn.

“Ahhhhhhhhh...”

Con đàn bà đê tiện mà dám phản kháng.”

Tên bắt cóc đau đớn kêu lên, hẳn giận dữ dùng tay tát thật mạnh lên khuôn mặt kiều diễm của cô.

“Chátttttttt.....”

Tiếng tát tay vang lên làm Trần Hạo quặn đau trong lòng, bàn tay cầm bánh lái xe chột xiết chặt lại.

Dù có đau đớn đến đâu Gia Duyên cũng không hề khuất phục, cô nhìn thẳng vào mặt của hẳn nói với giọng ương ngạnh.

“Hai người mà còn đụng vào tôi, tôi sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức, tới chừng đó hai người làm sao ăn nói với đại ca của mình.”

Trần Hạo nghe Gia Duyên nói vậy trong lòng anh thật lo lắng, anh biết với tính tình bướng bỉnh của cô, cô nói được thì sẽ làm được.

Tên bắt cóc đứng canh chừng nghe cô nói vậy trong lòng hơi hốt hoảng, nhưng tên muốn sàm sỡ Gia Duyên không hề có ý định tha cho cô.

Máu sung trong người của hắn đã dâng trào đến đỉnh đầu, hắn không quan tâm đến những lời nói của Gia Duyên.

Trong lúc hắn định tiến thêm một bước đến gần Gia Duyên, đột nhiên từ đâu có một viên đá bay thẳng xuống mặt đất trước mặt của hắn, chặn hắn lại.

Trong lòng tên bắt cóc hiện lên nỗi kinh hãi, hắn đứng im tại chỗ nhìn nhìn quanh quất khắp nơi nhưng không thấy gì khả nghi cả.

Họ lo lắng nhìn vào nét mặt bất khuất cùng với nửa bên mặt sưng phù của Gia Duyên mà không ngờ cô lại có thể chịu đựng đến như vậy.

Tên vừa rồi muốn sàm sỡ Gia Duyên nhìn thấy ánh mắt độc ác của cô nhìn mình, trong lòng hắn không biết vì sao lại hiện lên nỗi bất an.

“Đừng làm càng, chờ lệnh của đại ca.”

Tên bắt cóc đứng bên cạnh nhìn đồng bọn của mình nói.

Họ phải chờ nhận được tiền trước, đến lúc đó muốn làm gì mà chẳng được.

Trong lúc này một người áo đen đang ẩn núp trong góc khuất trên trần nhà, cô ấy không có hành động gì chỉ lặng lẽ quan sát tình hình của Gia Duyên để đảm bảo sự an toàn của cô.

Trần Hạo như điên phóng xe khắp nơi trên đỉnh núi để tìm Gia

Duyên, đột nhiên tiếng nói nghiêm nghị của Nam Liệt vang lên trong điện thoại.

“Hạo, Lãnh Tuấn đã xác thực được vị trí của Gia Duyên.

Đã nhập vào hệ thống GPS của cậu.”

Trần Hạo không nói gì anh nhấn ga thật nhanh phóng như mũi tên, theo hướng dẫn của bản đồ trong xe.

Dù con đường có gập ghềnh hay nguy hiểm đến đâu Trần Hạo cũng không e ngại, điều duy nhất trong đầu của anh chính là sự an toàn của Gia Duyên.

Phi Dạ và Bạch Tử Long chạy phía sau xe của Trần Hạo, nhìn thấy anh lái xe một cách điên cuồng nguy hiểm không lo ngại đến tính mạng của mình, trong lòng họ lo lắng vô cùng.

Một người thường ngày trầm tĩnh không bao giờ biểu lộ tâm tư của mình ra ngoài, vậy mà bây giờ chỉ vì một người phụ nữ mà không thể khống chế được bản thân, kể cả tính mạng cũng không màng tới.

“Chủ nhân, tôi sợ Trần Thiếu sẽ xảy ra chuyện.”

Bạch Tử Long lo âu nói vào máy bộ đàm, Nam Liệt nghe Bạch Tử Long nói vậy anh ngồi dựa lưng vào ghế sofa lên tiếng.

“Các người làm mọi cách phải tới nơi trước Hạo.”

“Dạ.”

Bạch Tử Long tuân lệnh, anh nhìn vào địa điểm nơi bắt giữ Gia Duyên.

“Phi Dạ, tôi sẽ đi đường tắt cậu phải bám theo Trần Thiếu không được chậm trễ.”

Nói xong Bạch Tử Long đánh tay lái xe của mình quẹo phải chạy theo con đường nhỏ.

Chương 49: Lý Kỳ ra mặt

Gia Duyên đang ngồi dưới mặt đất, nép thân thể mảnh mai của mình sát vào bức tường lạnh lẽo phía sau, cặp mắt sắc bén quan sát chung quanh.

Lúc này từ bên ngoài cửa tên đại ca dẫn đầu đưa Lý Kỳ bước vào trong.

Lý Kỳ với nét mặt hứng hờ đi theo sau tên đại ca, vì sắp được xem một màn kịch vui.

Khi Lý Kỳ nhìn thấy Gia Duyên thật thê thảm, quần áo nhếch nhác trong lòng cô cảm giác thật hả hê.

"Không phải thường ngày cô kêu ngạo lắm sao?"

"Sao bây giờ lại nhìn sa sút đến như vậy?"

Lý Kỳ nhếch môi cười nham hiểm, nói với giọng giễu cợt.

"Là cô!"

Gia Duyên nhìn Lý Kỳ nói, cô không ngờ người muốn hại cô chính là Lý Kỳ.

Cô còn tưởng họ là vì Tần gia nên mới bắt cô.

Đôi môi gợn cảm của Gia Duyên bất giác cong lên thành một nụ cười khinh miệt.

Cô còn tưởng Lý Kỳ là một người thông minh, thật không ngờ cô ta lại là một người đần độn nhất.

Dám vuốt râu hùm trên miệng cọp, chỉ sợ dù Lý Kỳ có tám cái mạng cũng không thể thoát khỏi người của Tần gia.

Ánh mắt của Trần Hạo hiện lên ngọn lửa chết chóc, khi anh nghe được giọng nói hống hách của Lý Kỳ.

Trong lòng anh cảm giác thất vọng vô cùng, anh không ngờ cô lại ở sau lưng anh làm ra nhiều việc độc ác đến như vậy.

Thì ra mọi chuyện đều do anh ma ra, anh nôn nóng nhấn mạnh chân mình xuống cần ga, chiếc xe tăng tốc phóng như bay về phía trước.

"Phải là tôi thì sao?"

Lần trước tại quán bar Night Angel không thể làm hại đến cô, tới Lam Hưng cũng bị thất bại không làm gì được cô.

Cô biết tôi ghét cô đến cỡ nào không?"

Lý Kỳ nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt thăm dò, nghiến răng nói với giọng căm phẫn.

"Là vì Trần Hạo?"

Gia Duyên nhìn Lý Kỳ nói, phụ nữ ganh ghét lẫn nhau đều do đàn ông mà ra.

"Phải!"

Tôi hận cô, hận cô có thể chiếm được trái tim của Hạo."

Gia Duyên nghe Lý Kỳ nói vậy, trên khuôn mặt diễm lệ của cô chợt hiện lên một nụ cười chua xót.

"Lý Kỳ, cô nhầm rồi."

Người chiếm được trái tim của Hạo không phải là tôi."

Tôi chỉ là vật thay thế mà anh ấy dùng để quên đi Sở Hương mà thôi."

Gia Duyên nói ra những lời cay đắng này, trong lòng cô cũng cảm giác đau đớn như trái tim của mình đang bị ai đó bóp thật chặt lại.

Trần Hạo nghe Gia Duyên nói vậy trái tim của anh đột nhiên hiện lên cảm giác đau nhói, hơi thở cũng vì vậy mà trở nên nặng nề hơn.

Anh biết trong lòng cô đã có anh, chắc cô phải đau khổ lắm mới có thể nói ra những lời xót xa này.

"Cô còn biện bạch để làm gì, dù cô có nói gì đi chăng nữa tôi cũng sẽ không tin."

Từ lúc cô xuất hiện đến nay Hạo đã không đụng vào tôi, cô nghĩ tôi sẽ tin cô sao?"

Càng nghĩ Lý Kỳ càng thêm tức giận, cô quay sang nói với tên đại ca cầm đầu bằng giọng nóng nảy.

"Các người còn đứng đó để làm gì?"

Còn không ra tay."

"Kéttttttt....."

Tiếng thắng xe vang lên, xe của Trần Hạo và Bạch Tử Long đến trước cửa của căn nhà hoang một lượt.

Bạch Tử Long cùng với thuộc hạ của mình mở đường cho Trần Hạo.

Trần Hạo gấp gáp xuống xe xông thẳng vào trong.

Những tên canh chừng cửa đều bị thuộc hạ của Bạch Tử Long chế ngự.

Hai tên canh chừng Gia Duyên nghe Lý Kỳ nói vậy liền khoái chí trong lòng.

Họ nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt thêm thường, một tên bước tới gần Gia Duyên.

Hắn đứng trước mặt cô cởi bỏ quần áo trên người của mình quăng sang một bên.

Tên còn lại thì cầm sẵn máy quay phim, để quay lại lúc hai người đang đắm chìm trong trụy lạc.

"Cô sẽ hối hận vì hạnh động ngu xuẩn này của mình."

Gia Duyên nhìn thẳng vào mặt của Lý Kỳ nói.

Ánh mắt độc ác của Gia Duyên nhìn chăm chăm vào Lý Kỳ, làm cô cảm giác thấp thỏm không yên trong lòng.

Gia Duyên bình tĩnh dùng tay mò dưới mặt đất chung quanh, để tìm

bất cứ thứ gì có thể dùng làm vũ khí để bảo vệ mình, tay cô đụng phải một cây đinh nhọn liểu.

Cô lập tức giấu nó vào trong lòng bàn tay của mình, đợi đến lúc nguy kịch cô sẽ dùng nó để giết chết tên cặn bã kia.

Tay cô vì hồi hộp nên xiết chặt cây đinh làm nó đâm thẳng vào lòng bàn tay của cô, tạo thành một vết thương thật sâu, máu chảy từ bàn tay của cô từng giọt từng giọt xuống mặt đất.

Tên cặn bã đó trên người không mặc gì xông tới người của Gia Duyên, hấn dùng tay cầm chặt vạt áo của cô định mở toang nó ra.

"Tránh ra.....đừng đụng vào tôi."

Gia Duyên quỳnh lên, tay cô vẫn giữ chặt vạt áo của mình hét lên trong sự ghê tởm.

Đột nhiên tiếng súng vang lên làm cho tất cả mọi người đều hốt hoảng, xoay đầu hướng về tiếng súng nổ.

"Ahhhhhhhhhh....."

Viên đạn bắn thẳng vào đầu của tên cặn bã kia, hấn chết ngay lập tức thân thể trần truồng của hấn ngã lẳng xuống mặt đất trước mặt của Gia Duyên.

Gia Duyên không hề tỏ ra kinh ngạc hay sợ hãi, trong lòng cô biết trước nhất định sẽ có người đến cứu cô.

Lý Kỳ nhìn thấy Trần Hạo với nét mặt hung tợn ánh mắt tỏa ra sát khí đằng đằng trong lòng cô hoảng hốt.

Cô lặng lẽ lùi về phía sau định âm thầm trốn khỏi nơi này, nhưng không ngờ lại bị Bạch Tử Long bắt giữ.

Thuộc hạ của Bạch Tử Long đã bao vây chung quanh, tên được gọi là đại ca cầm đầu và thuộc hạ của hắn không dám động đậy khi nhìn thấy một đám người tay cầm súng hung hăng xông vào.

Ánh mắt yêu thương dịu dàng của Trần Hạo nhìn vào người phụ nữ trong lòng của mình.

Nhìn thấy trên người của Gia Duyên toàn là vết thương, nửa bên mặt bị đánh đến sưng phù, trái tim của Trần Hạo đau đớn thắt lại.

Trần Hạo bước đi hùng hổ về phía của Gia Duyên, ánh mắt nguy hiểm giống như quỷ satan hiện lên những tia máu đỏ, làm người ta nhìn vào cảm giác thất kinh trong lòng.

Trần Hạo không thèm nhìn đến tên được gọi là đại ca kia, anh phần nộ cầm súng búng liên tục vào người của hắn.

"Pằng....pằng.....pằng.....pằng....."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy cơn thịnh nộ long trời lở đất này của Trần Hạo.

Nhất là Lý Kỳ, cô sợ đến nỗi toàn thân rung lắc bầy, thân thể không còn sức lực của cô ngã quỵ xuống mặt đất.

Chương 50: Hoa giọt tuyết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cặp mắt nguy hiểm phát ra tia lửa của Trần Hạo làm Bạch Tử Long và Phi Dạ lo lắng trong lòng.

Lần đầu tiên họ nhìn thấy Trần Hạo giận đến như vậy, cũng là lần đầu tiên họ chứng kiến Trần Hạo ra tay giết người.

Trên khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của Trần Hạo, không hề tỏ ra chút do dự gì hết khi anh hùng hăng nổ súng.

Giải quyết xong tên đại ca cầm đầu, Trần Hạo liền quay sang nhìn tên canh chừng Gia Duyên lúc này trên tay hắn vẫn đang cầm máy quay phim. Hắn nhìn thấy ánh mắt độc ác của Trần Hạo nhìn hắn, toàn thân hắn run như cây sậy tay chân cũng trở nên vụng về bất giác làm rơi máy quay phim xuống mặt đất.

Trần Hạo bước đi chậm rãi về phía của hắn, anh thản nhiên quăng cây súng trên tay của mình cho Bạch Tử Long, rồi khom người nhặt lên một khúc cây thật dài dưới mặt đất.

Trần Hạo dùng ánh mắt căm phẫn nhìn hắn một cách đầy nguy hiểm, toàn thân của anh tỏa ra sát khí đằng đằng làm cho không khí của căng phòng cũng vì anh mà trở nên ngưng đọng.

Trần Hạo nhấc chân lên đá mạnh vào hạ thân của hắn, làm hắn đau đớn ngã quy xuống mặt đất.

"Xin tha mạng....Đừng giết tôi....."

Là cô ta..... Cô ta đã đưa tiền cho chúng tôi, bảo chúng tôi làm như vậy."

Hắn sợ hãi chỉ vào Lý Kỳ nói với giọng run rẩy, Lý Kỳ nghe hắn nói vậy cô bất giác rùn mình vì sợ hãi.

Cô nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt vô tội, lắc đầu trong hoảng sợ.

Trần Hạo không hề liếc mắt nhìn đến Lý Kỳ, anh vươn bàn tay đang cầm khúc cây lên dùng sức đánh xối xả vào người của hắn.

"Ahhhhhhhh....."

Đừng giết tôi..

Cứu mạng....."

Hắn bị Trần Hạo đánh đến bò lê lết dưới mặt đất, miệng thì không ngừng kêu lên những tiếng cứu mạng thê thảm.

Lúc này Trần Hạo đã không còn ly trí nữa, anh càng đánh càng hăng hái càng ra tay mạnh bạo.

Bạch Tử Long thấy hắn sắp bị Trần Hạo đánh chết, anh liền xông tới ngăn Trần Hạo lại.

"Trần Thiếu để tôi giải quyết hắn, cậu mau đi xem Gia Duyên tiểu thư."

Nghe Bạch Tử Long nhắc đến Gia Duyên Trần Hạo mới chịu buông

tha cho hẳn, anh nóng giận quăng khúc cây xuống mặt đất.

Toàn thân Gia Duyên không còn sức lực cô nằm yếu ớt dưới mặt đất, ánh mắt kinh ngạc của cô không thể rời khỏi người của Trần Hạo.

Cô không ngờ người đến cứu cô lại là anh, lúc đầu cô còn tưởng họ là người của Tần gia hoặc là người của Thomas Franco Jr.

Trần Hạo lập tức bước tới bên cạnh của Gia Duyên, anh ân cần cởi áo khoác trên người của mình phủ lên thân thể mảnh mai của cô.

Nhìn thấy những vết thương trên mặt và trên người của Gia Duyên, lòng của anh cảm giác đau như dao cắt.

Lần đầu tiên anh mới biết cảm giác đau thấu tâm can là như thế nào, từ trước tới giờ Trần Hạo chưa từng vì ai mà cảm giác đau đớn như thế này.

Ánh mắt thâm tình của anh nhìn Gia Duyên làm cô bối rối trong lòng. Trần Hạo nhìn xuống bàn tay đang nắm thật chặt lại của cô, lúc này đã nhuộm đỏ bởi máu.

Anh nhẹ nhàng gỡ ra từng nóng tay của cô, hiện ra trước mặt anh là một cây đinh nhọn liểu đang ghim sâu vào trong lòng bàn tay của cô.

Trần Hạo biết cô muốn dùng cây đinh này để làm gì, anh không nói gì đau lòng kéo cô sát vào lòng mình.

Trần Hạo nhắm mắt lại ôm cô thật chặt, chặt đến nỗi làm Gia Duyên cảm giác khó thở.

Gia Duyên nằm gọn trong lòng của anh, mùi hương quen thuộc của

Trần Hạo làm Gia Duyên cảm giác yên tâm trong lòng, cô mệt mỏi thiếp đi trong lồng ngực ấm áp của anh.

Trần Hạo nhìn thấy Gia Duyên mệt mỏi ngất đi trong lòng của mình, bàn tay to lớn ấm áp của anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô.

Anh cẩn thận bế Gia Duyên đi thẳng ra chiếc xe Ferrari của mình, bước chân của Trần Hạo chợt dừng lại khi anh lướt ngang qua người của Lý Kỳ.

"Nhốt cô ta vào tầng hầm của bang Phi Long, chờ tôi xử lý."

Giọng nói ma quỷ của Trần Hạo vang lên, làm cho hy vọng trong lòng của Lý Kỳ tan thành mây khói. Lý Kỳ còn tưởng Trần Hạo sẽ nghĩ đến tình xưa mà tha cho cô, nhưng không ngờ anh lại tuyệt tình đến như vậy.

"Dạ, Trần Thiếu."

Bạch Tử Long lên tiếng, anh cùng đám thuộc hạ đi theo Trần Hạo ra ngoài, Phi Dạ ở lại thanh lý hiện trường không để lại chút chứng cứ phạm tội gì của Trần Hạo cả.

Trần Hạo cẩn thận ôm Gia Duyên ngồi vào ghế sau xe, do Bạch Tử Long lái đưa anh về biệt thự Trần Viên.

Trần Hạo nhẹ nhàng đặt cô nằm gọn trên đùi của mình, để đầu cô tựa lên bờ vai rắn chắc của anh.

Trên suốt đoạn đường về biệt thự Trần Viên Trần Hạo cẩn thận ôm Gia Duyên thật chặt, anh cảm giác nếu anh vô tình buông lỏng bàn tay của mình thì Gia Duyên sẽ biến mất khỏi cuộc đời của anh.

Anh nhìn vào khuôn mặt kiêu ngạo của cô bây giờ y như một đóa hoa giọt tuyết màu trắng sữa, dịu dàng thuần khiết, nhưng lại mạnh mẽ mà ngoan cường nở rộ vào mùa tuyết trắng tràn ngập bởi niềm an ủi và hy vọng vào tình yêu của cô dành cho anh.

[Click để xem ảnh](#)

**Fact: Hoa Giọt Tuyết loại hoa màu trắng sữa dịu dàng nở vào mùa đông rét lạnh, tượng trưng cho niềm hy vọng trong tình yêu, đã có trong truyền thuyết từ thời xa xưa.*

Gia Duyên nằm thật thanh thản cặp mắt của cô nhắm nghiền lại, có đôi khi anh nhìn thấy vì đau mà cô bất giác nhíu đôi mày thanh tú của mình lại.

Anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn vào khuôn mặt tái mét nhợt nhạt của cô, đột nhiên trong lòng anh lại hiện lên một tình cảm sâu sắc làm anh chợt hiểu ra một điều, rằng người phụ nữ này đã âm thầm từng bước từng bước một, chiếm lấy toàn bộ trái tim của anh.

Lúc nghe cô gặp nguy hiểm, Trần Hạo đã biết Gia Duyên đối với anh quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời này.

Khi Sở Hương rời khỏi anh, anh chỉ cảm thấy đau buồn và tức giận.

Anh đau buồn vì sự dối trá của cô, anh tức giận vì sự phải tội của cô.

Còn đối với Gia Duyên khi anh biết cô gặp nguy hiểm, trong lòng anh hiện lên nỗi bất an cùng với sợ hãi.

Lần đầu tiên trong đời của Trần Hạo biết cảm giác sợ hãi là gì, anh sợ sẽ mất đi cô vĩnh viễn.

Bây giờ Trần Hạo mới hiểu được khi Lôi Lạc Thiên, Mạnh Hùng và Nam Liệt vì người phụ nữ của mình lo lắng mọi điều, anh mới cảm nhận được nỗi đau mà họ phải trải qua.

Nỗi đau này so với vết thương ngoài da thịt còn đau đớn hơn gấp trăm lần gấp ngàn lần.

Khi anh nhìn thấy khắp nơi trên thân thể của cô toàn là thương tích, trong lòng anh đột nhiên cuộn cuộn lên với những cơn đau đớn làm trái tim anh nhứt nhối vô cùng.

Chính bản thân của Trần Hạo cũng không biết bắt đầu từ lúc nào Gia Duyên lại có thể làm trái tim lạnh lùng của anh vì cô mà rung động.

Chương 51: Chân thành

Trần Hạo nhếch đôi môi kiêu ngạo của mình lên thành một nụ cười rực rỡ, rốt cuộc bây giờ anh cũng hiểu được tình yêu đích thực là gì.

Là khi nhìn thấy người mình yêu bị tổn thương chỉ có một, trong lòng của mình lại cảm thấy mình bị tổn thương gấp 10 lần.

Anh cúi xuống đặt lên trán của cô một nụ hôn thâm tình, ánh mắt chứa đựng muôn trùng yêu của Trần Hạo hiện lên niềm vui chớm nở.

"Gia Duyên, anh đã hiểu."

Trần Hạo nói nhỏ nhẹ vào tai của cô, nói dứt câu anh nghịch ngợm cắn nhẹ vành tai của Gia Duyên.

Hai tay Trần Hạo bắt giắc ôm cô thật chặt, cặp mắt nhắm lại để hưởng thụ tình yêu sâu sắc của cô dành riêng cho anh.

Tuy Gia Duyên không hề mở mắt nhưng cô có thể cảm nhận tình yêu chân thật của anh.

Bức tường sắt đã kếp lại trái tim của anh bấy lâu nay đã vì cô mà mở ra.

Những giọt nước mắt trong suốt của niềm hạnh phúc, lần lượt rơi xuống khuôn mặt kiều diễm của cô, làm ướt đẫm cả một mảnh áo sơ mi trên bờ vai vạm vỡ của Trần Hạo.

Trần Hạo không nói gì thêm, anh biết cô đã nghe được những gì anh

vừa mới nói, vẻ mặt hạnh phúc nụ cười ngọt ngào của anh làm cho Bạch Tử Long kinh ngạc trong lòng.

Bạch Tử Long luôn quan sát Trần Hạo qua kính chiếu hậu.

Anh quen biết Trần Hạo nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười rạng rỡ, từ tận đáy lòng của Trần Hạo.

Tuy thường ngày trên khuôn mặt ngạo mạn của Trần Hạo luôn tươi cười nhưng nụ cười của anh chỉ là nụ cười giả tạo, là phương thức mà anh dùng để che giấu nội tâm óan hận của mình.

Bạch Tử Long phản công nhận "anh hùng khó qua ải mỹ nhân".

Dù đàn ông có hùng dũng mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa, cũng sẽ bại một cách thê thảm nhất trong tay người phụ nữ mình yêu.

Chiếc xe vừa quẹo qua một con đường rộng lớn, một toà biệt thự tráng lệ hiện ra trước mắt.

Một toà nhà được xây dựng theo kiến trúc Đông phương thật nguy nga nằm trên một mảnh đất mấy ngàn mét vuông được cách ly với bên ngoài bởi bức tường bằng sắt cao 2.2m.

Trước cổng có mấy tên vệ sĩ nghiêm ngặt canh chừng, người không phận sự tuyệt đối không thể bước vào.

Đây là ngôi biệt thự mà Ông Bà Trần Minh Đào đã xây lên để tặng cho Trần Hạo vào năm sinh nhật 21 tuổi của anh, người thừa kế duy nhất của Trần gia.

Xe vừa dừng lại trước cửa chính của biệt thự Trần Viên, đã có hai hàng người giúp việc cung kính đứng hai bên cửa chính chào đón

Trần Hạo.

Trần Hạo phong độ dáng người cao lớn bế Gia Duyên từ trong xe bước ra ngoài.

Anh đứng hiên ngang trước cửa chính quay đầu lại nói với Bạch Tử Long lúc này đang cung kính đứng sau lưng anh.

"Không được đụng vào Lý Kỳ, chờ tôi đến xử lý."

"Dạ."

Nói xong Bạch Tử Long lập tức ngồi vào trong xe, phóng thẳng về trụ sở của bang Phi Long.

"Cậu chủ."

Người giúp việc cúi đầu hành lễ, đồng thanh lên tiếng.

Trần Hạo không nói gì, chỉ gật đầu một cái rồi bế Gia Duyên đi thẳng vào trong biệt thự.

Mấy người giúp việc thật kinh ngạc khi nhìn thấy sắc mặt vừa hạnh phúc vừa đau lòng này của Trần Hạo.

Quản gia của Trần Hạo là một người phụ nữ khoảng chừng 57 tuổi, bà đã làm việc tại Trần gia gần 42 năm.

Dì Hoà là một người rất nghiêm ngặt, đối với những người giúp việc tại Trần Viên, bà luôn giữ thái độ công tư phân minh.

Nhưng đối với Trần Hạo thì một mực nuông chiều yêu thương, bà đã chứng kiến Trần Hạo sinh ra đời và một tay bà đã chăm sóc cho Trần

Hạo đến khi anh trưởng thành.

Dì Hoà cung kính đi theo Trần Hạo lên phòng của anh, ánh mắt hiếu kỳ không ngừng quan sát người phụ nữ đang nằm gọn trong lòng của Trần Hạo.

Dì Hoà lễ phép mở cửa phòng cho Trần Hạo bước vào trong, bà nhìn thấy trên người của Gia Duyên toàn là vết thương trong lòng bà cảm giác thương xót.

Thương xót cho thân con gái mà phải chịu nhiều đau đớn đến như vậy.

Nhưng đồng thờ trong lòng bà cũng hiện lên nỗi bất an, bà không biết Gia Duyên là ai tại sao lại bị thương đến như vậy.

Dì Hoà lập tức ra hiệu cho mấy cô giúp việc chuẩn bị một thao nước ấm đặt bên cạnh giường, để cho Trần Hạo lau đi vết máu trên người của Gia Duyên.

Dì Hoà là một người rất hiếu lòng người, nhìn cử chỉ quan tâm lo lắng của Trần Hạo bà biết ngay người phụ nữ này là một người rất quan trọng đối với cậu chủ, vì từ trước đến giờ Trần Hạo chưa bao giờ đưa phụ nữ về Trần Viên.

Trần Hạo nhẹ nhàng đặt Gia Duyên xuống trên cái giường lớn được phủ lên ra trải giường màu xanh lam.

Gia Duyên nằm ngơ ngác mở mắt thật to nhìn anh, lúc này Trần Hạo đang bận rộn phân phối việc cho người giúp việc.

"Dì Hoà, cho người mang vài bộ quần áo size 8 lên đây và nấu một chén cháo thịt bò."

Gia Duyên nhìn thấy Trần Hạo với nét mặt nghiêm trang giọng nói oai phong đối với người giúp việc làm cô hơi sửng sờ.

Từ trước tới giờ Gia Duyên chưa từng nhìn thấy nét mặt nghiêm túc này của anh.

Sau khi Trần Hạo nói xong anh khóat tay ý bảo họ lui ra ngoài.

Dì Hoà là người cuối cùng rời khỏi phòng, ánh mắt tò mò của bà nhìn Gia Duyên lúc này đang yên ổn nằm trên giường lớn.

Bà thấy vậy liền nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, để cho họ có không gian riêng tư.

Dì Hoà thầm vui trong lòng cuối cùng phu nhân cũng không cần lo lắng về việc cậu chủ luôn có những mối quan hệ lằng nhằng bên ngoài.

Trần Hạo ngồi xuống trên mép giường bên cạnh của Gia Duyên, tay anh vươn tới cầm cái khăn trắng trong thao nước ấm vắt nhẹ cho khăn ráo nước.

Anh cẩn thận dùng khăn lau nhẹ nhàng trên khuôn mặt sưng phù của cô.

Gia Duyên bị hành động này của anh làm cho đau đớn, khuôn mặt diễm lệ của cô bất giác tránh né bàn tay của anh.

Trần Hạo nhìn thấy vậy trong lòng anh cảm giác chua xót, bàn tay đang cầm cái khăn chợt xiết chặt đến nỗi gân xanh cũng hiện lên rõ ràng.

Cặp mắt chứa đựng nộ khí nhìn vào vết thương trên người của cô.

Gia Duyên nhìn thấy sự tức giận hiện lên trong ánh mắt của anh liền lên tiếng so dịu lòng anh.

"Không sao, chỉ là vết thương nhỏ."

Vừa nói Gia Duyên vừa nở một nụ cười nhẹ.

Nhìn thấy Gia Duyên vì anh mà cố nặn ra một nụ cười gượng, Trần Hạo càng thêm tức giận, phải chăng anh hiểu được tình cảm của mình sớm hơn một chút thì cô sẽ không bị tổn thương đến như vậy.

Bàn tay ấm áp của Trần Hạo nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay bị thương của cô, anh khom xuống hôn lên miệng vết thương lúc này đã không còn chảy máu, chỉ còn đọng lại những vết máu khô cứng.

Ánh mắt thâm thúy của Trần Hạo nhìn Gia Duyên, nói với giọng thâm tình.

"Từ nay về sau, anh sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương đến em."

Lời nói tự tận đáy lòng của anh làm cô cảm động vô cùng. Trong lòng Gia Duyên thầm nghĩ dù phải trải qua nỗi đau gì, chỉ cần nghe được lời nói chân thành này thốt ra từ miệng của anh cô cũng thấy đáng.

Chương 52: Em là định mệnh của anh

Trần Hạo thật cẩn thận anh không cho phép người giúp việc xử lý vết thương cho cô, vì sợ sự vụng về của họ sẽ làm cô đau.

Đích thân anh nhẹ nhàng tỉ mỉ lau và băng bó vết thương.

"Knock knock knock..."

"Vào đi."

Giọng nói đều đều của Trần Hạo vang lên.

Dì Hoà trên tay cầm bát cháo thịt bò nóng hổi đẩy cửa bước vào, mùi hương thơm ngát của bát cháo thịt lan tỏa cả căn phòng làm bụng của Gia Duyên bất giác kêu gào vì đói.

Dì Hoà với khuôn mặt nghiêm túc bà bước đi chậm rãi vào trong, nét mặt của bà khi nhìn thấy Gia Duyên liền thay đổi.

Bà nhìn cô mỉm cười, ánh mắt để ý từng cử chỉ của cô.

"Thiếu gia, cháo đã nấu xong."

"Cảm ơn dì."

Dì Hoà định đặt bát cháo lên bàn bên cạnh giường của Gia Duyên, bát cháo còn đang nằm trên tay của bà đã bị Trần Hạo vươn tay đoạt lấy.

Trước sự kinh ngạc của Dì Hoà, anh dịu dàng múc một thìa cháo đưa đến mép môi của mình.

Trần Hạo cẩn thận thổi đến khi anh khẳng định cháo đã nguội, anh mới dứt cho Gia Duyên ăn.

Gia Duyên thật bất ngờ vì hành động nuông chiều này của anh, cô nhìn Trần Hạo với nét mặt sững sốt, cô không ngờ anh lại làm như vậy trước mặt người khác, ánh mắt thẹn thùng của cô lên nhìn Dì Hoà đang cười tủm tỉm đứng bên cạnh.

Gia Duyên không mở miệng ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của anh, cô chỉ lặng lẽ cuối đầu nhìn xuống bàn tay vì bối rối đã xiết chặt tấm chăn mỏng màu trắng.

Dì Hoà nhìn thấy cử chỉ e thẹn của Gia Duyên, trong lòng bà thầm vui thay cho Trần Hạo.

Nếu đổi lại là những người phụ nữ khác, khi được Trần Hạo nâng niu như vậy họ liền cảm giác đất ý và hưởng thụ sự sủng ái của anh.

Chứ không như Gia Duyên mà ngại ngùng xấu hổ đến như vậy, bà biết đây là phản ứng tự nhiên chứ Gia Duyên không hề có ý làm bộ làm tịch.

Dì Hoà cười tươi lặng lẽ bước ra ngoài trả lại không gian riêng tư cho hai người, trước khi đi bà không quên đóng cửa phòng lại.

Trần Hạo nhìn nét mặt phấm hồng vì ngượng ngùng của Gia Duyên mà trong lòng tràn ngập bởi niềm hạnh phúc.

Anh cúi xuống đặt lên má của Gia Duyên một nụ hôn ngọt ngào, tay

anh thản nhiên nâng cằm của cô lên bắt buộc đôi mắt sáng lung linh của cô phải đối diện với ánh mắt thâm sâu của anh.

"Yêu em và cưng chiều em là việc anh nhất định sẽ làm, em nên bắt đầu làm quen với điều đó."

Trần Hạo nhìn Gia Duyên bá đạo nói, anh cúi xuống đặt lên môi của cô một nụ hôn mãnh liệt.

Hai người hôn nhau đến không còn lý trí, trời đất cũng vì họ mà quay cuồng.

Đến khi dục vọng của Trần Hạo đã không còn kiềm chế được nữa, anh hít thở nặng nề lưu luyến từ từ buông đôi môi sưng đỏ của Gia Duyên ra.

Trần Hạo nhìn thấy ánh mắt ngẩn ngơ của cô nhìn anh, làm anh cảm giác ngọt đến tận xương tuỷ, anh bất giác nở một nụ cười sung sướng.

Sau khi Trần Hạo đút hết cháo cho Gia Duyên ăn, anh giúp cô nằm xuống giường, anh với tinh thần sáng khoái bước vào trong phòng tắm.

Gia Duyên hạnh phúc nằm trên giường lớn, cặp mắt sắc bén quan sát chung quanh căn phòng của anh.

Căn phòng nhìn thật đơn điệu, không một chút sức sống, ngoài những vật dụng thường ngày, quầy bar bộ ghế sofa ra thì không có một vật trang trí gì cả.

Những đồ trong phòng toàn là màu trắng và đen, nhìn vào thật lạnh lẽo cô đơn, trong lòng Gia Duyên thầm nghĩ chắc bấy lâu nay Trần

Hạo đã sống trong cảnh nội tâm cô độc này.

Cô tự nói với bản thân của mình, từ nay về sau cô sẽ là niềm hạnh phúc của anh.

Cô sẽ khiến cuộc sống của anh tràn ngập bởi sắc màu của tình yêu.

Trần Hạo từ trong phòng tắm bước ra ngoài, anh nhìn thấy Gia Duyên thất thần ngồi đó, anh lặng lẽ bước tới vén chăn lên nằm kế bên cạnh cô.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Gia Duyên kéo cô sát vào lòng mình.

Gia Duyên thuận theo anh nép khuôn mặt xinh đẹp của mình vào lồng ngực ấm áp của anh.

Mùi đàn hương quen thuộc trên người của Trần Hạo xông thẳng vào mũi của cô, Gia Duyên nhắm mắt lại lắng nghe nhịp tim bất ổn của anh.

Không biết từ lúc nào cô đã mệt mỏi thiếp đi trong lòng anh.

Trần Hạo yêu thương không dám động đậy để cô nằm thoải mái trên người của mình.

Trần Hạo thao thức cả tiếng đồng hồ nhìn Gia Duyên lúc này đang yên lành chìm đắm vào trong giấc ngủ say, anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường.

Trần Hạo bước vào trong phòng tắm, năm phút sau anh bước ra ngoài với một thân âu phục chỉnh tề.

Âu phục màu đen cùng với áo sơ mi màu trắng, càng tôn lên sự chững chạc của anh.

Trước khi rời khỏi cửa anh không quên đặt lên trán của Gia Duyên một nụ hôn thâm tình.

Trần Hạo oai nghiêm bước xuống lầu, anh nhìn thấy Dì Hoà cùng với mấy cô giúp việc đang bận bịu trong nhà bếp.

"Dì Hoà, tôi có chuyện ra ngoài, không cho bất kỳ ai làm ồn đến giấc ngủ của Gia Duyên tiểu thư."

Trần Hạo nói với Dì Hoà nhưng ánh mắt sắc bén của mình thì nhìn vào mấy người giúp việc đang đứng cung kính bên cạnh.

"Dạ thiếu gia."

Dì Hoà cung kính trả lời bà lập tức vươn tay gọi tài xế đang đứng ngoài cửa, đưa Trần Hạo ra ngoài.

Trong màn đêm yên tĩnh chỉ có tiếng kêu của những con ve sầu làm cho không khí đêm nay càng thêm âm đạm hơn.

Cái bóng hùng dũng của chiếc xe Cadillac màu đen, phóng đi chậm rãi trong bóng đêm nhìn vào khiến lòng người cảm giác bất an vô cùng, giống như một con thú dữ đang rình rập con mồi của mình.

Xe dừng lại trước cửa trụ sở của bang Phi Long, Trần Hạo không đợi tài xế mở cửa xe cho anh, anh đã tự mình mở cửa bước ra ngoài.

Trần Hạo ôm một bụng tức bước vào trong, Bạch Tử Long nhìn thấy Trần Hạo liền cung kính khom người chào anh, rồi lật đật bước đi theo sau Trần Hạo.

Trong căn phòng lạnh lẽo Trần Hạo nhìn thấy Mạnh Hùng và Nam Liệt đang ung dung ngồi trên sofa.

Trên tay mỗi người cầm một điếu cigar cuba.

Trần Hạo cau mày bực bội bước tới ngồi xuống bên cạnh của Mạnh Hùng.

Lúc này Ngô Đức từ phía sau Mạnh Hùng bước tới cung kính đưa cho Trần Hạo một điếu cigar cuba đã được anh mời sẵn.

Chương 53: Trần Hạo tàn nhẫn

Trần Hạo hít vào một hơi thật sâu, từ từ nhả ra làn khói đen dày đặc, ánh mắt thăm độc nhìn vào điếu cigar đang nhấp nháy cháy gần phân nửa trên tay của anh.

"Điều tra được gì?"

Trần Hạo muốn biết một Lý Kỳ nhỏ nhoi luôn đóng vai trò tiểu Bạch thỏ ở bên cạnh của anh bấy lâu nay, đã dám to gan làm ra những việc gì.

Bạch Tử Long không trả lời ngay anh do dự nhìn Nam Liệt đợi sự chỉ thị của anh.

Nam Liệt không nói gì chỉ nhìn Bạch Tử Long gật đầu một cái, Nam Liệt thản nhiên khom tới dụi tắt điếu cigar trên tay của anh vào cái gạt tàn bằng thủy tinh đặt trên bàn trước mặt.

"Trần Thiếu, Phi Dạ điều tra được Lý tiểu thư đã cho bọn người đó một số tiền rất lớn để họ làm nhục và chụp ảnh khỏa thân của Gia Duyên tiểu thư tung lên mạng."

Nói đến đây Bạch Tử Long dừng một chút ánh mắt hiếu kỳ của anh nhìn chăm chăm vào Trần Hạo, Bạch Tử Long muốn biết Trần Hạo sẽ có phản ứng gì khi nghe được người phụ nữ bên cạnh đã qua mặt anh làm ra những chuyện động trời lở đất này.

Trần Hạo nghe Bạch Tử Long nói vậy, khuôn mặt nghiêm nghị với

ánh mắt thâm sâu vì phần nộ hơi nheo lại của Trần Hạo, đột nhiên hiện lên sát khí làm người ta nhìn vào không rét mà rung.

"Còn gì?"

Trần Hạo nghĩ nếu lòng dạ của Lý Kỳ đã thâm độc đến như vậy, anh tin chắc cô không chỉ dừng lại ở những trò dơ bẩn này.

"Và lần trước hai tên bị giết chết trong bar Night Angel cũng là do Lý tiểu thư sai khiến."

Cô ấy còn âm thầm qua lại với đạo diễn Lam Hưng gần hai năm, và xúi giục hắn bỏ thuốc mê làm hại Gia Duyên tiểu thư."

Nghe Bạch Tử Long nói vậy Trần Hạo nghiêng răng trâm mắt một chút, đôi môi mỏng đầy vẻ kiêu ngạo của anh đột nhiên cong lên thành một nụ cười nguy hiểm, ánh mắt u ám nhìn Bạch Tử Long nói.

"Bắt Lam Hưng về đây."

Trần Hạo nói ra từng chữ một, anh sẽ khiến đôi cầu nam nữ này phải hối hận vì dám giở trò sau lưng anh.

"Thuộc hạ đã cho người bắt Lam Hưng về rồi, đang giam giữ dưới tầng hầm."

Bạch Tử Long biết trước Trần Hạo sẽ nổi giận muốn bắt Lam Hưng về trừng trị hắn, nên anh đã cho thuộc hạ bắt hắn về trước.

Trần Hạo nghe Bạch Tử Long nói vậy ánh mắt thâm độc của anh chợt hiện lên ý cười nham hiểm, anh khom tới dụi tắt điếu cigar trên tay mình, anh đứng lên hai tay dứt vào túi quần tây bước ra ngoài, trên người anh mang theo luồng sát khí làm Bạch Tử Long hơn sừng

sờ trong giây lát.

Nam Liệt và Mạnh Hùng hai người nhìn nhau cười cười, chuyện của Trần Hạo và Gia Duyên hai người không muốn nhún tay vào.

Cứ để cho Trần Hạo tự mình giải quyết, nhưng hai người tin chắc kết cuộc của bọn họ sẽ rất thê thảm.

Họ sẽ hối hận vì mình đã ngu ngốc chọc đến một người ghét nhất bị người khác phản bội như Trần Hạo.

"Đi, tôi muốn gặp Lý Kỳ."

Giọng nói lạnh lùng của Trần Hạo vang lên khiến Bạch Tử Long tỉnh táo lại, anh cung kính lật đật bước theo sau Trần Hạo.

Bước vào phòng giam không khí bên trong phòng và ngoài phòng khác nhau một trời một vực, sự lạnh lẽo u ám của nơi này làm người ta có cảm giác đây chính là địa ngục, một khi đã bước chân vào sẽ vĩnh viễn không được siêu thoát.

Trần Hạo oai nghiêm ngồi vào chiếc ghế bằng gỗ đặt ngay chính giữa phòng.

Thuộc hạ của Bạch Tử Long lôi Lý Kỳ từ trong phòng giam ra ngoài, họ ra tay mạnh bạo không thương xót quăng cô xuống mặt đất trước mặt của Trần Hạo.

Lý Kỳ đau đớn nằm dưới mặt đất toàn thân cô là vết thương bầm tím, vì sự quyết liệt phản kháng của cô nên thuộc hạ của Bạch Tử Long đành ra tay thô bạo để bắt giữ cô.

Lý Kỳ sợ hãi ngược khuôn mặt trắng bợt của mình lên, khi cô nhìn

thấy Trần Hạo nghiêm trang ngồi trước mặt của cô, trong lòng Lý Kỳ vui mừng đến khó tả cô nhìn anh bằng ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Lý Kỳ bò tới gần Trần Hạo ôm lấy chân của anh nói với giọng run rẩy vì kinh hãi.

"Hạo, cứu em...."

Trần Hạo nheo cặp mắt hẹp dài của mình lại nhìn Lý Kỳ nhếch môi cười khinh thường, anh chán ghét loại phụ nữ dâm đãng không an phận như cô.

Anh bực bội dùng chân hất Lý Kỳ văng ra, làm tấm thân mềm yếu của cô ngã mạnh xuống mặt đất.

Trần Hạo đứng lên, với dáng người cao lớn anh khom xuống nhìn Lý Kỳ.

Dưới ánh đèn mờ trên trần nhà, cái bóng đen dài lướt thướt của anh đã che khuất toàn bộ thân thể nhỏ bé của cô.

Lý Kỳ nhìn Trần Hạo lúc này từ trên người của anh tỏa ra sự nguy hiểm làm cô cảm giác thấp thỏm không yên trong lòng, từ trước tới giờ cô chưa từng thấy bộ mặt độc ác này của anh.

Lý Kỳ giật mình vì lo sợ cô cảm thấy điều mình đã làm sớm muộn gì cũng bị Trần Hạo phát hiện, cô chột dạ cặp mắt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh.

Cô cụp mắt xuống nói với giọng run run.

"Hạo em biết mình có lỗi."

Vì tình nghĩa của chúng ta, anh hãy tha thứ cho em lần này."

Lý Kỳ bật khóc khi nói ra những lời van xin này.

"Hừ....."

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng khuôn mặt âm đạm của anh không hề đổi sắc, anh vươn tay bóp mạnh hai bên má của Lý Kỳ, anh thô bạo nâng khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của cô lên nhìn thẳng vào ánh mắt u ám của anh.

"Tha thứ....."

Cô biết tôi ghét nhất là kẻ nào dám phản bội tôi.

Loại phụ nữ đê tiện như cô, có chết 100 lần 1000 cũng còn chưa hết tội của mình."

Giọng nói lạnh lùng của Trần Hạo làm Lý Kỳ gợn tóc gáy, cô bị Trần Hạo dùng sức bóp miệng của mình đau đến nước mắt cũng vì vậy mà bất giác rơi xuống khuôn mặt tái xanh của cô.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt vô tội nói với giọng chân thành.

"Hạo em không hiểu anh đang nói gì.

Em biết cho người làm hại Gia Duyên là em không đúng, nhưng em làm như vậy cũng bởi vì em quá yêu anh.

Em sợ.....sợ Gia Duyên sẽ đoạt mất anh, sợ anh sẽ yêu cô ấy mà không còn yêu em."

Lý Kỳ khóc nức nở khi nói ra những lời này.

"Yêu!

Từ yêu này thốt ra từ miệng của cô làm tôi cảm giác ghê tởm vô cùng.

Lý Kỳ à Lý Kỳ, ngoài bản thân của cô ra tôi nghĩ cô không hề yêu ai.

Vả lại cô nói sợ tôi yêu Gia Duyên mà không còn yêu cô, cô nói phân nửa là đúng.

Phải! tôi yêu Gia Duyên vậy thì sao.

Còn tôi và cô từ đầu tới cuối không hề có tình cảm, giữa chúng ta chỉ là cuộc giao dịch.

Tôi cho cô tiền tài và danh vọng đổi lại cô làm dụng cụ ấm giường cho tôi."

Chương 54: Lý Kỳ tuyệt vọng

Trần Hạo thản nhiên nói ra những lời vô tình này làm Lý Kỳ đau đớn trong lòng, cô không ngờ từ trước tới giờ ở trong lòng của anh cô chỉ là dụng cụ ấm giường, anh không hề có chút tình cảm gì với cô.

"Không!"

Hạo anh đừng như vậy, em biết anh có tình cảm với em, bằng không tại sao anh lại để em ở bên cạnh của anh lâu đến như vậy?"

Lý Kỳ không chịu chấp nhận sự thật tàn nhẫn này, cô vươn đôi tay run run của mình níu lấy tay áo vest của Trần Hạo nói.

Trần Hạo cau mày tỏ ra chán ghét anh khó chịu rút tay của mình lại không cho phép Lý Kỳ đụng vào người của anh.

Chỉ cần nghĩ đến việc cô lãng nhãng với người đàn ông khác là Trần Hạo đã cảm giác bài xích cô dữ dội.

"Để cô ở lại bên cạnh của tôi, vì tôi nghĩ cô là một người phụ nữ thông minh, biết an phận thủ thường."

Nhưng cô làm tôi quá thất vọng, ở sau lưng tôi làm ra những chuyện mà Trần Hạo tôi ghét nhất."

Trần Hạo cong đôi môi mỏng đầy mỉa mai của mình lên thành một nụ cười chế nhạo nói.

"Hạo....em không có, em chỉ cho người bắt Gia Duyên mà thôi."

Nhưng bây giờ cô ấy cũng đã không sao, anh hãy tha lỗi cho em.

Cho em tiếp tục ở lại bên cạnh của anh."

Lý Kỳ lo lắng nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt cầu xin, dù chết cô cũng sẽ không nhận, mình có gian tình với Lam Hưng vì cô biết đó là cấm kỵ của anh.

"Không sao! những gì cô đã làm với Gia Duyên, tôi sẽ bắt cô phải trả lại gấp 10 lần."

Lý Kỳ hoảng sợ khi nghe Trần Hạo nói ra những lời nhấn tâm này.

Toàn thân cô không còn sức lực ngã quỵ xuống mặt đất, tay Lý Kỳ run run xiết chặt lại để giữ cho mình bình tĩnh hơn.

Trần Hạo nhíu mày dùng ánh mắt hung hiểm nhìn Bạch Tử Long, Bạch Tử Long liền hiểu ý ra lệnh cho thuộc hạ của mình lôi Lam Hưng vào.

Thuộc hạ của Bạch Tử Long hung hăng quăng Lam Hưng xuống mặt đất kể bên cạnh của Lý Kỳ.

Lúc này Lam Hưng đã không còn dáng vẻ phong độ của một đạo diễn cao cao tại thượng nữa.

Mà trông hẳn thật nhếch nhác vô cùng.

Toàn thân của Lam Hưng đều là vết thương thâm tím do thuộc hạ của Bạch Tử Long để lại trong quá trình thẩm vấn.

Lý Kỳ thật kinh ngạc khi nhìn thấy Lam Hưng, cô không ngờ chuyện

giữa cô và Lam Hưng, Trần Hạo đã biết từ sớm.

"Hai người đã ở sau lưng tôi âm thầm qua lại bấy lâu nay.

Hai người thích dùng thuốc kích dục để hại người khác, để hôm nay tôi cho hai người ném thử mùi vị của nó."

Chỉ cần nghĩ đến việc lần trước Gia Duyên bị bỏ thuốc kích dục là do Lý Kỳ sai khiến người làm, thì Trần Hạo đã nổi điên lên rồi, may mà người đó là anh.

Anh đã kiềm chế được bản thân của mình, nếu đổi lại là người đàn ông khác anh tin chắc họ sẽ không thể nào kiềm chế được dục vọng của mình trước nhan sắc tuyệt mỹ của Gia Duyên.

Ngọn lửa vô nhân đạo trong lòng Trần Hạo đang bùng bùng cháy, anh rút tay vào túi quần tây của mình, lấy ra một lọ thuốc kích dục quăng tới tay của Bạch Tử Long.

"Tử Long, cho họ uống hết thuốc kích dục trong đây, nhốt họ vào một căn phòng, phải phát trực tiếp cảnh hai người đang làm việc bại hoại lên mạng.

Bắt đầu từ ngày mai tôi muốn tên ảnh hậu Lý Kỳ và đạo diễn Lam Hưng phải vĩnh viễn biến mất trong cái làng giải trí này."

Giọng nói ma quỷ của Trần Hạo làm Lý Kỳ và Lam Hưng thất kinh trong lòng, họ không biết Trần Hạo và người trong hắc đạo có quan hệ gì, sao anh có thể khiến họ ngoan ngoãn mà phục tùng mệnh lệnh của anh.

Bạch Tử Long cầm lọ thuốc lên làm động tác lắc lắc, con người đen nhánh của anh hiện lên sự ngỗ ngược.

Lượng thuốc trong lọ này sẽ khiến hai người liên tục muốn nhau đến ba ngày ba đêm, anh không ngờ Trần Hạo lại tàn nhẫn như vậy, so với giết chết họ, cách này còn độc ác hơn nhiều.

"Hạo, anh đừng làm như vậy, em không biết gì cả."

Đúng!

Chính là hắn.....hắn đã xúi giục em, anh tha thứ cho em lần này."

Lý Kỳ vừa nói vừa dùng tay chỉ vào người của Lam Hưng, cô không muốn sự nghiệp mà cô đã cố gắng gầy dựng bấy lâu nay, chỉ vì vậy mà tan thành mây khói.

"Lý Kỳ!

Cô đúng là loại đàn bà độc ác, muốn đổ tất cả tội lỗi cho tôi."

Trần Thiếu cậu đừng tin cô ta, không chỉ với Gia Duyên tiểu thư mà với tất cả người phụ nữ nào được cậu để ý tới, Lý Kỳ đều ra tay hại họ thân bại danh liệt, hoặc cảnh cáo họ không được phép đến gần cậu."

Lam Hưng nhìn Lý Kỳ hung hăng nói, muốn chết thì cùng nhau mà chết hẳn không ngu mà để Lý Kỳ đổ hết tội trên đầu của mình.

Trần Hạo nghe Lam Hưng nói vậy liền nhìn Lý Kỳ bằng ánh mắt bất ngờ, đôi môi mỏng đầy vẻ kiêu ngạo của anh cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo.

Anh bước tới trước mặt của Lý Kỳ, khom người xuống bàn tay to lớn không lưu tình vỗ vỗ mạnh vào khuôn mặt vì sợ hãi mà không còn

giọt máu của cô.

"Tâm tư của cô quá thâm độc."

Trần Hạo nói đơn giản một câu, rồi anh lấy từ trong túi áo vest của mình ra, điện thoại di động gọi cho Tạ Chánh.

"Trần Thiếu."

Giọng nói đều đều của Tạ Chánh vang lên trong điện thoại.

"Tạ Chánh, ngày mai liên lạc với Trần Siêu, thu mua ngân hàng West Bank và trường đại học Highclass."

Trần Hạo ra mệnh lệnh cho Tạ Chánh xong liền cúp máy.

Lý Kỳ nghe Trần Hạo nói vậy liền quỳnh lên, cô sợ hãi bò lê lết tới gần đôi chân cường tráng của Trần Hạo vừa khóc vừa nói.

"Hạo anh đừng như vậy."

"Anh muốn trừng phạt em như thế nào cũng được thậm chí anh có thể giết chết em, nhưng anh đừng làm hại đến ba mẹ của em."

Nghe Trần Hạo ra lệnh cho Tạ Chánh cô biết ngay anh muốn đối phó với ba mẹ của cô.

"Giết chết cô, hừ....."

"Không đơn giản như vậy đâu, tôi sẽ khiến cho hai người sống không bằng chết."

"Phải sống một cuộc sống đầu đường xó chợ, còn thua một kẻ ăn xin."

Ngày mai tôi sẽ ra lệnh không cho bất cứ công ty nào ở Thành Phố S này ký hợp đồng và thuê hai người làm việc.

Ai dám làm trái chính là kẻ địch của Trần Hạo tôi."

Lý Kỳ nghe Trần Hạo nói vậy liền tuyệt vọng, cô thất thần ngồi bệt xuống mặt đất lạnh lẽo.

Trần Hạo là ông hoàng trong làng giải trí tại Thành Phố S này, lời nói của anh chính là thánh chỉ, anh đã lên tiếng thì không một ai dám làm trái lời của anh.

Chương 55: Tình yêu

CHÚ Ý: 18+++++

Sau khi xử lý xong Lý Kỳ và Lam Hưng, Trần Hạo không muốn hoãn lại nơi này thêm giây phút nào, chỉ cần nghĩ đến Lý Kỳ và Lam Hưng trong lòng anh đã cảm giác ghê tởm vô cùng.

Anh giao mọi chuyện lại cho Bạch Tử Long giải quyết, rồi vội vã quay trở lại biệt thự Trần Viên.

Không biết vì sao trong lòng anh lại muốn được ở bên cạnh của Gia Duyên hơn bất cứ lúc nào hết.

Gia Duyên ngủ một giấc đến tận năm giờ sáng, cô nằm trên chiếc giường rộng lớn ấm áp trong phòng của Trần Hạo, được anh tỉ mỉ mở điều hoà ở độ vừa phải.

Gia Duyên trở mình cặp mắt vẫn nhắm nghiền lại, tay cô sờ soạng bên cạnh giường tìm kiếm thân thể ấm áp của anh.

Đụng phải một bên giường trống rỗng lạnh lẽo, Gia Duyên mở to cặp mắt sáng như những vì sao trên bầu trời ra nhìn một vòng chung quanh.

Căn phòng thật yên tĩnh không một tiếng động, ánh sáng mờ nhạt ngoài cửa sổ rọi thẳng vào trong, không sáng chói nhưng đã đủ để Gia Duyên nhìn thấy toàn bộ căn phòng.

Trong lòng Gia Duyên thầm nghĩ không biết Trần Hạo đã đi đâu, hay

là anh hối hận vì đã nhẹ lòng tiếp nhận cô.

Với tâm trạng ảo não cô cố gương người ngồi dậy, thoải mái dựa tấm lưng mảnh mai của mình vào đầu giường.

Tuy máy điều hoà đã được bật lên nhưng không biết vì sao cô lại cảm giác ớn lạnh trong lòng, giống như những chiếc lá bị ngọn gió mùa đông lạnh buốt thổi mạnh làm nó lất lư ngoài cửa sổ phòng của anh.

Tay Gia Duyên bất giác cầm cái chăn mỏng kéo lên cao, che đi phần ngực lạnh lẽo của mình.

Trần Hạo bước đi chậm rãi đến trước cửa phòng ngủ, anh thật cẩn thận đẩy cánh cửa phòng ra nhẹ nhàng, không để mình phát ra bất kỳ âm thanh nào sợ đánh thức cô.

Vừa bước vào cửa anh nhìn thấy Gia Duyên ngồi trên giường, cặp mắt chứa đựng đầy nỗi tâm sự nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dáng người tao nhã của anh từ từ tiến tới bên cạnh của Gia Duyên, anh vươn bàn tay ấm áp của mình lên vuốt ve mái tóc dài của cô trong sự sùng ái.

Gia Duyên thật bất ngờ, cô ngược khuôn mặt kiêu diễm của mình lên, cặp mắt mông lung của cô mở thật to nhìn anh không chớp.

Trần Hạo nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt trìu mến, khuôn mặt này đôi mắt này không biết từ lúc nào đã khắc sâu vào tận đáy lòng của anh.

Trái tim của Trần Hạo bất giác vì cô mà đập loạn xạ, anh nhếch đôi môi mỏng của mình lên thành một nụ cười tràn ngập bởi niềm hạnh phúc.

Trần Hạo cởi bỏ áo khoác của mình ném sang một bên, anh vén chăn ngồi xuống giường bên cạnh cô, tay anh cẩn thận kéo thân thể mềm mại, thút tha của cô vào lòng mình.

Tình yêu của hai người phải trải qua nhiều hiểu lầm và đấu tranh mới đến được với nhau, nên Trần Hạo rất coi trọng mối tình này.

Anh là người như vậy đó, không yêu thì thôi một khi yêu thì yêu hết mình, yêu một cách điên cuồng không lối thoát.

"Sao em không ngủ thêm một chút?"

"Còn sớm lắm."

Trần Hạo yêu thương thì thắm vào tai cô.

Gia Duyên đang thối mái nằm trên lồng ngực rắn chắc của anh, cô lắc đầu nói với giọng nhỏ nhẹ.

"Hạo, em còn tưởng những việc xảy ra vào đêm qua chỉ là một giấc mộng."

"Khi em tỉnh lại từ trong giấc mộng đẹp đó, anh sẽ không còn ở bên cạnh của em nữa."

Gia Duyên cảm giác thấp thỏm trong lòng, nỗi bất bệnh đã chiếm lấy toàn bộ trái tim bé bỏng của cô.

Trần Hạo nghe cô nói vậy, trong lòng anh cảm giác chua xót vô cùng, anh biết ở bên cạnh anh cô không có cảm giác an toàn, vì anh luôn miệng nói rằng cô chỉ là vật thể thân.

Nhưng sau chuyện xảy ra ngày hôm qua anh biết mình đã sai, sai một cách mù quáng.

Từ đầu đến cuối người anh yêu chính là cô, nhưng chỉ vì bản thân của mình cũng không nhận ra điều đó.

Anh không có dũng cảm để tiếp nhận bất kỳ mối tình nào, nên tâm trí của anh mới đánh lừa trái tim lạnh lẽo của anh như vậy.

"Em yên tâm, tình yêu của anh dành cho em là thật, không phải chỉ là lời nói chót lưỡi đầu môi.

Lúc trước anh không hiểu trái tim của mình, nhưng khi anh biết mình sắp phải mất đi em, lúc đó trái tim của anh hiện lên cảm giác đau đớn mà từ trước tới giờ anh chưa từng cảm nhận qua.

Nó đã giúp anh biết được người quan trọng nhất trong lòng anh chính là Tần Gia Duyên em.

Em không phải là vật thay thế cho bất kỳ ai, Gia Duyên em đừng đừng chính chính là người phụ nữ mà Trần Hạo anh yêu."

Nói xong tay Trần Hạo nâng cái cằm xinh xắn của Gia Duyên lên, anh đặt lên đôi môi mềm mại của cô một nụ hôn mặn nồng.

Anh muốn dùng nụ hôn này để nói cho Gia Duyên biết, anh đối với cô là thật lòng.

Trần Hạo dùng đầu lưỡi của mình thăm dò bên trong khoang miệng của Gia Duyên, đầu lưỡi của hai người quấn lấy lẫn nhau.

Đôi môi mỏng của anh mút lấy mật ngọt từ trong miệng của cô, hai người hôn nhau đến không kiềm chế được dục vọng trong lòng của

mình, anh lưu luyến buông đôi môi của cô ra.

Hai người thờ hẩn nhìn nhau bằng ánh mắt khát vọng của tình dục, Trần Hạo thuận tay vén áo ngủ của cô lên anh sờ dịu dàng trên làn da mịn như lụa của cô.

Tay anh dừng lại nơi phần ngực căng tròn, anh nhẹ nhàng bóp nơi mềm mại đã khiến anh cảm lòng không đậu muốn được lấp đầy thân thể của cô ngay.

Tay anh từ từ di chuyển xuống nơi tư mật nhất của cô, anh cẩn thận thăm dò vùng đất thần bí nơi mà từ trước tới giờ ngoài Trần Hạo ra chưa từng có ai chạm vào.

Chương 56: Tình yêu 2

CHÚ Ý: 18+++++

Cảm giác lạ lẫm tê tê lan tỏa toàn thân cô, anh không cho Gia Duyên phân tâm, môi của Trần Hạo từ từ di chuyển xuống cái cổ trắng nõn, tay anh thản nhiên cởi bỏ áo ngủ trên người của Gia Duyên ra.

Cặp ngực trắng như tuyết của cô hiện ra trước mắt của anh, Trần Hạo không do dự liền khom xuống ngậm lấy đỉnh hồng nhạy cảm của cô, anh dùng lưỡi của mình liếm nhẹ nhàng chung quanh, rồi đột nhiên anh cắn nhẹ một cái làm toàn thân Gia Duyên rung lên vì khoái lạc.

Toàn thân Gia Duyên toát mồ hôi lạnh vì kích thích, lần trước khi cô và anh làm chuyện này trong lòng cô có sự kháng cự mãnh liệt nên cảm giác cũng khác nhau.

Nhưng lần này cảm giác thỏa mãn mà Trần Hạo đem lại cho cô làm cô rất chờ mong.

Gia Duyên sung sướng ánh mắt lim dim mơ màng nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của Trần Hạo, lúc này đã được thay thế bởi ánh mắt lu mờ của dục vọng.

Gia Duyên không tự chủ được bản thân của mình, cô vươn tay tháo thắt lưng của anh ra.

Trần Hạo đứng lên anh lưu loát cởi bỏ y phục trên người của mình, nào là áo sơ mi, quần tây đều bị anh quăng sang một bên.

Thân thể trắng kiện của Trần Hạo hiện ra trước mặt của Gia Duyên, lần này cô mới thật sự có can đảm quan sát thân thể vạm vỡ của anh.

Gia Duyên ngây người trong giây lát khi cô nhìn thấy cơ bắp rắn chắc cùng với cái bụng sáu múi của anh.

Trần Hạo cúi xuống cởi bỏ quần lót chữ T trên người của cô, anh liền áp thân thể Mạnh mẽ của mình lên thân thể tuyệt đẹp của Gia Duyên.

Hai tay anh luồn nhẹ nhàng vào bàn tay của cô đặt trên đỉnh đầu, dù đang trong trạng thái mê ly nhưng Trần Hạo vẫn kiềm chế được bản thân của mình.

Anh rất cẩn thận không dùng quá sức sợ làm động đến vết thương trên tay của cô.

Anh hôn lên trán, rồi từ từ di chuyển xuống cái mũi cao thẳng, đôi môi khiêu gợi, cái cổ trơn tru, cặp ngực căng tròn rồi xuống cái bụng bằng phẳng của cô.

Từng nơi đôi môi mỏng đầy mê hoặc của anh chạm vào làm toàn thân cô run lên vì thỏa mãn.

Gia Duyên dùng ánh mắt mê muội nhìn vào ánh mắt lờ mờ của anh.

Hai thân thể của hai người cọ sát vào nhau, Gia Duyên cảm giác được vật to lớn của anh đã vì cô mà cương cứng.

Anh nâng người của Gia Duyên lên đặt cô ngồi trên đùi của mình, hai chân cô giăng ra đặt bên hông của anh.

Từ thế này làm cho cặp ngực quyến rũ của cô ép sát vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Tay Trần Hạo ôm gọn thân thể của Gia Duyên vào lòng, môi thì không ngừng thăm dò từng tấc da trên người cô.

Lúc này hạ thân của Gia Duyên đã trở nên ướt đẫm, trong lòng cô khao khát được anh lấp đầy.

Nhìn thấy hành động cùng với cử chỉ của cô, anh biết ngay đã đến lúc.

Trần Hạo nâng cặp mông gợi cảm của cô lên để nơi tư mật nhất của cô bao phủ vật to lớn của mình.

Trần Hạo đột nhiên thở gấp, tim anh đập loạn xạ, ánh mắt cũng trở nên mịt mù vì sung sướng.

Đôi tay cường tráng cùng với cơ bắp rắn chắc không ngừng dùng sức nâng thân thể mảnh mai của cô lên xuống theo thiết tấu.

"Um.....Um.....Um.....Hạo...."

"Gia Duyên.....Gia Duyên....."

Đôi môi mỏng mang theo nụ cười hấp dẫn của Trần Hạo quyến luyến hôn khắp nơi trên cổ rồi xuống bờ vai trơn tru của cô, giọng trầm trầm chứa đựng muôn trùng dụ hoặc của Trần Hạo không ngừng kêu tên của Gia Duyên.

Tiếng Trần Hạo thở gấp cùng với tiếng rên rỉ mê hồn của Gia Duyên tạo thành một điệu nhạc động lòng người.

Ngoài trời đang mưa lâm thâm, tiếng mưa lộp độp trên mái nhà cùng với tiếng gầm nhẹ của người đàn ông trong lúc đạt đến đỉnh, càng khiến lòng người say đắm trong dự vọng.

Sau khi hai người trải qua cuộc ái ân kịch liệt, Trần Hạo tinh thần sản khoái.

Lần đầu tiên trong đời anh mới có cảm giác thỏa mãn như thế này.

Tuy anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng đối với họ anh không hề có tình yêu.

Nên khi làm những chuyện ái ân này cũng chỉ có thể thỏa mãn được thân xác, còn về phần tinh thần thì chỉ có Gia Duyên mới có thể thỏa mãn được cho anh.

Hai người không mặc gì âu yếm nằm trên giường lớn, tay anh thối mái choàng qua bờ vai của cô ôm cô vào lòng mình.

Hôm nay là ngày đầu tiên của mùa đông lạnh buốt, tuy ngoài trời đang mưa thời tiết rét lạnh nhưng trong lòng của Gia Duyên lại ấm áp vô cùng.

Chỉ cần được ở bên cạnh của Trần Hạo dù cô biết đoạn đường đi đến tương lai hạnh phúc của anh và cô, sẽ có rất nhiều trắc trở nhưng cô không quan tâm.

Nghĩ đến tương lai về sau của hai người, ánh mắt ảm đạm của Gia Duyên bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ nơi những giọt mưa trong suốt không ngừng đua nhau mà rơi xuống mặt đất ẩm ướt.

Cô tự nhủ với bản thân của mình sau này có dịp cô sẽ nói cho anh biết về chuyện của Thomas Franco Jr, nhưng hiện tại cô không muốn

phá vỡ bầu không khí lãng mạn này.

Trần Hạo vươn tay cầm lấy điện thoại di động của mình, anh thuận tay bấm một vài số.

"Reng.....reng.....reng...."

"Trần Thiếu, có chuyện gì?"

Giọng nói nghiêm túc của Trịnh Phó Hàn vang lên trong điện thoại.

"Gia Duyên sẽ nghỉ phép hai

tuần, cậu hãy sắp xếp."

"Tôi thì không sao, nhưng bên của Mạnh Tổng thì hơi khó.

Còn vài hoạt động của Mystery cần Gia Duyên có mặt."

Trịnh Phó Hàn khó xử nói.

"Bên Mạnh Tổng cậu không cần lo, để tôi tự nói với cậu ấy."

Nói xong Trần Hạo cúp máy, anh khom xuống hôn lên trán của Gia Duyên.

"Hai tuần này, em không được rời khỏi Nam Viên."

Trần Hạo với ánh mắt kiên định nhìn cô bá đạo nói, anh muốn cô ở lại nơi mà anh cảm thấy là an toàn nhất để tĩnh dưỡng.

Gia Duyên nhìn anh mỉm cười dịu dàng ánh mắt cũng hiện lên tia vui sướng, cô không ngờ anh lại ngang ngược đến như vậy không thềm

hỏi ý kiến của cô.

"Không được! làm sao em có thể ở lại đây?"

"Đây là nhà của anh."

Gia Duyên nhìn anh bằng ánh mắt sáng lung linh của mình, cô cố tình trêu chọc anh nói với giọng khó xử.

"Sao không được."

"Em là người phụ nữ của anh, là nữ chủ nhân tương lai của nơi này."

"Có chỗ nào thuộc về anh mà em không thể ở được."

Trần Hạo nhìn Gia Duyên nghiêm túc nói, những gì thuộc về anh cũng sẽ thuộc về cô.

Chương 57: Cô gái thần bí

Tại khách sạn The Palm, Châu Ân đang đứng khép nép trước cái máy laptop màu đen đặt trên bàn, cô cung kính cúi đầu nghe chủ nhân khiển trách.

"Cô làm tôi quá thất vọng, từ khi nào mà năng lực làm việc của cô lại kém cỏi như vậy, để tiểu thư gặp chuyện nguy hiểm."

"Cô biết rõ tính tình của tôi, tôi không bao giờ giữ lại những kẻ vô dụng ở bên cạnh của mình."

Châu Ân nghe Tần Gia Uy nói vậy trong lòng hoảng sợ ánh mắt chột loé lên tia tự trách, cô đứng hai tay đặt sau lưng của mình khom người cung kính nhận tội.

"Thuộc hạ biết tội, từ nay về sau không dám sai sót điều gì."

"Biết mình sai là được."

Hai tháng nữa Thomas Franco Jr sẽ đến Thành Phố S.

"Cô phải theo sát nhất cử nhất động của hắn, nhớ phải bảo vệ tiểu thư, tuyệt đối không để tiểu thư bị chút tổn thương gì."

Giọng nói trầm ngâm chứa đựng muôn trùng sự nguy hiểm của Tần Gia Uy, làm Châu Ân khẩn trương trong lòng.

Giống như đây là nhiệm vụ cuối cùng anh trao cho cô, để chuộc tội thất trách của mình.

Cô biết anh yêu thương nhất là cô em gái này, nhưng Thomas Franco Jr không phải là người đơn giản.

Cô sợ đến lúc hấn tới đây thì dù trời có sập xuống cũng không thể bảo vệ được cho Gia Duyên.

Tại phía Đông Thành Phố S, một chiếc xe màu đen ban ngày ban mặt, vô pháp vô thiên phóng đi thật nhanh như một cơn lốc qua con đường đông đúc người qua lại, làm cho những người đi đường sợ hãi nép mình sang một bên để tránh chiếc xe này.

"Kéttttttttt....."

Đột nhiên chiếc xe thùng thẳng gấp, ngừng hẳn lại trước một con hẻm nhỏ vắng vẻ ít người qua lại, từ trên xe một đôi nam nữ trong trạng thái hoang mang còn bị ảnh hưởng bởi thuốc kích dục, toàn thân không mặc gì bị ném từ trên xe xuống mặt đất.

Chiếc xe thùng liền phóng đi trong lặng lẽ, như chuyện này không liên quan gì đến họ.

Lam Hưng và Lý Kỳ tuy tinh thần còn chưa tỉnh táo nhưng cũng còn ý thức được bản thân của mình, như một con nhộng không một mảnh vải che thân.

Hai người nhìn chung quanh tìm bất cứ thứ gì có thể dùng để che lại thân thể đầy thương tích của họ lại.

Cặp mắt lờ mờ của Lam Hưng nhìn

thấy trong góc có một cái thùng giấy thật bẩn thỉu nằm dưới mặt đất, Lam Hưng liền bước đi lảo đảo đến cầm thùng giấy lên che đi thân

thể tồi tàn của hắn.

Lý Kỳ thấy vậy liền bước theo hắn, cô ngang nhiên giật lấy cái thùng giấy từ trên tay của Lam Hưng.

"Đúng là đồ đàn ông vô dụng!"

Lý Kỳ tức giận nhìn Lam Hưng bằng ánh mắt mỉa mai, miệng không kiêng nể buông lời nhục mạ.

"Đúng! Tôi vô dụng."

Trả lại đây."

Lam Hưng quát lên trong cơn giận dữ, tay không do dự đoạt lại cái thùng giấy từ trên tay của Lý Kỳ, hắn thô bạo xô Lý Kỳ về phía sau.

Thân thể không còn sức lực của Lý Kỳ bị Lam Hưng mạnh tay làm ngã xuống mặt đất, Lý Kỳ không để mình trong tình trạng yếu thế cô liền bò dậy từ dưới mặt đất hung hăng xông tới đánh xối xả vào người của Lam Hưng.

Trong lúc hai người đang xô xát lẫn nhau, tiếng bước chân đều đều thật vững vàng càng lúc càng tiến đến gần bọn họ.

"Hai người không cần gấp, tôi sẽ tiễn hai người một đoạn xuống gặp diêm vương."

Giọng nói ma quỷ không một tia cảm xúc của người phụ nữ vang lên sau lưng Lý Kỳ, hai người giật mình kinh ngạc trong lòng hốt hoảng xoay người lại nhìn về hướng phát ra âm thanh âm lãnh này.

Khuôn mặt trắng bợt của Lý Kỳ sững sờ trong giây lát, con người

đen nhánh của cô hiện lên nổi bàn hoàng khó tin, khi cô nhìn thấy dung mạo của đối phương.

Cô gái thần bí thản nhiên đứng trước mặt của Lý Kỳ và Lam Hưng, trên tay cô cầm một khẩu súng lục nhắm về hướng của hai người.

"Là cô?"

Lý Kỳ nói với giọng kinh ngạc, kinh ngạc đến Lý Kỳ phải mất đến mấy giây mới có thể ổn định lại tinh thần của mình.

"Phải là tôi..... Dù sao hai người cũng không còn mạng rời khỏi đây.

Tôi sẽ cho các người biết cái giá phải trả khi dám đụng đến người phụ nữ của chủ nhân."

Cô gái thần bí nhìn Lý Kỳ và Lam Hưng bằng ánh mắt ma quỷ, sát khí tỏa ra từ người của cô ta làm Lý Kỳ và Lam Hưng cảm giác thất kinh trong lòng.

Không chỉ Lý Kỳ ngây người nhìn cô gái thần bí, ngay cả Lam Hưng cũng kinh hoàng trước sự thật khủng khiếp này.

Hai người thật không ngờ cô gái nhỏ bé luôn tỏ ra nhút nhát bên cạnh của bọn họ, lại có thân phận bí ẩn nhưng vậy.

"Cô là người của Trần Hạo."

Lam Hưng khó tin nhìn cô gái thần bí nói với giọng khẳng định.

"Ha ha ha....."

Trần Hạo.....hắn còn chưa đủ tư cách làm chủ nhân của ta."

Cô gái thần bí cười trong sự châm biếm, cô bình thản nói ra những lời ngông cuồng tự đại làm cho Lam Hưng cảm giác bất an trong lòng.

Nếu Trần Hạo không phải là chủ nhân của cô ta, vậy cũng có nghĩa là phía sau của Gia Duyên còn một thế lực lớn đang âm thầm theo bảo vệ cô ta.

Lý Kỳ và Lam Hưng dùng ánh mắt bối rối nhìn nhau rồi không tự chủ được nhìn vào cô gái thần bí đang dùng ánh mắt nguy hiểm quan sát họ.

Trong lòng hai người đều biết lần này hai người không thể thoát khỏi được cái chết.

"Dù sao hai chúng tôi cũng không thể sống sót rời khỏi nơi này."

"Cô có thể cho tôi biết chủ nhân của cô là ai không?"

Lý Kỳ nói với giọng nghiêm túc, nếu phải chết cô cũng muốn chết một cách minh bạch, cô muốn biết ai là người muốn lấy cái mạng nhỏ bé này của cô.

"Áp Phiện Đế Vương."

Nói xong cô gái thần bí vươn cánh tay đang cầm súng của mình lên nhắm thẳng vào đầu của Lý Kỳ.

Lý Kỳ không hề tỏ ra hoảng sợ, cô biết dù có sợ cũng phải chết, sao không chết một cách có thôn nghiêm.

Lý Kỳ nhắm mắt lại, trong đầu nghĩ lại câu nói của Trần Hạo.

"Để cô ở lại bên cạnh của tôi, vì tôi nghĩ cô là một người phụ nữ thông minh, biết an phận thủ thường."

Phải! Nếu cô chịu ngoan ngoãn mà an phận ở lại bên cạnh của Trần Hạo, thì hôm nay Lý Kỳ cô không phải đi đến bước đường cùng này.

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống khuôn mặt đầy tội lỗi của Lý Kỳ.

"Pằng....."

Một tiếng súng bén nhọn bắn thẳng vào mí tâm của Lý Kỳ, Lý Kỳ chết ngay lập tức thân thể mảnh mai của Lý Kỳ ngã quỵ xuống mặt đất.

Chương 58: Cô gái thần bí 2

Cô gái thần bí không tỏ ra chút do dự gì khi nổ súng, cặp mắt lạnh lẽo không hề chớp trước cảnh chết chóc trước mặt của mình.

Lam Hưng nhìn thấy nét mặt không một tia cảm xúc của cô gái thần bí mà khiếp sợ trong lòng, hấn lật đật xoay người chạy thẳng về phía trước để tìm cho mình một con đường sống.

Cô gái thần bí không hề gấp gáp, cô bước đi chậm rãi phía sau hấn, giống như đoán được dù Lam Hưng có chạy đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay của cô ta.

Bóng dáng nguy hiểm ánh mắt tà ác, tay phải cầm súng tiến từ từ tới hướng của Lam Hưng.

Lam Hưng càng chạy càng hoảng sợ trong lòng, khi hấn nhìn thấy con đường phía trước không còn lối thoát.

Bàn tay ướt đẫm mồ hôi của Lam Hưng đụng phải bức tường đá lạnh lẽo, hấn quay đầu lại nhìn cô gái thần bí bằng ánh mắt rụt rè kinh hãi.

Toàn thân Lam Hưng run lẩy bẩy, hai chân của hấn không còn sức lực ngã quy xuống.

Lam Hưng quỳ gối trên mặt đất bản thủ, hấn ngược khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của mình lên, nhìn vào cô gái thần bí cất giọng run run.

"Tha mạng..... Tha mạng...đừng giết tôi."

Giọng nói sợ sệt của Lam Hưng vang lên làm cô gái thần bí nhếch đôi môi chứa đựng tà khí của mình lên thành một nụ cười kinh bỉ.

Cô vươn cây súng lên bắn dọa vài phát súng về hướng của Lam Hưng.

"Pằng.....pằng.....pằng..."

"Ahhhhhhhhhhhh....."

Tiếng hét lên vì sợ chết khiếp của Lam Hưng làm cho cô gái thần bí cảm thấy sảng khoái trong lòng.

Lam Hưng hoảng hốt hấn bất giác nhìn xuống hạ thân của mình.

Cô gái thần bí nhìn thấy Lam Hưng vì sợ hãi mà tiểu dầm, cô lắc đầu ánh mắt khinh miệt không muốn nhìn cảnh nhục nhã trước mắt.

Cô gái thần bí quay mặt sang chỗ khác, tay phải thản nhiên cầm súng vươn lên bắn một phát vô cùng chính xác vào vị trí trái tim của Lam Hưng.

Sau khi xử lý xong Lý Kỳ và Lam Hưng, cô gái thần bí cắt súng vào trong áo khoác của mình, cô thanh thản bước ra con hẻm nhỏ rời khỏi hiện trường như việc vừa giết chết hai người chưa từng xảy ra.

Hôm nay trong lúc Trần Hạo đang ở nhà cùng với Gia Duyên, đột nhiên Mạnh Hùng gọi điện thoại cho anh.

Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt muốn gặp mặt của anh ngay lập tức tại Bar Night Angel.

Trần Hạo nói với Gia Duyên trong công ty có chuyện gấp cần anh đích thân xử lý nên anh phải về công ty ngay.

Trần Hạo và Tạ Chánh vừa bước vào cửa phòng VIP của Nam Liệt liền nhìn thấy Nam Liệt, Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên, kể cả Hàn Mạc cũng có mặt.

Khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ ngạo mạn của Trần Hạo bất giác trầm xuống, khi anh nhìn thấy bốn người với khuôn mặt nghiêm túc ngồi trên ghế sofa chờ anh tới.

Trần Hạo bước đi thong thả ngồi xuống ghế sofa bên cạnh của Lôi Lạc Thiên, anh khom tới cầm lấy hộp cigar cuba trên bàn lên rút ra một điếu.

Tạ Chánh nhìn thấy liền cung kính bước tới châm điếu thuốc lên cho anh.

Trần Hạo nâng điếu cigar đến bờ môi lạnh lẽo của mình, hít vào một hơi thật sâu nhìn Nam Liệt nói với giọng thận trọng.

"Có chuyện gì không thể cho Gia Duyên biết?"

Lúc Trần Hạo nói chuyện làn khói đen dày đặc của cigar trong miệng anh, theo hơi thở nặng nề của Trần Hạo phóng thích ra bên ngoài.

Khi Nam Liệt gọi điện thoại cho anh đã căng dặn anh đến Bar Night Angel một mình.

Trần Hạo hiểu được ý tứ trong lời nói thận trọng của Nam Liệt, nên anh biết chuyện Nam Liệt muốn nói với anh nhất định có liên quan đến Gia Duyên.

Nhìn thấy nét mặt khó xử của ba người không ai có ý định mở lời, Hàn Mạc ngược khuôn mặt kiêu ngạo của mình lên nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt lạnh lùng nói.

"Anh có nghe đến cái tên Thomas Franco Jr không?"

Trần Hạo ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, chân trái bắt chéo qua chân phải, bàn tay mạnh mẽ thản nhiên đặt lên đùi của mình, mấy ngón tay thon dài của anh không ngừng làm động tác nhip nhip.

Đột nhiên ánh mắt bình thản không gợn sóng của Trần Hạo hiện lên tia sáng, ngón tay đang cử động của anh bất giác ngừng hẳn lại.

"Là người nổi tiếng trong giới mafia bên Italy, cũng là con trai độc nhất của bá tước Thomas Franco."

Ánh mắt nghi ngờ của Trần Hạo nhìn Hàn Mạc nói, anh đã từng nghe về thân phận thần bí của Thomas Franco Jr, hẳn không giống nhưng những người trong dòng giống hoàng gia tầm thường.

Thomas Franco Jr được cả gia tộc ủng hộ để lên vị trí bố già, tuy tuổi của hắn chỉ ngoài ba mươi nhưng quyền lực nắm trong tay của hắn là vô hạn.

"Vậy anh có biết hắn và Gia Duyên có quan hệ gì không?"

Hàn Mạc với khuôn mặt lạnh tanh, cô nhướn mày nhìn thẳng vào ánh mắt ngờ vực của Trần Hạo mà nói.

Trong con người đen nhánh của Trần Hạo đột nhiên hiện lên sự hoài nghi.

Anh nhìn Hàn Mạc lắc đầu chờ cô nói tiếp.

"Thomas Franco Jr và Gia Duyên đã có hôn ước.

Hai gia tộc khét tiếng này đã có hứa hẹn sẽ liên hôn, để tránh có người trong các gia tộc khác dòm ngó đến địa bàn của họ."

Hàn Mạc nói một cách hết sức là thận trọng, cô dùng ánh mắt sắc bén quan sát biểu cảm trên khuôn mặt anh tuấn của Trần Hạo.

Chương 59: Hàn Mạc khó xử

Trần Hạo không nói gì đôi môi mỏng của anh mím chặt lại thành đường thẳng, nét mặt vẫn bình thản, anh ngồi trầm tư mặc tưởng một chút rồi nhìn Nam Liệt, Lô Lạc Thiên và Mạnh Hùng nói với giọng nghiêm túc.

"Hắn chuẩn bị đến Thành Phố S này."

Trần Hạo nói ra những lời quả quyết này, anh không cần suy nghĩ cũng biết ngay, bằng không mấy người bọn họ sẽ không lo lắng cho anh đến như vậy.

"Phải!"

"Tôi bắt được tin trong nai mai Thomas Franco Jr sẽ đến Thành Phố S."

Nam Liệt nhìn Trần Hạo nói với giọng trầm trầm, ánh mắt chín chắn của anh nhìn Mạnh Hùng đợi Mạnh Hùng nói tiếp theo anh.

"Thomas Franco Jr có lối suy nghĩ riêng của hắn, không giống như Tần Gia Uy, Nam Liệt, Hàn Mạc và tôi."

"Chúng tôi tuyệt đối không đụng đến áp phiện."

"Thomas Franco Jr còn được gọi là "Áp Phiện Đế Vương", hắn là người duy nhất nắm trong tay toàn bộ hoạt động có liên quan đến áp phiện của Châu Âu."

Dừng một chút Mạnh Hùng vươn tay cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn lên hớp một ngụm, ánh mắt thâm sâu của anh nhìn thẳng vào chất lỏng màu đỏ trong ly.

Mạnh Hùng thoải mái chỉnh lại tư thế ngồi của mình rồi mới từ từ nói tiếp.

"Thomas Franco Jr và Tần Gia Uy

ngan tài ngan sức với nhau.

Mỗi người nắm trọn trong tay 30% địa bàn của Châu Âu, 15% thì nắm trong tay của tôi, 25% còn lại thuộc bang Thiên Địa một bang phái

không rõ lai lịch.

Vì Gia Duyên nên Tần Gia Uy đã âm thầm khuếch trương thế lực của mình qua Châu Úc và Châu Mỹ.

Tần Gia Uy là một người làm việc thận trọng, cậu ấy có tư tưởng rất sâu xa.

Tần Gia Uy không biết Thomas Franco Jr sẽ phản ứng như thế nào khi Gia Duyên lên tiếng từ hôn, nên cậu ấy đã âm thầm liên lạc với Liệt và tôi, muốn bắt tay với chúng tôi.

Chỉ cần Thomas Franco Jr có hành động càn quét Tần gia và Trần thị thì ba người chúng tôi sẽ liên kết với nhau trừ khử hẳn."

Mạnh Hùng nói đến đây anh dùng ánh mắt thâm trầm mang theo sự tin toán nhìn Hàn Mạc.

Anh tin chắc chỉ cần Hàn Mạc chịu đồng ý nhúng tay vào thì việc đối phó với Thomas Franco Jr, sẽ dễ dàng hơn.

Hàn Mạc không nói gì trong lòng cô thầm nghĩ, mối giao tình giữa Thomas Franco Jr và cô không phải đôi ba lời là có thể giải thích được hết.

Nếu nói Tần Gia Uy và cô là đôi bạn tri kỷ thì Thomas Franco Jr và cô là đôi bạn cùng cam cộng khổ.

Có lần cô, Lãnh Tuấn và Lãnh Dương

phải qua Italy đàm phán một mối làm ăn, có liên quan đến quyền sản xuất và phân phối áp phiện ra toàn Châu lục.

Lúc vừa bước chân đến xứ lạ quê người cũng như câu "rừng nào cọp nấy", cô bị đối thủ cho người ám sát bị thương nặng, trong sự tình cờ cô đã gặp Thomas Franco Jr.

Anh ấy đã ra tay giúp đỡ và thay cô thanh toán những kẻ to gan muốn đối phó với cô và Bang Con Rồng Vàng.

Từ lúc đó Hàn Mạc và Thomas Franco Jr đã xem nhau là bạn tốt, cũng vì vậy khi Hàn Mạc trở về Đông Nam Á cô đã ra quyết định không nhúng tay vào áp phiện nữa, cô muốn trả món nợ ân tình cho Thomas Franco Jr nên đã giao tất cả mối làm ăn có liên quan đến áp phiện lại cho anh ấy.

Ngoài ban công phòng ngủ của Nam Liệt, Hàn Mạc với cái cằm ngủ mỏng manh, mái tóc dài được xoã xuống thân thể mềm mại như nước của cô.

Trên tay Hàn Mạc cầm một ly rượu whiskey, ánh mắt trầm ngâm

phóng ra tận chân trời xa xôi.

Mùa đông năm nay thật lạnh lẽo, cơn gió lạnh buốt thổi tung bay mái tóc dài và đầm ngủ của cô.

Hàn Mạc không quan tâm đến cơn gió lạnh như băng, đã âm thầm thấm vào trong cơ thể đang nóng ran lên vì rượu mạnh của cô.

Nam Liệt từ phòng tắm bước ra ngoài trên người anh chỉ mặc duy nhất một cái áo choàng tắm màu trắng, tay anh cầm cái khăn lông lau mái tóc ngắn gọn ướt đẫm của mình.

Ánh mắt sâu thẳm thẳm của Nam Liệt nhìn vào bóng lưng mảnh mai, chứa đựng ngàn vạn điều khó xử của Hàn Mạc đang trầm tư đứng ngoài ban công.

Nam Liệt thuận tay quăng cái khăn trên tay của mình lên sofa, anh bước đi thong thả đến sau lưng của Hàn Mạc.

Bàn tay to lớn ấm áp của anh choàng qua cái eo nhỏ nhắn của cô.

Hơi ấm từ trên người của Nam Liệt bao trùm cả thân thể lạnh cứng của cô, tay cô bất giác đặt ly rượu whiskey xuống trên lan can.

Hàn Mạc xoay người lại, đôi môi gợi cảm của cô cong lên thành một nụ người quyến rũ.

Tay Hàn Mạc choàng qua cổ của Nam Liệt, cặp mắt gợi tình chứa đựng tình cảm sâu xa nhìn anh không chớp.

"Anh không có chuyện muốn hỏi em sao?"

Hàn Mạc tin chắc với trí tuệ của anh, chỉ cần nhìn một cái là biết

ngay trong chuyện của Thomas Franco Jr cô có điều khó nói.

Nam Liệt không nói gì anh dùng ánh mắt yêu thương nhìn vào nét mặt hút hồn của Hàn Mạc, anh tiến tới mút lấy mật ngọt từ trong đôi môi mềm mại của cô, hai tay anh bất giác xiết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, để thân thể tuyệt mỹ của Hàn Mạc áp sát vào người của anh.

Hàn Mạc nhắm mắt lại hưởng thụ tình yêu của Nam Liệt.

Hai người hôn nhau đến quên đi tất cả, ánh trăng cũng phải ganh tỵ vì tình yêu tỏa sáng từ hai người, nên đã âm thầm mờ nhạt hẳn đi.

Nam Liệt lưu luyến buông đôi môi mềm mại của Hàn Mạc ra, anh đặt trán của mình lên trán cô nói với giọng hết sức nghiêm túc.

"Anh biết em làm việc luôn có chừng mực."

Nam Liệt biết tính tình cứng rắn của Hàn Mạc, trước khi làm bất cứ việc gì cô điều căng nặng trước sau, nên anh cũng không muốn xen vào chuyện của cô làm cô khó xử.

Dù Hàn Mạc không nhúng tay vào, anh không tin với thế lực của Mạnh Hùng, Tần Gia Uy và anh, ba nhập lại mà không thể đối phó với Thomas Franco Jr.

Chương 60: Trần Hạo hoang mang

Trong căn phòng Tổng giám đốc của công ty giải trí Minh Hạo, Trần Hạo ngồi uy nghiêm trên ghế dựa sau cái bàn làm việc rộng lớn của mình.

Bàn tay đang đặt trên con chuột nhấp nhấp vài cái.

Một nam một nữ với nét mặt nghiêm túc hiện lên trên cái màn hình TV 65 inch, được treo trên bức tường trước mặt của Trần Hạo.

Tạ Chánh từ quầy rượu mang đến cung kính đưa cho anh một ly rượu đỏ.

Trần Hạo với tâm trạng phẫn nộ, anh nâng tay nhận lấy ly rượu từ trên tay của Tạ Chánh, đặt mạnh xuống bàn làm việc của mình, làm cho những giọt rượu màu đỏ vô tình văng ra thấm vài giọt vào mấy phần văn kiện được đặt trên bàn.

Tạ Chánh nhìn thấy nộ khí của Trần Hạo, liền đứng sang một bên không muốn làm bìa để anh trút giận.

"Chủ nhân!"

Hai giọng nói mạnh mẽ đều đều vang lên từ trong màn hình T.V.

"Phó Cảnh người làm việc như thế nào, việc Thomas Franco Jr chuẩn bị sang Thành Phố S này mà người cũng không biết."

Giọng nói lạnh lùng của Trần Hạo vang lên làm Phó Cảnh hơi ngỡ ngàng.

Từ trước tới giờ chủ nhân dù có tức giận đến đâu cũng tỏ ra thái độ bình tĩnh không một tia cảm xúc, nhưng hôm nay lại vì một Thomas Franco Jr mà lại mất kiểm soát đến như vậy.

"Thuộc hạ nghĩ việc Thomas Franco Jr sang Thành Phố S, không có gì to tát cả nên mới không báo cáo với chủ nhân."

Phó Cảnh nhìn Trần Hạo thành thật nói ra lối suy nghĩ của mình.

"Phó Cảnh, người có biết khi ta phái người qua Italy để cai quản tổ chức bên đó là có mục đích gì không?"

Trần Hạo nhướn mày nhìn thẳng vào mặt của Phó Cảnh gằn giọng hỏi anh.

Phó Cảnh ngỡ ngàng với câu hỏi này của Trần Hạo, không phải Trần Hạo muốn anh trông coi hoạt động của tổ chức bên Italy sao.

Trần Hạo nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Phó Cảnh, anh liền nhếch đôi môi mỏng đầy vẻ ngạo mạn của mình lên thành một nụ cười nguy hiểm.

"Ta không chỉ muốn người cai quản hoạt động của tổ chức, ta còn muốn người âm thầm theo sát tất cả hoạt động trong giới hắc đạo lẫn bạch đạo ở bên đó."

Phó Cảnh quay về Thành Phố S ngay lập tức.

Minh Nguyệt, liên lạc với Doãn Kỳ đang ở bên Mỹ, kêu hấn tiếp tay Phó Cảnh cai quản tổ chức bên Italy ngay."

Ra mệnh lệnh xong Trần Hạo không cho thuộc hạ của mình có cơ hội, hỏi thêm điều gì liền bực bội cúp máy.

"Chủ nhân, làm như vậy thuộc hạ chỉ e là kế hoạch bấy lâu nay của chủ nhân sẽ bị bại lộ."

"Tới chừng đó người chúng ta cần phải đối phó sẽ có sự phòng bị."

Tạ Chánh nghe Trần Hạo điều Phó Cảnh về Thành Phố S, trong lòng anh hơi lo lắng.

Việc Trần Hạo thật sự yêu Gia Duyên đã là ngoài vòng kiểm soát của Trần Hạo rồi.

Kế hoạch ban đầu của Trần Hạo là khiến Gia Duyên phải yêu anh một cách say đắm, anh muốn chiếm được cô chỉ vì anh biết Gia Duyên chính là vợ tương lai của Thomas Franco Jr, nhưng không ngờ anh lại thật sự động lòng.

Lần này lại vì Gia Duyên mà Trần Hạo giận dữ đến như vậy, anh chỉ sợ vai trò một công tử ăn chơi lêu lổng mà Trần Hạo đã dày công xây dựng lên chỉ vì Gia Duyên mà trở nên công dã tràng.

Trần Hạo nóng giận cặp mắt trợn trừng trợn trạo, anh vươn tay cầm lấy con chuột trên bàn trước mặt của mình lên ném thẳng vào bức tường màu trắng phía trước, nói với giọng lạnh như băng.

"Việc của ta chừng nào đến phiên, một thuộc hạ như người quản."

Tạ Chánh sợ cuống quít trong lòng khi anh nhìn thấy cơn thịnh nộ trong ánh mắt của Trần Hạo, trong lòng Tạ Chánh thầm nghĩ.

"Chỉ cần việc có liên quan đến Gia Duyên là Trần Hạo sẽ không tự chủ được bản thân của mình."

Trần Hạo không nói gì thêm nữa tay anh thản nhiên cầm lấy ly rượu đỏ trên bên lên, đưa đến mép môi của mình nhấp nháp một chút.

Ánh mắt thăm sâu nhìn chăm chăm vào tấm hình của ba anh được đặt nghiêm trang trên bàn làm việc.

"Thời cơ đã chín muồi, đã đến phiên Trần Hạo ta phản kích."

9 năm trước sau khi Sở Hương rời khỏi anh, Trần Hạo chìm mình trong lối sống sáng tinh chiều say, anh muốn dùng rượu để làm vơi đi vết thương mà Sở Hương để lại cho anh.

Bà Miêu Tuyết Hoa nhìn thấy đứa con trai mà bà yêu thương nhất, đang sống trong tình trạng hủy diệt bản thân của mình, trong lòng bà tức giận vô cùng.

Bà không chịu nổi với lối suy nghĩ cực đoan này của anh, nên mới tìm đến tận công ty quảng cáo nhỏ bé của Trần Hạo, cho anh mấy bạt tay để làm anh tỉnh táo lại.

Miêu Tuyết Hoa nhìn con trai của mình trong lòng bà cảm giác đau như dao cắt, vì sợ tuổi thơ của Trần Hạo phải sống trong thù hận nên bà đã giấu anh về thân phận thật sự của mình và về mối thù giết cha của Trần Hạo.

"Minh Hạo, Đủ rồi!"

Vì một người phụ nữ không ra gì mà con lại biến bản thân của mình, thành một người không giống người ma không giống ma, sáng tối đều mượn rượu giải sầu.

Trách nhiệm gánh cả một đại gia tộc, đang nằm trên hai vai của con vậy mà con lại thành ra bộ dạng yếu đuối này.

Con làm mẹ quá thất vọng."

Miêu Tuyết Hoa nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt chua xót bà tự trách bản thân của mình, nếu không phải bà đã dung túng và che chở cho Trần Hạo.

Từ nhỏ đến lớn luôn sợ, anh sẽ bị người khác làm tổn thương, thì bây giờ anh sẽ là một người đàn ông mạnh mẽ hơn.

"Mẹ, ý của mẹ là gì?"

Cái gì là gánh cả một đại gia tộc trên vai?"

Trần Hạo nhìn mẹ của mình bằng ánh mắt khó hiểu, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Miêu Tuyết Hoa biết nếu bây giờ bà còn che giấu sự thật về thân thế của Trần Hạo, thì có thể bà sẽ mất đi đứa con trai này vĩnh viễn.

Bà lấy điện thoại di động trong túi sách của mình ra bấm một dãy số.

"Mark, cậu hãy nói chuyện với Minh Hạo."

Miêu Tuyết Hoa thường gọi Trần Hạo là Minh Hạo, nên mới có cái tên công ty giải trí Minh Hạo này.

Miêu Tuyết Hoa dùng giọng nghiêm nghị nói với người đàn ông được gọi là Mark trong điện thoại, rồi bà lập tức đưa điện thoại di động cho Trần Hạo nghe.

"Thiếu chủ, tôi đã đợi cái ngày này hết 21 năm qua."

Mark là người đàn ông gốc ý, nhưng tiếng Trung của ông rất lưu loát.

Trần Hạo ngây người đầu óc cũng trở nên trống rỗng anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, người mẹ dịu dàng thủy mị của anh sao đột nhiên trở nên mạnh mẽ, còn từ lúc nào anh lại trở thành thiếu chủ của người đàn ông tên gọi là Mark này.

Chương 61: Thân thể của Trần Hạo

Trần Hạo bình tĩnh lại anh và mẹ của mình ngồi xuống ghế sofa màu đen đặt ngay chính giữa phòng.

Chiếc điện thoại di động được bà Miêu Tuyết Hoa bật lo ngoài, để trên bàn cafe trước mặt của Trần Hạo.

"Thiếu chủ, tôi biết hiện tại trong lòng cậu rất hoang mang, nhưng cậu hãy bình tĩnh lại và lắng nghe cho kỹ những gì tôi sắp nói tiếp theo."

Giọng nói chậm rãi mang theo sự nghiêm túc của Mark từ trong điện thoại vang lên, khiến cho lòng của Trần Hạo càng thêm rối bời.

Anh dùng ánh mắt mơ hồ nhìn mẹ của mình, nhìn thấy vẻ mặt thận trọng cùng với nỗi buồn vơi vợi trong ánh mắt ưu tư của bà, Trần Hạo mới ý thức được việc này rất nghiêm trọng.

Anh im lặng ngồi trên sofa chờ nghe những gì Mark muốn nói với anh.

"Thiếu Chủ, cậu không phải mang họ Trần mà là họ Thomas, là trưởng tôn của một đại gia tộc thuộc về dòng dõi hoàng gia của Italy."

Ba của cậu là Thomas Marco con trai trưởng của bá tước Thomas St Andrew, ông ấy được ấn định trước là người thừa kế duy nhất của gia tộc Thomas."

Nhưng khi ba của cậu kết hôn với phu nhân, hôn nhân của hai người bị rất nhiều người trong gia tộc phản đối, vì phu nhân không thuộc về dòng dõi hoàng gia còn là một người phụ nữ Phương Đông.

Thomas Franco cũng chính là em trai của ba cậu hấn thuận nước đẩy thuyền, muốn mượn dao giết người nên mới xúi giục những vị trưởng bối trong gia tộc phế bỏ quyền thừa kế của ba cậu.

Nhưng ông nội của cậu yêu thương nhất chính là ba cậu nên đã không đồng ý.

Cuối cùng hấn đã cho người âm thầm ám sát ba của cậu."

Mark nói đến đây ông đột nhiên dừng lại một chút, cả căn phòng lâm vào không gian yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Ba người với tâm trạng khắc nhau, bà Miêu Tuyết Hoa trong lòng cảm giác chua xót, dù thời gian đã trôi qua 21 năm nhưng không có giây phút nào bà quên được ba của Trần Hạo.

Trong Mark lòng vui đến khó tả, cái ngày này ông đã đợi suốt 21 năm qua, vì Trần Hạo ông đã âm thầm thu xếp mọi chuyện.

Còn về Trần Hạo trong lòng anh là một mảnh hoài nghi, anh băn khoăn không biết điều mình mới vừa nghe được liệu có phải là sự thật không.

Đột nhiên giọng nói cung kính của Mark vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Hạo.

"Thiếu chủ, cậu có gì thắc mắc cứ hỏi thẳng tôi."

Mark biết trong lòng Trần Hạo lúc này đang hiện lên muôn ngàn nỗi

ngghi vấn, nếu không có đáp án chính xác thì Trần Hạo tuyệt đối sẽ không tin vào những gì ông mới vừa nói ra.

Trần Hạo mím môi ra vẻ nghiêm nghị, suy nghĩ một chút anh mới từ tư cất giọng nghi ngờ của mình lên hỏi Mark.

"Ông là ai, tại sao phải nói cho tôi biết những chuyện này?"

Mục đích của ông là gì?"

Trần Hạo thắc mắc hỏi, nếu quả thật anh có thân thể đặc biệt như vậy, thì bất cứ ai muốn tiếp cận với anh đều có mục đích.

Mark nghe Trần Hạo nói vậy liền cười ha hả trong điện thoại.

Ông sung sướng khi biết thiếu chủ của mình là một cậu thanh niên tài trí hơn người, ở trong tình trạng bàng hoàng này mà Trần Hạo còn có thể bình tĩnh phân tích mọi việc.

Ông tin chắc Trần Hạo nhất định sẽ là một thủ lĩnh xuất sắc.

"Thiếu chủ, thuộc hạ là thuộc hạ cận thân của ba cậu."

Trước khi ba cậu bị Thomas Franco cho người giết chết, chủ nhân đã âm thầm chiêu binh mãi mã phân phối thuộc hạ của mình rải rác khắp nơi trên toàn thế giới, để tránh Thomas Franco diệt tận gốc rễ, giết người diệt khẩu.

Thuộc hạ vinh hạnh được chủ nhân tin cậy giao trách nhiệm giúp thiếu chủ đoạt lại bang Black Eagle từ trong tay con trai của Thomas Franco, cũng chính là Thomas Franco Jr và khôi phục lại danh tiếng của gia tộc Thomas."

Trước khi chết ba của Trần Hạo biết được kế hoạch của Thomas Franco, hẳn muốn nhúng tay vào giới á phiện, từ trước tới giờ dù bang Black Eagle hoạt động trong thế giới ngầm nhưng cũng có điều cấm kỵ.

Á phiện là thứ đứng đầu trong danh sách, nên ba của Trần Hạo đã cực lực phản đối.

Lúc trước ông không có ý định giành giật ngôi vị thủ lĩnh của bang Black Eagle với Thomas Franco, nhưng vì việc này nên ba của Trần Hạo mới quyết tâm để bước lên ngôi vị tối cao, chỉ có cách này ông mới có thể loại bỏ được á phiện ra khỏi bang Black Eagle.

"Mẹ việc này có phải là sự thật không?"

Tại sao con không nhìn giống một đứa con lai?"

Ánh mắt nghiêm túc của Trần Hạo nhìn mẹ của mình, anh muốn đích thân bà phải cho anh một câu trả lời chính xác.

Bà Miêu Tuyết Hoa nhìn con trai của mình bằng ánh mắt lưng tròng.

"Marco, em xin lỗi vì tới tận hôm nay em mới nói cho con của chúng ta biết về anh."

Cặp mắt của bà từ từ nhắm lại để làm giảm đi nỗi đau trong lòng của mình, một giọt nước mắt nóng hổi cũng vì vậy mà rơi xuống khuôn mặt kiêu diễm của bà.

Bà hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tinh thần của mình, bàn tay lạnh lẽo của bà vươn tới nắm lấy bàn tay đang run run của anh nói với giọng nghiêm túc.

"Mẹ cũng không biết vì sao con lại không có nét con lai.

Nhưng con thật sự là con trai của Thomas Marco, là con trai trưởng của dòng dõi Thomas."

Bàn tay của bà đang nắm tay anh đột nhiên xiết thật chặt lại, ánh mắt đau lòng của vừa rồi được thay thế bởi ánh mắt thù hận.

"Con phải hứa với mẹ, dù phải dùng mọi giá con cũng phải khiến những kẻ đã hại chết ba của con, phải chết một cách thê thảm nhất."

Chương 62: Bang Heaven and Earth

Sau khi Trần Hạo nghe Mark và mẹ của mình kể lại toàn bộ sự việc, ánh mắt hồ nghi của anh chợt hiện lên một ngọn lửa.

Ngọn lửa cừu hận đã chiếm lấy toàn bộ trái tim của anh.

Trong lòng Trần Hạo thầm nghĩ mình và Thomas Franco có một mối thù không đội trời chung.

Trần Hạo thề với bản thân của mình, anh nhất định bắt cha con của Thomas Franco phải trả cái giá vì đã giết chết ba của anh.

Bắt đầu từ lúc đó Trần Hạo đã tụ tập lại tất cả thuộc hạ của ba anh, và thành lập ra bang Thiên Địa cũng được gọi là bang Heaven and Earth.

Trong giới hắc đạo bang Thiên Địa được xem là bang phái thần bí nhất vì lối hành sự độc đoán làm việc riêng rẽ không qua lại với bất cứ bang phái nào.

Chỉ vồn vẹn 8 năm mà thế lực của bang Thiên Địa đã mở rộng ra khắp nơi trên toàn thế giới, nhất là trong hai năm gần đây bang Thiên Địa đã thôn tóm tất cả bang phái nhỏ mà các bang phái lớn không xem ra gì, và nắm giữ tất cả địa bàn của bọn họ.

Hoạt động chính của bang Thiên Địa gồm có rửa tiền đen, làm người trung gian của những tổ chức sát thủ và thân chủ của họ và sản xuất các loại vũ khí và trang bị cho quân đội khắp nơi trên toàn thế giới.

Mỹ là quốc gia có lực lượng quân đội hùng mạnh nhất đứng đầu thế giới, cũng là quốc gia chính mà bang Thiên Địa cung cấp vũ khí cho.

Thật ra thì nếu không có sự giúp đỡ của Đường gia một gia tộc đứng đầu bạch đạo, đứng ra làm người trung gian giữa quân đội Mỹ và bang Thiên Địa, thì Trần Hạo không thể nào chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi mà có thể củng cố được địa vị của mình trong giới hắc đạo.

Tuy anh là thủ lĩnh của bang Thiên Địa, nhưng Trần Hạo ít khi lộ diện chỉ có tứ đại đường chủ mới được tiếp xúc với anh.

Tạ Chánh, Phó Cảnh, Doãn Kỳ và Minh Nguyệt, chính là bốn thuộc hạ tin cậy nhất của Trần Hạo.

Cũng là những đứa bé mồ côi được Mark nhận nuôi từ nhỏ và huấn luyện đặc biệt, để sau này họ có thể theo bên cạnh phù trợ Trần Hạo chiếm lại bang Black Eagle, và tiêu diệt Thomas Franco Jr.

Hai tuần sống trong hạnh phúc đã mau chóng trôi qua, trong suốt thời gian này Trần Hạo và Gia Duyên như hình với bóng không rời khỏi đối phương nửa bước.

Tất cả việc trong công ty Trần Hạo đã giao lại cho Tạ Chánh toàn quyền xử lý, anh và Gia Duyên thoải mái sống tại biệt thự Trần Viên.

Châu Ân được Trần Hạo gọi đến ở tại biệt thự Trần Viên, để tiện việc chăm sóc cho Gia Duyên hàng ngày.

Từ lúc Châu Ân được Trần Gia Uy phái theo bên cạnh để bảo vệ cho Gia Duyên cũng đã được 5 năm, trong suốt thời gian 5 năm nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Gia Duyên sống trong hạnh phúc.

Nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt kiêu diễm của Gia Duyên phát xuất từ tận đáy lòng của cô.

Châu Ân nhìn thấy cảnh Trần Hạo yêu thương và lo lắng cho Gia Duyên từng chút một, trong lòng cô cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Khuôn mặt tươi cười của Châu Ân đột nhiên trầm xuống, trong lòng cô cảm giác phiền muộn khi cô nghĩ đến việc hai tháng nữa Thomas Franco Jr sẽ đến Thành Phố S này.

Nhìn thấy Gia Duyên cười tươi như vậy Châu Ân quyết định không nói cho cô biết về việc Thomas Franco Jr.

Mỗi ngày Trần Hạo sẽ cùng Gia Duyên đọc sách, đi dạo trong vườn hoa và ngồi lấp hình trong phòng khách.

Châu Ân luôn theo bên cạnh của hai người và cô thường xuyên dùng điện thoại di động của mình để chụp lại những khoảnh khắc Gia Duyên cười rục rĩ nhất.

Hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng của hai người, ngày mai Gia Duyên phải trở lại công ty giải trí Ngôi Sao Sáng để làm việc, còn Trần Hạo thì phải quay về công ty của mình.

Hai người ngồi trên ghế xích đu ngoài vườn hoa, Trần Hạo ngồi thoải mái đặt Gia Duyên ngồi trên đùi của mình, tay anh bất giác choàng qua vòng eo thon thả của cô ôm cô thật chặt vào lòng.

Trong lòng Trần Hạo bản khoăn lo sợ, anh lo sợ có một ngày Gia Duyên sẽ biết được mục đích ban đầu anh tiếp cận với cô là vì muốn trả thù Thomas Franco Jr, lúc đó Gia Duyên sẽ không tin tình yêu của anh dành cho cô là thật.

Ánh mắt day dứt hối hận của Trần Hạo nhìn thẳng về bầu trời bao la trước mặt của anh, trong lòng anh thầm nghĩ nếu thời gian có thể quay trở lại anh sẽ tuyệt đối không dùng cô làm quân cờ để trả thù Thomas Franco Jr.

Con người đen nhánh của Trần Hạo được chuyển dần sang màu vàng cam tỏa ra từ cảnh hoàng hôn trước mắt, cảnh tượng thiên nhiên đẹp đẽ này đã bao phủ cả bầu trời bao la, nhìn vào thật lãng mạn làm cho Trần Hạo và Gia Duyên lưu luyến giây phút hạnh phúc này.

"Hạo, chúng ta đừng rời khỏi đối phương, có được không anh?"

Gia Duyên ngồi thoải mái tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của anh, ánh mắt sắc sảo của Gia Duyên nhìn xa xăm ra bầu trời màu vàng cam trước mặt của mình nói với giọng nhỏ nhẹ.

Cô sợ hạnh phúc của anh và cô cũng giống như cảnh tượng trước mắt.

Khi nó xuất hiện thật hoành tráng thật diễm lệ, nhưng chỉ trong chốc lát liền biến mất ngay.

Trần Hạo nghe Gia Duyên nói vậy tay anh bất giác xiết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, trong ánh mắt của anh chợt hiện lên nỗi bồn chồn lo ngại, anh biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

Trần Hạo yêu thương cúi xuống hôn lên trán của Gia Duyên nói với giọng đầy quả quyết.

"Anh hứa, dù xảy ra bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ không rời xa em."

Gia Duyên không nói gì cô hân hoan gật đầu của mình, khuôn mặt xinh đẹp của cô nép sát vào lồng ngực rắn chắc của Trần Hạo, lắng nghe nhịp tim bất ổn của anh.

Dì Hoà và Châu Ân từ trong nhà bước ra ngoài, trên tay họ là điếm tâm chiều.

Khi hai người nhìn thấy phong cảnh lãng mạn giống y như một bức tranh trước mặt của mình, đôi chân đang bước đi đều đều của hai người chợt khựng lại, không muốn tiến tới phá vỡ bầu không khí mơ mộng này.

Chương 63: Ngọt ngào

Ngày hôm sau, Gia Duyên và Châu Ân

được đích thân Trần Hạo đưa đến công ty.

Xe dừng lại trước cửa của công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, Tạ Chánh bước xuống xe cung kính mở cửa cho Trần Hạo.

Dáng người cao lớn phong độ của anh cùng với cái áo khoác bành-tô tao nhã bước xuống xe, trên tay anh cầm một cái áo khoác lông chồn của nữ.

Anh khom người lịch sự đưa tay vào trong xe để giúp Gia Duyên xuống xe.

Hôm nay thời tiết mùa đông rất lạnh, sắp có một cơn mưa tuyết ập xuống.

Gia Duyên vừa bước xuống xe một cơn gió rét lạnh thổi mạnh tung bay mái tóc dài của cô, làm cô bất giác rùng mình vì lạnh.

Trần Hạo cầm sẵn áo khoác ngoài, anh cẩn thận khoác lên thân thể mảnh mai của cô.

Ánh mắt thâm tình của anh nhìn Gia Duyên lưu luyến không muốn rời xa cô.

"Trần Thiếu, chúng ta còn một buổi họp quan trọng."

Tạ Chánh thấy thời gian không còn nữa nên đành lên tiếng.

Trần Hạo đặt lên môi của Gia Duyên một nụ hôn mặn nồng, anh cong đôi môi mỏng của mình lên thành một nụ cười mỉ mỉ hoặc.

"Tan tầm, anh sẽ đến đón em về nhà."

Lời nói thâm tình của Trần Hạo làm trái tim của Gia Duyên cảm giác xao xuyến, hai từ "về nhà" làm trái tim của cô bất giác nhảy loạn nhịp.

Sau một lúc lưu luyến không muốn rời xa nhau, Trần Hạo cuối cùng cũng phải quay về công ty để dự buổi họp quan trọng.

Gia Duyên và Châu Ân vừa bước vào đại sảnh của công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, liền bị ánh mắt tò mò của tất cả mọi người trong công ty làm cho khó chịu.

Gia Duyên cau mày vừa đi vừa nói với Châu Ân bên cạnh.

"Có chuyện gì mà họ lại bàn tán xôn xao đến như vậy?"

"Tiểu thư em cũng không biết nữa,"

Châu Ân thành thật trả lời, thường ngày họ cũng tò mò về việc của Gia Duyên.

Nhưng không biết vì sao hôm nay cử chỉ của họ đối với Gia Duyên hơi khác thường.

Gia Duyên trong lòng ôm một bụng nghi vấn bước vào bên trong khu tập luyện.

Cẩm Tú và Tiểu Hồng vừa nhìn thấy Gia Duyên liền vui mừng đi tới.

"Chị Gia Duyên, em nghe Trịnh tổng nói chị bị bệnh, bây giờ sức khỏe của chị có đỡ hơn chưa?"

Tiểu Hồng lo lắng hỏi, cô quan sát sắc mặt của Gia Duyên lúc này còn tươi tắn hơn là ngày thường nữa, không giống như là một người đang bị bệnh.

"Không sao, chị đã khỏe hẳn rồi."

Gia Duyên vừa nói vừa cười ngọt ngào, trong lòng cô đang nghĩ đến thời gian ở bên cạnh của Trần Hạo.

Cầm Tú nhìn thấy vẻ mặt đắm chìm trong hạnh phúc của Gia Duyên, liền biết cô và Trần Hạo đã tiến thêm một bước.

Đột nhiên cô nhớ đến điều gì liền nhìn Gia Duyên và Châu Ân nói.

"Chị có nghe tin về Lý Kỳ và đạo diễn Lam không?"

Giọng nói tò mò của Cầm Tú làm cho Gia Duyên và Châu Ân bất ngờ, trong lòng hai người không biết Lý Kỳ đã xảy ra chuyện gì.

Hai tuần nay Gia Duyên và Châu Ân không rời khỏi biệt thự Trần Viên, cũng không xem bất cứ tin tức gì về bên ngoài.

Những chuyện scandal trong giới giải trí, Gia Duyên thật sự không muốn quan tâm tới.

"Lý Kỳ đã xảy ra chuyện gì?"

Gia Duyên nhìn Cầm Tú và Tiểu Hồng thắc mắc hỏi, thời gian này Trần Hạo luôn ở bên cạnh của cô, nên cô đã quên mất người phụ nữ

độc ác này.

"Hai tuần trước những đoạn phim của Lý Kỳ và đạo diễn Lam Hưng, lên giường được tung lên mạng."

"Lý Kỳ và đạo diễn Lam Hưng."

Gia Duyên kinh ngạc khi nghe Cẩm Tú nói, cô không ngờ một người như Lý Kỳ luôn miệng nói rằng, mình là người yêu Trần Hạo nhất, lại ở sau lưng của anh cùng với đạo diễn Lam Hưng có gian tình.

Gia Duyên cảm giác đau lòng thay cho Trần Hạo, phụ nữ ở bên cạnh của anh đều phản bội anh.

Trước là Sở Hương bây giờ lại là Lý Kỳ.

Gia Duyên không cần nghĩ cũng biết chuyện Lý Kỳ và Lam Hưng, bị bại lộ là do một tay Trần Hạo thao túng.

Đối với những kẻ phản bội anh, anh sẽ tuyệt đối không thủ hạ lưu tình.

Gia Duyên thở dài lắc đầu tiếc nuối cho Lý Kỳ, nếu cô ta chịu an phận thủ thừa thì ngôi vị ảnh hậu vẫn thuộc về cô ta.

Trần Hạo sẽ không tuyệt tình mà làm hại đến Lý Kỳ, không thể trách ai khác ngoài bản thân của cô ta ra.

Cẩm Tú nhìn thấy nỗi thương tiếc từ trong ánh mắt của Gia Duyên cô liền nói tiếp.

"Ngày hôm sau cảnh sát đã tìm được xác của Lý Kỳ và đạo diễn Lam, hai người bị giết chết một cách vô cùng độc ác."

Cầm Tú nói với giọng đau lòng, ánh mắt thương xót không thể nào che giấu được.

Tiểu Hồng thật bình tĩnh cô thành thoi nhìn Gia Duyên và Châu Ân.

Tiểu Hồng không hề tỏ ra chút thương cảm gì khi nghe Cầm Tú nói đến chuyện của Lý Kỳ, giống như chuyện Lý Kỳ và Lam Hưng bị người ta giết chết là việc đương nhiên.

Gia Duyên hơn kinh ngạc với biểu cảm này của Tiểu Hồng, trong lòng Gia Duyên đột nhiên hiện lên sự đề phòng với cô.

Một người bình thường khi nghe đến việc có người bị giết chết, dù họ cố giữ cho mình bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt của họ cũng không thể nào bình lặng đến như vậy.

"Cảnh sát có điều tra được, ai giết họ không?."

Châu Ân nhìn Cầm Tú hỏi với giọng lo âu.

Cầm Tú thờ dài lắc đầu, trong ánh mắt cũng hiện lên niềm trắc ẩn đối với Lý Kỳ và đạo diễn Lam.

Giọng nói khản trương của Châu Ân, làm Gia Duyên bối rối trong lòng.

Gia Duyên biết Châu Ân đang lo lắng điều gì.

Gia Duyên đứng thất thần, ánh mắt lơ đãng nhìn thẳng về phía trước, trong lòng cô thầm nghĩ việc này tuyệt đối không phải do Trần Hạo làm, chẳng lẽ là người của Thomas Franco Jr hay sao.

"Tôi nghe nói, chuyện của Lý Kỳ có liên quan đến cô ta."

"Không lẽ cô ta cho người làm hại Lý Kỳ, để đoạt Trần Thiếu."

Những lời bàn tán xung quanh làm Gia Duyên bất giác cau đôi mày thanh thú của mình lại vì khó chịu.

"Tiểu thư, chắc vì chuyện của Lý Kỳ nên họ mới có thái độ vừa rồi với cô."

Châu Ân nhìn thấy nét mặt bực bội của Gia Duyên liền lên tiếng.

"Chị Gia Duyên, chị đừng quan tâm đến bọn họ."

"Rảnh rồi họ không có việc gì làm nên mới tìm chuyện để bàn tán thôi."

Tiểu Hồng nhìn thấy Gia Duyên không vui, nên mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.

Gia Duyên nở một nụ cười nhẹ, rồi bước đi tao nhã đến bàn trang điểm của mình để Tiểu Hồng hóa trang cho cô.

Chương 64: Trần Hạo tặng hoa

Trong lúc Gia Duyên cùng mấy cô người mẫu đang luyện tập, cho buổi hoạt động tại công ty bách hoá Lôi Thị.

Từ bên ngoài cửa có hai cậu thanh niên giao hàng của tiệm hoa romance, trên tay họ cầm rất nhiều bó Hoa Giọt Tuyết màu trắng tinh khiết chậm rãi bước theo sau cô tiếp tân.

Họ đi thẳng đến trước mặt của Gia Duyên, Nhật Hưng và đồng nghiệp của mình lịch sự đặt tất cả hoa xuống trên ghế trước mặt của cô.

"Chào em, chúng ta lại gặp mặt."

Gia Duyên nhìn Nhật Hưng cười tươi như hoa, giọng nói êm đềm như nước chảy của cô làm Nhật Hưng sững sờ trong giây lát.

"Chị Crystal, chị còn nhớ em sao?"

Nhật Hưng thật kinh ngạc, cậu nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt khó tin.

Thường thì những người nổi tiếng chỉ tươi cười với fan hâm mộ của mình trong giây phút đó, nhưng khi quay đầu lại họ sẽ lập tức quên người đó là ai.

"Chị nhớ, em là cậu thanh niên giao hoa lần trước đến cho chị."

Gia Duyên nhìn vào nét mặt hững hờ của Nhật Hưng nói với giọng

dịu dàng.

Nghe Gia Duyên nói vậy trong lòng Nhật Hưng vui đến khó tả, Nhật Hưng tò tay vào túi áo của mình lấy ra một quyển sổ đưa đến trước mặt của Gia Duyên.

"Chị Crystal, chị ký tên nhận hoa đi."

Gia Duyên nhìn thấy những bó hoa này cô biết ngay người tặng là ai, Trần Hạo thật tỉ mỉ anh biết Gia Duyên không thích những bong hoa màu mè nên anh mới cố tình tặng cho cô những bó hoa Giọt Tuyết đơn giản nhưng lại không kém phần sang trọng.

Châu Ân lập tức lấy từ trong túi sách của mình ra, cây bút Montblanc màu đen đưa đến trước mặt của Gia Duyên.

Gia Duyên với nét mặt hạnh phúc cô mỉm cười ngọt ngào, vươn tay lên cầm lấy cây bút Montblanc trên tay của Châu Ân.

Nét chữ rồng bay phượng múa của cô đã thể hiện lên niềm vui sướng trong lòng của mình.

Nhật Hưng hơi kinh ngạc với biểu hiện hôm nay của cô, lần trước khi cậu mang hoa hồng Juliet giá trị cao hơn cấp mấy chục lần những bó hoa Giọt Tuyết này, Gia Duyên nhìn cũng không thèm nhìn thối.

Nhật Hưng bất giác thở dài, khác người tặng thái độ nhận hoa cũng khác nhau.

Gia Duyên cầm lên một bó hoa Giọt Tuyết đưa đến mũi của mình, hít vào hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ những đóa hoa trắng sữa làm cô cảm giác dễ chịu vô cùng.

Nhật Hưng nhìn thấy dáng vẻ mái mê trong hạnh phúc của Gia Duyên liền hấn giọng, làm tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe cậu ấy.

"Uh...Um.....Chị Crystal, Trần Thiếu có vài lời nhờ em nói với chị."

Nhật Hưng nói đến đây cậu đột nhiên dừng lại một chút, tỏ ra vẻ thần bí nhìn Gia Duyên cười tinh nghịch.

Trong lòng Gia Duyên thật hồi hộp, cô không biết Trần Hạo muốn nói gì với cô sao lại phải nhờ Nhật Hưng nhắn lại.

Nhật Hưng gằn giọng bắt chước theo giọng nói trầm trầm không thể che giấu được tình yêu sâu đậm của anh dành cho cô.

"Gia Duyên!

Yêu em là điều anh chưa từng nghĩ đến, em là niềm an ủi lớn nhất của đời anh.

Không có tình yêu của em thì trong cuộc đời của anh, sẽ không có hai từ hạnh phúc."

Trần Hạo chưa từng nghĩ qua, sự xuất hiện của Gia Duyên sẽ làm thay đổi đi tất cả.

Kế hoạch mà anh đã dày công dàn dựng bấy lâu nay, đã bị tình yêu của anh dành cho cô làm ảnh hưởng.

Nhưng Trần Hạo chưa từng hối hận về việc anh đã yêu cô.

Khi Gia Duyên nghe Nhật Hưng nói ra những lời này, trái tim của Gia Duyên đột nhiên cảm giác nhói đau.

Cô biết Trần Hạo đã bị Sở Hương làm tổn thương nặng nề, để anh có thể bắt đầu tin lại vào tình yêu cô sẽ cố gắng trao ra nhiều hơn một chút nữa, để lấp lại khoảng trống trong trái tim của anh.

Tất cả mọi người có mặt khi nghe Nhật Hưng chuyển lời của Trần Hạo đến cho Gia Duyên mà trong lòng hâm mộ không thôi.

Từ trước tới giờ bên cạnh của Trần Thiếu không thiếu gì phụ nữ, nhưng chưa một ai được anh đối xử đặc biệt yêu thương đến như vậy.

Trong lúc mọi người đang chăm chú nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt ngưỡng mộ, tại cửa ra vào cặp mắt thăm dò của người phụ nữ đang nhìn thẳng vào Gia Duyên.

Bàn tay cô ta bất giác xiết chặt lại thành nắm đấm, trong con người đen nhánh của cô ta chỉ có sự ganh ghét cùng với đố kỵ.

Mạch Tử lấy điện thoại di động trong túi sách của mình ra, gọi cho Mã Cảnh Sơn anh hai của Mã Lung Linh.

"Mạch Tử, chuyện gì?"

Giọng nói đều đều của Mã Cảnh Sơn vang lên từ trong điện thoại.

"Em có chuyện cần anh giúp đỡ, tối nay chúng ta gặp mặt tại chỗ cũ."

Giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Mạch Tử làm Mã Cảnh Sơn nao nao trong lòng.

"Được."

Mã Cảnh Sơn nói xong liền cúp máy.

Mạch Tử để điện thoại di động lại vào trong túi sách của mình.

Cặp mắt thù hận nhìn thẳng vào khuôn mặt hạnh phúc của Gia Duyên, cô tức giận nghiêng răng khen kết.

Sau khi Mã Cảnh Sơn gặp mặt của Mạch Tử trở về anh đi thẳng vào trong thư phòng của mình gọi điện thoại cho thuộc hạ cận thân của anh.

"Phái người hủy dung nhan của cô siêu mẫu Crystal."

Sau khi ra lệnh cho thuộc hạ, anh liền cúp máy ngã lưng dựa vào ghế sofa.

Trong lòng anh vẫn còn lưu luyến thân thể diễm lệ của Mạch Tử.

Nơi mà hai người gọi là chỗ cũ chính là khách sạn của bang Tam Hồ, chỗ mà hai người dùng để tiến hành giao dịch.

Mỗi khi Mạch Tử muốn anh đối phó với ai, điều kiện trao đổi chính là Mạch Tử sẽ lên giường cùng với anh.

Mã Cảnh Sơn biết Mạch Tử không yêu anh, cô tìm anh chỉ muốn lợi dụng quyền lực của bang Tam Hồ, để đối phó với những người cô thấy chướng tay gai mắt.

Nhưng không biết vì sao Mã Cảnh Sơn lại mê luyến thân xác của Mạch Tử đến như vậy.

Chỉ cần cô cam tâm tình nguyện lên giường với anh, cô muốn đối phó với ai anh không quan tâm.

Chương 65: Mã Lung Linh tức giận

Mã Lung Linh mới cùng Bạch Tử Long đi dạo phố trở về, cô nhìn thấy thuộc hạ thân cận của anh mình đang vội vã bước ra ngoài.

Mã Lung Linh nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của hắn, cô liền vươn tay chặn hắn lại hỏi.

"Có chuyện gì mà người lại gấp gáp đến như vậy?"

Tên thuộc hạ nhìn thấy Mã Lung Linh liền khom người hành lễ.

"Tiểu thư, thuộc hạ đang chấp hành nhiệm vụ nên phải đi ngay."

Mã Lung Linh nhìn hắn với vẻ mặt nghi ngờ, cô không biết anh hai mình muốn giở trò gì.

Cô biết dạo này bang Tam Hồ không có chuyện gấp gì cần phải giải quyết cả.

"Nhiệm vụ gì?"

Mã Lung Linh trợn mắt tỏ ra tức giận nhìn hắn nói.

Tên thuộc hạ của Mã Cảnh Sơn khó xử, hắn ấp a ấp úng không muốn nói, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Mã Lung Linh hắn đành cúi đầu thành thật khai báo.

"Chủ nhân đã ra lệnh, cho người hủy dung nhan của cô siêu mẫu"

Crystal."

Mã Lung Linh thất kinh trong lòng khi cô nghe hắn nói vậy, cô lo lắng cầm chặt cánh tay của hắn nói với giọng khẩn trương.

"Người đã phái đi chưa?"

"Dạ rồi, thuộc hạ chỉ đến để giám sát hiện trường thôi."

Nghe hắn nói vậy Mã Lung Linh gấp gáp đi thẳng lên thư phòng tìm Mã Cảnh Sơn.

Vừa đi cô vừa gọi điện thoại cho Bạch Tử Long, Bạch Tử Long vừa bắt máy liền nghe được giọng nói quỳnh quáng của Mã Lung Linh.

"Tử Long, anh hãy cho người đến bảo vệ Gia Duyên."

"Anh hai đã cho thuộc hạ của mình hủy dung nhan của cô ấy."

Giọng nói căng thẳng của Mã Lung Linh làm Bạch Tử Long hoảng hốt trong lòng.

"Sao lại như vậy?"

"Anh đừng hỏi, mau đi bảo vệ cô ấy."

"Nếu Gia Duyên gặp chuyện em sợ anh hai sẽ chết không biết nguyên nhân."

Nói xong Mã Lung Linh liền cúp máy, cô hung hăng đi xăm xăm đến thư phòng của Mã Cảnh Sơn.

Mã Lung Linh điên tiết lên, cô nóng giận đá sầm cánh cửa thư phòng

của Mã Cảnh Sơn ra.

Mã Cảnh Sơn kinh ngạc với hạnh động ngang tàng này của em gái mình.

"Lung Linh, em làm gì vậy?"

"Sao vào mà không gõ cửa?"

"Gõ cửa cái đầu của anh."

Mã Lung Linh tức đến muốn điên cái đầu, khi cô nhìn thấy vẻ mặt không biết chết là gì của Mã Cảnh Sơn.

Mã Cảnh Sơn với nét mặt bình thản, anh quả thật không biết Mã Lung Linh đang nói gì.

"Có chuyện gì thì từ từ nói, em làm gì mà hung hăng đến như vậy?"

"Từ Long mà nhìn thấy dáng vẻ bạo lực này của em, cậu ấy sẽ ba chân bốn cẳng mà chạy trốn."

Mã Cảnh Sơn nhìn em gái của mình cười trêu chọc nói.

Mã Lung Linh không còn chịu nổi với Mã Cảnh Sơn nữa, bây giờ là lúc nào rồi mà anh ấy còn có thể tươi cười nói đùa nữa.

"Anh không biết chữ chết viết như thế nào có phải không?"

"Người của Tần gia mà anh cũng dám đụng vào."

"Tần gia còn chưa xử lý anh, thì Trần Hạo đã lấy cái mạng nhỏ nhen này của anh rồi."

Mã Lung Linh nóng giận đầu muốn bốc khói nhìn anh của mình nói.

"Em nói gì anh không hiểu."

"Không hiểu!"

Em biết rồi, lại là con đàn bà đê tiện kia, mỗi khi có chuyện cô ta liền tìm đến anh, nhờ anh giúp đỡ.

Lần này có phải cô ta kêu anh đối phó với Crystal không?"

Cặp mắt của Mã Lung Linh trợn trừng trợn trạo, cô tức giận nhìn Mã Cảnh Sơn nói.

Cô biết mối quan hệ giữa Mạch Tử và anh cô, nhưng mấy lần trước Mã Cảnh Sơn chỉ giúp Mạch Tử đối phó với mấy cô người mẫu hay diễn viên nhỏ, nhưng lần này Mạch Tử đã vượt quá giới hạn của mình, dám đụng đến người phụ nữ của Trần Hạo.

Mã Cảnh Sơn đập mạnh bàn tay của mình lên mặt bàn, anh nhìn Mã Lung Linh bằng ánh mắt tức giận khi nghe cô gọi Mạch Tử là con đàn bà đê tiện.

"Lung Linh, chuyện của anh không cần em quan tâm."

Giọng nói giận dữ của Mã Cảnh Sơn làm Mã Lung Linh tức tới mặt đỏ tía tai.

"Không quan tâm!"

Anh có biết mình vừa mới làm gì không?

Không những anh đắc tội với bang Phi Long và Bang Bạch Hổ, mà anh còn dám vượt râu hùm trên miệng cọp của Tần gia bên Italy."

Mã Lung Linh hùng hồn nói với giọng phẫn nộ.

"Anh đã làm gì mà đắc tội với tam đại nhất bang này?."

Mã Cảnh Sơn nhướng mày tỏ ra khó hiểu, anh không biết tại sao mình lại đắc tội với họ.

"Sao anh lại năng động đến như vậy, trước khi anh cho người làm hại đến cô siêu mẫu Crystal, anh không có điều tra thân phận của cô ấy sao?"

Mã Lung Linh nhìn anh mình bằng ánh mắt lo lắng nói với giọng bất lực.

Nghe cô nói vậy Mã Cảnh Sơn mới ý thức được, em gái của mình đang làm âm ỉ lên là vì cô siêu mẫu Crystal.

"Không!"

Sao anh phải điều tra, toàn là những kẻ không quan trọng."

Mã Cảnh Sơn quen với việc đối phó với mấy cô người mẫu và diễn viên còn con con này, nên cũng không quan tâm đến gia thế của bọn họ.

"Hừ.....Không quan trọng."

Mã Lung Linh hừ lạnh một tiếng cô tức giận đập hai bàn tay mềm mại của mình lên mặt bàn, rồi khom người tới nhìn thẳng vào mặt của Mã Cảnh Sơn hung hăng nói.

"Con gái độc nhất của Tần gia, người phụ nữ của Trần Hạo mà anh xem là không quan trọng.

Vậy em không biết đối với anh, ai mới là người quan trọng nữa đây?."

Mã Lung Linh cau mày giận dữ, cô gằn giọng của mình xuống chất vấn Mã Cảnh Sơn.

Mã Cảnh Sơn nghe em mình nói vậy trong lòng cảm giác thất kinh, anh hoảng loạn ngồi bật dậy, trên khuôn mặt lãnh đạm của anh chợt hiện lên vẻ lo âu.

Anh không quan tâm đến tính mạng của bản thân mình, nhưng anh lo lắng Tần gia sẽ giận cá chém thớt tiêu diệt cả bang Tam Hồ của ba anh.

"Lung Linh, vậy phải làm sao bây giờ?."

Mã Cảnh Sơn nhìn Mã Lung Linh nói với giọng run run, hiện tại chỉ có Mã Lung Linh mới giúp được anh.

Từ trước đến giờ lúc nào Mã Cảnh Sơn gặp chuyện rắc rối, Mã Lung Linh cũng là người đứng ra giúp anh giải quyết.

"Bây giờ anh mới biết sợ hay sao?."

"Lung Linh, em đừng như vậy.

Nếu em không giúp anh, thì không ai có thể giúp được cho anh bây giờ."

Mã Cảnh Sơn nhìn Mã Lung Linh bằng ánh mắt cầu khẩn, giọng nói

rung rẩy của anh làm Mã Lung Linh vui đi nỗi giận trong lòng.

"Anh yên tâm, em đã gọi cho Tử Long, kêu anh ấy đi bảo vệ cho Gia Duyên rồi."

Nghe Mã Lung Linh nói vậy Mã Cảnh Sơn mới bỏ xuống gánh nặng trong lòng của mình, anh thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống ghế nhìn Mã Lung Linh bằng ánh mắt cảm kích.

Chương 66: Trần Hạo nhớ

Hôm nay đạo diễn Trương Thiệp đã đề nghị Gia Duyên thử vai chính trong bộ phim chuẩn bị khởi quay vào đầu mùa xuân của ông, đáng lẽ ra Lý Kỳ sẽ thử vai chính nhưng Lý Kỳ đã không còn nữa nên ông phải tìm nữ chính mới.

Lần trước khi ông nói chuyện với Lý Kỳ trong đại sảnh của công ty, ông đã gặp mặt của Gia Duyên, nhìn thấy phong thái cùng với biểu cảm trên khuôn mặt của cô ông rất hài lòng, tuy cô không phải là diễn viên chuyên nghiệp nhưng ông tin chắc chuyện này không thể làm khó được Gia Duyên.

Sau một lúc bị Cẩm Tú và Tiểu Hồng thúc giục, Gia Duyên mới chịu thử vai.

Đạo diễn Trương Thiệp và nhà biên kịch rất vừa ý với biểu hiện của cô.

Bộ phim này là bộ phim cổ trang, nói về cuộc đời của Thái Bình công chúa vào thời nhà Đường.

Thái Bình công chúa là con gái út của Đường Cao Tông Lý Trị và Võ Tắc Thiên, từ nhỏ đã được nuông chiều, nên tính tình rất kiêu ngạo.

Cô là một người có nhiều tham vọng, Thái Bình công chúa, Võ Tắc Thiên và Vi Hoàng Hậu là ba người phụ nữ có quyền lực nhất của thời nhà Đường.

Đạo diễn Trương Thiệp thấy Gia Duyên là người thích hợp nhất, trên

người cô có khí chất cao quý, sự mạnh mẽ cùng với vẻ kiêu ngạo của một cô công chúa nắm trong tay quyền lực tối cao.

Sau khi thử vai xong Gia Duyên và Châu Ân trở về phòng luyện tập, khi nhìn thấy Gia Duyên trở lại không chỉ Cẩm Tú và Tiểu Hồng vội vã đi tới, ngay cả mấy cô người mẫu thường ngày hay nịnh hót Lý Kỳ cũng bao quanh Gia Duyên với vẻ mặt nịnh nọt.

Người ta thường nói "chim khôn chọn cành mà đậu" hiện tại người mà Trần Thiếu yêu thương chính là Gia Duyên nên họ muốn lấy lòng của cô.

Họ biết chỉ cần Gia Duyên vui, thì ông chủ lớn Trần Thiếu cũng sẽ vui lay.

Trong lúc mọi người bao quanh Gia Duyên, Trương Diệu một mình lặng lẽ đứng một bên, vì chuyện của lần trước cô đã không dám tiếp cận với Gia Duyên nữa.

Gia Duyên nhìn thấy khuôn mặt hổ thẹn của Trương Diệu, trong lòng cũng cảm thấy xót thương.

Thật ra thì chuyện Trương Diệu làm lúc trước Gia Duyên đã không còn để tâm, vì cô biết người chủ mưu chính là Lý Kỳ.

Gia Duyên tao nhã bước tới trước mặt của Trương Diệu, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người Gia Duyên nhìn Trương Diệu nói với giọng ân cần.

"Tôi đã đề nghị với đạo diễn Trương, để cho cô thủ vai thứ trong bộ phim Thái Bình công chúa, mong cô đừng làm tôi thất vọng."

Giọng nói êm đềm, nhẹ nhàng như mặt nước phẳng lặng trong hồ

của Gia Duyên làm Trương Diệu sừng sờ trong giây lát.

Lần trước sau khi cô nghe theo lời xúi giục của Lý Kỳ, ngoài mặt Trần Hạo không nói gì nhưng anh đã âm thầm cho Tạ Chánh đóng băng cô.

Những hoạt động lớn cùng với những tác phẩm chuẩn bị khởi quay đều bị cắt hết, hiện tại cô chỉ là một người bù nhìn mà thôi.

Trương Diệu nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt cảm kích, lúc chuyện đó xảy ra khi cô nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Ngạn Thắng nhìn mình, trong lòng cô cảm giác xấu hổ đến không muốn gặp lại anh ấy nữa.

Tuy cô là một người bông bột làm việc gì cũng không nghĩ đến hậu quả, nhưng đối với Ngạn Thắng cô là thật lòng.

Cô không muốn bị anh khinh thường như những người phụ nữ khác.

Trương Diệu biết đối với Gia Duyên hay Lý Kỳ cô không thể nào bị được cũng không muốn bị lại, điều cô muốn chính là tìm được một người đàn ông có thể che mưa cản gió cho cô.

Trong lúc mọi người đang ngồi nói chuyện, Trần Hạo và Tạ Chánh từ bên ngoài bước vào.

Trên người Trần Hạo là bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng, anh choàng một cái khăn choàng cổ màu đen nhìn vào thật chững chạc và có phong thái của một người đàn ông thành đạt.

Tạ Chánh cung kính bước theo sau anh, trên tay của Tạ Chánh là một cái thùng giấy đựng những chai sữa đậu nành và bánh trứng nóng hổi mới vừa ra lò của nhà hàng Xuân Ký mà Gia Duyên thích

nhất.

Mùi thơm ngát cùng với làn khói tỏa ra từ sữa đậu nành và bánh, làm cho cả căn phòng vào mùa Đông lạnh lẽo đột nhiên trở nên ấm áp hẳn lên.

Gia Duyên liếc nhìn lên đồng hồ treo trên tường trước mặt của mình, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tan tầm, tại sao anh lại đến sớm như vậy.

Trần Hạo tươi cười ánh mắt yêu thương không thể rời khỏi khuôn mặt diễm lệ của Gia Duyên, chỉ xa cô mấy giờ, trong lòng anh lại nhớ cô đến nỗi không thể tập trung tinh thần vào

bất cứ chuyện gì hết.

Nhìn thấy nét mặt mỹ miều của Gia Duyên trong lòng anh cảm giác ngọt ngào.

Gia Duyên bất giác đứng lên, cô nhìn anh bằng ánh mắt tràn ngập bởi niềm hạnh phúc, thật sự trong lòng của cô cũng rất nhớ và muốn gặp mặt anh.

Trần Hạo thong thả đi đến bên cạnh của cô, anh vươn tay kéo cô sát vào lòng của mình.

Trần Hạo không do dự lập tức đặt lên đôi môi mềm mại của Gia Duyên một nụ hôn dịu dàng.

Trần Hạo thật nhớ cảm giác ngọt ngào từ đôi môi gợi cảm cùng với mùi hương sữa tắm hoa anh đào trên thân thể mê người của cô.

Gia Duyên kinh ngạc với hành động bất ngờ này của Trần Hạo, anh

thật bá đạo không quan tâm tới sự hiện diện của mọi người.

Cặp mắt sáng long lanh của cô mở ra thật to nhìn Trần Hạo lúc này còn đắm chìm trong khoái cảm.

Trong lòng mọi người thầm nghĩ, lúc trước khi Lý Kỳ còn là người phụ nữ của Trần Hạo, hành động thân mật duy nhất của anh với Lý Kỳ chính là ôm eo, còn việc hôn đắm đuối như thế này trước mặt người khác thì đây là lần đầu tiên.

Tạ Chánh, Cẩm Tú và Châu Ân đều ngượng ngùng quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn thêm.

Trương Diệu và mấy cô người mẫu nhìn họ bằng ánh mắt hâm mộ, họ ước gì mình cũng có thể tìm được một người đàn ông yêu mình như Trần Hạo đã yêu Gia Duyên.

Tiểu Hồng đứng một bên cặp mắt sắc bén không thể rời khỏi hai người, tuy nét mặt cô thật bình tĩnh nhưng bàn tay đang đặt trong túi áo của mình bất giác nắm chặt lại thành nắm đấm.

Chương 67: Yêu

CHÚ Ý: 18+++++

Trần Hạo lưu luyến buông đôi môi lúc này đã xưng đỏ của Gia Duyên ra, anh nhìn vào khuôn mặt ửng hồng vì thẹn thùng của cô cười ngọt ngào nói.

"Anh rất nhớ em."

Nói xong anh lại hôn lên môi của Gia Duyên một lần nữa.

Nhưng nụ hôn này chỉ là một nụ hôn nhẹ, giống như chuồn chuồn lướt trên mặt nước.

"Sao anh lại tới sớm như vậy?"

Gia Duyên nhìn sâu vào ánh mắt thâm tình của anh, cô cất giọng trong trẻo của mình lên hỏi.

"Anh biết em sẽ vì công việc mà quên ăn trưa, nên mới cố tình đem chút thức ăn nhẹ đến cho em."

Vừa nói Trần Hạo đã vươn tay cầm lấy một chai sữa đậu nành nóng hổi và một cái bánh trứng thơm ngon đưa đến trước mặt của Gia Duyên.

"Chia cho tất cả mọi người đi."

Trần Hạo nhìn Tạ Chánh nói, Tạ Chánh liền đem những phần điểm

tâm còn lại phân phối cho mọi người.

Sau khi luyện tập xong Gia Duyên và Trà Hạo trở về phòng hóa trang của mình, Tạ Chánh và Châu Ân được Trần Hạo phái về khách sạn The Palm để thu dọn đồ của Gia Duyên chuyển vào biệt thự Trần Viên.

Trần Hạo đã năn nỉ Gia Duyên rất lâu, bây giờ cô mới chịu đồng ý dọn vào Trần Viên để sống chung với anh.

Vừa bước vào cửa phòng trang điểm Trần Hạo đã gấp gáp dùng chân khép lại cánh cửa phòng, anh không kiềm chế được sự ham muốn trong lòng của mình.

Trần Hạo vội vàng áp thân thể mảnh mai của Gia Duyên vào bức tường phía sau, trong tích tắc đôi môi mỏng đầy mị hoặc của anh đã phủ lên đôi môi gợi cảm mềm mại của Gia Duyên, bàn tay ấm áp mạnh mẽ của anh tự nhiên choàng qua vòng eo thon gọn của cô, kéo cô sát vào lòng mình.

Hai người hôn nhau kịch liệt đến nỗi trời đất cũng quay cuồng, thế giới chung quanh họ vì tình cảm mãnh liệt của hai người mà dừng lại trong giây phút đó.

Đôi môi hấp dẫn của anh từ từ di chuyển xuống cái cổ trắng nõn của Gia Duyên, cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân cô, Gia Duyên mở miệng của mình ra cố gắng để hít vào không khí, vì hành động bất thành linh này của anh làm cô cảm thấy khó thở vô cùng.

Tay anh không kiềm chế được luồn vào trong áo của cô, vén nội y khiêu gợi của Gia Duyên lên.

Anh nhẹ nhàng sờ vào cặp ngực căng tròn của cô, đôi đồng tử đen

nhánh của anh đã bị sự kích thích từ thân thể mê ly của Gia Duyên làm co rút dữ dội.

Trần Hạo chết mê chết mệt với thân hình gợi cảm này của Gia Duyên, anh vội vàng mở nút quần tây của mình ra, Gia Duyên thấy vậy liền giúp anh kéo khóa quần tây xuống.

Đôi tay thon dài của cô chạm đến đâu, thì người của anh cảm giác lâng lâng hưng phấn đến đó.

Vật kiêu ngạo nhất của anh đã vì cô mà thức tỉnh từ lâu, được phóng thích bởi sự ràng buộc của cái quần lót Armani trên người anh, nó hiện ngang ngẳng cao đầu đầy vẻ kiêu ngạo.

Gia Duyên với ánh mắt lu mờ nhìn sâu vào đôi mắt của anh, lúc này đã được thay thế bởi một ngọn lửa tình dục.

Trần Hạo khao khát được khám phá thân thể tuyệt mỹ của cô, anh không thể chần chừ thêm giây phút nào nữa.

Anh bế bổng thân thể mảnh mai của Gia Duyên lên, tay anh lưu loát cởi bỏ quần lót G string màu đen huyền bí của cô quăng sang một bên.

Tay anh nhẹ nhàng cẩn thận thăm dò vùng nhạy cảm của Gia Duyên, anh dịu dàng vuốt ve mơn trớn cơ thể gợi cảm của cô, toàn thân cô trở nên mềm nhũn không còn sức lực vì sự đụng chạm này của anh.

Anh áp sát thân thể của Gia Duyên vào bức tường phía sau, tay anh cầm lấy vật kiêu ngạo nhất của mình nhắm thẳng vào nơi tư mật nhất của Gia Duyên mà tiến tới.

Khi hai thân thể chạm vào nhau toàn thân của Gia Duyên cứng đờ,

cảm giác âm đạo của mình co bóp dữ dội, nước tiết ra từ người của cô làm Trần Hạo lâm vào trạng thái sung sướng ngây ngất.

Trần Hạo cảm giác được sự thỏa mãn mãnh liệt, khi anh không ngừng ra vào cửa mình của Gia Duyên.

Tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng hai thân thể không ngừng cọ sát vào nhau, làm cả căn phòng được bao phủ bởi mùi hương cùng âm thanh của tình dục.

Tay Gia Duyên bắt giắc choàng qua cổ của Trần Hạo, kéo khuôn mặt anh tuấn của anh áp vào cặp ngực căng tròn của mình.

Trần Hạo ngậm lấy đỉnh hồng nhạy cảm, ngoài lớp áo mỏng của Gia Duyên.

Anh không ngờ chỉ ngoài lớp vải mỏng như vậy, cũng đã đủ khiến đầu óc của anh xoay cuồng trong sự khoái cảm.

Hai người không thể nào tưởng tượng được sự kích thích của cuộc ái ân lén lút này, sợ người khác bước vào cửa lại càng khiến cho tinh thần của hai người hưng phấn đến tột đỉnh.

Vật nam tính của anh đã không còn cách nào để cầm cự được sự xuất tinh.

Đột nhiên Trần Hạo rút vật kiêu ngạo của mình ra khỏi cơ thể của Gia Duyên, đôi môi mỏng của anh phủ lên bờ môi gợi cảm của cô.

Anh tham lam mút lấy hương vị ngọt ngào thuộc về riêng cô, anh yêu thương cẩn nhẹ vành môi của Gia Duyên.

Hai người đang đắm chìm trong sự cực khoái, nên không còn quan

tâm đến việc chung quanh của mình.

"Hạo....Umm....Hạo... Hạo."

Gia Duyên không thể kiềm chế được, gọi tên anh một cách say đắm, lòng Trần Hạo bị nhấn chìm trong hạnh phúc bởi tiếng gọi của trái tim cô.

Vật nam tính của anh không tự chủ tìm kiếm nơi tư mật nhất của Gia Duyên mà tiến vào.

Trần Hạo cảm giác được sự ấm áp ẩm ướt của cô, toàn thân của anh tê dại trong giây lát.

Khi vật nam tính của anh không ngừng va chạm mạ sát vào điểm G của cô, hạ thân của Gia Duyên co rút dữ dội, tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng gầm nhẹ khi Trần Hạo xuất tinh làm toàn thân Gia Duyên như lạc vào mê cung, cô không còn ý thức được bất cứ điều gì trong giây lát.

Cô bất giác bám chặt vào người của Trần Hạo, khi hai người đạt đến sự cực khoái.

"Cốc cốc cốc...."

"Chị Gia Duyên, em đã chuẩn bị xong chúng ta có thể đi đến cửa hàng áo cưới Huyền Thoại."

Cầm Tú lịch sự đứng ngoài cửa nói vào, Gia Duyên đã liên lạc với Alex Smith để sắp xếp cho Cầm Tú và cô đến chụp hình quảng cáo cho loạt áo cưới anh vừa mới thiết kế ra.

Chương 68: Acids

Gia Duyên hốt hoảng khi nghe giọng nói của Cẩm Tú vọng vào từ bên ngoài cửa, trong lòng cô lo sợ Cẩm Tú sẽ mở cửa bước vào.

Trần Hạo không hề tỏ ra e ngại điều gì, lúc này anh còn đang thoải mái ôm gọn cô và lòng của mình, Gia Duyên bối rối cô lúng túng đẩy anh ra khỏi người của cô.

Cô vội vàng khom người nhặt lên quần lót màu đen của mình, bị Trần Hạo vô tình quăng lên bàn trang điểm.

Sau khi Gia Duyên mặc xong quần lót, cô liếc nhìn Trần Hạo lúc này anh đã ăn mặt chính tề, thong thả dựa người vào cái bàn phía sau, hai tay anh khoanh lại trước ngực của mình.

Ánh mắt thăm thuy hiện lên ý cười tinh nghịch nhìn Gia Duyên với bộ dạng luống cuống, môi anh chọt cong lên thành một nụ cười sáng khoái.

Anh không ngờ những cử chỉ nhỏ nhặt đáng yêu này của cô, lại là khởi sự cho niềm vui và hạnh phúc trong lòng của anh.

Sau khi Gia Duyên chỉnh lại y phục và tóc của mình, cô bước tới vội vàng mở cửa phòng ra.

Cẩm Tú hơn sững sốt với vẻ mặt lúng túng của Gia Duyên, cô đảo cặp mắt tinh xảo của mình một vòng xung quanh căn phòng.

Cẩm Tú hơi bất ngờ khi cô nhìn thấy vẻ mặt tươi cười trong sự hạnh

phúc của Trần Hạo.

Nụ cười trên khuôn mặt của Cẩm Tú đột nhiên tắt ngóm, cô cảm thấy ngượng ngùng khi biết mình đã quấy rầy chuyện tốt của hai người.

"Em đợi chị một chút."

Gia Duyên nhìn Cẩm Tú e lệ nói, rồi lập tức xoay người lại bước tới bàn trang điểm để lấy túi sách của mình.

Trong lúc Gia Duyên đi ngang qua Trần Hạo ánh mắt sắc bén của cô lờm anh một cái, nét gian xảo tinh nghịch cùng với nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt anh tuấn của anh, làm Gia Duyên bất giác lắc đầu, trên khuôn mặt diễm lệ của cô chợt hiện lên một nụ cười rạng rỡ.

Trong lòng cô thầm nghĩ, trên thế gian này chỉ cần có sự tồn tại của một mình Anh, cũng có thể khiến cô cảm giác hạnh phúc vô bờ.

Trần Hạo, Gia Duyên và Cẩm Tú ba người cùng nhau bước ra khỏi công ty giải trí Ngôi Sao Sáng.

Tuy hôm này thời tiết lập Đông rất lạnh nhưng bầu trời thật trong sáng, không khí vì tâm trạng tốt của Trần Hạo cũng trở nên trong lành hơn.

Anh âu yếm một tay cầm túi sách cho Gia Duyên tay còn lại ôm ngang eo của cô kéo cô sát vào lòng mình, anh muốn dùng thân thể cao lớn của anh để sưởi ấm thân thể mảnh mai của Gia Duyên.

Cẩm Tú một mình lẻ loi đi bên cạnh hai người, nhìn thấy Trần Hạo yêu thương trân quý Gia Duyên đến như vậy, trong lòng cô cảm thấy vui mừng thay cho Gia Duyên.

Trong cuộc đời của Cẩm Tú ngoài ba mẹ cô ra, người mà cô quan tâm nhất chính là Gia Duyên.

Nếu không quen được với Gia Duyên chắc có lẽ lúc này, cô vẫn còn là một người mẫu hay diễn viên quần chúng, không ai biết đến.

Tuy cô không nhận tiền mà Gia Duyên đã đưa cho cô, nhưng cô đã mang ơn của Gia Duyên rất nhiều.

Nhờ Gia Duyên đề cử cô với mấy nhà đầu tư, đạo diễn và nhà biên kịch nên cô mới có được nhiều hợp đồng người đại diện và những vai thứ trong mấy bộ phim sắp được công chiếu.

Cẩm Tú với khuôn mặt tươi cười ánh mắt hâm mộ nhìn hai người, lúc này trong ánh mắt của Trần Hạo và Gia Duyên chỉ có đối phương mà thôi.

Tình yêu đúng thật là điều kỳ diệu nhất, trên thế gian này.

Chỉ có tình yêu, mới có thể đem lại hạnh phúc cho một người.

Chỉ có tình yêu, mới có thể thay đổi được một người lạnh lùng trở nên ấm áp.

Chỉ có tình yêu, mới có thể khiến một người vô tình, trở nên chung tình.

Nói tóm lại tình yêu là điều vĩ đại nhất, trong cuộc đời của mọi người.

Một người sống không có tình yêu, cũng giống như mặt trời thiếu đi ánh nắng, mặt trăng thiếu đi tia sáng.

Ba người vui vẻ bước đi chậm rãi về phía xe của Trần Hạo, đang đậu hiên ngang trước cửa công ty.

Hôm nay vì Tạ Chánh phải giúp Châu Ân thu dọn đồ của Gia Duyên, nên Trần Hạo sẽ tự mình lái xe đưa Gia Duyên và Cẩm Tú đến cửa hàng áo cưới Huyền Thoại.

Còn vài bước nữa là ba người đã bước tới chiếc xe cadillac màu đen của anh, đột nhiên có hai người đàn ông ngồi trên chiếc xe gắn máy màu đỏ, từ đâu xông thẳng tới hướng của ba người.

Trần Hạo hoảng hốt sợ chiếc xe gắn máy sẽ làm Gia Duyên bị thương, anh quỳnh quán kéo Gia Duyên về phía của mình.

Trong tình huống rối loạn tên đàn ông ngồi phía sau xe gắn máy đột nhiên phóng xuống, trên tay hắn cầm một cái chai thủy tinh chứa đựng chất lỏng trong suốt.

Hắn chạy xăm xăm về hướng của ba người, lúc gần đến Gia Duyên hắn đột nhiên mở nắp chai thủy tinh ra định hất toàn bộ chất lỏng bên trong lên người của Gia Duyên.

Trong lúc này Ngô Phong, Trịnh Phó Hàn và Ngạn Thắng mới vừa ăn chiều tại một nhà hàng Pháp xông, ba người trên đường trở về công ty.

Trong lúc ba người đi đến cửa của công ty, đột nhiên họ nghe được tiếng la hét của những người chung quanh, khi nhìn thấy chiếc xe gắn máy đột nhiên lao vào đường dành riêng cho người đi bộ.

Trịnh Phó Hàn và Ngô Phong nhìn thấy hai người đứng gần chiếc xe gắn máy chính là Gia Duyên và Cẩm Tú.

Họ không nghĩ ngợi gì xông thẳng tới, trong lòng của Ngô Phong hoảng hốt vô cùng, khi anh nhìn thấy Cẩm Tú đã bị chiếc xe làm sợ hãi ngã xuống mặt đất.

Anh phóng như cơn lốc khi nhìn thấy trên tay của người đàn ông kia, cầm một cái chai thủy tinh.

Ngô Phong biết trong đó đựng những gì, anh từ xa bay đến đá vào bàn tay đang cầm cái chai của tên đàn ông, cái chai thủy tinh bị Ngô Phong đá văng ra phía trước chất lỏng trong chai văng ra tứ tung.

Ngô Phong kinh hoàng hét lên trong sự lo lắng.

"Cẩn thận! Acids."

Vừa nói anh đã phóng tới dùng thân thể của mình để bảo vệ thân thể nhỏ bé của Cẩm Tú, lúc này vì kinh hãi vẫn còn đang ngồi bệt dưới mặt đất.

Trần Hạo nghe Ngô Phong nói vậy, con người đen nhánh của anh đột nhiên hiện lên sát khí.

Anh nhanh nhẹ xoay người ôm trọn Gia Duyên vào lòng của mình, chất acids văng trúng một phần vai của Trần Hạo.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi một phần áo vest của Trần Hạo đã bị chất acids ăn mòn đến tận da thịt.

"Kétttttttttt..."

Tiếng thắng xe vang lên, Bạch Tử Long cùng đám thuộc của mình vội vàng xuống xe, họ lập tức lao tới chế ngự hai người đàn ông, Bạch Tử Long biết họ là người của Mã Cảnh Sơn phái tới.

Lúc này Gia Duyên và Cẩm Tú mới lấy lại tinh thần, hai người quýnh quán kiểm tra người đàn ông đã vì mình mà không màng đến tính mạng.

Trần Hạo không lo lắng cho vết thương của mình, anh ngồi bật dậy nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt lo lắng.

"Em có sao không?"

"Có chỗ nào bị thương không?"

Chương 69: Ngô Phong động lòng

Giọng nói khẩn trương lo lắng của anh làm Gia Duyên cảm giác đau đớn trong lòng.

Anh đã bị thương nhưng lại không quan tâm đến bản thân của mình, ngược lại còn lo lắng cho cô.

Gia Duyên đau lòng lời nói quan tâm cũng bị nghẹn lại ngay cổ họng, không thể thốt lên lời.

Cô cắn chặt môi dưới của mình, cố gắng không để nước mắt rơi xuống khuôn mặt lo âu của cô.

Gia Duyên nhìn anh bằng ánh mắt ngập nước, cô nhẹ nhàng lắc đầu ý bảo không sao.

Trần Hạo nhìn thấy cô vì anh mà lo lắng như vậy, đôi môi mỏng của anh chột mím chặt thành đường thẳng, đôi mày rậm chau lại tỏ ra không vui.

"Duyên Nhi, Anh không cho phép em vì anh mà đau lòng."

Trần Hạo bá đạo nói, anh thương tâm vươn tay lên sờ vào khuôn mặt vì lo lắng của Gia Duyên đã trở nên tái xanh.

Gia Duyên không nói gì, khuôn mặt nhợt nhạt của cô cố nặn ra một nụ cười gượng.

Cô biết Trần Hạo không thích nhìn thấy cô đau lòng vì bất cứ điều gì.

Cầm Tú hoảng hốt nằm dưới mặt đất, cặp mắt to tròn của cô nhìn thẳng vào ánh mắt phức tạp của Ngô Phong.

Ngô Phong thật kinh ngạc, khi anh có thể vì Cầm Tú mà không màng đến sự an toàn của bản thân mình.

Anh không ngờ trái tim của anh, đã bị cô bé ngốc này làm rung động.

Cầm Tú với khuôn mặt đỏ bừng, trái tim đập thình thịch, hai tay cô đang đặt bên hông của mình chột xiết thật chặt lại vì bối rối, cô nhìn Ngô Phong nói với giọng ấp a ấp úng.

"Anh... Anh..... Buông... Buông..... Ra."

Cầm Tú ngượng ngùng nói lắp, cô cố gắng lắm mới thốt lên được những lời này.

Ngô Phong nhìn thấy nét mặt e ngại cùng với lời nói lắp bắp của Cầm Tú, anh bất giác nhìn xuống.

Lúc này Ngô Phong mới ý thức được mình đang nằm trên người của Cầm Tú, một tay anh chống xuống mặt đất tay còn lại anh vô tình đặt trên ngực của cô.

Đột nhiên Ngô Phong cảm giác được, vật nam tính của anh đã vì cô mà thức tỉnh.

Anh vội vàng lúng túng ngồi bật dậy, ngượng ngùng nhìn Cầm Tú nói.

"Xin lỗi, tôi không cố tình."

Cầm Tú với khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào mắt của Ngô Phong.

"Không sao, tôi....."

Còn chưa nói hết câu Cầm Tú đã nhìn thấy một phần trên cánh tay của Ngô Phong đã bị axit làm tổn thương.

Cầm Tú lo lắng bước tới bên cạnh của Anh, cô dịu dàng cầm lấy cánh tay mạnh mẽ của anh lên để kiểm tra vết thương.

Trong lòng Ngô Phong cảm giác ngọt ngào đến khó tả, anh không ngờ cô lại quan tâm đến anh như vậy.

Đôi môi hấp dẫn của Ngô Phong bất giác cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Ngạn Thắng đứng bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt đắm chìm trong hạnh phúc của Ngô Phong, đột nhiên anh lại suy nghĩ đến Trương Diệu.

Đã mấy tháng anh không gặp mặt của cô, sau lần gặp mặt tại buổi trình diễn thời trang Trương Diệu giống như không khí, biến mất trước mặt của anh.

Không biết vì sao khi cô luôn ở bên cạnh bám sát anh, anh lại cảm thấy ngọt ngào chán ghét vô cùng.

Nhưng bây giờ không gặp mặt cô trong lòng anh lại hiện lên nỗi nhớ nhung, giống như thiếu thiếu gì đó trong cuộc sống hàng ngày của mình.

Đàn ông đều là như vậy, khi có được quá dễ dàng họ không bao giờ

quan tâm đến, chỉ trân quý những gì cần phải tốn công phí sức để chiếm hữu.

Nhưng một khi người đó không còn ở bên cạnh của họ, họ mới ý thức được người luôn âm thầm lo lắng và quan tâm đến họ vô điều kiện, mới là người quan trọng nhất trong lòng của họ.

Trịnh Phó Hàn lập tức chạy đến bên cạnh của Trần Hạo và Gia Duyên, khi anh nhìn vết thương trên vai của Trần Hạo, anh hoảng hốt lấy điện thoại di động của mình ra gọi cho xe cứu thương.

Trịnh Phó Hàn nhìn thấy Trần Hạo dù bị thương rất nghiêm trọng, nhưng anh vẫn lo lắng cho Gia Duyên trước tiên.

Trong lòng Trịnh Phó Hàn thật sự kham phục tình yêu của Trần Hạo dành cho cô.

Trần Hạo có thể vì Gia Duyên mà hy sinh tất cả, kể cả mạng sống của mình.

Trịnh Phó Hàn tự biết mình yêu Gia Duyên nhưng không yêu cô sâu đậm và điên cuồng như Trần Hạo.

Trịnh Phó Hàn thầm nghĩ chỉ cần Gia Duyên hạnh phúc, dù cô không thuộc về anh cũng không sao, anh sẽ thật lòng chúc phúc cho cô và Trần Hạo.

Sau khi trấn an Gia Duyên, Trần Hạo lấy lại tinh thần anh đứng lên đi đến bên cạnh hai tên vừa rồi muốn làm hại đến Gia Duyên.

Lúc này họ đã bị thuộc hạ của Bạch Tử Long chế ngự.

Trần Hạo với bộ mặt chứa đựng ngàn ngàn sự nguy hiểm, anh oai

ngghiêm bước từng bước một đến trước mặt của bọn họ.

Trần Hạo khom tới dùng sức cầm lấy

cánh tay của tên vừa tạt axit, anh nhìn hấn bằng ánh mắt căm phẫn nói với giọng lạnh như băng.

"Là ai?"

Sát khí tỏa ra từ ánh mắt phát ra ngọn lửa độc ác của anh, làm tên tạt axit lạnh cả sống lưng, bàn tay của hấn bất giác toát mồ hôi lạnh.

"Xin tha mạng....Trần Thiếu xin tha mạng."

Tên tạt axit nhìn nét mặt ma quỷ của Trần Hạo trong lòng hấn hiện lên cảm giác khiếp sợ, toàn thân hấn không kiềm chế được run lấy bầy.

"Trần Thiếu, họ là người của bang Tam Hồ."

"Mong anh nương tay."

Bạch Tử Long lo lắng nhìn Trần Hạo nói, anh biết Trần Hạo biết chuyện giữ anh và Mã Lung Linh.

Bạch Tử Long chỉ mong sao Trần Hạo có thể nể tình anh, không làm lớn chuyện này nương tay cho bang Tam Hồ.

Trần Hạo nâng khuôn mặt chứa đựng tà khí của mình lên nhìn Bạch Tử Long bằng ánh mắt tức giận.

"Nương tay!"

Trần Hạo chậm rãi nói ra hai từ này, tay anh đột nhiên dùng sức bẻ mạnh cánh tay của tên tạt axit một cái.

"*Rắc.....*"

"*Ahhhhhhhhhhhhhh.....*"

Tên tạt axit kêu lên trong sự đau đớn, hấn kinh hãi cầm lấy cánh tay bị phế của mình.

Chương 70: Nhầm tưởng

Tiếng thét thê lương vì đau đớn của hắn làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ, nhất là Trịnh Phó Hàn, Ngô Phong, Cẩm Tú và Ngạn Thắng, họ chưa từng thấy bộ mặt độc ác ra tay tàn nhẫn này của Trần Hạo.

Họ là những từng tiếp xúc với người trong hắc đạo, cũng không biết thân phận thật sự của Mạnh Hùng, Nam Liệt và Lôi Lạc Thiên.

"Trần Thiếu, thuộc hạ không biết cô ta là người phụ nữ của ngài."

Tên tạt axit khép nép nói trong cơn đau đớn, hắn đi theo Mã Cảnh Sơn nhiều năm, cũng đã từng nhìn thấy Nam Liệt, Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên và Trần Hạo.

Vừa rồi hắn không nhìn rõ mặt của Trần Hạo, bằng không dù hắn có 10 cái mạng cũng không dám ra tay lỗ mãng đến như vậy.

Ai nấy đều biết Trần Hạo tuy không phải là người trong thế giới ngầm, nhưng anh có ba người bạn thân đứng đầu trong hắc đạo làm hậu thuẫn.

Không ai dám đụng đến Trần Thiếu của công ty giải trí Minh Hạo cả.

"Bây giờ người mới biết thì đã quá muộn."

Giọng nói ma quỷ của Trần Hạo vang lên, làm tên tạt axit lạnh cả sống lưng hắn bất giác lùi mình về phía sau để tránh xa anh.

Trần Hạo nhìn thẳng vào khuôn mặt sợ sệt của hắn, anh nhếch môi lên thành một nụ cười bí hiểm.

Trần Hạo nhắc chân lên định đá vào người của hắn, đột nhiên một tiếng xẹt vang lên, trước sự kinh ngạc của mọi người tên tạt axit đã ngã quỵ xuống, hắn đau đớn dẩy lớp da dưới mặt đất miệng không ngừng chảy ra dòng máu đỏ tươi.

Cầm Tú nhìn thấy cảnh kinh hoàng trước mắt, cô hốt hoảng kêu lên trong sợ hãi.

"Ahhhhhhhh....."

Cầm Tú sợ đến điếng hồn cô nép khuôn mặt tái xanh không còn giọt máu của mình, vào lồng ngực rắn chắc của Ngô Phong.

Ngô Phong quýnh quán anh nâng tay lên vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng để trấn an cô.

"Không sao, đừng sợ."

Vừa nói cặp mắt của Ngô Phong cũng giống như tất cả mọi người, đều nhìn giáo giác xem người nào đã ra tay giết hắn.

Bạch Tử Long quỳ xuống bên cạnh xác của hắn, tay anh cẩn thận xem xét vết thương, ánh mắt của Bạch Tử Long chột hiện lên tia kinh ngạc khi anh nhìn thấy loại súng mà tên sát thủ đã dùng để bắn chết hắn và kỹ năng dùng súng của tên sát thủ này quả thật rất đáng sợ.

Từ khoảng cách xa như vậy mà hắn có thể bắn gọn ghẽ và chính xác ngay mi tâm của mục tiêu.

Bạch Tử Long với khuôn mặt bất ngờ, anh ngược lên nhìn Trần Hạo

nói với giọng không thể nào tin nổi.

"Trần Thiếu, họ là sát thủ hạng nhất, đã dùng súng bắn tỉa loại mà quân đội Hoa Kỳ đã dùng trong chiếc dịch tàn phá tổ chức khủng bố al-Qaeda do Osama bin Laden thành lập và điều khiển."

Trần Hạo thật bình tĩnh anh không nói gì trước lời phân tích của Bạch Tử Long.

Anh quay sang nhìn Gia Duyên lúc này cô cũng bình tĩnh không thua gì với anh, cặp mắt sắc bén của cô nhìn một vòng xung quanh để tìm kiếm một thứ gì đó, trong lòng cô thầm nghĩ người này chắc chắn do Thomas Franco Jr phái tới.

"Người không nên đến, rốt cuộc cũng đã đến."

Giọng nói đều đều bình thản của Gia Duyên làm cho Trịnh Phó Hàn, Ngô Phong, Ngạn Thắng đều sửng sờ.

Họ bất giác nhìn nhau bằng ánh mắt nghi ngờ.

Ba người nghe Bạch Tử Long nói ra lai lịch của tên sát thủ họ đã kinh hoàng, bây giờ còn nghe Gia Duyên nói vậy trong lòng họ thật hết hoảng.

Họ không biết thân phận thật sự của Gia Duyên là gì, tại sao từ khi cô xuất hiện tại Thành Phố S này có rất nhiều chuyện đã xảy ra, mọi việc đều phát sinh từ cô.

Trong lòng Trần Hạo đã biết người ra tay là ai, ánh mắt hài lòng của anh liếc nhìn lên sân thượng của toà cao ốc phía trước.

Anh xoay người lại bước đi chậm rãi về phía của Gia Duyên, anh nhẹ

nhàng vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

"Không sao, em đừng lo có anh ở đây."

Gia Duyên không nói gì, khuôn mặt bình tĩnh của cô nhìn Trần Hạo, cô nghĩ Trần Hạo chắc sợ cô gặp nguy hiểm nên mới nói vậy.

Trong lòng Gia Duyên đột nhiên hiện lên nỗi bất an, cô không biết Trần Hạo sẽ nghĩ như thế nào khi anh biết được cuộc phối hôn giữa Thomas Franco Jr và cô.

Anh sẽ phải đối mặt với Thomas Franco Jr như thế nào, cô biết chắc với tính tình độc chiếm điên cuồng của Thomas Franco Jr, anh ấy sẽ không dễ dàng gì mà buông tha cho Trần Hạo và cô.

Bạch Tử Long ở lại xử lý hiện trường, Ngạn Thắng và Trịnh Phó Hàn lập tức đưa Trần Hạo và Ngô Phong đến bệnh viện Thân Ái.

Trần Hạo và Ngô Phong không chịu ngồi xe cứu thương nên Ngạn Thắng và Trịnh Phó Hàn đành phải đích thân đưa hai người đi.

Trong phòng cấp cứu khẩn cấp Du Tấn

và Du Trinh Trinh đều có mặt.

Du Tấn xử lý vết thương cho Trần Hạo còn Du Trinh Trinh thì giúp Ngô Phong.

Trong lúc này Gia Duyên và Cẩm Tú đang đứng bên cạnh, khi hai người nhìn thấy vết thương của Trần Hạo và Ngô Phong trong lòng hai cô cảm giác nhói đau.

Gia Duyên nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, từ trước tới giờ cô

chưa từng có cảm giác sợ hãi đau đớn như bây giờ.

Nhìn thấy một phần da thịt của Trần Hạo bị axit làm thối nát, trái tim của cô cảm giác đau đến không thở nổi.

Cặp mắt của Cẩm Tú không hề rời khỏi người của Ngô Phong, cho dù vết thương của anh không nặng bằng của Trần Hạo nhưng cô tin chắc nói sẽ để lại một vết sẹo.

Trong lòng Cẩm Tú hiện lên nhiều nỗi nghi vấn, cô không biết vì sao Ngô Phong lại giúp cô.

Cẩm Tú lớn lên với câu chân ngôn mà Ba cô đã dạy cho cô từ nhỏ.

"Con đừng có "trèo cao rồi lại ngã đau" nếu con có quá nhiều tham vọng, cuối cùng người bị tổn thương nhất cũng chính là bản thân của con."

Cẩm Tú biết thân phận của mình, cô không dám suy nghĩ viễn vông rằng Ngô Phong có tình cảm với cô.

Cẩm Tú nghĩ chắc trong tình huống nguy hiểm vừa rồi Ngô Phong chỉ phản ứng theo bản năng, đối với người nào anh ấy cũng sẽ làm như vậy.

Chương 71: Xử lý Mạch Tử

Sau khi Trần Hạo và Ngô Phong được xử lý vết thương xong, y tá đã đưa hai người về phòng bệnh VIP dưỡng sức.

Trịnh Phó Hàn, Ngạn Thắng và Cẩm Tú ở lại bên cạnh của Ngô Phong, Cẩm Tú thật tỉ mỉ cô chuẩn bị nước ấm, hoa và mua vài quyển tạp chí xe đua để sẵn bên cạnh giường cho Ngô Phong để khi anh thấy buồn chán có thể lấy ra xem.

Ngô Phong ngồi trên giường bệnh nói chuyện với Ngạn Thắng và Trịnh Phó Hàn, nhưng cặp mắt không hề rời khỏi người của Cẩm Tú.

Cẩm Tú sắp xếp xong mọi việc, cô tao nhã cầm lấy túi sách của mình trên ghế sofa lên bước đến trước mặt của Ngô Phong lễ phép nói.

"Ngô tổng, tôi đã chuẩn bị sẵn nước và tạp chí cho anh."

"Không còn gì nữa tôi xin phép về trước, nếu anh cần gì cứ gọi cho ý tá."

Ngô Phong nghe Cẩm Tú nói phải về, tuy trong lòng anh rất lưu luyến nhưng ngoài mặt anh vẫn giữ thái độ không quan tâm.

Không biết vì sao trong lòng của Cẩm Tú hơi thất vọng với biểu hiện thờ hững này của anh, dưới tận đáy lòng của cô mong rằng anh có thể giữ cô ở lại để chăm sóc cho anh.

Cẩm Tú liền xoay qua nhìn Ngạn Thắng và Trịnh Phó Hàn cúi đầu chào.

"Trịnh tổng, Ngạn tổng tôi xin đi trước."

Trịnh Phó Hàn nhìn Cẩm Tú gật đầu một cái, Ngạn Thắng đứng một bên nhìn cô bằng ánh mắt tinh ranh anh tươi cười nói ra những lời trêu chọc.

"Ngày mai cô nhớ mua thêm vài quyển tạp chí đến cho Ngô tổng nhé."

Cẩm Tú nhìn thấy ánh mắt tinh nghịch cùng với nụ cười quỷ quyệt trên khuôn mặt của Ngạn Thắng, trong lòng cô cảm giác ngượng ngùng, cô không nói gì lập tức rời khỏi phòng bệnh ngay.

Ánh mắt của Ngô Phong vẫn nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng còn hơi tiếc nuối, không phải lúc này cô sẽ như những người phụ nữ khác, viện cớ ở lại bên cạnh chăm sóc vết thương cho anh sao.

Trịnh Phó Hàn nhìn thấy nét mặt không vui của Ngô Phong, liền biết tâm tư của anh.

"Cậu đừng nghĩ người ta sẽ vì cậu làm "anh hùng cứu mỹ nhân" mà lấy thân đền đáp."

"Với những người phụ nữ khác thì có lẽ sẽ là như vậy, còn với Cẩm Tú thì cậu đừng có mơ."

Trịnh Phó Hàn đứng hai tay đút vào túi quần tây của mình nhìn Ngô Phong cười cười nói.

"Cô gái này nhìn kỹ thật xinh đẹp."

Ánh mắt của Ngạn Thắng cũng nhìn theo bóng lưng của Cẩm Tú.

"Cậu nghĩ, cũng đừng nghĩ tới."

Ngô Phong nghe Ngạn Thắng nói vậy liền bực bội nói, anh biết quá rõ tính tình của Ngạn Thắng thích nhất là trêu chọc phụ nữ.

Trịnh Phó Hàn và Ngạn Thắng nhìn nhau bằng ánh mắt khó tin, từ lúc nào mà Ngô Phong lại để tâm đến phụ nữ, không phải anh chỉ thích xe đua thôi sao, còn phụ nữ thì không hề có hứng thú tới.

Trong phòng bệnh VIP của Trần Hạo, Gia Duyên ngồi bên cạnh giường gọt táo cho anh ăn.

Anh nghịch ngợm bắt cô phải đút cho anh, Du Tấn nhìn thấy hai người như vậy cũng bó tay lắc đầu.

Trong lòng anh thầm nghĩ cũng may Nhã Thanh không giống như Gia Duyên, cô không thích ở trước mặt người khác có cử chỉ thân mật.

"Hạo, vết thương của cậu không được thấm nước, bằng không sẽ bị nhiễm trùng."

Du Tấn vừa nói xong thì ngoài cửa Mạnh Hùng, Kiều Nhi, Lôi Lạc Thiên, Trình Lam, Nam Liệt và Hàn Mạc bước vào.

Mạnh Hùng không muốn cho Kiều Nhi đến bệnh viện, nhưng vừa nghe tin Trần Hạo và Gia Duyên gặp chuyện cô bắt buộc anh phải đưa cô đến đây.

Chỉ còn một tháng nữa là Kiều Nhi hạ sinh em bé, Mạnh Hùng rất khẩn trương anh không muốn cô phải vất vả, sợ sức khỏe của cô không chịu nổi.

Tất cả mọi người đều thản nhiên ngồi xuống ghế sofa, trước giường bệnh của Trần Hạo.

"Hai người có sao không?"

Mạnh Hùng một tay ôm Kiều Nhi, tay còn lại đặt trên đùi của mình nói.

"Không sao!"

"Chỉ là vết thương nhỏ."

Trần Hạo nhìn Gia Duyên cười ngọt ngào nói.

"Hạo, Tử Long điều tra được

người đứng sau lưng chuyện này chính là Mạch Tử."

Nam Liệt nhìn anh nói với giọng nghiêm túc.

"Mạch Tử!"

Trần Hạo lập lại tên Mạch Tử trong miệng của mình, anh không ngờ lần này lại là cô.

"Tôi sẽ không tha cho cô ta."

Trần Hạo phẫn nộ nói, anh sẽ không tha cho bất kỳ ai muốn làm hại đến Gia Duyên.

"Không cần cậu phải đích thân ra tay, đã có người giải quyết cô ta một cách vô cùng tàn nhẫn."

Nghe Phi Dạ báo cáo, hai tiếng trước cảnh sát đã tìm được xác của Mạch Tử trong nhà của cô ta.

Cô ta bị giết chết một cách tàn độc nhất, họ đã buộc sống Mạch Tử vào một cái ghế bằng gỗ, rồi rưới lên người của cô ta một lượng axit rất lớn, để cho cô ta chết lần chết mòn, quằn quại trong đau đớn.

Khi cảnh sát nhìn thấy thân thể của Mạch Tử, không ai có thể nhận ra là cô ta, vì toàn thân của Mạch Tử đã bị thối nát đến tận xương tủy."

Hàn Mạc nghiêm túc nói ra những gì Phi Dạ vừa mới vừa báo cáo với Nam Liệt và cô.

Nghe xong những lời Hàn Mạc vừa nói, không biết vì sao trong lòng của Gia Duyên lại cảm thấy khó chịu vô cùng, cảm giác buồn nôn cuồn cuộn dâng lên trong bụng của cô.

Gia Duyên dùng tay bịt miệng của mình lại chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Trần Hạo nhìn thấy phản ứng của Gia Duyên như vậy liền lo lắng, anh mặc kệ vết thương trên vai của mình bước vội và theo sau cô.

Anh lo lắng bước tới vỗ nhẹ lên tấm lưng mảnh mai của cô, lúc này Gia Duyên rất khó chịu cô cúi đầu nôn liên tục vào trong bồn cầu.

Sau khi nôn xong Gia Duyên được Trần Hạo đỡ lên, tay anh cầm sẵn khăn giấy nhẹ nhàng lau đi vết bẩn trên môi cô.

"Em còn khó chịu không?"

Trần Hạo đau lòng nhìn Gia Duyên không chớp mắt, đột nhiên con người đen nhánh của Trần Hạo hiện lên tia sáng.

Anh tươi cười bá đạo khom người bế Gia Duyên lên, Gia Duyên bất ngờ vì hành động đột ngột này của anh, cô không biết trong lòng anh đang nghĩ gì tại sao anh lại làm như vậy.

Chương 72: Niềm hạnh phúc

Trần Hạo với dáng người uy nghiêm anh bước đi vững vàng, bế Gia Duyên từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên khuôn mặt anh tuấn của anh không thể giấu được niềm hạnh phúc trong mình.

"Tạ Chánh, gọi cho bác sĩ Du Trinh Trinh."

Trần Hạo tươi cười nói với giọng vui vẻ, khi anh nhìn thấy Tạ Chánh và Châu Ân mới từ ngoài cửa bước vào.

"Tôi là bác sĩ, cậu gọi cho Trinh Trinh để làm gì?"

Du Tấn đứng bên cạnh cau mày khó hiểu hỏi Trần Hạo.

Anh cũng là bác sĩ có gì anh không thể giúp được mà phải nhờ đến Trinh Trinh.

"Người phụ nữ của tôi, đàn ông khác không được phép đụng vào."

Lời nói bá đạo thốt ra từ miệng của Trần Hạo làm Du Tấn không còn gì để nói nữa.

Anh lắc đầu trong lòng thầm nghĩ, ba người kia đã ngang tàng bá đạo bây giờ lại cộng thêm Trần Hạo, chắc cái bệnh viện này của anh sẽ không có ngày được yên ổn.

"Gia Duyên, em có sao không?"

Kiều Nhi lo lắng hỏi, chắc vừa rồi Gia Duyên nghe Hàn Mạc tuần

thuật lại cái chết của Mạch Tử nên mới cảm giác ghê tởm đến như vậy.

Cũng đúng nếu không phải vì cô là luật sư, đã từng tiếp xúc với những vụ giết người khát máu, thì khi nghe chuyện của Mạch Tử cô cũng sẽ có phản ứng như Gia Duyên.

"Không sao, em chỉ cảm giác hơi khó chịu thôi."

Gia Duyên vừa nói vừa nhìn Kiều Nhi nở một nụ cười bất đắc dĩ, hiện tại trong lòng cô còn cảm giác rất khó chịu.

Du Trinh Trinh từ bên ngoài cửa cùng với Cẩm Tú bước vào, trong lúc Cẩm Tú đi đến phòng bệnh của Trần Hạo tìm Gia Duyên đã gặp Du Trinh Trinh trước cửa.

"Trần Hạo, anh gọi tôi có chuyện gì?"

Du Trinh Trinh vừa lấy ống nghe trong thùng y tế ra vừa hỏi Trần Hạo.

"Cô đến xem cho Duyên Nhi, tôi nghi ngờ em ấy đã mang thai."

Trần Hạo nhìn Du Trinh Trinh nói trong sự hân hoan, tất cả mọi người nghe Trần Hạo nói vậy đều kinh ngạc.

Nhất là Gia Duyên, cô có thai khi nào sao cô cũng không biết.

Du Trinh Trinh nhìn thấy khuôn mặt cười tươi của Trần Hạo, cô biết anh rất mong muốn có con với Gia Duyên.

Cô bước đi tao nhã đến bên cạnh của Gia Duyên, Du Trinh Trinh cẩn thận dùng bàn tay thon dài của mình vén áo của Gia Duyên lên, cô

ấn bàn tay của mình nhẹ nhàng lên bụng của Gia Duyên để kiểm tra.

"Gia Duyên, tháng ngày cô đã có kinh nguyệt chưa?"

Du Trinh Trinh vừa làm kiểm tra vừa hỏi Gia Duyên.

"Chưa! Tháng này còn chưa có."

Gia Duyên còn chưa kịp trả lời thì Trần Hạo đã khẩn trương nói trước.

Cả căn phòng đột nhiên lâm vào tình trạng im lặng, ánh mắt của mọi người nhìn nhau trong vẻ khó tin.

Một Trần thiếu cao cao tại thượng, từ lúc nào anh lại có tâm tư để lo lắng cho những chuyện nhỏ nhặt này.

Gia Duyên xấu hổ khuôn mặt ửng hồng, cô không dám ngược mặt lên nhìn ai cả, Gia Duyên ngượng ngùng gật đầu đồng ý với lời nói của Trần Hạo.

"Vậy cô bị trễ bao lâu rồi?"

"Tôi.....tôi..."

Gia Duyên cố nhớ lại lần trước cô có kinh nguyệt là vào lúc nào.

"Đã trễ ba tuần rồi."

Giọng nói đều đều của Trần Hạo vang lên làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc thêm một lần nữa.

Họ không ngờ Trần Hạo lại quan tâm tỉ mỉ đến Gia Duyên như vậy.

Kiều Nhi lập tức xoay khuôn mặt kiêu diễm của mình qua lờm Mạnh Hùng, cô dùng ngón tay trỏ chỉ vào lồng ngực rắn chắc của anh nói với giọng phân bì.

"Anh thấy không?"

Người đàn ông đạt tiêu chuẩn chính là như vậy, mọi điều liên quan đến người phụ nữ của mình, đều nắm rõ trong lòng bàn tay."

Kiều Nhi nhìn Mạnh Hùng bĩu môi nói, Mạnh Hùng lắc đầu nhìn Trần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Trần Hạo thật hết thuốc chữa, tính tình đột chiếm của Trần Hạo quá mạnh mẽ, Mạnh Hùng anh không tài nào bì lại.

Sau khi làm kiểm tra xong cho Gia Duyên, Du Trinh Trinh đặt dụng cụ của mình trở lại thùng y tế, cô nhìn Gia Duyên nói với giọng chuyên nghiệp.

"Gia Duyên, cô đã mang thai khoảng chừng 6- 7 tuần. Thời gian chính xác cần phải làm xét nghiệm máu mới biết được."

Vì đây là con đầu lòng nên cô cần phải cẩn thận, không được làm việc nặng và lao lực quá."

Ba tháng đầu thai nhi còn chưa ổn định, nên tuyệt đối không được có quan hệ nam nữ."

Sau khi Du Trinh Trinh nói xong liền đi ra ngoài, cô còn một ca phẫu thuật cần phải tiến hành ngay.

Niềm hạnh phúc hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt tuấn tú của Trần

Hạo, anh tươi cười ôm Gia Duyên lúc này đang ngồi thất thần trên giường bệnh vào lòng mình.

Trần Hạo vui sướng hôn lên mái tóc dài óng ánh của cô.

"Duyên Nhi, Rốt cuộc mình cũng đã có con."

Trần Hạo nói với giọng vui mừng, anh đã ao ước một đứa con với Gia Duyên từ lâu.

Gia Duyên không nói gì cô ngồi im lặng trên giường, ánh mặt vu vơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng Gia Duyên rất bối rối, cô không biết anh hai có đồng ý với cuộc tình này giữa Trần Hạo và cô không?

Còn Thomas Franco Jr, cô phải làm sao để từ hôn.

Ánh mắt sắc bén của Hàn Mạc không hề rời khỏi người của Gia Duyên, trong lòng cô biết Gia Duyên đang lo lắng về điều gì, lúc này vì vui mừng quá độ nên Trần Hạo đã không thấy được sự bất an trong lòng của Gia Duyên.

Hàn Mạc biết Gia Duyên không chỉ lo về phía của Tần Gia Uy, mà cô còn lo lắng cho cả gia tộc Tần gia nữa.

Cô sợ vì sự ích kỷ của bản thân mình mà làm luyên lụy đến Tần gia.

Chương 73: Bạch Tử Long và Mã Lung Linh

Sau khi trò chuyện một lúc Gia Duyên cảm thấy mệt mỏi, Trần Hạo yêu thương bắt buộc cô phải nằm trên giường bệnh của anh nghỉ ngơi.

Nằm xuống giường chưa được bao lâu Gia Duyên liền thiếp đi, Trần Hạo nhìn cô ngủ mà trong lòng anh hiện lên cảm giác ngọt ngào, nhưng trong sự ngọt ngào đó lại xen lẫn nhiều nỗi lo âu phiền muộn.

Mạnh Hùng nhìn thấy nét mặt trầm tư của Trần Hạo liền lên tiếng nhờ Hàn Mạc đưa Kiều Nhi trở về biệt thự Mạnh Viên.

Còn Trình Lam thì được Lôi Lạc Thiên bảo Tề Phong đưa về biệt thự Lôi Viên.

Mạnh Hùng biết Trần Hạo có điều muốn nói với Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên và anh.

Sau khi Hàn Mạc, Trình Lam và Kiều Nhi rời khỏi phòng, Châu Ân và Tạ Chánh liền hiểu ý lập tức lui ra ngoài đứng canh chừng trước cửa phòng bệnh.

Trần Hạo lưu luyến nhìn Gia Duyên thêm một chút, rồi anh mới từ từ bước tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh của Nam Liệt.

Trần Hạo vươn tay cầm lấy ly rượu đỏ do Mạnh Hùng rót sẵn cho anh.

Anh cau mày trầm tư suy nghĩ, trong ánh mắt cũng hiện lên nhiều cảm xúc khác nhau.

"Hạo, cậu cần bọn mình giúp gì?"

Nam Liệt ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, tay anh thành nhiên cầm lấy ly rượu đỏ nâng lên làm động tác lắc lắc, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Trần Hạo nói.

Trần Hạo đưa ly rượu đỏ lên đến mũi của mình, anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu.

Đột nhiên cặp mắt đang nhắm nghiền lại của Trần Hạo mở toang ra, con ngươi đen nhánh của anh hiện lên nhiều mưu mô khó đoán.

"Tôi không muốn việc Gia Duyên có thai bị lộ ra ngoài."

Mạnh Hùng đang ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, khi anh nghe Trần Hạo nói vậy đột nhiên anh ngồi thẳng người lại.

Ánh mắt nghi ngờ không thể rời khỏi khuôn mặt nghiêm nghị của Trần Hạo.

Trong lòng Mạnh Hùng thầm nghĩ chẳng lẽ Trần Hạo đang lo lắng Thomas Franco Jr sẽ biết về chuyện Gia Duyên mang thai, rồi sẽ làm hại đến đứa con trong bụng của cô.

"Hạo, nếu cậu lo lắng về Thomas Franco Jr, thì cậu không cần phải lo."

Liệt, Lạc Thiên và tôi đã sắp xếp xong mọi việc, bắt đầu từ ngày mai Ngô Đức, Tề Phong và Đường Tam sẽ theo bên cạnh để bảo vệ cho cậu và Gia Duyên."

Mạnh Hùng nhìn Trần Hạo nói ra những lời thật lòng, ba người đã tính toán tất cả cho Trần Hạo, họ sợ anh sẽ bị Thomas Franco Jr làm hại.

Nghe Mạnh Hùng nói vậy trong lòng Trần Hạo cảm kích không thôi, mặc dù anh không cần người khác phải bảo vệ nhưng Trần Hạo vẫn nở một nụ cười nhẹ, anh nâng ly rượu đỏ trên tay của mình lên làm động tác cụng ly.

"Cảm ơn các cậu."

Trần Hạo khách khí nói ra lời cảm ơn làm Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt hơi khó chịu không vui trong lòng.

"Giữa chúng ta không cần phải nói ra những lời dư thừa này."

Nam Liệt tỏ ra bực bội nhìn Trần Hạo nói, anh không cần Trần Hạo phải nói ra những lời cảm tạ này.

Trong lúc ba người đang trò chuyện, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

"Cốc..cốc....cốc...."

Trần Hạo cau mày bực mình ánh mắt không hài lòng nhìn vào Gia Duyên lúc này còn đang trong giấc ngủ yên trên giường, khi anh xác định rằng Gia Duyên không bị đánh thức đôi mày của anh mới từ từ giãn ra, anh an tâm cất giọng nhỏ nhẹ của mình lên.

"Vào đi."

Cánh cửa phòng được đẩy nhẹ nhàng ra, Bạch Tử Long, Mã Lung Linh và Mã Cảnh Sơn, ba người bước đi thận trọng đến trước mặt

của Mạnh Hùng, Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên và Trần Hạo.

Nam Liệt cau mày không vui khi anh nhìn thấy Bạch Tử Long, anh biết Bạch Tử Long vì Mã Lung Linh nên mới dám đến đây xin tha cho Mã Cảnh Sơn.

Nam Liệt không nói gì trong lòng anh hiện lên cơn thịnh nộ, anh bực bội đặt mạnh ly rượu đỏ trong tay của mình lên bàn, chắc lỏng màu đỏ cũng vì hành động này của anh mà văng ra tứ tung trên mặt bàn.

Bạch Tử Long nhìn thấy biểu hiện không hài lòng của Nam Liệt, trong lòng anh cảm giác bất an.

Mã Lung Linh nhìn thấy tia khó xử trong ánh mắt của Bạch Tử Long, cô không muốn liên lụy đến anh.

"Trần Thiếu, tôi biết anh hai của tôi đã phạm phải tội chết.

Nhưng xin cậu hãy nghĩ đến việc anh ấy là con trai duy nhất của nhà họ Cảnh, mong cậu khoan dung tha cho cái mạng nhỏ của anh ấy."

Mã Lung Linh nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt cầu khẩn nói, chỉ cần Trần Hạo không truy cứu thì mọi việc sẽ không sao.

"Khoan dung!

Chỉ cần ai muốn làm hại đến người phụ nữ của tôi, thì hai từ này đừng hồng nghĩ đến."

Giọng nói ma quỷ của Trần Hạo làm Mã Cảnh Sơn, bất giác lạnh cả sống lưng.

Hắn đã nghe qua tiếng tâm của Trần Thiếu, ông hoàng làng giải trí.

Nhưng Mã Cảnh Sơn không ngờ khí thế cùng với sát khí tỏa ra từ trên người của anh lại khiếp người đến như vậy, không thua gì với Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt.

Mã Cảnh Sơn bị khí thế của Trần Hạo làm hoảng loạn, hấn quỳ xuống mặt đất nhìn Trần Hạo nói.

"Trần Thiếu, tôi không biết Crystal là người của cậu."

"Nếu tôi biết trước thì dù tôi có mười cái mạng cũng không dám giở trò."

Mã Cảnh Sơn nhìn Trần Hạo nói với giọng rung rẩy, trong lúc này cả căn phòng trở nên yên tĩnh, Bạch Tử Long liền rút từ bên hông của mình ra một con dao sắc bén.

"Trần Thiếu, tôi biết tội của Mã Cảnh Sơn là tội chết, nhưng xin cậu hãy nể tình của tôi, cho Mã Cảnh Sơn một con đường sống."

"Tôi sẽ thay anh ấy chịu tội."

Nói xong Bạch Tử Long đã nâng chân phải của mình gác lên cái bàn trước mặt, anh vươn cánh tay mạnh mẽ đang cầm con dao sắc bén lên đâm thẳng vài bắp đùi của mình.

Mã Lung Linh nhìn thấy Bạch Tử Long chịu phạt thay Mã Cảnh Sơn, trong lòng cô cảm giác đau nhói.

"Tử Long, đừng."

Mã Lung Linh hét lên vì lo lắng nhưng Bạch Tử Long không những không dừng tay, anh bất chấp cơn đau đớn trên đùi của mình rút con

dao ra, anh lại đâm thêm một nhát nữa.

Máu từ trên đùi của anh nhỏ từng giọt từng giọt xuống mặt đất.

"Tử Long! anh dừng tay lại.

Em không cần anh phải giúp em,

chuyện của bang Tam Hồ không cần anh quan tâm."

Mã Lung Linh vừa nói nước mắt vừa rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Trần Hạo không hề hiện lên tia cảm xúc, ánh mắt cũng không chút giao động trước cảnh hãi hùng trước mắt.

Chương 74: Bạch Tử Long và Mã Lung Linh 2

Mã Lung Linh nhìn thấy Trần Hạo như vậy trong lòng cô không còn hy vọng Trần Hạo sẽ tha cho anh cô.

"Các người về đi, chuyện hôm nay xem như chưa từng xảy ra."

Giọng nói dịu dàng của Gia Duyên vang lên từ trên giường bệnh, làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô.

Trần Hạo nhìn thấy Gia Duyên ngồi dậy, anh liền đứng lên bước tới ngồi xuống giường bên cạnh của cô.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Gia Duyên.

"Họ đã làm ồn đến em?"

Trần Hạo cất giọng không vui lên hỏi Gia Duyên, giọng nói đều đều nhỏ nhẹ khác một trời một vực với giọng nói ma quỷ vừa rồi.

Gia Duyên cười nhẹ nhìn Trần Hạo lắc đầu, tay cô cầm lấy bàn tay to lớn ấm áp của anh.

"Hạo, người nên chết cũng đã chết, đừng truy cứu chuyện này nữa sẽ làm Nam ca khó xử."

Gia Duyên vừa nói vừa dùng bàn tay mềm mại của mình, vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay của anh.

Trần Hạo nghe cô nói vậy liền đảo cặp mắt uyên thâm của mình lên người của Nam Liệt.

Anh biết tuy Nam Liệt không lên tiếng bênh vực Bạch Tử Long, nhưng dù sao Bạch Tử Long cũng là anh em cùng chung hoạn nạn với anh.

Cũng giống như Tạ Chánh, Minh Nguyệt, Phó Cảnh và Doãn Kỳ, nếu họ gặp chuyện anh cũng sẽ xót xa trong lòng.

"Hôm nay nể tình của Gia Duyên, các người hãy về đi."

Giọng nói miễn cưỡng của Trần Hạo làm Mã Lung Linh thở phào nhẹ nhõm, cô lập tức bước tới đỡ lấy Bạch Tử Long lúc này chân anh còn đang chảy máu.

Bàn tay của cô đang choàng qua cánh tay của Bạch Tử Long đột nhiên xiết thật chặt lại, muốn cho anh biết trong lòng của cô đau đến cỡ nào khi cô nhìn thấy anh bị thương.

Bạch Tử Long dùng ánh mắt yêu thương nhìn cô, anh cố nặn ra một nụ cười an ủi.

"Tử Long, những việc trong tay của cậu hãy giao lại cho Tề Phú."

"Một tháng này tôi không muốn nhìn thấy cậu tại bang Phi Long."

Nam Liệt với khuôn mặt lạnh nhạt, anh lạnh lùng buông ra một câu.

Mã Lung Linh nghe Nam Liệt nói vậy trong ánh mắt của cô hiện lên tia bối rối, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ vì chuyện này nên Nam Liệt tức giận, muốn tước bỏ quyền lực trong tay của Bạch Tử Long.

Cô ngược khuôn mặt u buồn của mình lên nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt vì mất máu quá nhiều của Bạch Tử Long, ánh mắt u buồn của cô chợt hiện lên nỗi nghi ngờ, khi cô nhìn thấy ý cười trong ánh mắt của anh.

Mã Lung Linh cau mày trầm mặt suy nghĩ, cô không hiểu biểu cảm này của anh là ý gì, không những anh không lo lắng mà còn ngược lại tươi cười vô ưu.

Trong lòng Bạch Tử Long biết Nam Liệt chỉ muốn tốt cho anh nên mới kêu anh ở nhà nghỉ ngơi, nhưng với tính tình nghiêm nghị của Nam Liệt những lời quan tâm lo lắng này, ngoài Hàn Mạc ra thì những người khác đừng hòng mà nghe được.

Ba người vừa rời khỏi phòng bệnh, Mã Cảnh Sơn đi đến vỗ vỗ lên vai của Bạch Tử Long nói lời chân thành.

"Em rồi, cảm ơn em lần này."

"Anh hai không cần cảm ơn, chúng ta là người một nhà, anh không cần phải khách khí như vậy."

Dạo này anh hãy cẩn thận nếu không có việc gì quan trọng anh không nên ra ngoài, em còn chưa tra ra được người giết Lý Kỳ và Mạch Tử là ai."

Em sợ họ sẽ đối phó với anh."

Bạch Tử Long nhìn Mã Cảnh Sơn nói, Mã Lung Linh ném cho hai người một ánh nhìn nguy hiểm.

Bàn tay đang choàng qua cánh tay của Bạch Tử Long chợt buông lỏng, cô đẩy anh ra một bên nhìn hai người nói với giọng không vui.

"Ây, ây..... Cái gì mà em rể, cái gì là người một nhà.

Em có nói chịu gả cho một người đàn độn như anh sao?"

Mã Lung Linh lờm Bạch Tử Long nói, Bạch Tử Long nhìn thấy hành động trẻ con này của cô anh nở một nụ cười rạng rỡ.

Bàn tay mạnh mẽ của anh choàng qua eo của cô kéo cô sát vào lòng của mình, anh bá đạo cúi đầu đặt lên môi của Mã Lung Linh một nụ hôn nồng nàn.

Mã Lung Linh kinh ngạc với hành động lớn mật này của anh, hai người đang ở trước mặt của anh hai cô.

Mã Lung Linh đẩy dựa muốn thoát khỏi anh, nhưng cô càng vùng vẫy anh càng ôm cô chặt hơn.

Một lúc sau Bạch Tử Long mới chịu buông Mã Lung Linh ra.

Anh đau đớn cau mày gượng cười nhìn Mã Lung Linh, lúc này đang đứng bất động nhìn anh trong ngỡ ngàng.

"Bà xã, chúng ta đi cầm máu trước có được không?"

Em còn chần chờ nữa, chắc anh sẽ chết vì mất máu quá nhiều."

Giọng nói tinh nghịch của Bạch Tử Long làm Mã Lung Linh chột bình tĩnh lại, cô nhìn xuống chân của anh quả thật lúc này đã chảy rất nhiều máu.

"Đi mau, đi tìm Du Tấn."

Mã Lung Linh quýnh quắn dìu anh đi thẳng đến phòng mạch của Du Tấn.

Ngày hôm sau Trần Hạo đã cho Tạ Chánh sắp xếp đưa Gia Duyên về biệt thự Trần Viên dưỡng thai.

Trần Hạo đã liên lạc với Trịnh Phó Hàn, tạm thời Gia Duyên sẽ ngừng tất cả hoạt động trong tay của mình lại để ở nhà tịnh dưỡng.

Vì đây là đứa con đầu lòng của hai người nên Trần Hạo rất khẩn trương, anh không cho phép Gia Duyên làm bất cứ việc gì cả, việc duy nhất cô được làm chính là dưỡng thai.

Vì công việc trong tay của Gia Duyên đã giao lại cho Cẩm Tú, nên dạo này Cẩm Tú rất bận cả tuần cô không có thời gian để nghỉ ngơi.

Ngô Phong ở lại bệnh viện suốt cả tuần, mỗi ngày anh đều trông Cẩm Tú tới thăm anh.

Nhưng ngày nào Ngô Phong cũng cảm thấy thất vọng tràn trề, không những cô không tới kể cả một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không thấy.

Trong lòng Ngô Phong tức giận vô cùng, anh đã vì cô mới bị thương như vậy mà cô không hề quan tâm đến anh.

"Đúng là không biết điều."

Miệng thì nói vậy nhưng trái tim của anh lại rất nhớ muốn được gặp mặt của cô.

Mấy ngày nay Ngô Phong trong lòng cứ nao núng mãi, anh phải đấu tranh với bản thân của mình để đi tìm Cẩm Tú.

Ngô Phong đứng hiên ngang trước cửa phòng luyện tập, hai tay anh đút vào trong túi quần tây của mình nhìn chung quanh căn phòng.

"Sao hôm nay không thấy Cẩm Tú vậy?"

Một cô người mẫu nhìn Trương Diệu hỏi, Cẩm Tú rất chăm chỉ không bao giờ vắng mặt tại công ty.

"Cẩm Tú đã đến bệnh viện Thân Ái thăm ba cô ấy, hôm nay sẽ không quay trở lại công ty."

Trương Diệu vừa tẩy trang vừa nhìn cô người mẫu nói, bàn tay đang múa mác trên mặt của mình chợt khựng lại, ánh mắt bất ngờ của cô nhìn thẳng vào trong gương nơi phản chiếu lại khuôn mặt đẹp trai của Ngô Phong.

Chương 75: Ngô Phong và Cẩm Tú 2

Trương Diệu ngớ ngàng quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt của Ngô Phong, lúc này anh đang đứng nghiêm túc trước cửa phòng với vẻ mặt ưu tư khó đoán.

"Ba cô ấy xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói trầm trầm của Ngô Phong làm cho tất cả mọi người đều sửng sờ trong giây lát.

"Ah..... Ba của Cẩm Tú bị bệnh rất trầm trọng đã nhập viện một thời gian dài. Sáng nay bệnh viện gọi gấp cho Cẩm Tú, nói tình trạng của ba cô ấy diễn biến xấu hơn cần làm phẫu thuật gấp."

Trương Diệu bỡ ngỡ trước lời nói của mình, cô không hiểu sao mình lại nói cho Ngô Phong biết nhiều điều liên quan đến Cẩm Tú.

Chắc có lẽ trong lòng của cô cũng muốn Cẩm Tú được thêm người quan tâm.

Ngô Phong nghe xong những gì mình muốn biết anh liền xoay người bỏ đi, Trương Diệu nhìn theo bóng lưng vội vã của anh, trong lòng thầm nghĩ không biết ngọn gió nào lại thổi Ngô tổng đến đây.

Lúc trước mỗi lần anh đến đây đều đi chung với Trịnh Phó Hàn và Ngạn Thắng.

Ngạn Thắng thường nói với cô, Ngô Phong không thích phụ nữ chỉ

yêu siêu xe, nhưng sao hôm nay anh ấy lại đặc biệt quan tâm đến Cẩm Tú như vậy.

Tại bệnh viện Thân Ái Cẩm Tú ngồi ủ rũ bên cạnh giường của ba cô, bàn tay mềm mại của cô nắm chặt bàn tay gầy gò của ông.

"Bác sĩ, nếu cần làm thủ tục thay thận gấp, vậy tiền phẫu thuật là bao nhiêu?"

Cẩm Tú nhìn bác sĩ nói với giọng lo âu, bây giờ cách duy nhất có thể cứu được ba cô chính là làm phẫu thuật thay thận ngay.

Bác sĩ đang chăm chú xem bệnh án của ba cô, khi nghe Cẩm Tú hỏi vậy ông đột nhiên ngược mặt lên, tay ông thản nhiên đẩy nhẹ cái gọng kính cận trên khuôn mặt nghiêm nghị của mình lên nhìn cô nói.

"Cẩm Tiểu thư, tình trạng của Ông Cẩm càng ngày càng suy yếu hơn, nên phải làm phẫu thuật càng sớm càng tốt.

Tốt nhất cô nên gom đủ \$25,000 đô la trong vòng 3 ngày, bằng không tôi sợ ông Cẩm sẽ không thể cầm cự được nữa."

"\$25,000 đô la, một số tiền lớn như vậy, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi làm sao tôi có thể gom nổi."

Cẩm Tú vừa nói vừa nhìn ba của mình với ánh mắt đượm buồn, \$25,000 đô la đối với nhiều người chỉ là một con số nhỏ, nhưng đối với cô là một số tiền rất lớn.

Tiền lương của cô đa phần là dùng để trả tiền viện phí và tiền thuốc cho ba cô, còn dư lại không bao nhiêu.

"Bác sĩ bây giờ tôi đưa trước cho ông \$10,000 đô la, sau khi phẫu

thuật xong tôi đưa đủ số tiền còn lại có được không?."

Cầm Tú nhìn bác sĩ với nét mặt bất đắc dĩ, giọng nói cầu khẩn của Cầm Tú làm Ngô Phong bất giác nôn nao trong lòng.

"Xin lỗi Cầm tiểu thư, tôi biết con số \$25,000 đô la này không phải là một con số nhỏ, nhưng nếu không trả đủ tiền phẫu thuật thì chúng tôi không thể thay thận cho ba cô."

Bác sĩ nói ra những lời này trong lòng ông cũng thấy xót xa thay cho Cầm Tú, ông ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp.

"Còn một cách nữa, hay là cô chuyển ba cô qua khu trung lưu, ở đó tiền phẫu thuật sẽ rẻ hơn rất nhiều."

Bác sĩ nhìn Cầm Tú thật lòng đề nghị với cô, ông đã chứng kiến Cầm Tú vì lo tiền viện phí cho ba cô mà đã làm việc vất vả, nhìn thấy cô tiều tụy đi rất nhiều ông cũng động lòng trắc ẩn.

"Bác sĩ, ông yên tâm tôi nhất định sẽ gom đủ tiền phủ thuật."

Cầm Tú muốn ba cô tiếp tục ở lái khu thượng lưu, được chữa trị bởi bác sĩ tốt nhất và sử dụng thiết bị y tế tối tân nhất.

Ngô Phong đứng ngoài cửa hơn 10 phút, đối thoại giữa Cầm Tú và bác sĩ anh đều nghe hết, không biết vì sao khi anh nhìn thấy thân thể mảnh mai của cô vì làm việc quá lực mà đã trở nên gầy gò hơn lần gặp mặt đầu tiên, trong lòng anh lại có cảm giác muốn vươn cánh tay rộng lớn của mình ra để bao bọc và che chở cho cô.

Trong lúc anh còn ngây ngời với tư tưởng của riêng mình, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên cắt ngang dòng suy của anh.

"Ngô tổng, sao anh lại ở đây?"

Cầm Tú kinh ngạc khi vừa bước chân ra khỏi cửa phòng bệnh, liền nhìn thấy Ngô Phong thất thần đứng đó.

"A..... Tôi vừa mới gặp bác sĩ Du để tái khám, thật trùng hợp được gặp cô ở đây."

Ngô Phong ngượng ngùng tìm đại một cái cớ để nói cho qua, anh không muốn cô biết anh vì cô mới tới đây.

Cầm Tú nhìn anh nở một nụ cười yếu ớt hiện tại trong lòng cô đang rối bời, cô không còn tâm trạng để nói ra những lời xã giao.

"Ngô tổng không làm phiền anh nữa, tôi có chuyện nên đi trước."

Cầm Tú lịch sự cúi đầu nói, cũng là câu nói này lần trước sau khi cô nói rời đi, suốt cả tuần anh không được gặp mặt của cô.

Cầm Tú vừa xoay người lại, theo phản ứng tự nhiên Ngô Phong đột nhiên vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Cầm Tú.

Cầm Tú giật mình kinh ngạc vì hành động bất thành linh này của anh, cô nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu.

Ngô Phong cũng không hiểu vì sao mình lại làm ra hành động đường đột như thế này, anh lúng túng nói không nên lời.

"Tôi..... Tôi....."

Cuối cùng anh cũng đành buông tay của Cầm Tú ra, trong lòng còn vương vấn cảm giác tiếc nuối.

"Không... Không có gì."

Ngô Phong nói với giọng mất tự nhiên, mỗi lần đối diện với Cẩm Tú không biết vì sao anh lại trở nên luống cuống.

Hiện tại trong lòng Cẩm Tú không còn chỗ để nghĩ những chuyện vớ vẩn này, cô phải tìm cách để kiếm được số tiền còn thiếu lại càng sớm càng tốt.

"VẬY TÔI XIN ĐI TRƯỚC."

Cẩm Tú mỉm cười nhẹ rồi xoay người lại, cô bước đi vội vã ra ngoài.

Để lại một mình Ngô Phong đứng ngơ ngác nhìn theo bóng lưng mảnh mai của cô.

Cuối cùng Cẩm Tú cũng đã cùng đường bí lối, cô đành tìm đến Gia Duyên để mượn số tiền còn lại.

Gia Duyên không nghĩ ngợi gì liền viết cho Cẩm Tú một tờ chi phiếu.

Sau khi Cẩm Tú cầm tờ chi phiếu trong tay, cô vội vàng đi đến bệnh viện.

Bước vào cửa phòng bệnh của ba cô, Cẩm Tú hoảng hốt khi nhìn thấy cái giường bệnh trống không, trong lòng cô kinh hãi nhìn khắp nơi trong phòng tìm kiếm ba cô.

Cẩm Tú run lên cô lập tức chạy ra ngoài tìm y tá để hỏi thăm.

Chương 76: Ngô Phong và Cẩm Tú 3

Vừa nhìn thấy cô y tá từ trong phòng bệnh kể bên bước ra ngoài, Cẩm Tú lập tức bước tới níu chặt cánh tay của cô ta, nói với giọng khẩn trương.

"Y tá, ba tôi đâu?"

"Ba tôi đâu rồi?"

Nhìn thấy sự hoang mang trong ánh mắt của Cẩm Tú, cô y tá dùng tay vỗ vỗ lên bàn tay của Cẩm Tú lúc này đang nắm chặt tay của cô.

"Cô đừng lo, ba cô không sao."

"Bác sĩ và y tá đã đưa ba cô đi làm kiểm tra, để chuẩn bị làm phẫu thuật."

Cẩm Tú kinh ngạc khi cô nghe cô y tá nói vậy, cô liền nhìn cô y tá với ánh mắt nghi ngờ.

"Cô có nhầm lẫn điều gì không?"

"Tôi còn chưa đóng tiền phẫu thuật."

Cẩm Tú nói với giọng lo lắng bàn tay càng xiết chặt tay cô y tá hơn, cô y tá nhìn Cẩm Tú mỉm cười nói.

"Hôm qua sau khi cô rời khỏi bệnh viện không bao lâu, có một người"

đàn ông tướng mạo lịch lãm đẹp trai đã trả hết tiền phẫu thuật cho ba cô."

Cô y tá vừa nói vừa nhìn Cẩm Tú bằng ánh mắt hiếu kỳ, cô muốn biết người đàn ông ưu tú đã âm thầm trả tiền phẫu thuật cho ba của Cẩm Tú là ai.

Trước khi đi anh ấy còn dặn đi dặn lại nhiều lần, không được cho Cẩm Tú biết anh đã trả tiền thay cô.

Trong lòng Cẩm Tú hiện lên nhiều nỗi nghi ngờ, cô không biết người đàn ông đó là ai, tại sao lại giúp cô, ý đồ của người đó là gì.

Cẩm Tú ôm một bụng ngờ vực đi đến phòng phẫu thuật tìm ba cô và bác sĩ, sau khi nói chuyện với bác sĩ Cẩm Tú một mình ngồi trước phòng phẫu thuật đợi ba cô.

Ánh mắt bắn khoăn sợ hãi của Cẩm Tú, không hề rời khỏi cái đèn đỏ chói trước phòng phẫu thuật.

Trong lòng Cẩm Tú vừa lo lắng cho ba cô, vừa suy nghĩ người đàn ông đã trả tiền cho ba cô là ai.

Trong lúc Cẩm Tú đang nhức đầu suy nghĩ, từ cuối hành lang hai cô y tá vừa đi vừa trò chuyện càng lúc càng đến gần Cẩm Tú hơn, trong lúc họ đi ngang qua Cẩm Tú, cô vô tình nghe được đối thoại của bọn họ.

"Hôm qua cô có gặp Ngô Tổng không?"

Anh ấy nhìn đẹp trai hơn trên T.V nhiều.

Tôi nghe nói anh ấy vì một cô gái, nên cố tình trả hết tiền phẫu thuật

cho ba của cô ta."

"Đúng rồi, anh ấy thật tuyệt, chi ra một số tiền lớn đến như vậy mà không muốn cho cô gái đó biết."

"Tuyệt! Hừ.... Tôi thấy anh ấy ngu ngốc mới đúng hơn."

Mà cũng lạ tôi nghe nói từ trước tới giờ Ngô Tổng không thích tiếp xúc với phụ nữ, tôi thật tò mò không biết cô gái đó là ai mà có thể khiến Ngô Tổng động lòng."

Cô y tá cười tươi nhìn đồng nghiệp của mình nói với giọng hâm mộ.

"Là con gái của ông Cẩm, nằm ở phòng 768 đó."

Cẩm Tú kinh ngạc toàn thân bất động trong giây lát, khi cô nghe cô y tá nói Ngô Phong là người đã giúp cô.

Trong lòng cô hơi bối rối, chẳng lẽ anh ấy đã nghe được đối thoại giữa cô và bác sĩ ngày hôm qua.

Cẩm Tú cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô không muốn anh cảm thấy tội nghiệp cho cô.

Cho dù cô không có tiền cũng không muốn người khác thương hại mình, nhất là người đó chính là Ngô Phong.

Sau khi ba cô phẫu thuật xong, Cẩm Tú đi theo mấy cô y tá trở về phòng chăm sóc đặc biệt với ba cô.

Cẩm Tú ngồi bên cạnh giường của ba mình đến tận 7 giờ tối, trong lòng cô đã quyết định phải tìm Ngô Phong để trả lại số tiền phẫu thuật cho anh ấy.

Cầm Tú một mình đi taxi đến tận công ty Ngô Thị, cô đã gọi điện thoại cho Trịnh Phó Hàn hỏi anh ấy làm cách nào để gặp được Ngô Phong.

Trịnh Phó Hàn cho cô biết hôm nay cổ phiếu của Ngô Thị xảy ra chuyện, có mấy nhà đầu tư đột nhiên rút vốn nên Ngô Phong phải ở lại công để giải quyết.

Khi nghe Trịnh Phó Hàn nói vậy trong lòng của Cầm Tú đột nhiên hiện lên cảm giác bồn chồn lo lắng, muốn gặp mặt của Ngô Phong ngay lập tức.

Cầm Tú thật sự không biết mình muốn gặp mặt Ngô Phong là vì tôn nghiêm của cô để trả lại tiền cho anh, hay chỉ vì cô quan tâm đến anh.

Ngồi trên chiếc xe taxi đến công ty Ngô Thị, Cầm Tú không biết phải nói như thế nào khi gặp mặt của anh.

Cô chăm chú suy nghĩ đến đau cả đầu, cô vươn tay xoa xoa huyết thái dương để làm giảm bớt nỗi đau trong đầu của mình.

"Xin chào Ngô Tổng, tôi đến đây để trả tiền phẫu thuật cho anh."

"Ngô Tổng, thật ngại quá tôi muốn trả lại tiền phẫu thuật của ba tôi cho anh."

Suy nghĩ thật lâu cô cũng không biết phải mở miệng như thế nào, Cầm Tú cảm thấy bối rối trong lòng, bàn tay của cô cũng vì khẩn trương nên đã toát mồ hôi lạnh.

"Thưa cô, đã tới nơi."

Đột nhiên giọng nói lịch sự của tài xế taxi vang lên làm Cẩm Tú giật nảy mình, cô xoay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn thẳng vào toà cao ốc tráng lệ ở trước mắt của mình.

Cẩm Tú nhìn vào giá tiền trên cái đồng hồ phía trước, cô lúng túng thò tay vào trong túi sách lấy ví của mình ra để trả tiền taxi.

Thân thể mảnh mai của cô vừa bước xuống chiếc taxi liền gặp phải một cơn gió mùa đông lạnh rét thổi qua, làm Cẩm Tú rùng mình sờn gáy tay cô bất giác kéo cổ áo lên cao hơn để làm giảm bớt cơn lạnh trong lòng của mình.

Ngoài trời vào mùa đông bấy giờ bầu trời đã tối đen như mực, ánh đèn sáng rực tỏa ra từ toà cao ốc Ngô Thị soi sáng cả con đường phía trước.

Cẩm Tú bước đi chậm rãi vào cửa chính của Ngô Thị, cô đi đến trước mặt cô thư ký nói với giọng lễ phép.

"Xin lỗi, tôi muốn gặp Ngô Tổng."

"Xin lỗi cô tên gì, có hẹn trước hay không?"

Cô thư ký nở một nụ cười niềm nở nhìn Cẩm Tú nói.

"Tôi họ Cẩm, tôi không có hẹn trước."

Cẩm Tú dùng ánh mắt ngỡ ngàng nhìn cô thư ký nói, cô quên mất anh là ai ư.

Là Ngô Tổng của công ty Ngô Thị không phải ai anh cũng sẽ gặp mặt.

"Cẩm tiểu thư, mời cô lên tầng 50 Ngô Tổng đang ở trong phòng làm việc của anh ấy."

Cô thư ký nhìn Cẩm Tú nói với giọng ân cần, vừa rồi Trịnh tổng đã đích thân gọi điện thoại tới dặn dò cô phải cho cô gái họ Cẩm lên gặp mặt Ngô Tổng.

Tuy cô không biết cô gái họ Cẩm này là ai, nhưng nghe ra trong lời nói của Trịnh tổng thì cô gái này đối với Ngô Tổng rất quan trọng.

Chương 77: Ngô Phong tỏ lòng

Cầm Tú hơi kinh ngạc với sự dễ dãi của cô thư ký, rõ ràng cô không có hẹn mà cũng được gặp anh.

Cầm Tú trong lòng nghi ngờ bước tới thang máy đi thẳng lên tầng 50.

Một tiếng "ding" vang lên cánh cửa thang máy từ từ mở ra, Cầm Tú xiết chặt túi sách trên tay vì căng thẳng cô hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tinh thần của mình rồi mới bước ra thang máy.

Vừa bước ra cửa thang máy Cầm Tú bị những tiếng đồ đạc bị ném vỡ và giọng nói phẫn nộ của đàn ông lớn tiếng khiển trách cấp dưới của mình làm cô hoảng hốt trong lòng.

Bước chân của Cầm Tú đột nhiên dừng hẳn lại không dám bước thêm bước nữa, cô ngập ngừng một chút mới có dũng khí để bước đến trước cửa phòng Tổng tài, nơi phát ra những tiếng âm thanh chói tai này.

"Đúng là một lũ vô dụng, chỉ có việc nhỏ như vậy mà cũng giải quyết không xong."

"Nếu ngày mai tôi còn chưa thấy bản kế hoạch của Trương Thịnh đặt trên bàn làm việc của tôi, thì các người hãy chuẩn bị thu dọn đồ đạc rút khỏi Ngô Thị cho xong."

Ngô Phong vừa nói vừa đập mạnh bàn tay của mình lên trên mặt bàn, phát ra âm thanh chói tay.

"Bangggggg....."

"Cút ra ngoài hết cho tôi."

Ngô Phong giận dữ quát lên với cấp dưới của mình, họ sợ hãi lập tức xoay người lại vội vàng bước ra khỏi phòng của anh ngay.

Ngô Phong bực bời vươn tay nới lỏng chiếc cà vạt màu xám trên cổ của mình, anh nóng giận ngồi bệt xuống chiếc ghế làm việc anh sàu muộn gục đầu xuống bàn, tay anh phiến não luồn vào mái tóc ngắn gọn của mình.

Cầm Tú đứng ngoài cửa nhìn anh bằng ánh mắt đau lòng, không biết vì sao khi nhìn thấy anh phiến lòng như vậy trong lòng cô cảm giác nao nao.

Tay Cầm Tú càng xiết chặt túi sách trên tay của mình, cô bước đi nhẹ nhàng đến bên cạnh của anh.

"Ra ngoài!"

Ngô Phong thét lên trong cơn phẫn nộ anh không hề ngẩng đầu lên, trong lòng

anh nghĩ Cầm Tú chính là cô thư ký của anh.

Tiếng thét vì tức giận của Ngô Phong làm Cầm Tú thất kinh trong lòng, cô hoảng sợ lui về phía sau đến khi thân thể mảnh mai của cô đụng phải bức tường lạnh lẽo.

Cơn thịnh nộ trong lòng của Ngô Phong đang bùng bùng cháy, anh nóng giận ngược khuôn mặt muốn giết người của mình lên nhìn cô

nói.

"Cô còn chưa....."

Ngô Phong thật kinh ngạc lời nói còn chưa dứt câu chợt dừng hẳn lại, anh không ngờ người bước vào phòng của anh chính là Cẩm Tú, nhìn thấy Cẩm Tú bị anh thét đến sợ hãi nép sát thân thể của cô vào bức tường phía sau.

Trong lòng Ngô Phong cảm giác đau nhói anh tự trách bản thân của mình.

Chỉ vì chuyện phiền não của anh mà lại làm cho cô gái trong lòng của mình hoảng sợ đến như vậy.

Anh nhìn thẳng vào ánh mắt ưu tư của Cẩm Tú, trái tim của anh cũng vì cô mà tan chảy.

Ngô Phong không nói gì anh đột nhiên đứng lên bước nhanh tới phía của Cẩm Tú, anh vươn đôi tay cường tráng của mình ra kéo thân thể mềm mại của Cẩm Tú vào lòng ôm cô thật chặt.

Ngô Phong nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác khoan khoái dễ chịu mà Cẩm Tú đã mang lại cho anh.

Cẩm Tú mất hồn với hành động bất ngờ này của anh, cô dùng sức đẩy anh ra.

Ngô Phong cảm giác được Cẩm Tú có hành động kháng cự, anh bắt giác xiết chặt đôi tay mạnh mẽ của mình hơn.

"Em đừng nhúc nhích, để anh ôm em thêm một chút."

Một chút nữa thôi."

Giọng nói trầm trầm mang theo ngàn nỗi tâm sự của Ngô Phong trong đêm yên tĩnh làm trái tim của Cẩm Tú bất giác rung động, cô không nói gì cũng không kháng cự nữa chỉ lặng lẽ đứng đó để anh ôm ấp mình trong lòng của anh.

Hai người duy trì vị trí của mình suốt 5 phút, lúc này Ngô Phong mới chịu buông cô ra, anh nhìn vào đôi mắt bối rối của cô bằng ánh mắt dịu dàng.

Ngô Phong vươn bàn tay ấm áp của mình lên sờ vào khuôn mặt ngờ ngác nhưng lại vô cùng xinh đẹp của Cẩm Tú nói với giọng nghiêm túc.

"Cẩm Tú, làm người phụ nữ của anh. Có được không em?."

Giọng nói thâm tình nhỏ nhẹ của Ngô Phong làm trái tim của Cẩm Tú đập thành thịch, cô ngậy người nhìn anh không nói gì.

Cẩm Tú không thể nào tin nổi những gì Ngô Phong vừa mới nói ra, cô nghĩ mình là một cô gái với thân phận thấp hèn đâu có điểm phúc được một người ưu tú như anh yêu.

Ngô Phong không nhận được câu trả lời anh muốn từ Cẩm Tú, trong lòng anh cảm giác bần khoản, anh vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô nói với giọng chân thành.

"Cẩm Tú, anh nói thật không biết từ lúc nào anh đã thật sự yêu em."

Yêu em đến trái tim của anh đã bị tâm trạng phiền muộn của em thao túng."

Nhìn em lo lắng buồn phiền, trái tim anh cũng thấp thỏm không yên, một cảm giác khó chịu vô cùng.

Anh không biết làm cách nào để làm vui đi nỗi nhớ nhưng trong lòng của anh.

Anh biết xung quanh anh không thiếu gì phụ nữ giàu có tài ba, nhưng người làm trái tim của anh thổn thức chỉ có một mình Cẩm Tú em mà thôi.

Hãy để anh, để anh được ở lại bên cạnh che chở và yêu thương em đến suốt cuộc đời này."

Không biết vì sao khi nghe Ngô Phong nói vậy, những giọt nước mắt cứ lần lượt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Trong lòng Cẩm Tú thầm nghĩ, tuy cô không biết Ngô Phong nói yêu cô vì thật lòng hay chỉ vì hứng thú nhất thời, nhưng cô muốn phóng túng bản thân một lần dù đoạn tình yêu này không đi đến viên mãn, ít ra cô cũng đã cho mình một cơ hội để thử tin vào tình yêu.

Ngô Phong nhìn thấy phản ứng của Cẩm Tú anh biết cô đã chấp nhận anh, Ngô Phong vui mừng đặt lên trán của Cẩm Tú một nụ hôn thâm tình, anh hạnh phúc vươn tay ôm chặt cô vào lòng của mình.

Cẩm Tú cũng vui mừng vươn đôi tay nhỏ bé của cô lên ôm chặt vòng eo mạnh mẽ của Ngô Phong.

Chương 78: Bá chủ hắc đạo

Tại phòng tổng tài của công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, Trần Hạo ngồi uy nghiêm trên ghế sau bàn làm việc của mình.

Tạ Chánh và Phó Cảnh cung kính đứng trước mặt của anh.

"Chuyện lần trước người làm rất tốt."

Trần Hạo nhìn Phó Cảnh khen ngợi, chỉ cần nghĩ đến việc tên tạt acids kia có thể làm tổn thương đến Gia Duyên, là trong lòng Trần Hạo đã cuồn cuộn lên cơn thịnh nộ.

"Chủ nhân, Doãn Kỳ báo tin hai tuần nữa Sở Hương sẽ từ Italy trở về Thành Phố S."

Trong lòng Phó Cảnh cảm giác thấp thỏm không yên khi anh cung kính báo cáo lại những gì Doãn Kỳ mới điều tra được.

Tuy sợ hãi trong lòng nhưng Phó Cảnh không thể che giấu được ánh mắt hiếu kỳ của mình, lén lút nhìn vào khuôn mặt nguy hiểm của Trần Hạo.

Bàn tay đang đặt trên bàn của Trần Hạo đột nhiên làm động tác gõ gõ, mấy ngón tay thon dài của anh liên tục nhịp nhàng theo thiết tấu.

Trần Hạo đang trầm ngâm trong suy nghĩ của riêng mình, Tạ Chánh và Phó Cảnh đứng im lặng trước mặt của anh, hai người không dám lên tiếng hỏi thêm điều gì, họ chỉ sợ lời nói của mình sẽ làm Trần Hạo điên tiết lên.

Mark đã cảnh cáo họ, Sở Hương chính là cấm kỵ của Trần Hạo, nên có việc gì liên quan đến Sở Hương không ai muốn nói cho Trần Hạo biết, vì sợ anh sẽ đem họ ra làm bia trút giận.

Không khí trong phòng đột nhiên lâm vào trạng thái bế tắc, Tạ Chánh và Phó Cảnh thờ cũng không dám thờ mạnh, họ sợ làm kinh động đến Trần Hạo.

Đột nhiên những ngón tay thon dài của anh đang nhịp nhịp chọt ngừng hẳn lại, bàn tay anh thản nhiên đập mạnh lên bàn.

"Bang....."

"Tốt! rất cuộc cũng đã trở về rồi."

Khuôn mặt yêu nghiệt, ánh mắt thâm thúy với đôi môi mỏng đầy sự nguy hiểm của anh nhếch lên thành một nụ cười bí hiểm.

Tạ Chánh nhìn Phó Cảnh bằng ánh mắt khó hiểu, hai người thật sự không thể nào hiểu được trong lòng Trần Hạo đang tính toán điều gì.

"Tuyệt đối không để Sở Hương gặp mặt Duyên Nhi."

"Hiểu chưa!"

Trần Hạo nghiêm mặt nói với giọng thận trọng, anh tuyệt đối không để Gia Duyên vì Sở Hương mà đau lòng.

"Dạ, thuộc hạ đã hiểu."

Tạ Chánh và Phó Cảnh đồng thanh lên tiếng, trong lòng hai người thật sự không thể đoán được tâm tư của Trần Hạo, họ không thể

đoán cũng không dám đoán vì họ biết một khi Trần Hạo tức giận thì sẽ là hiện tượng long trời lở đất.

"Chuẩn bị xe, tôi cần đến khách sạn The Palm."

"Dạ thuộc hạ đi ngay."

Tạ Chánh khom người cung kính trước Trần Hạo rồi cùng Phó Cảnh bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Trần Hạo, anh ngồi dựa lưng vào ghế làm việc ánh mắt nhìn thẳng ra bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ, tuy hôm nay thời tiết rất lạnh không một tia nắng, nhưng bầu trời thật trông suốt tươi mát.

Ánh mắt uyên thâm của Trần Hạo hiện lên nhiều nỗi ưu tư, trong lòng anh đang rối rắm về rất nhiều chuyện.

Suy nghĩ một lúc Trần Hạo ngồi thẳng người dậy, anh vươn tay cầm lấy điện thoại trên bàn gọi cho Lôi Lạc Thiên.

"Hạo chuyện gì?"

Giọng nói lãnh đạm của Lôi Lạc Thiên vang lên trong điện thoại.

"Một tiếng sau gặp mặt tại khách sạn của tôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Trần Hạo cất giọng trầm trầm mang theo nhiều điều khó giải bài làm cho Lôi Lạc Thiên hơi kinh ngạc trong lòng, từ lúc nào mà Trần Hạo lại trở nên một người thâm sâu đến như vậy.

"Được."

Lôi Lạc Thiên chỉ nói đơn giản một chữ rồi cúp máy, Trần Hạo buông cái điện thoại trong tay của mình xuống, cặp mắt sâu xa tinh tế của anh nhìn vào tấm hình của ba mình.

5 giờ chiều Trần Hạo trên người mặc áo sơ mi màu xanh, áo vest được anh cởi ra tùy tiện máng lên ghế ngồi của mình, anh đến sớm ngồi sẵn tại một cái bàn bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài phong cảnh tuyệt đẹp xa hoa nhưng lại vô cùng nhộn nhịp của Thành Phố S.

Từ ngoài cửa Lôi Lạc Thiên một thân âu phục chỉnh tề, anh bước đi trầm ổn trên khuôn mặt lạnh nhạt của anh tỏa ra một loại mê hoặc thu hút tất cả ánh mắt của mọi người xung quanh.

Tuy Lôi Lạc Thiên không còn nhúng tay vào giới hắc đạo nhưng khí thế cùng với vẻ oai nghiêm của một lão đại tỏa ra từ trên người anh không hề thua sút trước đây.

Có một loại người từ lúc sinh ra đời đã đặc sản số phận của họ phải ăn trên ngồi trước, là một thủ lĩnh thống lĩnh hàng ngàn thuộc hạ.

Lôi Lạc Thiên thuộc vào loại người này, tuy anh không còn là một lão đại hắc bang nhưng thuộc hạ trước đây của anh vẫn cung kính và phục tùng mệnh lệnh của anh.

Cái danh hiệu "Bá chủ hắc đạo" này sẽ theo Lôi Lạc Thiên đến ngày anh nhắm mắt xui tay mới thôi.

Hiện tại Lôi Lạc Thiên đang khuếch trương công ty Lôi Thị vào thị trường Mỹ, anh và Đường gia có làm ăn qua lại nên đã mở thêm chi nhánh ở Mỹ.

Lôi Lạc Thiên đã giao lại toàn quyền cho Ngạn Hùng, thuộc hạ thân

cận của anh cai quản, anh và Lôi Lạc Khánh cũng đã bắt tay mở rộng Lôi Thị qua ngành công nghệ thông tin.

Những phần mềm chống virus và lập trình chống trộm của Trình Lam phát minh ra được rất nhiều công ty lớn dùng.

Lôi Lạc Thiên ung dung đi đến ngòi xuống ghế bên cạnh của Trần Hạo, Tề Phong cung kính đứng sau lưng anh.

Trần Hạo khom người tới cầm lấy chai rượu vang Eagle Cabernet Sauvignon, quý giá được sản xuất năm (1992) giá \$500,000 đô la một chai, do Trần Hạo mua được trong buổi đấu giá tự thiện bên Mỹ vào năm ngoái.

Tự tay anh rót cho Lôi Lạc Thiên một ly rượu, màu tím sẫm của rượu vang nằm trong ly thủy tinh nhìn thật quyến rũ, như một mỹ nhân đang khiêu gợi chờ người đến thưởng thức.

Trần Hạo tao nhã lắc lắc ly rượu vang trên tay, đến khi chắc lỏng trong ly xoay đều theo động tác của anh, Trần Hạo mới hài lòng nâng ly rượu lên đến mũi của mình anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, mùi thơm nhẹ nhàng của dâu tím từ từ xông thẳng vào mũi của anh.

Cảm giác sáng khoái từ ly rượu làm tâm trí của Trần Hạo tỉnh táo lại, anh đưa ly rượu đến đôi môi hấp dẫn của mình hớp một ngụm, cảm giác đắng chát hoà lẫn với vị ngọt từ dâu tím làm Trần Hạo cảm giác thú vị vô cùng, tâm tình của anh cũng vì vậy trở nên phẳng lặng yên ổn hơn.

Chương 79: Quở trách

Lôi Lạc Thiên ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế, chân phải chéo qua chân trái.

Tay anh thản nhiên mân mê ly rượu trước mặt của mình, ánh mắt nghi ngờ không hề rời khỏi khuôn mặt cương nghị nhưng lại mang theo sự ngông cuồng mà từ trước tới giờ Lôi Lạc Thiên chưa từng được thấy trên khuôn mặt bất cần đời của Trần Hạo.

"Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Sau một lúc quan sát Trần Hạo, Lôi Lạc Thiên mới lên tiếng.

"Thiên, mình có chuyện muốn nói với cậu."

Trần Hạo đặt ly rượu xuống trên bàn nhìn Lôi Lạc Thiên với vẻ mặt nghiêm túc nói.

Sau khi Lôi Lạc Thiên trở về biệt thự Lôi Viên, anh đi thẳng vào thư phòng của mình.

"Lão đại, việc Trần Thiếu vừa nói với ngài, có phải là sự thật không?"

Tề Phong cung kính đứng trước mặt của Lôi Lạc Thiên nói.

Lúc này Lôi Lạc Thiên đang nghiêm mặt ngồi trầm ngâm suy nghĩ trên ghế sofa, một tay anh tự nhiên đặt trên đùi của mình, tay còn lại đặt ngay huyệt thái dương ngẫm nghĩ lại lời nói vừa rồi của Trần

Hạo.

"Thiên, cậu có nghe qua bang Thiên Địa chưa?"

"Tôi nghe nói mấy năm gần đây một bang phái thần bí tự xưng là bang Thiên Địa, đang làm mưa làm gió trong hắc đạo.

Thế lực của bang Thiên Địa bây giờ không thể nào xem thường được, Liệt Và Hùng cũng đang phân vân lo ngại về bang Thiên Địa này."

Lôi Lạc Thiên nhìn Trần Hạo nghi ngờ nói, trong lòng Lôi Lạc Thiên cũng đã đoán được phần nào khi Trần Hạo hỏi anh về việc của hắc bang.

Từ trước tới giờ Trần Hạo không bao giờ quan tâm đến những việc này.

"Hạo, Liệt và Hùng đã cho người điều tra bang Thiên Địa, nhưng thật bất ngờ khi họ không thể tra ra được thủ lĩnh của bọn họ là ai."

Lôi Lạc Thiên nhìn Trần Hạo rào trước đón sau, anh muốn xác thực nghi ngờ trong lòng của mình.

"Thiên, nếu tôi nói....."

Tôi chính là người cầm đầu của bang Thiên Địa, cậu sẽ nghĩ như thế nào?"

Trần Hạo nheo cặp mắt của mình lại nhếch môi lên thành nụ cười khinh bỉ nói. Vì mối thù giết ba nên anh mới thành lập ra bang Thiên Địa này, Trần Hạo không hề cảm thấy hãnh diện về điều này.

Anh cảm giác trên vai của mình có một gánh nặng không thể nào buông xuống được, trừ phi hai cha con của Thomas Franco chết đi.

Lôi Lạc Thiên nhìn vào tấm hình của anh và Trần Hạo lúc 16 tuổi, được treo trên bức tường phía trước.

Trong ba người anh và Trần Hạo là người quen nhau lâu nhất, từ lúc ba mẹ của anh bị Lôi Lạc Bằng giết chết, lúc anh đau khổ nhất, lúc anh tuyệt vọng nhất, lúc anh cô đơn nhất, anh đã quen với Trần Hạo.

Trần Hạo là một người vô ưu, anh không bao giờ quan tâm với bất kỳ việc gì, vì anh có được một gia đình hạnh phúc một người mẹ yêu thương nuông chiều anh, một người ba lo lắng và đùm bọc anh.

Lôi Lạc Thiên không ngờ thân thế của Trần Hạo lại phức tạp đến như vậy, anh không thể nào tin nổi Trần Hạo có thể che giấu hay đến cả ba người bọn anh cũng không thể nhìn thấu được tâm tư của Trần Hạo.

"Tề Phong, người liên lạc với Đường Tam."

"Bảo Đường Tam không được rời khỏi Gia Duyên nửa bước, dù xảy ra chuyện gì cũng phải báo cáo trực tiếp với ta."

Trần Hạo biết sắp tới sẽ có chuyện lớn xảy ra, anh không thể cho thuộc hạ của mình ra mặt để bảo vệ Gia Duyên nên đành nhờ Lôi Lạc Thiên.

Trần Hạo không thể để lộ thân phận của anh vào lúc này, sợ sẽ bứt dây động rừng.

"Dạ, thuộc hạ đã rõ."

Tề Phong nghe Lôi Lạc Thiên ra mệnh lệnh anh liền biết những gì Trần Hạo vừa nói với Lôi Lạc Thiên là sự thật. Trong lòng Tề Phong rung mình thấp thỏm, anh không ngờ tâm tư của Trần Hạo lại sâu xa đến như vậy.

Anh tin chắc kẻ thù của Trần Hạo sẽ rất thâm khi lọt vào trong tay của anh.

Một tuần sau trong phòng VIP tại bar Night Angel, Mạnh Hùng Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt đang ngồi thoải mái trên ghế sofa chờ Trần Hạo tới.

Tề Phong, Ngô Đức và Việt Vũ đang cung kính đứng sau lưng ba người.

Hôm nay là đầu tháng là ngày hẹn mỗi tháng một lần của bọn anh.

Ba người đang ngồi thưởng thức điếu cigar vừa mới được chuyển về từ cuba.

Mùi hương nồng ngạt của cigar làm cho tinh thần của họ sáng khoái hơn.

Mạnh Hùng ngồi đợi Trần Hạo đến nhưng ánh mắt không ngừng nhìn vào cái đồng hồ omega trên cổ tay của anh.

Đã 9 giờ tối mà Trần Hạo còn chưa tới, anh không muốn ra ngoài quá lâu để Kiều Nhi một mình ở nhà.

Tuy có thuộc hạ của anh chăm sóc cô nhưng anh vẫn lo lắng không yên.

Còn hai tuần nữa là đến ngày sinh của Kiều Nhi như anh rất sợ vì

trong hai tuần này Kiều Nhi có thể sinh bất cứ lúc nào, nhất là vào buổi tối Kiều Nhi hay bị chuột rút, nếu không có anh ở bên cạnh massage cho cô, Kiều Nhi sẽ cảm giác rất đau và khó chịu.

Trong lúc Mạnh Hùng đang lo lắng trong lòng, Trần Hạo từ ngoài đẩy cửa bước vào.

Khuôn mặt anh tuấn của anh chợt trầm xuống khi anh nhìn thấy vẻ mặt trầm trọng của ba người.

Trần Hạo biết ngay Lôi Lạc Thiên đã nói với hai người về việc của anh.

Trần Hạo vừa bước vào Mạnh Hùng và Nam Liệt liền đứng lên, hai người không nói gì liền xông tới đè Trần Hạo xuống ghế sofa rồi không ngừng quăng những cú đấm thật mạnh không chút lưu tình lên người của Trần Hạo.

"Các người làm cái quái gì vậy?"

Trần Hạo thét lên trong cơn giận dữ, anh bất ngờ bị hai người tấn công, vì những cú đấm xối xả của hai người làm Trần Hạo không thể nào đánh trả, anh vươn tay che mặt của mình lại để bảo vệ khuôn mặt anh tuấn tú của anh.

Trần Hạo nằm yên để cho hai người phát ra cơn giận trong lòng của mình.

Năm phút sau Nam Liệt và Mạnh Hùng đánh đến mỏi cả tay, hai người mới chịu buông tha cho Trần Hạo.

"Liệt, đã lâu tôi không được đánh một trận hả hê đến như vậy."

"Phải thật sáng khoái."

Nam Liệt nhìn Mạnh Hùng cười khoái chí nói.

Trần Hạo ngồi dậy anh đau đớn ngồi dựa lưng vào ghế sofa, tay anh sờ vào khuôn mặt sưng phù của mình nói.

"CMN!"

"Hai cậu thì sáng khoái, còn tôi thì vô cùng thâm, không biết có để lại sẹo hay không?"

Nói xong Trần Hạo phun ra một ngụm máu từ trong miệng của mình xuống mặt đất.

"Ai bảo cậu lại giấu bọn tôi chuyện lớn đến như vậy."

Nam Liệt nhìn Trần Hạo nói, trong lời nói của anh có vài phần quở trách.

"Chuyện rất thận trọng nên tôi đành giấu tất cả mọi người."

Chương 80: Gia Duyên nghịch ngợm

Trần Hạo biết bốn người là bạn thân giấu họ là anh không đúng, nhưng chuyện này liên quan đến việc sống còn của bang Thiên Địa và Trần gia nên anh không có đường lựa chọn.

"Nói đến việc quan trọng, tôi bắt được tin, Thomas Franco Jr sẽ đến Thành Phố S này."

Nam Liệt ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, anh nâng ly rượu trên tay của mình lên hớp một ngụm nhìn Trần Hạo nói.

"Phải!"

"Vài tuần nữa hẳn sẽ vì Duyên Nhi mà đến đây."

Ánh mắt của Trần Hạo chợt hiện lên sự căm thù, khi anh nghĩ đến Thomas Franco Jr.

"Tôi cần hai cậu giúp tôi một chuyện."

Trần Hạo nhìn hai người nói với giọng nghiêm túc, tay vẫn còn xoa xoa vết thương trên gương mặt anh tuần của mình.

Anh sợ khi trở về Gia Duyên sẽ thấy những vết bầm tím này, cô sẽ đau lòng.

Nam Liệt và Mạnh Hùng nhìn nhau với vẻ mặt nghiêm nghị, họ biết chuyện Trần Hạo sắp nói ra nhất định có liên quan đến bang Black

Eagle.

Hai người không nói gì nhìn Trần Hạo chờ anh nói tiếp.

"Trong lúc Thomas Franco Jr đến Thành Phố S này, hai cậu hãy hỗ trợ bang Thiên Địa tiêu diệt bang Black Eagle bên Italy."

Còn về phần Thomas Franco Jr, tự tay tôi sẽ giải quyết hẳn."

Tôi sẽ khiến hẳn có mạng bước đến Thành Phố S này, nhưng không có mạng rời khỏi."

Ánh mắt thâm thúy của Trần Hạo nhìn thẳng vào ly rượu đỏ trên tay của mình.

Đã đến lúc Trần Hạo anh ra mặt, làm cho Thomas Franco Jr phải đứng ngồi không yên.

"Được, chuyện bên Italy cứ giao lại cho hai chúng tôi."

Nhưng cậu cần phải nói với Tần Gia Uy một tiếng, dù sao Italy cũng là địa bàn của Tần Gia."

Mạnh Hùng nhìn Trần Hạo thận trọng nói, Trần Hạo cũng biết luật trong giang hồ, muốn làm gì trên địa bàn của người khác cũng phải xin phép chủ nhân của nơi đó.

"Tôi biết."

Hai ngày liên tiếp Trần Hạo viên công đi công tác xa, anh gọi cho Gia Duyên nói với cô rằng công ty chi nhánh bên Paris xảy ra chuyện, cần anh đích thân qua để giải quyết.

Nhưng thật sự anh chỉ ở lại công ty chờ vết bầm tím trên khuôn mặt tấn tú của mình phai nhạt đi anh mới trở về nhà.

Tuy Gia Duyên không muốn anh đi nhưng cô biết việc của công ty anh bắt buộc phải giải quyết.

Mấy ngày này anh ở lại công ty lên kế hoạch chuẩn bị tiếp đón Thomas Franco Jr.

Anh ra lệnh cho Minh Nguyệt phải điều tra tất cả hoạt động cùng với những bản hợp đồng mà công ty của Thomas Franco Jr đã cùng những bang phái dính liểu với mối làm ăn Á Phiện ký kết.

Trên danh nghĩa họ làm ăn chân chính nhưng thật sự tất cả hoạt động của họ toàn là phi pháp.

Anh muốn Minh Nguyệt phải nắm hết toàn bộ chứng cứ về pháp luật không để sơ sót điều gì.

Mấy tháng nay vì gần đến ngày sinh nên Kiều Nhi không đến văn phòng luật, Minh Dạ Collin đã giúp Minh Nguyệt một tay thu thập chứng cứ.

Hai người vì làm việc chung một thời gian dài nên đã nảy sinh tình cảm, tuy Minh Nguyệt không nói cho anh biết tại sao cô cần những thông tin về gia tộc Thomas nhưng Minh Dạ Collin vẫn hân hoan để giúp cô.

Hôm nay vết bầm trên mặt của Trần Hạo đã phai đi rất nhiều nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy, vì mấy ngày không gặp Gia Duyên trong lòng anh rất nhớ cô, Trần Hạo không thể cầm lòng được nữa nên anh quyết định quay trở về biệt thự Trần Viên.

Khi Trần Hạo bước vào cửa Dì Hoà cùng người giúp việc, cung kính khom người chào anh.

"Thiếu gia."

Trần Hạo nhìn họ gật đầu một cái, ánh mắt yêu thương tìm kiếm bóng dáng dịu dàng của Gia Duyên, không thấy cô trong phòng khách anh biết ngay cô đang ở trong phòng ngủ.

Trần Hạo lập tức quăng cặp táp xuống ghế sofa, anh đi thẳng lên phòng của mình.

Vừa nhìn thấy Gia Duyên ngồi trước cửa sổ sát mặt đất Trần Hạo liền sải bước đến ôm cô từ phía sau vào lòng.

Mùi trầm hương quen thuộc pha lẫn mùi cigar trên người của Trần Hạo làm Gia Duyên bất giác nở một nụ cười ngọt ngào.

"Anh đã về."

Gia Duyên dịu dàng nói, tay cô bất giác vươn lên sờ vào bàn tay mạnh mẽ của Trần Hạo đang choàng qua eo của cô.

Trần Hạo không nói gì anh nhắm mắt lại ôm Gia Duyên thật chặt, hưởng thụ mùi hương sữa tắm hoa anh đào cùng với thân thể quyến rũ mà anh đã ngày nhớ đêm mong.

Một cảm giác nhớ vợ nhớ con này làm trái tim của Trần Hạo đập rộn rã, thổn thức cả mấy ngày nay.

Anh gật đầu nhẹ xoay người của Gia Duyên lại đặt lên môi của cô một nụ hôn nhẹ nhàng, Trần Hạo dùng lưỡi của mình tách ra miệng của Gia Duyên.

Anh bá đạo đưa đầu lưỡi của mình vào bên trong khoan miệng của cô, mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Thân thể của Trần Hạo vì ôm ấp Gia Duyên nên cảm giác kích thích, vật nam tính của anh vì cô mà cương cứng, tiếng thở nặng nề của hai người làm cả căn phòng trở nên mờ mịt.

Trần Hạo đột nhiên đẩy Gia Duyên ra, tay anh sờ vào khuôn mặt diễm lệ của cô, nói với giọng trầm ngâm trong đục vọng.

"Anh nhớ em!."

Nhìn vào ánh mắt của anh, Gia Duyên biết dục vọng trong lòng của Trần Hạo đã không thể nào kiềm chế được nữa nên anh mới buông cô ra.

Gia Duyên nhìn anh nở một nụ cười gợi cảm, cô khom tới nói nhỏ vào bên tai của Trần Hạo.

"Hạo, em muốn anh."

Nói xong Gia Duyên còn nghịch ngợm liếm nhẹ vành tai của Trần Hạo.

Toàn thân Trần Hạo cứng đờ anh ngây người trong mê luyến.

Trần Hạo đột nhiên đứng lên anh không nói gì đi thẳng vào trong phòng tắm, vài giây sau Gia Duyên nghe được tiếng nước chảy vang ra từ trong phòng tắm.

Ánh mắt tinh nghịch của Gia Duyên nhìn vào phòng tắm, đôi môi khiêu gợi của cô bất giác cong lên thành một nụ cười gian xảo.

Gia Duyên biết ba tháng đầu mang thai Trần Hạo sẽ cẩn thận tuyệt đối anh sẽ không đụng vào cô, nên cô mới cố tình trêu chọc anh như vậy.

Vừa rồi Gia Duyên nhìn thấy bên má của Trần Hạo có vết bầm nhẹ, cô biết anh không nói với cô vì sợ cô lo lắng nên cô cũng giả vờ không biết.

Chương 81: Sở Hương trở về

Ngày hôm sau một cô gái với thân hình mảnh mai, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô là cặp kính râm Gucci màu đen.

Cái đầm Chanel dài đến gót chân màu hồng phấn được mặc trên người của cô càng tôn lên sự quyến rũ và gợi tình, trên tay cô là một cái túi sách LV phát hành có số lượng.

Cô bước đi tao nhã vào trong đại sảnh rộng lớn của công ty giải trí Ngôi Sao Sáng.

"Tôi muốn gặp Trần Thiếu."

Giọng nói nhẹ nhàng ôn hoà của cô gái sang trọng này, làm cho mọi người xung quanh đều dừng lại động tác của mình nhìn chăm chăm vào cô ta.

"Xin lỗi cô có hẹn trước không?"

Cô tiếp viên nhìn cô gái nói một cách lịch sự, trong lòng thầm nghĩ cô gái này từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, chắc cô ta không phải là người tầm thường nên cô mới có thái độ khách sáo đến như vậy, nếu đổi lại là người khác không có hẹn trước cô sẽ không quan tâm mà từ chối ngay lập tức.

"Không, tôi không có hẹn trước, nhưng cô nói với anh ấy có Sở Hương muốn gặp."

Cô gái tên gọi là Sở Hương thật bình tĩnh nói, khuôn mặt tươi cười

rạng rỡ của cô thu hút toàn bộ phái nam đang đứng chung quanh quan sát cô.

Sau khi cô tiếp viên gọi điện thoại cho Tạ Chánh, Chỉ vồn vện vài phút ngắn ngủi đã có hai tên cấp dưới của Tạ Chánh đi xuống đưa Sở Hương lên phòng tổng tài để gặp mặt Trần Hạo ngay.

Sở Hương thầm vui trong lòng, cô không ngờ thời gian trôi qua 9 năm, Trần Hạo vẫn không thể nào quên cô được.

"Cốc cốc cốc..."

"Vào đi"

Giọng nói quen thuộc của Trần Hạo vang lên trong phòng tổng tài, làm Sở Hương cảm giác nao núng trong lòng.

Cô đứng trước cửa hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tinh thần của mình.

Bàn tay trắng trẻo của cô đẩy nhẹ cánh cửa phòng ra, cô ngập ngừng một chút rồi mới bước vào.

Sở Hương kinh ngạc khi nhìn thấy Trần Hạo, anh thật oai nghiêm ngồi trên ghế da sau bàn làm việc rộng lớn bằng gỗ của mình, trên người anh là bộ âu phục màu đen của thương hiệu Armani.

Sở Hương ngây người nhìn Trần Hạo đắm đuối, vì thần sắc nghiêm nghị và phong thái cao quý chững chạc của anh.

Thời gian 9 năm không hề để lại chút gì vết gì trên khuôn mặt anh tuấn của anh, điều duy nhất để lại 9 năm nay chính là sự trưởng thành chín chắn của một người đàn ông thành tựu.

Sở Hương bước đi yếu điệu đến trước bàn làm việc của Trần Hạo, cô vươn tay lên tháo xuống cái kính râm đã che khuất gần phân nửa khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Trần Hạo vẫn ngồi đó, khuôn mặt không lộ ra chút cảm xúc gì, anh nhìn Sở Hương bằng ánh mắt thâm dò.

"Hạo, em đã trở về."

Sở Hương nhìn Trần Hạo nở một nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt tuấn tú của anh không hề hiện lên tia cảm xúc, thậm chí ánh mắt cũng không hề nhìn vào khuôn mặt mỹ miều của cô.

Trong lòng của Sở Hương hiện lên tia tức giận, cô không tin Trần Hạo sẽ không động lòng.

Sở Hương đi vòng sau bàn làm việc của Trần Hạo, từ phía sau cô vươn tay choàng qua cổ của anh.

Cô nhớ lúc trước Trần Hạo thích nhất khi cô ôm anh như thế này.

Trần Hạo không có phản ứng gì với sự đụng chạm của Sở Hương, anh không tiếp nhận cũng không phản kháng.

"Hạo, em rất nhớ anh."

Chẳng lẽ anh đã quên Sở Hương rồi sao?."

Sở Hương nói với giọng đau lòng, những giọt nước mắt đau thương lần lượt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Trần Hạo càng nghe Sở Hương nói trong lòng anh càng thêm tức

giận, anh đứng lên nắm chặt bàn tay của Sở Hương đang đặt trước ngực của mình, kéo cô sang một bên nói với giọng giận dữ.

"Quên cô, tôi cũng rất muốn quên cô.

Cô đã để lại một vết thương thật lớn trong trái tim của tôi."

Trần Hạo nghiêng răng nhìn Sở Hương nói trong cơn phẫn nộ.

"Hạo, anh đừng giận.

Em làm như vậy là vì em có nỗi khổ, anh có biết khi em làm anh tổn thương anh một, trái tim của em lại cảm giác đau đến gấp 10.

Trong suốt thời gian 9 năm nay không có giờ phút nào em quên được anh.

Anh là người đàn ông em yêu nhất trên thế gian này."

Trần Hạo nghe Sở Hương nói vậy ánh mắt sắc bén của anh hiện lên sự mỉa mai, anh nhếch đôi môi mỏng của mình lên thành một nụ cười khinh thường.

"Yêu! Yêu tôi mà cùng người đàn ông khác lên giường, yêu tôi mà cùng người đàn ông khác bỏ đi.

Cách yêu của cô, quá thật là đáng sợ."

Trần Hạo cất giọng căm phẫn của mình lên chất vấn Sở Hương dồn dập.

Sở Hương khóc nức nở, cô vươn tay cởi bỏ cái đầm trên người của mình.

Thân thể tuyệt mỹ của cô được che bởi nội y màu trắng hiện ra trước mắt của Trần Hạo.

Anh thật bất ngờ với hành động lớn mật này của cô.

Anh nghiêm túc đứng yên tại chỗ chờ xem Sở Hương đang muốn giờ trò gì.

Sở Hương vươn tay lên chỉ vào vết sẹo dài ngay trái tim của mình, cô nhìn Trần Hạo nói voi giọng bi ai.

"Hạo, 9 năm trước em phát hiện mình bị bệnh tim cấp tính có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Bác sĩ đã khuyên em nên qua Mỹ tiến hành phẫu thuật ghép tim, nhưng chỉ có 50% cơ hội sống còn.

Em sợ anh sẽ vì em mà đau lòng nên em mới cố tình diễn ra một màn kịch, thà để anh đau khổ nhất thời nghĩ rằng em đã phụ anh.

Còn hơn để anh trầm luân trong nỗi khổ, khi nhìn thấy em đau đớn với cơn bệnh hiểm nghèo của mình."

Sở Hương đau buồn khóc lóc trước mặt của Trần Hạo, cô bước tới ôm Trần Hạo lúc này còn đang bàng hoàng với lời nói của cô.

Anh vươn tay sờ lên vết sẹo gần một gang tay ở trên ngực của cô.

Trong lòng anh hiện lên cảm giác xót xa, anh nhìn Sở Hương bằng ánh mắt thương xót pha lẫn nỗi tự trách.

"Sao em không cho anh biết, tại sao em khờ đến như vậy?"

Lại gánh chịu đau khổ một mình."

Trần Hạo đau lòng nói, anh đưa tay ra choàng qua vòng eo thon gọn của Sở Hương kéo cô sát vào lòng của mình.

"Hạo, em đã hết bệnh rồi nên mới dám trở về để gặp anh."

Sở Hương nép khuôn mặt thanh tú của mình vào lồng ngực ấm áp của anh, tay cô bất giác xiết chặt eo của Trần Hạo.

Trong lòng Trần Hạo đang hoang mang với việc Sở Hương vừa mới nói ra, nhưng đồng thời trong lòng anh cũng hiện lên nhiều nỗi hoài nghi.

Trần Hạo cúi đầu nhìn Sở Hương lúc này đang vui vẻ ôm chặt mình.

"Sở Hương, sao em biết anh ở đây mà đến tìm anh."

Chương 82: Ấm áp

Lời nói nghi ngờ của Trần Hạo làm Sở Hương cảm thấy thất vọng trong lòng, thì ra anh vẫn không tin cô.

Sở Hương cụp mắt xuống nói với giọng thương đau.

"Trong suốt 9 năm vừa qua, không có lúc nào em không lo lắng về anh cả, bất cứ tin tức gì liên quan đến anh em đều tìm hiểu."

Bắt đầu từ 8 năm trước khi anh khuếch trương công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, và chính thức tiếp nhận Trần Thị từ trong tay của ba anh."

Những tin tức phong lưu của anh cùng với mấy cô người mẫu và diễn viên em đều biết cả."

Nhưng em biết đối với họ anh chỉ có hứng thú nhất thời, người anh yêu thật sự chỉ có một mình em."

Sở Hương ngược khuôn mặt xinh đẹp của mình lên, nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt tủi thân.

Nhìn thấy nét mặt phân vân của Trần Hạo, Sở Hương biết anh đã tin cô và đã chấp nhận cô.

Sở Hương đột nhiên nhón gót chân lên đặt trên môi của Trần Hạo một nụ hôn mặn nồng.

Trần Hạo ngây người trong giây lát toàn thân anh cứng đờ, trong lòng anh hiện lên cảm giác bài xích, anh nhíu mày khó chịu đẩy Sở

Hương ra.

"Em đã mệt, để anh đưa em về."

Trần Hạo khôi phục lại nét mặt nghiêm nghị của mình, anh nhìn Sở Hương nói với giọng quan tâm.

"Hạo, em mới về tới Thành Phố S sáng ngày hôm nay, nên chưa tìm ra chỗ ở."

Ánh mắt quyến rũ của Sở Hương nhìn Trần Hạo đăm đؤối khi cô nói ra những lời này.

"Để anh đưa em về biệt thự của anh."

Sở Hương nghe anh nói vậy liền vui mừng trong lòng, vậy là Trần Hạo đã đồng ý cho cô sống chung với anh, cô sung sướng khom xuống nhật lên cái đằm màu hồng phấn của mình đang nằm thê thảm dưới đất, cô mặc vào cái đằm với tư thế vô cùng quyến rũ muốn câu dẫn Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn thấy nét mặt tống tình cùng với ánh mắt khiêu gợi của cô anh không nói gì, liền xoay người lại đi đến bàn lam việc của mình gọi cho Tạ Chanh.

Trong lúc Trần Hạo xoay người lại anh đã dùng tay lau đi lau lại bờ môi kiêu ngạo của mình, cảm giác chán ghét cùng với sự ghê tởm hiện lên trong lòng của anh.

Trần Hạo gọi điện thoại cho Tạ Chánh chuẩn bị xe đưa Sở Hương về biệt thự của anh ở phía Đông của Thành Phố S.

Một căn biệt thự tuy không bề thế bằng biệt thự Trần Viên, nhưng nó

mang lại cho người khác cảm giác dễ chịu thoải mái.

Khi chiếc xe cadillac của Trần Hạo dừng lại trước tòa biệt thự, Sở Hương cảm giác bất ngờ.

Cô nhìn ngôi biệt thự rồi nhìn sang Trần Hạo bằng ánh mắt thất vọng.

Sở Hương còn tưởng Trần Hạo sẽ đưa cô về biệt thự Trần Viên, nhưng cô thật không ngờ anh lại đưa cô đến một nơi khi ho cò gáy này.

"Hạo...."

Sở Hương nhìn Trần Hạo nhỏ giọng nói, Trần Hạo biết trong lòng của Sở Hương đang nghĩ gì, anh nhìn cô cười ngọt ngào giải thích.

"Em mới vừa hết bệnh nên anh cố tình ra lệnh cho Tạ Chánh sắp xếp cho em ở đây để tịnh dưỡng.

Em đừng lo mỗi ngày anh sẽ đến thăm em."

Giọng nói dịu dàng của Trần Hạo làm Sở Hương an tâm trong lòng, thì ra Trần Hạo vì lo lắng cho cô nên mới an bài cô sống tại đây.

Sở Hương nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt yêu thương, cô gật đầu trong nỗi hân hoan.

Sau khi Trần Hạo thu xếp xong mọi việc cho Sở Hương, anh lập tức quay trở về biệt thự Trần Viên.

Hôm nay anh đã hứa với Gia Duyên sẽ cùng cô dùng cơm tối.

Từ trưa đến tận 6 giờ chiều, Gia Duyên rất bận rộn cô không nghe

theo lời khuyên của Dì Hoà, Châu Ân và Đường Tam.

Gia Duyên một mực kiên quyết muốn xuống bếp đích thân làm buổi tối cho Trần Hạo.

Từ lúc sinh ra đời tới ngày hôm nay đây là lần đầu tiên Gia Duyên xuống bếp, cô không cho phép bất kỳ ai bước chân vào nhà bếp cả.

Gia Duyên trên người mặc một cái đầm dài màu trắng, bên ngoài choàng cái tạp dề màu xanh in hình những đóa hoa Giọt Tuyết thật tao nhã.

Mái tóc dài mềm mại của cô được buộc lên thành đuôi ngựa, càng tôn lên vẻ diễm lệ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Gia Duyên vừa nấu ăn vừa xem video hướng dẫn trên cái iPad đặt trên bàn trong nhà bếp.

Châu Ân, Đường Tam và Dì Hoà đứng ngoài cửa quan sát Gia Duyên, trong lòng họ cảm giác thấp thỏm không yên, ai nấy đều lo lắng Gia Duyên sẽ tự làm mình bị thương.

Trong lúc này Trần Hạo từ ngoài cửa bước vào anh nhìn thấy tất cả mọi người đang lén lút nhìn vào trong bếp.

Trần Hạo nghi ngờ anh thân nhiên bước đi mạnh mẽ về phía của mọi người.

Khi Dì Hoà, Châu Ân và Đường Tam nhìn thấy anh, họ tự nhiên nép sang một bên nhường lối cho Trần Hạo.

Trần Hạo bước tới trước cửa nhà bếp, ánh mắt nghi ngờ của anh chợt hiện lên nỗi ngọt ngào khó tả, khi anh nhìn thấy người phụ nữ

của lòng mình đang bận rộn vì anh trong bếp.

Với tất cả đàn ông, thành tựu lớn nhất của họ không phải là hôm nay kiếm được vào nhiều tiền, hay ký được bao nhiêu bản hợp đồng, mà chính là khi trở về nhà được nhìn thấy người mình yêu, vì mình chuẩn bị buổi cơm tối chờ mình về ăn chung.

Khuôn mặt nghiêm nghị của Trần Hạo hiện lên một nụ cười ấm áp, anh vươn tay ra hiệu cho mọi người lui xuống.

Châu Ân, Đường Tam và Dì Hoà ba người biết vào giờ phút này họ không nên ở lại làm bóng đèn nên lập tức đi ra phòng khách, để lại không gian riêng tư cho hai người.

Trần Hạo bước đi nhẹ nhàng đến sau lưng của Gia Duyên tay anh bất giác choàng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô ôm cô từ phía sau vào lòng.

Anh nhắm mắt lại hít vào mùi hương sữa tắm hoa Anh Đào thoang thoảng tỏa ra từ trên người của Gia Duyên, cảm giác thoải mái dễ chịu làm lòng của Trần Hạo xôn xao với niềm hạnh phúc.

Gia Duyên giật mình với hành động này của anh, mùi trầm hương quen thuộc xông thẳng vào mũi của cô, Gia Duyên cong đôi môi gợi cảm của mình lên thành nụ cười quyến rũ.

"Anh đã về."

Giọng nói êm đềm nhưng lại mang theo nhiều nỗi chờ mong của cô, làm trái tim Trần Hạo tan chảy.

Cặp mắt Trần Hạo vẫn nhắm nghiền anh gật đầu cất giọng yêu thương của mình lên nói.

"Anh nhớ em..."

Nói xong anh đặt lên má của Gia Duyên một nụ hôn nhẹ nhưng lại làm cho cả hai đều lưu luyến không thôi.

Chương 83: Gia Duyên uất ức

Sau khi quấy rầy Gia Duyên cả buổi, cuối cùng cô cũng đã làm xong cơm tối.

Trần Hạo vui vẻ giúp Gia Duyên mang thức ăn và chén đũa đặt trên bàn, Gia Duyên từ nhà bếp bước ra ngoài trên tay cô là một bát canh nóng hổi, mùi thơm của thịt bò hoà lẫn với mùi thơm của bí đao làm cả căn phòng trở nên ấm áp hơn.

"Anh mau vào trong rửa tay, rồi ra dùng cơm."

Gia Duyên nhìn Trần Hạo cười ngọt ngào nói, Trần Hạo tươi cười bốc một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng của mình rồi mới chịu đi vào nhà bếp rửa tay.

Gia Duyên nhìn thấy hành động trẻ con này của anh, trong lòng cô hiện lên cảm giác thỏa mãn, Gia Duyên hạnh phúc cười khúc khích nhìn theo bóng lưng của anh.

Trần Hạo trong bếp bước ra ngoài, anh thuận tay cởi bỏ áo vest của mình máng trên ghế, anh ngồi xuống thản nhiên xắn tay áo lên đến khuỷu tay của mình.

Gia Duyên nhìn từng động tác tao nhã của Trần Hạo, trong lòng cô bất giác hiện lên nhiều cảm xúc khác nhau, cô không ngờ người đàn ông xuất sắc này bây giờ đã thuộc về riêng cô, nhưng cô không biết anh có thể vì cô mà bỏ cả một khu rừng hay không.

Ánh mắt dịu dàng của Gia Duyên đột nhiên hiện lên tia khó hiểu, cô

nhìn Trần Hạo lúc này đang cố gắng nuốt xuống thức ăn mà lần đầu tiên cô nấu.

"Hạo, em nhớ lúc sáng khi ra cửa anh không phải mặc bộ âu phục này."

Gia Duyên nghi ngờ nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của Trần Hạo nói, cô không muốn phải che giấu nỗi hoài nghi trong lòng của mình.

Trần Hạo không hề tránh né ánh mắt chất vấn của cô, anh nhìn cô cười thản nhiên.

"Anh lỡ tay làm bẩn bộ âu phục lúc sáng, nên đã thay bộ khác."

Thật ra Trần Hạo không muốn Gia Duyên ngửi thấy mùi hương của Sở Hương trên người anh, anh biết phụ nữ đều như nhau họ rất mẫn cảm với mùi hương lạ trên người của người đàn ông của mình.

Nghe Trần Hạo giải thích Gia Duyên cũng không nói gì thêm, nhưng không biết vì sao trong lòng cô lại hiện lên nỗi bất an.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy bén, tuy Trần Hạo đã giải thích hợp lý nhưng Gia Duyên vẫn có sự hoài nghi trong lòng.

Mấy ngày liên tiếp Trần Hạo về nhà rất khuya, đêm nào anh cũng đợi đến khi Gia Duyên đã ngủ anh mới dám về nhà.

Trần Hạo không muốn Gia Duyên phải nghi ngờ nên cố tình tránh né cô.

Mấy ngày hôm nay sự nghi ngờ trong lòng của Gia Duyên được xác thực, thì ra Trần Hạo ở bên ngoài đã có người phụ nữ khác.

Cuối cùng Gia Duyên cũng đã hiểu, Trần Hạo không thể vì cô mà đốt cả một khu rừng.

Mấy đêm nay Gia Duyên không thể nào chợp mắt được dù Trần Hạo về rất khuya Gia Duyên vẫn thức chờ anh, nhưng với tính tình tự tôn của Gia Duyên cô không muốn cho Trần Hạo biết cô vì anh nên không ngủ được, Trần Hạo không hề hay biết tâm tình của cô anh cứ ngỡ mình đã che giấu rất kỹ.

Tối hôm nay cũng giống như mọi khi lúc Trần Hạo trở về, thật ra Gia Duyên còn chưa ngủ cô nằm im lặng trên giường quay lưng về phía cửa.

Trần Hạo nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, thường ngày dù cô còn thức hay ngủ Trần Hạo cũng sẽ đi đến đặt trên má của cô một nụ hôn nhớ nhung, rồi anh mới bước vào phòng tắm.

Nhưng hôm nay Trần Hạo không làm như vậy, anh lui thủi đi thẳng vào phòng tắm.

Mấy hôm nay ngày nào Sở Hương cũng đến công ty chờ anh tan sở và cùng dùng cơm tối.

Sau khi Trần Hạo đưa Sở Hương về anh viện cớ còn nhiều việc của công ty cần phải giải quyết nên lập tức rời khỏi.

Trần Hạo sợ Gia Duyên ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc của Sở Hương nên mới đi tắm ngay.

Khi Gia Duyên nghe được tiếng nước chảy vọng ra từ trong phòng tắm, cô từ từ mở cặp mắt đờ đẫn buồn của mình ra, bàn tay đặt dưới tấm chăn mỏng bất giác xiết thật chặt lại, trái tim của cô cảm giác đau nhói.

Sáng ngày hôm nay Tiểu Hồng gọi điện thoại đến biệt thự Trần Viên để tìm cô.

Tiểu Hồng tỏ ra tức giận nói cho cô biết, dạo gần đây có một cô gái dung mạo giống y như cô hiện ngang ra vào công ty để tìm Trần Hạo.

Hai người còn có cử chỉ thân mật trước mặt của tất cả mọi người.

Lời nói của Tiểu Hồng cứ văng vẳng trong đầu của Gia Duyên cả ngày.

"Không lẽ tình yêu khắc cốt ghi tâm của Trần Hạo, chỉ duy trì được mấy tháng thôi sao?"

Chẳng lẽ người phụ nữ đó là Sở Hương?"

Cô ta trở về để đoạt lại Trần Hạo?"

Gia Duyên đau lòng tự hỏi bản thân của mình, nhưng nếu tính cho kỹ cô mới là kẻ thứ ba.

Trong lúc Gia Duyên còn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ cực đoan của bản thân mình, bàn tay ấm áp của Trần Hạo chọt vòng qua vòng eo của Gia Duyên.

Anh áp sát thân thể cường tráng của mình vào tấm lưng mảnh mai của cô, mùi trầm hương quen thuộc của Trần Hạo làm Gia Duyên vừa vui mừng vừa cảm giác thất vọng đến tột cùng.

Sao Trần Hạo có thể một lúc ôm ấp cả hai người.

Gia Duyên cố ổn định lại nhịp tim và hơi thở của mình, cô không

muốn anh biết cô vẫn còn thức.

Cứ như vậy Gia Duyên đã trải qua hai tuần dài dằng dặc sống trong nỗi uất ức, cô trở nên ít nói, tính tình của Gia Duyên vốn đã không thích tiếp xúc với người khác, vì chuyện của Trần Hạo nên Gia Duyên lại càng tách ly bản thân của mình với tất cả mọi người.

Hiện tại niềm an ủi lớn nhất của cô chính là bảo bối trong bụng, chỉ khi nghĩ đến bảo bối Gia Duyên mới vui đi nỗi buồn trong lòng của mình.

Trong căn phòng tổng tài tại công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, Trần Hạo đang nổi trận lôi đình.

Anh giận dữ quăng hết những gì anh có thể quơ được trên bàn làm việc của mình xuống đất.

Tiếng đồ đạc bị vỡ làm cho cô thư ký bên ngoài sợ đến điếng hồn, lần đầu tiên cô được thọ giáo cảnh tượng điên cuồng này của ông chủ lớn.

Tạ Chánh và Phó Cảnh lo sợ đứng kèp nép trước mặt của anh, bàn tay mạnh mẽ của Trần Hạo đập mạnh lên bàn.

"*Rầm....*"

Cơn giận này phát sinh từ cú điện thoại của Đường Tam, Đường Tam đã báo cáo với Trần Hạo về việc Tiểu Hồng gọi điện thoại cho Gia Duyên nói cho cô biết về chuyện của Sở Hương.

Đường Tam còn cho Trần Hạo biết về cảm xúc của Gia Duyên hai tuần nay.

Trong lòng Trần Hạo cảm giác đau đớn, trái tim của anh bị lời nói của Đường Tam làm cho nhói đau.

"Hai người làm việc như thế nào, tại sao lại để người bên ngoài có thể gọi điện thoại vào biệt thự Trần Viên."

Giọng hung hăng bức tức của Trần Hạo vang lên làm cho Tạ Chánh và Phó Cảnh hoảng sợ trong lòng.

Tạ Chánh dùng ánh mắt lo lắng liếc nhìn Phó Cảnh, việc này Trần Hạo đã giao cho Phó Cảnh phụ trách.

Trong lòng Phó Cảnh quỳnh lên, anh lập tức quỳ xuống mặt đất trước mặt của Trần Hạo nói với giọng cung kính.

"Chủ nhân, thuộc hạ đã theo lời căn dặn của ngài, đã chặn lại tất cả cuộc gọi từ bên ngoài."

Nhưng... Nhưng không biết vì sao Tiểu Hồng lại có thể gọi vào."

Phó Cảnh run lên không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt tối sầm như quỷ Satan của Trần Hạo nói.

Chương 84: Sở Hương ra mặt

Sau khi nghe Phó Cảnh giải bài, Trần Hạo mới chột bình tĩnh lại, anh thản nhiên ngồi xuống ghế sau bàn làm việc của mình.

Đôi môi mỏng đầy vẻ ngang tàn của anh, chột hiện lên một nụ cười nguy hiểm.

"Tốt.....các người đừng làm tôi thất vọng."

Ngày hôm sau trong lúc Trần Hạo đang dự một buổi họp quan trọng, Sở Hương đã gọi điện thoại cho Gia Duyên.

"Reng..... reng..... reng..."

Gia Duyên, Đường Tam và Châu Ân đang ngồi thoải mái trong phòng khách, trên tay Gia Duyên là quyển sách hướng dẫn chăm sóc em bé sơ sinh.

Trong lúc Gia Duyên đang chăm chú đọc sách, đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên.

Gia Duyên nhìn vào dãy số lạ nhấp nháy trên điện thoại.

Đôi mày thanh tú của cô bất giác nhíu lại thành một đường thẳng.

Trong lòng Gia Duyên thầm nghĩ từ lúc cô về sống tại biệt thự Trần Viên này, chưa từng có số điện thoại lạ gọi vào.

Gia Duyên nghi ngờ bắt máy lên, giọng nói dịu dàng của người phụ

nữ vang lên từ trong điện thoại.

"Xin lỗi cho tôi gặp Gia Duyên tiểu thư."

Giọng nói ngọt ngào của Sở Hương làm Gia Duyên cảm giác chán ghét vô cùng, đối với đàn ông giọng nói này nghe ra rất quyến rũ còn đối với phụ nữ giọng nói yếu điệu này làm cho người ta phải rùng mình sờn gáy.

"Là tôi, cô muốn gặp tôi có chuyện gì."

Gia Duyên không khách sáo nói với giọng dửng dưng.

"Là chuyện của Hạo, anh ấy không biết phải nói với cô như thế nào, nên Hạo muốn tôi nói với cô."

Một tiếng sau chúng ta gặp mặt tại quán cafe Lover"s."

Sở Hương nói với giọng đặc ý, cô phải cho Gia Duyên biết, ai mới là người quan trọng nhất trong lòng của Trần Hạo.

"Được!"

Gia Duyên không muốn nói gì thêm liền cúp máy, cô xoay qua nhìn Châu Ân nói.

"Châu Ân, chúng ta chuẩn bị đến quán cafe Lover"s."

Châu Ân biết người gọi điện thoại đến chính là Sở Hương, Châu Ân tự hỏi bản thân của mình.

Gia Duyên đường đường là đệ nhất thiên kim tiểu thư của Tầ gia, được rất nhiều người đàn ông xuất sắc muốn có được.

Nhưng tại sao cô phải vì một Trần Hạo không ra gì mà chịu uất ức đến như vậy.

Châu Ân chưa từng yêu ai nên cô không hiểu, khi yêu thì dù người đó là thiên kim tiểu thư hay là người bình thường, cũng sẽ bị hệ lụy bởi tình yêu.

Gia Duyên và Châu Ân được Đường Tam lái xe đưa đến quán cafe Lover's, trong lúc này Đường Tam đã không ngừng gọi điện thoại cho Trần Hạo nhưng không ai bắt máy.

Trần Hạo đã tắt điện thoại khi anh bước vào cuộc họp.

Đường Tam vừa lái xe vừa tức giận thầm mắng Trần Hạo trong lòng.

"CMN! Trần Hạo anh là đồ khốn kiếp.

Lúc quan trọng như thế này mà không bắt điện thoại."

Đường Tam cố tình lái xe thật chậm để câu giờ chờ Trần Hạo bắt điện thoại.

Châu Ân ngồi kế bên Gia Duyên ở ghế sau, Gia Duyên với khuôn mặt thật bình thản ánh mắt không hề nhìn ra ngoài cửa sổ, những tòa cao ốc lần lượt lướt qua mặt của cô.

Trong lòng Châu Ân thật bất ngờ với biểu hiện lơ đãng này của Gia Duyên, cô thật bình tĩnh không hề bối rối khi phải gặp mặt của Sở Hương.

Ánh mắt vẫn lơ của Gia Duyên đột nhiên tỏa sáng, cô nhìn Đường Tam nói với giọng khó hiểu.

"Đường Tam, em lái xe kiểu gì mà ngay cả xe đạp cũng đã qua mặt chúng ta."

Giọng nói trông trẻo của Gia Duyên làm Đường Tam, không biết phải trả lời như thế nào.

"À...À..... Em thấy an toàn là trên hết, chúng ta nên đi chậm một chút để tránh có việc rủi ro."

Đường Tam ấp a ấp úng, cô quả thật lái xe rất chậm.

"Đường Tam!

Tốc độ cho 60km sao em chỉ lái 15km thôi, vậy biết khi nào chúng ta mới tới nơi."

Gia Duyên không còn kiên nhẫn nữa giọng nói cũng trở nên gắt gao hơn.

"Chi cứ xem mình đang đi ngắm phong cảnh, chị....."

Đường Tam còn chưa nói hết câu đã bị Gia Duyên cắt ngang lời nói của cô.

"Đường Tam, kéo dài thời gian cũng vô dụng, chuyện này sớm muộn gì cũng phải giải quyết thôi."

Lời nói nhẹ nhàng nhưng lại mang theo nhiều nỗi tâm sự của Gia Duyên làm Đường Tam và Châu Ân đều nao nao trong lòng.

Đường Tam biết Gia Duyên đã nhìn thấu tâm tư của cô, nên đành lái xe với tốc độ đã định, một tay Đường Tam cầm bánh lái tay còn lại

cô bấm tin nhắn gửi cho Trần Hạo.

Xe dừng lái trước cửa quán cafe Lover"s Gia Duyên bước xuống từ chiếc xe, trên người cô là cái đầm màu trắng dài đến gót chân, bên ngoài choàng một cái áo khoác màu xám thật dày.

Từ lúc Gia Duyên mang thai Trần Hạo luôn căn dặn cô phải giữ ấm vì sợ cô bị nhiễm phong hàn, nên trong biệt thự có rất nhiều áo khoác của những thương hiệu nổi tiếng nhất trên thế giới mà Trần Hạo cố tình đặt cho cô.

Cơn gió mùa đông lạnh lẽo thổi thẳng vào khuôn mặt kiều diễm của Gia Duyên, tuy gió có lạnh nhưng cũng không lạnh bằng trái tim của cô.

Gia Duyên nhìn vào quán cafe trước mặt của mình, một quán cafe dành riêng cho tình nhân nổi tiếng nhất tại Thành Phố S.

Châu Ân đi trước cung kính mở cửa cho Gia Duyên và Đường Tam, bước vào cửa Gia Duyên đã bị thiết kế lãng mạn của quán cafe làm cho ngây người.

Quán cafe được thiết kế giống y như một vườn hoa, cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp được vẽ trên bức tường lớn phía trước.

Tất cả cây và hoa trong quán cafe đều là thật, màu sắc của những bông hoa này làm cho người ta có cảm giác khoan khoái dễ chịu trong lòng.

Một cô gái xinh đẹp nhìn thấy Gia Duyên liền bước tới cười dịu dàng chào hỏi.

"Xin chào quý khách."

Cô chủ của quán cafe Lover"s là Ý An, một cô gái khoảng chừng 27 tuổi, cô sở hữu nét đẹp dịu dàng ngọt ngào với dáng người mảnh mai.

Nét mặt của Ý An hơn khựng lại vì kinh ngạc, ánh mắt của cô chợt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Cô nhìn Gia Duyên rồi nhìn sang cô gái ngồi tại cái bàn ngay cửa sổ.

Nếu nhìn sơ qua chắc có lẽ người ta sẽ nhầm tưởng Gia Duyên và Sở Hương chính là chị em song sinh, họ có khuôn mặt gần giống như nhau.

Chỉ có đều thần thái và phong thái của hai người hoàn toàn khác.

Tuy Sở Hương xinh đẹp và quyến rũ không thua gì với Gia Duyên, nhưng từ trên người của cô ta không thể tìm thấy được vẻ quý phái sang trọng pha lẫn chút kiêu ngạo cùng với vẻ tao nhã thoát tục của Gia Duyên.

"Chúng tôi tìm người."

Châu Ân nhìn Ý An nói rồi cô đảo cặp mắt của mình một vòng chung quanh quán cafe.

Sau khi sát nhận được mục tiêu của mình, cô nhìn Gia Duyên chỉ vào một cô gái đang ngồi tại cái bàn trước cửa sổ.

Chương 85: Sở Hương tức giận

Lời nói của Châu Ân làm Ý An bình tĩnh lại, cô biết vừa rồi mình đã thất lễ nên nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt e ngại.

Gia Duyên nhìn Ý An gật đầu chào lịch sự, rồi cô bước đi tao nhã đến cái bàn trước cửa sổ.

Gia Duyên nhìn Châu Ân và Đường Tam, ý bảo hai cô ngồi chờ ở cái bàn bên cạnh.

Đường Tam nhìn thấy ánh mắt ra lệnh của Gia Duyên trong lòng cô bất phục, cô bĩu môi nhìn Châu Ân nói.

"Xem tôi nè."

Đường Tam vừa nói thân thể của cô đã khom tới người của Gia Duyên, cô nhanh tay lén bỏ một cái nút nhỏ vào trong túi xách của Gia Duyên.

"Được chúng em ngồi ở đây."

Đường Tam thấy Gia Duyên nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, cô lập tức nở một nụ cười giả lả chỉ vào cái bàn bên cạnh để đánh trống lảng.

"Cô đã làm gì?."

Châu Ân lo lắng nhìn Đường Tam nói, vừa rồi tuy Đường Tam ra tay

rất nhanh nhưng vẫn không thể qua được ánh mắt sắc bén của Châu Ân.

"Chỉ là máy nghe lén mà thôi, đừng khẩn trương như vậy."

Đường Tam cười trong sự đắc ý, Châu Ân đã nghe danh tinh nghịch của Đường Tam từ lâu, đến ngày hôm nay cô mới được tận mắt chứng kiến.

Gia Duyên tao nhã đứng nhìn vào khuôn mặt hống hách một cách hiển nhiên của Sở Hương, lúc này Sở Hương cũng đang chăm chú quan sát cô từ trên xuống dưới.

Ánh mắt của Gia Duyên hiện lên sự bàng hoàng khó tin, cô hơi bất ngờ khi nhìn thấy dung mạo thật sự của Sở Hương, tuy cô biết nét mặt của Sở Hương có vài phần giống như cô, nhưng cô thật sự không ngờ lại giống đến như vậy.

Ánh mắt hoang mang của Gia Duyên

chỉ trong chốc lát đã khôi phục lại vẻ tự tin của mình, cô thản nhiên kéo cái ghế trước mặt ra ngồi xuống đối diện với Sở Hương.

"Xin lỗi cô dùng gì?"

Ý An cầm một cái menu đi đến nhìn Gia Duyên cười ngọt ngào hỏi.

"Cho tôi một ly sữa đậu nành nóng."

Cảm ơn."

Gia Duyên không cần suy nghĩ liền gọi cho mình một ly sữa đậu nành, từ lúc có bảo bối trong bụng Gia Duyên đã không còn uống

cafe mà cô thích nhất vì sợ không tốt cho thai nhi.

Vài phút sau Ý An đã trở lại trên tay cô cầm ly sữa đậu nành nóng hổi, Ý An nhẹ nhàng đặt ly sữa xuống bàn trước mặt của Gia Duyên.

Bên cạnh ly sữa còn kèm thêm một miếng bánh mì bơ nóng thơm ngon, Ý An đã cố tình chuẩn bị để tặng riêng cho Gia Duyên.

Gia Duyên nhìn Ý An nở một nụ cười nhẹ, sau khi Ý An rời đi Gia Duyên đã khôi phục lại khuôn mặt lạnh lùng của mình, cô nhìn Sở Hương nói với giọng lãnh đạm.

"Sở tiểu thư, cô hện tôi đến đây là vì chuyện gì?"

Sở Hương bị nét mặt kiêu diễm, lạnh lùng nhưng lại mang theo sự kiêu ngạo của Gia Duyên làm cho sừng sốt, cô không ngờ Gia Duyên ở ngoài đời lại xinh đẹp đến như vậy.

Nét đẹp lạnh nhạt nhưng lại thoát tục này của Gia Duyên tỏa ra mị lực, làm đối phương bị mê hoặc đến không lối thoát.

Sở Hương biết mình đã phản ứng hơi lố, cô ổn định lại tâm trạng của mình nhìn Gia Duyên nói với giọng kiêu căng.

"Hạo đã nói với tôi về chuyện giữa cô và anh ấy."

Sở Hương vừa cầm cái muỗng quậy quậy ly cafe của mình, ánh mắt tự phụ nhìn Gia Duyên nói với giọng hống hách.

"Vậy thì sao?"

Gia Duyên hờ hững nói một câu làm Sở Hương ngượng người, Sở Hương không ngờ Gia Duyên lại có thể bình tĩnh đến như vậy.

Trong ánh mắt của Gia Duyên thật phẳng lặng không hề hiện lên một tia tò mò tọc mạch.

"Hạo nói anh ấy qua lại với cô là vì cô rất giống tôi."

"Tôi biết anh ấy làm như vậy là không đúng, anh ấy sẽ làm tổn thương đến cô."

Sở Hương vừa nói ánh mắt sắc bén của cô vừa chăm chú quang sát từng biểu cảm trên khuôn mặt của Gia Duyên.

Gia Duyên tao nhã vươn tay cầm lấy ly sữa đậu nành lên hóp một ngụm, cử chỉ cùng với thần thái của Gia Duyên không hề dao động, dù những lời Sở Hương vừa nói ra thật sự làm người khác rất đau lòng.

"Là Hạo đích thân nói với cô?."

Gia Duyên nhẹ nhàng đặt ly sữa xuống bàn, bàn tay cô sờ vào ly sữa, dùng hơi nóng của nó để sưởi ấm bàn tay lạnh lẽo của cô.

Ánh mắt thâm sâu của Sở Hương không hề rời khỏi khuôn mặt kiêu diễm của Gia Duyên, lúc này trong ánh mắt của cô không hề hiện lên một tia nao núng.

Trong lòng Sở Hương thầm nghĩ, không biết cô gái này diễn kịch quá giỏi, hay vì cô ta thật sự không yêu Trần Hạo.

"Phải! Tối hôm qua khi Hạo ở cùng với tôi, anh ấy đã nói như vậy."

"Trong lòng Hạo rất khó xử, anh ấy không biết phải nói với cô như thế nào sợ cô sẽ đau lòng, nên tôi mới thay anh ấy nói với cô."

Nếu cô muốn tiền, bao nhiêu Hạo cũng sẽ đưa cho cô, để bù đắp lại tổn thương mà anh ấy đã gây ra."

Sở Hương nói một cách dương dương tự đắc cô mỉm cười trong vẻ đắc ý, ánh mắt gian trá không ngần ngại nhìn thẳng vào khuôn mặt bình thản của Gia Duyên, nói ra những lời dối trá này.

Cặp mắt đang nhìn xuống ly sữa đậu nành của Gia Duyên chợt ngược lên, nhìn thẳng vào nét mặt tự mãn của Sở Hương.

Đôi môi mềm mại của Gia Duyên chợt cong lên thành một nụ cười chế nhạo, cái miệng xinh xắn của cô bất giác thốt lên những lời làm Sở Hương ngây người trong giây lát.

"Sở tiểu thư, chắc cô đã xa Trần Hạo quá lâu, nên cũng quên luôn tính tình của anh ấy."

Một khi Trần Hạo đã quyết định điều gì, thì hai từ khó xử không bao giờ làm khó được anh ấy."

Nếu Trần Hạo muốn nói với tôi điều gì thì dù trời có sập xuống cũng không cản nổi, nhưng nếu anh ấy không muốn nói thì dù cô có kề dao ngay cổ của anh ấy, anh ấy cũng sẽ không nói."

Khuôn mặt kiêu diễm cùng với ánh mắt kiêu ngạo của Gia Duyên nhìn thẳng Sở Hương mà nói.

"Cô quả thật không biết hai từ "xấu hổ" viết như thế nào, Cô biết Hạo yêu tôi và tôi cũng yêu anh ấy, tại sao cô phải bám lấy Hạo không tha."

Sở Hương không còn kiên nhẫn để nói chuyện tử tế với Gia Duyên

nữa, cô bắt đầu mất kiểm soát với hành vi của mình.

"Xấu hổ?"

Gia Duyên nhướn mày tỏ ra chán ghét nhìn thẳng vào nét mặt của Sở Hương, lập lại hai từ này một cách đầy châm biếm.

"Người xấu hổ phải là Sở tiểu thư mới đúng."

Cô đã phản bội người đàn ông của mình, thì vốn dĩ không có tư cách nói ra từ "Yêu" này."

Lời nói nhẹ nhàng nhã nhặn của Gia Duyên, đã khiến sắc mặt trắng nõn của Sở Hương ửng đỏ vì tức giận.

Cặp mắt của Sở Hương trợn lên vì khó tin, cô không ngờ Gia Duyên lại có thể nói ra những lời sắc bén như thế này.

Chương 86: Kết thúc

Đường Tam và Châu Ân ngồi cách xa hai người một cái bàn, nhưng vì dụng cụ nghe lén Đường Tam đặt trong túi xách của Gia Duyên, nên đối thoại của hai người Đường Tam và Châu Ân nghe rất rõ.

Đường Tam với nét mặt tươi cười, cô khoái chí dùng tay đập mạnh lên mặt bàn làm Châu Ân giật nảy mình.

Cô không ngờ Gia Duyên lại có thể phản bác lại Sở Hương một cách khôn khéo đến như vậy, làm Sở Hương cứng miệng không biết phải nói thêm điều gì.

Đường Tam còn tưởng Gia Duyên là một tiểu bạch thỏ nhưng thật không ngờ cô lại là một tiểu hồ ly đã tu luyện ngàn năm.

Càng nhìn sắc mặt diễm đạm của Gia Duyên, Sở Hương càng thêm tức giận.

Cô không thể nào kiềm chế được cơn giận dữ trong lòng của mình, Sở Hương vươn tay cầm chặt cổ tay của Gia Duyên.

Sức lực của Sở Hương thật mạnh, làm cổ tay của Gia Duyên ửng đỏ, khuôn mặt kiêu diễm của Gia Duyên không hề hiện lên tia đau đớn hay khó chịu.

Ngược lại Gia Duyên còn dùng ánh mắt thách thức nhìn thẳng vào khuôn mặt độc ác của Sở Hương.

Trong lúc này Trần Hạo cùng với Tạ Chánh từ ngoài cửa bước vào,

cuộc họp vừa kết thúc Trần Hạo đã bật di động của mình lên, đập vào mắt anh chính là mười mấy cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn của Đường Tam.

"Trần Hạo!

Sở Hương đã hẹn với Gia Duyên, Anh mà không đến quán cafe Lover"s ngay lập tức, sẽ có án mạng xảy ra."

Vừa nhìn thấy tin nhắn trong lòng Trần Hạo cảm giác thấp thỏm không yên, anh bối rối ra lệnh cho Tạ Chánh lái xe đưa anh đến quán cafe Lover"s ngay.

Bước vào cửa Trần Hạo nhìn thấy Gia Duyên ngồi xoay lưng về phía anh, anh không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của cô.

Sở Hương vừa nhìn thấy Trần Hạo từ ngoài cửa bước vào, bàn tay của cô đang nắm chặt cổ tay của Gia Duyên vội vàng rút lại.

Trần Hạo nhìn thấy cổ tay của Gia Duyên bị Sở Hương nắm chặt đến bầm tím, trái tim của anh cảm giác nhói đau bàn tay đang đặt trong túi quần tây của anh bất giác xiết thật chặt lại.

Nét mặt đanh đá kiêu căng của Sở Hương đột nhiên trở nên dịu dàng, âm điệu cùng với lời nói của cô cũng nhẹ nhàng và lịch sự hơn.

"Gia Duyên tiểu thư, tôi biết tôi quay trở lại xen giữa tình cảm của Hạo và cô, là tôi không đúng.

Nhưng tôi làm như vậy cũng vì tôi quá yêu Hạo, mong cô thông cảm đừng bắt tôi phải rời xa Hạo có được không?."

Vừa nói những giọt nước mắt đáng thương của Sở Hương đã rơi từng giọt từng giọt xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Gia Duyên hơi sững sốt với sự thay đổi này của Sở Hương, đôi môi khiêu gợi của cô đột nhiên hiện lên một nụ cười khinh bỉ, Gia Duyên biết Sở Hương muốn đóng kịch cho ai xem.

"Không sao, nếu Hạo đã chọn ở bên cạnh của cô cả tháng nay.

Cũng có nghĩa trong lòng của anh ấy đã quyết định chọn cô, tôi là một người thấu tình đạt lý, không thích ép buộc và bám lấy người khác.

Trước khi đến đây tôi đã đặt vé máy bay về Italy rồi, tối nay tôi sẽ rời khỏi Thành Phố S này."

Gia Duyên nhìn Sở Hương nói một cách thản nhiên, thật ra thì cô cố tình đợi Trần Hạo đến rồi mới nói ra những lời này, cô muốn Trần Hạo và Sở Hương đều biết cô không có ý định ở lại bên cạnh của anh nữa.

Bước chân của Trần Hạo đột nhiên dừng hẳn lại, hai tay đặt trong túi quần tây của anh càng xiết chặt hơn.

Sở Hương hơi kinh ngạc với quyết định này của Gia Duyên, cô thật không ngờ Gia Duyên lại dễ đổi phó đến như vậy.

Đường Tam và Châu Ân nghe lời nói của Gia Duyên, trong lòng hai người chợt hiện lên nhiều nỗi hoài nghi khó giải.

Châu Ân không biết tại sao Gia Duyên lại ra quyết định như vậy.

Theo như cô biết với tính tình của Gia Duyên, một khi cô đã xác định

cái gì thuộc về mình, cô sẽ tuyệt đối không bao giờ buông tay.

Đường Tam nghe Gia Duyên nói vậy, trong lòng cô tức giận vô cùng.

Đàn ông đều như nhau, có người trong lòng rồi còn ra ngoài vụng trộm.

Đường Tam bực bội nghiêng răng ken két, cặp mắt sắc bén liếc nhìn Trần Hạo đang đứng bên cạnh, lúc này sắc mặt của anh tối sầm còn đen hơn cả Bao Công nữa.

"Cô không cần phải rời đi, nếu cô đồng ý tôi không ngại cùng cô chia sẻ Hạo."

Sở Hương nhìn Gia Duyên với nét mặt đáng thương, nói với giọng nhỏ nhẹ.

Khi nhìn thấy bộ mặt giả nhân giả nghĩa này của Sở Hương, trong lòng Gia Duyên cảm giác kinh thở vô cùng.

Gia Duyên nhếch đôi môi gợi cảm của mình lên thành một nụ cười khinh thường, cô cầm ly sữa đậu nành lên tao nhã hớp một ngụm.

Gia Duyên chậm rãi đặt ly sữa đậu nành lên bàn, ánh mắt chán ghét nhìn thẳng vào mặt của Sở Hương.

"Cô không ngại nhưng tôi ngại."

Gia Duyên tôi không cần thiết phải chia sẻ với ai bất cứ điều gì bao gồm cả Trần Hạo."

Nói đến đây Gia Duyên chợt ngừng lại một chút, bàn tay cô không

ngừng mâng mê ly sữa đậu nành rồi nói tiếp.

"Nghe cô mở miệng gọi anh ấy là Hạo, làm tôi cảm giác buồn nôn.

Từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ gọi anh ấy là Hạo nữa."

Giọng nói thanh thoát của cô không chỉ làm Sở Hương kinh ngạc, ngay cả Trần Hạo cũng nổi trận lôi đình.

Càng nghe Gia Duyên nói cơn giận trong lòng của anh càng dâng trào.

Anh không thể kiềm chế được cơn thịnh nộ trong lòng của mình nữa, Trần Hạo lập tức bước nhanh đến bên cạnh Gia Duyên, Sở Hương nhìn thấy nét mặt muốn ăn tươi nuốt sống Gia Duyên của Trần Hạo trong lòng cô hiện lên sự đắc thắng.

"Hạo, sao anh....."

Sở Hương nhìn anh nói dịu dàng, lời nói của cô bị ánh mắt phát ra tia lửa của Trần Hạo làm cho khựng lại.

Sở Hương ngồi im bặt không dám nói thêm điều gì.

Trần Hạo vươn tay cầm lấy cổ tay bầm tím của Gia Duyên, tay anh bất giác xoa xoa nhẹ nhàng, anh nhìn thẳng vào đôi mắt sáng lung linh của cô nói với giọng tức giận.

"Duyên Nhi, Em định đi đâu.

Không có sự đồng ý của anh, em đừng hòng rời khỏi được Thành Phố S này."

Trần Hạo bá đạo lên tiếng không cho phép cô rời khỏi anh.

Gia Duyên nhìn anh với ánh mắt bất khuất, giọng nói kiêu ngạo của cô vang lên.

"Từ cái ngày mà trên người của anh có mùi hương của người phụ nữ khác, thì hai chúng ta đã kết thúc."

"Anh đã không còn tư cách để quản tôi."

Gia Duyên muốn dùng lời nói và hành động cứng rắn của mình để tuyệt giao với Trần Hạo.

Chương 87: Thomas Franco Jr

Trần Hạo hơi sừng sốt với lời nói của Gia Duyên, anh cho rằng mình đã che giấu việc tiếp cận với Sở Hương rất kỹ.

Dù hai người không có quan hệ nam nữ, nhưng cũng không thể tránh được những cái ôm an ủi.

Gia Duyên nhìn thấy được nỗi băn khoăn trong ánh mắt của Trần Hạo, cô cong đôi môi khiêu gợi của mình lên thành một nụ cười chua xót.

"Có những chuyện tôi không nói ra miệng, không có nghĩa là tôi không biết."

"Nếu hai người đã dám làm, thì đừng nghĩ giấy sẽ gói được lửa."

Gia Duyên nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt đau lòng, nói cô không quan tâm đến đoạn tình cảm giữa hai người là không đúng.

Một cuộc tình có kẻ thứ ba xuất hiện, sẽ khiến một trong hai người đau khổ.

Trong tình huống này, cả hai người đều đau khổ nhất là Trần Hạo.

Anh không biết phải làm như thế nào, mới có thể vẹn toàn cả hai bên.

Gia Duyên biết Trần Hạo đang ở trong hoàng cảnh vô cùng khó xử, dù sao cô cũng là người đến sau.

Cô không muốn anh phải mệt mỏi tìm đủ mọi cách để che giấu cô, nếu Trần Hạo đã do dự, thôi thì để cô ra quyết định thay cho anh.

"Duyên Nhi!

Em dám rời khỏi quán cafe này, sau này em đừng hối hận.

Anh sẽ không cho phép em trở lại, bên cạnh của anh."

Trần Hạo trợn mắt, bàn tay vẫn nắm lấy cánh tay của Gia Duyên không buông.

Khi Gia Duyên nghe được những lời bá đạo này của Trần Hạo, cô càng tức giận hơn.

Gia Duyên cau đôi mày thanh tú của mình lại, cô dùng sức rút tay ra khỏi bàn tay mạnh mẽ của Trần Hạo.

"Hối hận!

Hừ."

Gia Duyên hừ lạnh một tiếng cô nhìn

Trần Hạo nói tiếp.

"Một khi tôi đã quyết định điều gì, tôi chưa bao giờ biết hai từ hối hận này."

Gia Duyên không hề có ý định khuất phục, cô nhìn thẳng vào ánh mắt phát ra tia lửa của Trần Hạo nói.

Không khí trong quán cafe, đã vì hai người mà trở nên căng thẳng hẳn lên, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào ba người.

Họ nghi ngờ trong lòng, không biết giữa hai cô ai mới là tiểu tam.

Trong lúc này một người đàn ông Pháp, với dáng người cao lớn mạnh mẽ, từ ngoài cửa bước vào.

Hắn sở hữu khuôn mặt đẹp trai với cái mũi cao thẳng, cặp mắt xanh sâu thẳm và đôi môi mỏng, làm mọi người bất giác chuyển tầm chú ý của mình vào hắn.

Tuy hắn rất đẹp trai nhưng trên người của hắn lại tỏa ra sự nguy hiểm và độc ác, làm người ta e dè không dám nhìn thẳng vào mặt của hắn.

Thomas Franco Jr nhìn Gia Duyên mỉm cười dịu dàng, hắn cùng hai tên thuộc hạ thân cận bước đến bên cạnh Gia Duyên.

Ánh mắt của Gia Duyên hiện lên tia bối rối, khi cô nhìn thấy Thomas Franco Jr và thuộc hạ của hắn.

Gia Duyên thật không ngờ hắn lại đến Thành Phố S này sớm hơn hai ngày.

Trần Hạo đã điều tra được hai ngày sau, Thomas Franco Jr và thuộc hạ của hắn mới đến Thành Phố S.

Ánh mắt bối rối vừa rồi của Gia Duyên, lập tức được thay thế bởi ánh mắt điềm đạm trầm tĩnh, làm Đường Tam nghi ngờ trong lòng.

Tuy Gia Duyên đã che giấu rất nhanh, nhưng vì Đường Tam luôn chú

ý đến cô, nên cặp mắt tinh nghịch của Đường Tam đã thu hết biểu cảm trên khuôn mặt kiều diễm của Gia Duyên vào lòng.

Gia Duyên với nét mặt điềm đạm, cô nhìn Thomas Franco Jr bằng ánh mắt kinh ngạc.

"Franco, sao anh lại ở đây?"

Thomas Franco Jr quá hiểu tính tình cứng rắn này của Gia Duyên, dù cô có đau lòng đến đâu, Gia Duyên cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài, chỉ duy nhất trước mặt của Trần Gia Uy cô mới thật sự là cô.

"Gia Duyên, anh vì em nên mới đến đây."

Thomas Franco Jr gọi tên của Gia Duyên một cách âu yếm, làm lòng của Trần Hạo cuộn cuộn lên sự ghen tuông.

Sở Hương nhìn thấy Thomas Franco Jr, ánh mắt gian xảo của cô ta chợt hiện lên tia vui mừng, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi liền được cô khéo léo che giấu một cách kỹ càng.

Thomas Franco Jr thật ngang tàng hẳn không hề để ai vào trong ánh mắt ngạo mạn của hắn, chỉ ngoài Gia Duyên ra.

Hắn yêu thương bước tới ôm Gia Duyên, rồi theo lễ nghi Tây phương Thomas Franco Jr đặt lên má của Gia Duyên một nụ hôn chào hỏi.

Vì cái ôm thân thiết này của Thomas Franco Jr, toàn thân Gia Duyên đột nhiên cứng đờ, trong lòng cô hiện lên cảm giác bái xích rõ ràng.

Cô ghét nhất là người khác đụng vào người của cô, chỉ có riêng Trần Hạo là người đàn ông đầu tiên, cũng là người đàn ông cuối cùng

được cô cho phép.

Ngoài mặt Gia Duyên vẫn bình tĩnh, nhưng cơn buồn nôn đang dâng lên trong lòng làm cô rất khó chịu.

"Gia Duyên, Let's go home."

Thomas Franco Jr nở một nụ cười ngọt ngào, làm Sở Hương hơi bất ngờ trong lòng.

Nhìn thấy Thomas Franco Jr yêu thương và trân trọng Gia Duyên đến như vậy, trong lòng Sở Hương càng thêm đố kỵ và đối nghịch với Gia Duyên hơn.

Từ lúc nhìn thấy Thomas Franco Jr bước vào, Đường Tam đã dùng ánh mắt hiếu kỳ lên quan sát Trần Hạo.

Đường Tam thu hết biểu cảm trên khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Đầu tiên là khuôn mặt độc ác hung tợn y như ma quỷ, Đường Tam có thể nhìn thấy nỗi thù hận hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của anh.

Chỉ vài giây ngắn ngủi ánh mắt thăm dò đó của Trần Hạo, lập tức được thay thế bởi ánh mắt tàn nhẫn muốn giết người ngay lập tức, khi anh nhìn thấy Thomas Franco Jr ôm và hôn Gia Duyên.

Con người đen nhánh của Trần Hạo hiện lên tia phẫn nộ, cảm giác điên tiết lên vì ghen muốn xé nát trái tim của anh.

Gia Duyên không hề quan tâm đến Trần Hạo, cô xoay người định đi theo Thomas Franco Jr.

Sắc mặt của Trần Hạo đột nhiên tối sầm, anh tức giận vươn tay chụp

lấy cánh tay của Gia Duyên, không cho cô đi theo Thomas Franco Jr.

Chương 88: Buông tay

Vừa nhìn thấy bàn tay của Trần Hạo nắm lấy cánh tay của Gia Duyên, ánh mắt độc ác của Thomas Franco Jr hiện lên tia căm phẫn.

Thomas Franco Jr không nói gì hấn lập tức rút khẩu súng lục từ trong túi áo của mình ra, chĩa thẳng vào đầu của Trần Hạo.

Giữa thanh thiên bạch nhật, Thomas Franco Jr không xem ai ra gì, hấn ngang nhiên nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt thăm độc.

Mấy tháng nay vì chuyện của bang Black Eagle nên Thomas Franco Jr không thể đến Thành Phố S được, cũng vì chuyện này trong lòng hấn đã cảm thấy khó chịu.

Thomas Franco Jr muốn giết chết Trần Hạo, từ cái ngày thuộc hạ của hấn cho hấn biết Trần Hạo đã qua lại với Gia Duyên.

Nhưng Trần Hạo và hấn nước "sông không phạm nước giếng", ngày nào Trần Hạo không động đến hấn, hấn tuyệt đối không thể nào ra tay với Trần Hạo được.

Ông nội Thomas đã ra lệnh, nếu Trần Hạo chịu "an phận thủ thừa", Thomas Franco Jr tuyệt đối không được làm hại đến Trần Hạo.

Tất cả mọi người ở trong quán cafe nhìn thấy trên tay của Thomas Franco Jr có súng, họ hoảng sợ chạy nhanh ra khỏi quán cafe.

Trong lòng Ý An tức giận vô cùng, khi nhìn thấy khách hàng của mình lần lượt bị Thomas Franco Jr hù dọa

rời khỏi quán, Ý An định bước tới làm ấm ỉ lên với Thomas Franco Jr.

Châu Ân nhìn thấy Ý An định đưa mình vào miệng cạp, liền vươn tay chặn Ý An lại.

Thomas Franco Jr là một người với tính chiếm hữu mãnh liệt, hẳn không thích thứ gì của mình bị người khác chạm vào, nhất là Gia Duyên.

Trong lòng Thomas Franco Jr cảm giác tức giận, trong ánh mắt điên cuồng của hắn hiện lên tia chết chóc, hắn muốn giết Trần Hạo ngay lập.

Gia Duyên nhìn thấy tình hình giữa hai bên trở nên căng thẳng, cô lo sợ Thomas Franco Jr sẽ thật sự nổi điên lên ra tay làm hại Trần Hạo.

Gia Duyên vươn tay cầm lấy khẩu súng trên tay của Thomas Franco Jr, cô nhìn thẳng vào ánh mắt điên cuồng rồ dại của Thomas Franco Jr nói.

"Franco, đừng như vậy."

Vừa nói cô vừa lắc đầu, ý bảo Thomas Franco Jr đừng nên xúc động.

Trần Hạo không hề có ý định buông tay của Gia Duyên ra, bàn tay đang nắm chặt cánh tay của cô càng xiết chặt hơn.

Anh muốn cho Thomas Franco Jr biết, ai mới là chủ nhân ở Thành Phố S này.

Ánh mắt phát ra ngọn lửa thù hận của Trần Hạo, không hề tránh né ánh mắt muốn giết người của Thomas Franco Jr.

Tạ Chánh đứng bên cạnh nhìn thấy biểu hiện không muốn nhường nhịn này của Trần Hạo, trong lòng anh cảm giác lo lắng không yên.

Hiện tại việc bên Italy còn chưa xử lý xong, nếu Trần Hạo thật sự muốn đối đầu với Thomas Franco Jr, như vậy sẽ "bứt dây động rừng".

"Trần Thiếu!"

Giọng nói khẩn trương của Tạ Chánh, cũng không thể nào làm nguôi đi cơn thịnh nộ trong lòng của Trần Hạo.

Chỉ cần nghĩ đến việc Thomas Franco Jr muốn đưa Gia Duyên đi, là anh muốn lập tức rút súng ra bắn một phát vào đầu của Thomas Franco Jr ngay.

"Lão đại, ngài không nên quá xúc động, lão gia đã nói "dĩ hoà vi quý"."

Một người đàn ông Pháp ở độ tuổi trung niên lên tiếng.

Thomas Franco Jr vừa nghe Mark nói bốn chữ "dĩ hoà vi quý" này, đột nhiên bàn tay cầm súng của hắn từ từ hạ xuống.

Nếu hắn lỡ mồm ra tay giết chết Trần Hạo ở đây, có thể tất cả những gì đang ở trong tay của hắn sẽ bị ông nội lấy lại hết.

"Tránh ra!."

Thomas Franco Jr giận dữ quát lên với Trần Hạo.

Trong lòng Trần Hạo thật sự không muốn buông tay, nhưng khi anh nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Mark, anh đành phải buông tay.

Anh không thể vì chuyện riêng của mình mà làm hỏng đi đại sự, không chỉ riêng Mark còn có những thuộc hạ vì đại nghiệp lớn của anh, mà không ngần ngại hy sinh đến tính mạng của mình.

Anh phải để Gia Duyên đi theo Thomas Franco Jr, thì kế hoạch của anh mới có thể thuận lợi mà tiến hành.

Thomas Franco Jr nhếch môi của mình lên thành một nụ cười hài lòng, trong lòng hẳn thật khinh thường Trần Hạo.

Trong lúc Gia Duyên và Thomas Franco Jr xoay người lại muốn rời khỏi quán cafe Lover"s, trong lòng Trần Hạo đau nhói, anh không tự chủ được bước tới muốn chặn Gia Duyên lại.

Tuy anh biết làm như vậy sẽ khiến cho Thomas Franco Jr nghi ngờ, nhưng hiện tại trái tim của anh, không cho phép anh để Gia Duyên và bảo bối đi theo Thomas Franco Jr, anh sợ Gia Duyên sẽ gặp nguy hiểm.

Đột nhiên Sở Hương từ phía sau xông tới ôm chặt Trần Hạo lại, mùi nước hoa nồng nặc của Sở Hương xông thẳng vào mũi của Trần Hạo, làm anh khó chịu cau mày.

Trần Hạo bị hành động này của Sở Hương làm cho tỉnh táo lại, anh đành dần xuống nỗi lo lắng bất an trong lòng của mình, để mặc cho Gia Duyên rời khỏi cùng với Thomas Franco Jr.

Mark và tên thuộc hạ của Thomas Franco Jr cẩn thận yểm trợ hẳn rời khỏi, trước khi bước ra cửa Mark đã nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt hài

lòng.

Cuối cùng anh cũng không làm ông thất vọng, từ cái ngày đầu tiên Mark nhìn thấy Trần Hạo, ông biết Trần Hạo là một hòn Ngọc quý chỉ cần có một quân sự mày giữa hòn Ngọc, nó sẽ phát huy ra tài năng bẩm sinh của mình.

Sau khi Thomas Franco Jr, Gia Duyên, Châu Ân và thuộc hạ của hắn ngồi vào trong chiếc xe BMW, đậu ngay trước cửa quán cafe, họ đi thẳng đến ngôi biệt thự ngay ven biển của bang Black Eagle.

Vừa bước vào trong biệt thự bước chân của Gia Duyên và Châu Ân đột nhiên dừng hẳn lại, Châu Ân ngay người đứng yên tại chỗ.

Châu Ân không ngờ ở địa bàn của bang Black Eagle, mà cô có thể nhìn thấy Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng vừa nhìn thấy Thomas Franco Jr, cô liền bước tới khom người cung kính hành lễ trước mặt hắn.

"Lão đại."

Lời nói của Tiểu Hồng làm Châu Ân kinh ngạc vô cùng, cô không ngờ Tiểu Hồng lại là nội gián do Thomas Franco Jr đã phái tới để giám sát Gia Duyên.

Chương 89: Kế hoạch không thành

Sau lần gặp mặt tại công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, Gia Duyên đã đoán được phần nào về thân phận thật sự của Tiểu Hồng.

Nhưng Gia Duyên không ngờ bây giờ Thomas Franco Jr lại lật con bài tẩy của mình sớm như vậy.

"Tiểu thư."

Tiểu Hồng chào Thomas Franco Jr xong, liền xoay qua nhìn Gia Duyên hành lễ.

"Từ lúc nào mà cô lạ khách sáo đến như vậy?"

Gia Duyên nhìn Tiểu Hồng cười một cách đầy mỉa mai, cô ghét nhất là những kẻ giả dối như Tiểu Hồng.

Từ cái ngày đầu tiên Tiểu Hồng tiếp cận với cô, trong lòng Tiểu Hồng đã có mục đích.

Trong ánh mắt của Tiểu Hồng không hề hiện lên tia tự trách, cô nhìn Gia Duyên nói một cách đầy nghiêm túc.

"Gia Duyên tiểu thư, đó là trách nhiệm của thuộc hạ."

Trong thế giới của Tiểu Hồng, chỉ có lão đại mà thôi.

Châu Ân biết Tiểu Hồng cũng giống như cô, một khi chủ nhân đưa ra

mệnh lệnh, dù có chết họ cũng phải phục tùng.

"Là cô đã giết Lý Kỳ, Lam Hưng và Mạch Tử?."

Châu Ân nhìn Tiểu Hồng nói trong sự quả quyết, nếu không phải Tiểu Hồng cô không nghĩ ra ai có thể ra tay độc ác đến như vậy.

"Phải! Chỉ cần ai muốn làm hại đến Gia Duyên tiểu thư, thì họ đều phải chết."

Tiểu Hồng nói một cách thản nhiên, nhiệm vụ của cô, chính là bảo vệ cho Gia Duyên.

"Gia Duyên, anh đã chuẩn bị sẵn phòng cho em, em lên đó nghỉ ngơi một chút."

"Đến giờ dùng cơm tối anh sẽ cho người đến gọi em."

Thomas Franco Jr nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt dịu dàng, hắn nói với giọng yêu thương.

Chỉ có khi ở trước mặt của Gia Duyên, Thomas Franco Jr mới có nét mặt ngọt ngào này.

"Được, em lên phòng trước."

Gia Duyên nhìn Thomas Franco Jr với ánh mắt đầy cảm kích, nhưng thật sự trong lòng cô đang lo âu khắc khoải.

Người giúp việc nghe Thomas Franco Jr nói vậy liền tự giác bước tới, cung kính mời Gia Duyên và Châu Ân lên phòng.

Ánh mắt thâm tình của Thomas Franco Jr, nhìn theo bóng lưng mảnh

mai của Gia Duyên.

Sau khi Gia Duyên không còn nằm trong tầm nhìn của hắn, lúc này hắn mới ngồi thoải mái xuống ghế sofa ngay chính giữa phòng khách.

Ánh mắt thâm tình vừa rời của hắn lập tức được thay thế bởi ánh mắt thâm thúy, hắn ngồi nghiêm túc nhìn Tiểu Hồng nói với giọng nghiêm nghị.

"Trần Hạo, có điểm gì khả nghi không?"

Thomas Franco Jr vừa nói bàn tay của hắn, vừa mân mê chiếc nhẫn hình con chim ó trên ngón tay út của hắn.

"Lão đại, thuộc hạ đã theo sát hành động của Trần Hạo trong suốt thời gian qua."

"Nhưng không phát hiện Trần Hạo có điểm gì khả nghi cả, ngoài việc hắn ỷ lại vào quyền thế của ba người bạn thân của hắn."

"Theo thuộc hạ thấy Trần Hạo chỉ là một con cọp giấy mượn oai hùm."

"Chuyện của Lý Kỳ, Trần Hạo cũng không thể giải quyết được phải nhờ đến bang Phi Long, và còn Mạch Tử cũng là do thuộc hạ ra tay giải quyết."

Tiểu Hồng thành thật báo cáo với Thomas Franco Jr, hắn nghe Tiểu Hồng nói vậy ánh mắt thâm độc của hắn chợt hiện lên tia nghi ngờ.

"Trần Hạo không có chút gì, liên quan đến hắc đạo sao?"

Điều Thomas Franco Jr muốn biết nhất chính là việc này, hắn muốn

biết Trần Hạo có thể lực riêng của mình không.

Nếu quả thật Trần Hạo muốn trả thù cha con của hắn, Trần Hạo nhất định phải có thể lực hùng hậu của riêng mình.

"Thuộc hạ điều tra đã lâu, nhưng không phát hiện ra điều gì, ngoài công ty giải trí Minh Hạo ra, Trần Hạo chỉ có Trần Thị mà thôi."

Tiểu Hồng không biết vì sao Thomas Franco Jr lại quan tâm đến việc của Trần Hạo đến như vậy, nếu đổi lại là người khác dám dòm ngó đến Gia Duyên, Thomas Franco Jr sẽ không ngần ngại mà ra tay khừ trừ hắn ngay lập tức.

Say khi nghe Tiểu Hồng nói vậy, vẻ thất vọng lộ lên rõ ràng trên khuôn mặt nghiêm nghị của Thomas Franco Jr.

Trong lòng hắn rất mong muốn Trần Hạo biết được thân thế thật sự của mình, rồi đi tìm hắn để báo thù.

Đến lúc đó hắn sẽ "danh chính ngôn thuận" giết chết Trần Hạo để trừ hậu họa.

Sau khi bước vào phòng của mình, Gia Duyên dùng ánh mắt để ra hiệu cho Châu Ân kiểm tra triệt để cả căn phòng, để xem Thomas Franco Jr có đặt thiết bị nghe lén không.

Sau khi Châu Ân kiểm tra cận kề cô nhìn Gia Duyên lắc đầu.

"Tiểu thư, thuộc hạ đã kiểm tra kỹ, không có thiết bị giám sát."

Trong lòng Gia Duyên thở phào nhẹ nhõm, cũng may Thomas Franco Jr rất yêu thương cô.

Hắn là một người rất đa nghi đối với người khác hắn luôn cẩn thận, nhưng chỉ riêng với Gia Duyên hắn chưa bao giờ đề phòng.

"Châu Ân, chuyện chị mang thai em tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài."

Hiện tại thai nhi mới được gần ba tháng còn rất nhỏ, người ngoài nhìn vào sẽ không biết cô đang mang thai.

Gia Duyên không muốn cho Thomas Franco Jr biết, trong bụng cô đang hình thành giọt máu của Trần Hạo.

"Châu Ân, em tìm cách liên lạc với anh hai."

Chị muốn trở về Italy càng sớm càng tốt."

Theo kế hoạch sau khi Gia Duyên rời khỏi quán cafe Lover"s, cô sẽ cùng với Châu Ân bay về Italy ngay lập tức, trở về Tàn gia.

Chỉ khi cô ở trong vòng bảo hộ của Tàn Gia Uy, bảo bối và cô mới được an toàn.

Nhưng thật không ngờ Thomas Franco Jr lại đến Thành Phố S, sớm hơn dự định để tìm cô.

"Dạ, thuộc hạ đã hiểu."

Tuy Châu Ân không biết trong lòng của Gia Duyên đang toan tính điều gì, nhưng chỉ cần Gia Duyên ra lệnh cô sẽ phục tùng vô điều kiện.

Gia Duyên với tâm trạng ảm đạm cô ủ rũ ngồi xuống chiếc giường lớn trong phòng, tay cô nhẹ nhàng sờ lên bụng của mình nói.

"Con ngoan, ba mẹ nhất định sẽ bảo vệ con."

Lúc Đường Tam cho Trần Hạo biết, Tiểu Hồng đã gọi điện thoại nói với Gia Duyên về việc của Sở Hương, anh đã đưa ra quyết định.

Hôm đó sau khi tan sở anh viện có buổi xã giao quan trọng, nên không thể đến bên cạnh của Sở Hương.

Trần Hạo một mình lái xe về biệt thự Trần Viên, bước vào cửa anh không nhìn thấy Gia Duyên đâu cả.

Trần Hạo không quan tâm đến mấy người giúp việc đang cung kính chào anh, Trần Hạo đi thẳng lên phòng của mình để tìm Gia Duyên.

Trần Hạo cẩn thận đẩy cửa ra nhẹ nhàng, anh nhìn thấy Gia Duyên đang mệt mỏi nằm trên giường lớn, tuy cô nhắm mắt lại nhưng trong lòng anh biết Gia Duyên vẫn còn thức, chỉ vì cô biết anh trở về nên mới cố tình giả vờ ngủ.

Lần này Trần Hạo không giống như những lần trước đây, anh không đi thẳng vào trong phòng tắm.

Trần Hạo bước đi thận trọng đến bên cạnh cô, anh thản nhiên ngồi xuống giường.

Đột nhiên Trần Hạo khom người áp đôi môi mỏng đầu vể kiêu ngạo của mình lên đôi môi gợi cảm của cô.

Sự sung sướng làm toàn thân Trần Hạo cảm giác lâng lâng, Gia Duyên vô cùng tức giận với hành động đột ngột này của anh.

Lúc sáng vừa nghe Tiểu Hồng nói, Trần Hạo đang ở bên cạnh người

yêu cũ, vậy mà bây giờ anh lại có hành vi thân mật này với cô.

Chương 90: Sự thật

Gia Duyên nhíu mày tỏ ra chán ghét, cô bực bội ngồi bật dậy đẩy Trần Hạo ra.

"Anh đừng đụng, vào người của em."

Gia Duyên giận dữ nhìn Trần Hạo nói, nhìn thấy nét mặt ghen tuông đáng yêu này của Gia Duyên, trong lòng anh cảm giác mở cờ.

Anh nhìn thẳng vào khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Gia Duyên, từ tận đáy lòng của anh chột hiện lên tia sung sướng.

Anh không ngờ cảm giác được người mình yêu, khấn trương đến mình lại hạnh phúc đến như vậy.

"Chúng ta con cũng đã có, sao em không cho anh đụng vào người của em?"

Trần Hạo nhìn Gia Duyên cười tinh nghịch nói.

Nhìn thấy nụ cười khoái chí trên khuôn mặt không nghiêm túc của Trần Hạo, Gia Duyên càng thêm tức giận trong lòng cô thầm nghĩ.

"Chẳng lẽ cùng một lúc có hai người phụ nữ, lại hạnh phúc đến như vậy sao?"

"Anh đã đụng đến người phụ nữ khác, thì đừng đụng vào người của em."

Thật bản!."

Gia Duyên xoay mặt qua chỗ khác, cô không muốn nhìn vào khuôn mặt hân hoan của Trần Hạo nữa.

Chỉ cần nghĩ đến việc anh ôm ấp người phụ nữ khác trong lòng, máu ghen trong lòng cô đã xông lên đến tận não.

Sau khi nghe xong điện thoại của Tiểu Hồng cô đã ra lệnh cho Châu Ân đặt vé máy bay về Italy vào sáng mai, dù hôm nay Trần Hạo có về hay không ngày mai cô cũng sẽ rời khỏi nơi này.

Trần Hạo nhìn thấy dáng vẻ tức giận này của Gia Duyên, anh mỉm cười một tay cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, tay còn lại anh dịu dàng đặt ngay cằm của Gia Duyên xoay mặt của cô lại, bắt buộc cô phải nhìn thẳng vào ánh mắt thâm tình của anh.

"Duyên Nhi, anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em."

Trần Hạo với ánh mắt thâm thúy, anh nhìn Gia Duyên nghiêm túc nói.

Trong lòng Gia Duyên đột nhiên cảm giác bối rối, tuy cô biết anh có người phụ nữ khác bên ngoài.

Nhưng cô chưa từng nghĩ qua Trần Hạo sẽ đích miệng nói với cô, cô không biết phải nên phản ứng như thế nào.

Giận dữ cãi nhau làm ầm ĩ rồi rời khỏi anh, hay im lặng tiếp nhận sự thật đắng cay này rồi lặng lẽ rời khỏi anh.

Gia Duyên thầm nghĩ dù cô có làm lớn chuyện hay tiếp nhận một cách nhẹ nhàng, thì kết quả cũng như nhau.

Đó là cô sẽ rời khỏi anh, rời khỏi cái Thành Phố S này.

"Em đã đặt vé máy bay về Italy vào sáng mai.

Chuyện giữa anh và Sở Hương, anh không cần thiết phải nói với em."

Nói xong Gia Duyên xoay người lại, cô muốn xuống giường đi vào phòng tắm để tránh mặt anh.

Trần Hạo nghe cô muốn rời khỏi anh trong lòng anh cảm giác nhói đau, anh lập tức vươn người tới ôm chặt thân thể mảnh mai của Gia Duyên vào lòng.

Gia Duyên không thể nào tiếp nhận nổi việc Trần Hạo thay lòng đổi dạ, cô bực bội ra sức vùng vẫy trong lòng anh.

Bàn tay thon dài của Gia Duyên cố gắng gỡ ra từng ngón tay mạnh mẽ của Trần Hạo, lúc này đang khoá thân thể của cô vào trong lồng ngực rắn chắc của anh.

"Duyên Nhi, Anh yêu em."

Trần Hạo đặt lên đầu của Gia Duyên một nụ hôn thâm tình, giọng nói thâm trầm của Trần Hạo trong màn đêm yên tĩnh, làm trái cứng rắn của Gia Duyên tan chảy theo từng lời nói của anh.

Tòan thân cô bất động không còn ra sức đẩy dụa nữa, cô không biết Trần Hạo đang nghĩ và muốn làm gì.

"Anh cũng nói những lời này với Sở Hương sao?"

Gia Duyên nhếch môi lên thành một nụ cười chua xót, khi cô nói ra

những lời trêu chọc này.

Sao từ yêu thốt ra từ miệng của Trần Hạo lại dễ dàng đến như vậy.

"Không!"

"Anh chưa từng nói ba từ này với bất kỳ ai, ngoài em ra."

Trần Hạo nhìn Gia Duyên nói với giọng chân thành, cô là người đầu tiên đã chiếm được trái tim băng lãnh của anh.

Gia Duyên nghi ngờ khi cô nghe Trần Hạo nói vậy, cô nhìn thẳng vào ánh mắt của anh nói với giọng không tin.

"Vậy Sở Hương đối với anh là gì?"

Gia Duyên cau mày khó hiểu, cô không tin Trần Hạo là loại người thích trêu đùa với tình cảm của người khác.

Trần Hạo buông Gia Duyên ra, anh tao nhã ngồi xuống mép giường, ánh mắt uy thâm của anh nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, nơi màn đêm đen tối đã bao trùm cả bầu trời đêm nay.

"Sở Hương?"

"Hừ..... Cô ta chỉ là một con cờ của anh mà thôi."

Trần Hạo nói một cách vô cùng thản nhiên, anh không hề có chút thương xót hay áy náy khi nói ra điều này.

Gia Duyên nghe Trần Hạo nói vậy, trong lòng cô hiện lên rất nhiều nghi vấn.

"Cái gì là con cờ, không phải cô ta là người tình đầu của anh sao?"

"Không phải anh đã vì Sở Hương, nên mới đau khổ suốt 9 năm qua?"

Gia Duyên nhìn thẳng vào ánh mắt thâm sâu của Trần Hạo hỏi, trong lòng cô đang ngẫm nghĩ lời nói của Trần Hạo.

Trần Hạo vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Gia Duyên kéo cô ngồi xuống trên đùi của mình, tay anh thản nhiên choàng qua vòng eo nhỏ nhắn của Gia Duyên ôm cô thật chặt, khuôn mặt anh tuấn của Trần Hạo đặt ngay trước ngực của Gia Duyên.

Trần Hạo cất giọng đều đều của mình lên, để kể cho Gia Duyên nghe về sự thật này.

"Duyên Nhi, anh không phải là họ Trần, trong người anh đang chảy dòng máu của gia tộc Thomas."

"Anh là con trai duy nhất của Thomas Marco, là anh họ của Thomas Franco Jr, cũng là kẻ thù không đội trời chung của hắn"

Trần Hạo nói đến đây anh dừng lại một chút, anh muốn xem phản ứng của Gia Duyên ra sao.

Vừa nghe Trần Hạo nói vậy trong lòng Gia Duyên sửng sờ vì kinh ngạc, cô lập tức đẩy Trần Hạo ra.

Gia Duyên nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt bất ngờ.

"Hạo, anh nói thật?"

Gia Duyên nhìn Trần Hạo hỏi, anh không nói gì chỉ nhẹ nhàng gật

đầu thay cho lời trả lời của anh.

Gia Duyên ngồi yên không nói gì cô suy nghĩ một chút về hệ lụy trong chuyện này, đột nhiên cặp mắt ngờ vực của cô tỏa sáng, cô nhìn Trần Hạo nói trong sự quả quyết.

"Anh tiếp cận với em, cũng vì trả thù Thomas Franco Jr?."

Gia Duyên nhìn anh nói với giọng chắc chắn, nếu Sở Hương chỉ là quân cờ của anh, vậy chuyện "người thế thân" là do một tay Trần Hạo dàn dựng lên.

cc

Chương 91: Không nữ

Trần Hạo nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt tự trách, anh biết Gia Duyên sẽ cảm thấy đau lòng và bị tổn thương khi cô biết ra sự thật tàn nhẫn này.

"Duyên Nhi, kế hoạch ban đầu của anh là phải khiến em yêu anh, anh sẽ dùng em để đối phó với Thomas Franco Jr."

Vì anh biết Thomas Franco Jr rất xem trọng đến em.

Em chính là nhược điểm duy nhất của hắn."

Gia Duyên nghe anh nói vậy trái tim của cô cảm giác đau đến khó thở, cô dùng tay đặt ngay vị trí trái tim của mình.

Gia Duyên cắn chặt môi của mình, cô cố nuốt xuống những giọt lệ đắng cay vào tận đáy lòng của cô.

Nhưng dù Gia Duyên cố gắng đến đâu đi chăng nữa, những giọt nước mắt thương tâm vẫn không nghe lời, cứ lần lượt rơi xuống khuôn mặt diễm lệ của cô.

Trái tim của Trần Hạo thất lại khi anh nhìn thấy những giọt nước mắt, rơi nhẹ nhàng trên khuôn mặt kiều diễm của cô.

Anh phiền muộn vươn tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi này của Gia Duyên, anh nhìn cô nói với giọng chân thành.

"Duyên Nhi, em biết không?"

Trước khi em xuất hiện điều duy nhất trong lòng của anh chính là thù hận,

Hai từ này đã ăn mòn cả trái tim của anh.

Tuy anh có rất nhiều phụ nữ bên cạnh, nhưng anh chưa từng động lòng vì ai.

Sự xuất hiện của em đã thay đổi tất cả, hiện tại kế hoạch trả thù của anh không còn bao gồm em trong đó, anh sẽ không để em phải chịu chút tổn thương gì."

Trần Hạo nói ra những lời từ tận đáy lòng của mình, những lời này đã chạm đến trái tim yếu ớt của Gia Duyên.

Sau khi Gia Duyên nghe Trần Hạo kể lại việc ba của Thomas Franco Jr đã giết chết ba của anh.

Gia Duyên mới hiểu ra thù hận trong lòng của anh đã phát sinh từ đâu, trong lòng cô dù có thất vọng khi biết anh tiếp cận với cô vì có mục đích.

Nhưng đồng thời cô cũng biết tình yêu Trần Hạo dành cho cô, là tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Anh đã vì cô nên đã thay đổi kế hoạch bấy lâu nay của mình.

Gia Duyên còn một thắc mắc nữa, cô nhìn anh nghiêm túc hỏi về chuyện của Sở Hương.

Cô không hiểu tại sao Trần Hạo lại nói, Sở Hương chính là quân cờ của anh.

Trần Hạo vươn tay vuốt ve mái tóc dài của cô, anh chậm rãi cất giọng lạnh lùng của mình lên kể lại cho Gia Duyên nghe về chuyện của Thomas Franco Jr và Sở Hương.

"Thật ra thì sau khi Thomas Franco Jr trưởng thành, hắn tiếp nhận bang Black Eagle từ trong tay của ba hắn, liền triển khai sát giới, tiêu diệt tất cả thế lực dám chống đối với hắn và những thế lực còn lại của ba anh rải rác khắp nơi.

Hắn đã cho người điều tra được con trai của Thomas Marco cũng chính là anh, đang cùng mẹ của mình sống tại Thành Phố S, nên hắn muốn diệt tận gốc rễ.

Nhưng hắn thật không ngờ ông nội lại biết được âm mưu của hắn, liền cảnh cáo Thomas Franco Jr không cho phép hắn động đến anh.

Trong lòng hắn không có cảm giác an toàn, sợ có một ngày anh sẽ quay trở lại đoạt hết những gì đang thuộc về hắn.

Nên Thomas Franco Jr đã phái người phụ nữ của mình sang Thành Phố S để tiếp cận với anh, hắn muốn dò sét tâm tư của anh.

Mark là thuộc hạ của anh, ông đã điều tra được Sở Hương chính là người phụ nữ của Thomas Franco Jr.

Sở Hương tiếp cận với anh vì Thomas Franco Jr muốn chứng thực, anh không phải là mối đe dọa của hắn.

Nếu để hắn biết anh muốn quay trở lại gia tộc Thomas, tới lúc đó hắn sẽ đường đường chính chính giết chết anh để trừ hậu hoạn."

Giọng nói căm phẫn của Trần Hạo khi kể lại truyện của Thomas

Franco Jr và Sở Hương, làm cho trái tim của cô cảm giác đau đớn, thì ra Sở Hương chính là người phụ nữ của Thomas Franco Jr.

Vậy cũng có nghĩa lần này cô ta quay trở lại, cũng vì Thomas Franco Jr muốn đối phó với Trần Hạo.

"Hạo, vậy lần này Thomas Franco Jr và Sở Hương đến Thành Phố S này, là để đối phó với anh."

"Hay để em nói với anh hai, cho người đến bảo vệ anh."

Gia Duyên khẩn trương nhìn Trần Hạo nói, cô biết Trần Hạo có ba người bạn thân trong giới hắc đạo giúp đỡ, nhưng cũng không thể tránh được những lúc rủi ro.

Và lại tính tình của Thomas Franco Jr rất nham hiểm, vì cô nên hẳn sẽ càng căm thù Trần Hạo hơn.

Cô chỉ sợ Thomas Franco Jr sẽ không quan tâm đến lời cảnh cáo của ông nội, mà ra tay giết chết Trần Hạo ngay lập tức.

Trần Hạo nghe lời nói lo lắng của Gia Duyên, trong lòng anh cảm giác ngọt ngào đến khó tả.

Anh nhếch đối môi yêu mị của mình lên thành một nụ cười hạnh phúc nhìn cô nói.

"Em đừng lo, anh là thủ lĩnh của bang Thiên Địa."

"Không dễ dàng gì bị Thomas Franco Jr đánh gục."

"Bang Thiên Địa!"

Gia Duyên lập lại cái tên này trong miệng của mình, cô cau mày nhìn anh với ánh mắt khó tin.

Trần Hạo nhìn cô cười nghịch ngợm, anh khom tới đặt lên môi của cô một nụ hôn ngọt ngào, anh dùng đầu lưỡi của mình thâm dò bên trong khoang miệng của cô, mút lấy mật ngọt thuộc về riêng của Gia Duyên.

Anh lưu luyến buông đôi môi cô ra, nhưng lại tham lam yêu thương cắn nhẹ bờ môi gợi cảm của cô.

"Duyên Nhi, việc anh muốn em làm bây giờ chính là quay trở về Tần Gia."

"Vì chỉ khi em ở bên cạnh của Tần Gia Uy, lúc đó anh mới yên tâm mà chọi thẳng với Thomas Franco Jr."

Sau khi nghe Trần Hạo nói vậy, Gia Duyên nhìn anh bằng ánh mắt không cam tâm cô lắc đầu phản đối, nếu anh phải đối đầu với kẻ địch cô cũng muốn ở lại bên cạnh của anh.

Cô chỉ lo lắng lỡ Trần Hạo bị thương, anh sẽ tuyệt đối không nói cho cô biết, vì sợ cô đau lòng.

Trần Hạo nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt lo âu, tay anh nhẹ nhàng sờ lên bụng của cô.

"Duyên Nhi, ngoan."

"Em và con là tính mạng của anh, cũng là nhược điểm duy nhất của anh."

"Nếu em ở lại Thành Phố S này anh sẽ phân tâm, để Thomas Franco"

Jr biết được hẳn sẽ dùng em và con uy hiếp anh."

Trần Hạo biết Gia Duyên vì lo lắng cho anh, nên không muốn trở về Tần gia.

Anh cũng không nỡ phải xa cô, nhưng với tình hình hiện tại việc Gia Duyên phải trở về Italy là điều bắt buộc.

Chương 92: Phiền muộn

Sau khi Gia Duyên nghe Trần Hạo khuyên, cuối cùng cô cũng đã đồng ý, cô biết nếu cô còn cố chấp không chịu trở về Tần Gia, cô sẽ khiến Trần Hạo càng thêm phiền lòng không yên tâm, cô và con sẽ là gánh nặng của anh.

"Được! Em sẽ về Italy nhưng với một điều kiện."

Sau khi xử lý xong Thomas Franco Jr, anh phải đích thân bay sang Italy đón em và con về nhà."

Gia Duyên nhìn Trần Hạo nói với giọng ngọt ngào.

Trần Hạo nghe cô nói vậy trong lòng anh cảm giác nao nao, trái tim của anh xót xa vì những lời nói này của cô.

Tuy Gia Duyên ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng anh biết trong lòng cô rất sợ, sợ anh sẽ bị Thomas Franco Jr giết chết nên mới nói như vậy.

"Được sau khi xong việc, anh sẽ qua Italy đón em và con về nhà của chúng ta."

Em phải chờ anh."

Trần Hạo nói xong anh choàng tay qua eo của Gia Duyên, ôm cô sát vào lòng.

Anh nhắm mắt lại hít vào mùi hương sữa tắm hoa anh đào thoang

thoang tỏa ra từ trên người của cô, mùi hương này cảm giác này đã in sâu vào tận trái tim của anh, cảm giác thoải mái làm anh bất giác ôm cô chặt hơn.

Hai người thật không thể nào ngờ được, ngày hôm sau Sở Hương lại gọi điện thoại muốn gặp mặt của Gia Duyên.

Gia Duyên nghĩ thôi thì hãy dùng cái cớ này để đường đường chính chính rời khỏi Trần Hạo, trở về Tần Gia.

Nhưng họ lại không ngờ lúc Gia Duyên ở tại quán cafe Lover"s, diễn ra một vở kịch đặc sắc để bỏ đi, trong giờ phút quan trọng nhất Thomas Franco Jr lại xuất hiện.

Kế hoạch của Trần Hạo và cô vì sự xuất hiện này của Thomas Franco Jr mà hỏng cả.

Nghĩ đến việc này tâm tình của Gia Duyên càng thêm bối rối không yên.

Thomas Franco Jr giữ Gia Duyên ở lại biệt thự của hắn mấy ngày liên tiếp, dù cho Gia Duyên có ba lần bốn lượt yêu cầu hắn cho cô trở về Tần gia.

Thomas Franco Jr vẫn không cho phép cô rời khỏi hắn nửa bước.

Thomas Franco Jr lấy lý do, vài ngày nữa sau khi xử lý xong việc, hắn sẽ cùng cô quay trở về Italy.

"Châu Ân, em tìm cách liên lạc với anh hai.

Nói cho anh ấy biết chúng ta đang bị Thomas Franco Jr giam cầm.

Kêu anh ấy đến đón chị về ngay."

"Dạ, tiểu thư."

Châu Ân cung kính trả lời, cô lập tức ấn vào mấy con số trên cái đồng hồ đeo ở cổ tay của cô.

Gia Duyên đứng trước cửa sổ sát mặt đất trong phòng, ánh mắt âu sầu của cô nhìn thẳng vào tấm kính nơi khuôn mặt nghiêm nghị của Trần Hạo hiện ra.

Bàn tay mềm mại của Gia Duyên vươn lên, cô lưu luyến sờ vào vị trí khuôn mặt anh tuấn của Trần Hạo.

Toàn thân Gia Duyên cảm giác ớn lạnh khi bàn tay ấm áp của cô, chạm vào tấm kính lạnh như băng trước mặt.

Gia Duyên chợt nhận ra rằng hình ảnh của Trần Hạo chỉ là do cô tự ảo tưởng ra, cô đau lòng nhắm chặt hăng mi dài của mình lại.

Nỗi đau xé nát tâm can này làm Gia Duyên cảm giác ngạt thở, cô không biết lần xa cách này đến khi nào Trần Hạo và cô mới được tương phùng.

Gia Duyên tự nói với lòng mình.

"Trần Hạo, em và con đang chờ anh."

Ngoài trời hôm nay thật trong sáng, thời tiết tươi mát với ánh nắng ban mai rực rỡ, nhưng trong lòng của Gia Duyên lại âm ảm vô cùng.

Mấy ngày nay ở trước mặt của Thomas Franco Jr, cô phải cố gắng

dẫn xuống cơn bùng nôn trong lòng của mình, để tránh cho hấn nghi ngờ.

Ngày nào Tần Gia Uy còn chưa tới, thì ngày đó trong lòng của Gia Duyên vẫn thấp thỏm không yên.

Trong thư phòng tại biệt thự Trần Viên, Minh Nguyệt, Phó Cảnh và Tạ Chánh đứng thận trọng trước mặt của Trần Hạo.

Ba người đang chuẩn bị đón lấy, cơn thịnh nộ của chủ nhân mình.

Trần Hạo ngồi dựa lưng trên ghế da sau bàn làm việc rộng lớn của anh, vờ vẻ mặt hết sức mệt mỏi.

Gia Duyên đã đi theo Thomas Franco Jr ba ngày, ba ngày nay Trần Hạo không hề chớp mắt.

Trong lòng anh lo lắng bồn chồn, tuy anh đã phái Minh Nguyệt theo sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Nhưng ngày nào Gia Duyên còn chưa trở về bên cạnh của Tần Gia Uy, thì ngày đó anh cũng không thể nào buông xuống được nỗi băn khoăn trong lòng của mình.

"Chủ nhân, mấy ngày hôm nay thuộc hạ đã theo sát Thomas Franco Jr, hấn không hề rời khỏi biệt thự nửa bước."

Minh Nguyệt nhìn Trần Hạo nói, cô đã theo Trần Hạo gần 9 năm, hôm nay là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trần Hạo mất kiểm soát như vậy.

Trần Hạo vì Gia Duyên có thể thay đổi toàn bộ kế hoạch mà anh đã định.

Trong lòng Minh Nguyệt thầm nghĩ, chắc Gia Duyên là một người phụ nữ rất đặc biệt, bằng không làm sao cô có thể khiến một người uyên tâm như Trần Hạo, lúc nào cũng được người đẹp bao quanh lại chung tình đến như vậy.

"Phó Cảnh, phía bên Sở Hương ra sao?"

Trần Hạo ngả đầu về phía sau dựa lên thành ghế, cặp mắt nguy hiểm của anh chợt nhắm nghiền lại để định thần.

Tay anh bất giác xoa xoa huyết thái dương của mình.

"Chủ nhân, mấy hôm nay cô ta vẫn an phận ở lại trong biệt thự."

Nhưng cô ta đã âm thầm liên lạc với Thomas Franco Jr, nói với hắn rằng chủ nhân đã tin tưởng, và không có sự đề phòng với cô ta."

Phó Cảnh nghiêm túc nhìn Trần Hạo báo cáo lại, những gì anh đã điều tra được trong mấy ngày hôm nay.

Cặp mắt thâm sâu đang nhắm lại của Trần Hạo chợt mở bừng ra, những tia máu đỏ vì phẫn nộ hiện lên rõ ràng trong ánh mắt anh.

Đôi môi mỏng đầy vẻ ngạo mạn của Trần Hạo cong lên thành một nụ cười khinh bỉ, anh cười kinh thường nói.

"Ha..... ha..... ha....."

Tin tưởng!

Đợi đến khi cô ta hết giá trị lợi dụng, tôi sẽ bắt cô ta phải trả cái giá vì dám đụng đến Duyên Nhi."

Chỉ cần nghĩ đến việc Sở Hương làm cổ tay của Gia Duyên bầm tím, trong lòng anh đã nổi điên lên.

Trần Hạo không cho phép bất kỳ ai đụng đến một sợi tóc của Gia Duyên, huống hồ gì để lại vết thương rõ rệt như vậy trên cánh tay trắng nõn của cô.

Giọng nói băng lãnh cùng với ánh mắt ma quỷ của Trần Hạo làm Minh Nguyệt, Tạ Chánh và Phó Cảnh lạnh cả sống lưng.

Họ chưa từng chứng kiến cảnh Trần Hạo giận dữ đến như vậy, từ trong ánh mắt của anh họ chỉ nhìn thấy sự thâm độc vô tình.

12 giờ khuya tại bar Night Angel, Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên, Nam Liệt và Trần Hạo bốn người ngồi nghiêm túc trong phòng VIP.

Tạ Chánh, Ngô Đức, Tề Phong và Việt Vũ cung kính đứng một bên.

Nam Liệt khom người tới rót cho mỗi người một ly rượu mạnh, Nam Liệt biết hiện tại chỉ có rượu mạnh mới có thể làm vơi đi nỗi phiền muộn trong lòng của Trần Hạo.

Chương 93: Mạnh Hùng bối rối

Trần Hạo mang trong người đầy nỗi tâm sự, anh cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Trần Hạo nhìn Nam Liệt, ý bảo Nam Liệt rót cho anh thêm một ly.

Nam Liệt không quan tâm đến ánh mắt ra lệnh của Trần Hạo, tay anh thản nhiên cầm chai rượu không hề có ý định rót cho Trần Hạo thêm một ly nào.

Trần Hạo cau mày trong sự bức bối, anh ngang nhiên đoạt lấy chai rượu từ trong tay của Nam Liệt.

Trần Hạo tự rót cho mình thêm một ly, anh không quan tâm đến ba cặp mắt sắc bén đang ngồi bên cạnh không ngừng quan sát anh.

Trần Hạo không còn tâm trí để suy nghĩ về bất cứ chuyện gì ngoài Gia Duyên ra, anh ủ rũ nâng ly rượu

lên uống cạn.

Lôi Lạc Thiên ngồi bên cạnh, ánh mắt nguy hiểm của anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tiều tụy của Trần Hạo.

Lôi Lạc Thiên có thể cảm nhận được nỗi sầu muộn trong lòng của anh.

Lôi Lạc Thiên thấy Trần Hạo muốn dùng rượu để làm vơi đi nỗi lo lắng trong lòng của mình.

Lôi Lạc Thiên liền khom tới, anh không do dự gì giựt lấy ly rượu, từ trên tay của Trần Hạo đặt sang một bên.

"Hạo, đủ rồi!"

Lôi Lạc Thiên rất kém lời anh chỉ nó duy nhất ba chữ, nhưng khi Trần Hạo nhìn vào ánh mắt nghiêm nghị của Lôi Lạc Thiên, anh biết Lôi Lạc Thiên muốn nói gì với anh.

Hiện tại không phải là lúc dùng rượu để làm vui đi nỗi lo âu khắc khoai trong lòng, điều anh nên làm chính là tìm cách cứu Gia Duyên ra.

Tuy Thomas Franco Jr không dùng Gia Duyên để uy hiếp anh, nhưng ngày nào Gia Duyên còn ở lại bên cạnh của hắn, thì ngày đó trong lòng của Trần Hạo vẫn còn sự lo âu, dẫn đo không thể dứt khoát.

Trần Hạo chợt bình tĩnh lại, ánh mắt thâm thúy của anh nhìn vu vơ về phía trước không mục đích, anh ngồi ngẫm nghĩ lại hệ lụy trong sự việc này.

Hiện tại điều anh cần làm bây giờ, chính là thừa dịp Thomas Franco Jr còn chưa biết được tâm tư thật sự của Gia Duyên.

Anh phải đánh nhanh rút lẹ cho thuộc hạ của mình, tập kích và trừ khử bang Black Eagle bên Italy.

Còn về phần Thomas Franco Jr đích thân anh sẽ ra tay giải quyết hắn, tránh cho hắn có cơ hội làm hại đến Gia Duyên.

"Hùng, Liệt tôi muốn hai cậu giúp bang Thiên Địa một tay, tiêu diệt bang Black Eagle."

Trần Hạo tôi không ra tay thì thôi, một khi ra tay tôi tuyệt đối không cho bọn họ có cơ hội trở mình.

Tôi phải đánh cho họ không còn manh giáp."

Trần Hạo xiết chặt bàn tay của mình lại thành nắm đấm, nói với giọng thâm độc.

Ba người ngồi im lặng, ngẫm nghĩ lại về kết hoạch của Trần Hạo.

Họ không ngờ Trần Hạo lại ra tay dứt khoát đến như vậy, trong lời nói của anh không hề có tia do dự.

"Còn Thomas Franco Jr thì sao?"

Mạnh Hùng nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt thích thú, anh muốn biết Trần Hạo sẽ làm gì với hắn.

Trần Hạo nghe Mạnh Hùng nói vậy, trên khuôn mặt ngạo mạn của anh bắt giáng hiện lên một nụ cười nham hiểm.

Anh khom tới cầm lấy ly rượu của mình, được Lôi Lạc Thiên đặt sang một bên lên hớp một ngụm.

"Thomas Franco Jr.

Hừ.....

Tôi sẽ khiến hắn sống không bằng chết, cha con của họ phải hối hận vì đã không giết tôi để trừ hậu hoạn."

Giọng nói độc ác cùng với ánh mắt mang theo nỗi oán hận của Trần

Hạo làm Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt kinh ngạc vô cùng.

Một Trần Hạo thường ngày luôn tươi cười vô ưu, bây giờ lại trở nên một người với tâm tư sâu xa đến như vậy.

Họ tự hỏi bản thân của mình, vì Trần Hạo che giấu quá hay, hoặc tài diễn xuất của Trần Hạo quá xuất sắc.

Hay vì họ thật sự đã lơ là, không quan tâm đến người bạn thân này.

Trong lúc bốn người đang ngồi trò chuyện, đột nhiên điện thoại di động trong túi áo vest của Mạnh Hùng vang lên.

Toàn thân Mạnh Hùng trở nên căng thẳng, anh đặt ly rượu trong tay của mình xuống cái bàn trước mặt, bàn tay mạnh mẽ của anh thò vào trong túi áo, cầm lấy điện thoại di động ra nghe.

"Được tôi về ngay."

Giọng nói khẩn trương cùng với nét mặt bối rối của Mạnh Hùng, làm tất cả mọi người đều chuyển tầm chú ý của mình vào người anh.

Mạnh Hùng cúp điện thoại anh vội vàng đứng lên nhìn ba người nói với giọng lo lắng.

"Tôi đi trước, Kiều Nhi chuẩn bị sinh em bé."

Mạnh Hùng nói xong anh không đợi ba người nói gì, liền lập tức sải bước ra ngoài, Ngô Đức cung kính bước theo sau anh.

Ra đến cửa quán bar Night Angel Mạnh Hùng đột nhiên vươn tay ra trước mặt, cặp mắt sắc bén nhìn Ngô Đức.

"Chìa khoá!"

Giọng trầm của Mạnh Hùng làm Ngô Đức hơi kinh ngạc trong lòng, từ trước tới giờ Mạnh Hùng chưa từ cưỡng lên đến như vậy.

Ngô Đức bị cái nhìn chòng chọc của Mạnh Hùng, làm anh bất giác trấn tĩnh lại, anh lập tức lấy từ trong túi áo ra chìa khoá của chiếc xe cadillac màu đen đang đậu trước mặt.

Ngô Đức cung kính đưa cho Mạnh Hùng, Mạnh Hùng cầm lấy chìa khoá lập tức ngồi vào trong xe, cửa sổ bên ghế phụ được hạ thấp xuống.

Ngô Đức không cần suy nghĩ, liền nhanh chân nhảy gọn vào trong cửa sổ, ngồi vào vị trí ghế phụ kế bên Mạnh Hùng.

Không đợi Ngô Đức ngồi thẳng thớm lại, Mạnh Hùng đã ấn mạnh chân của mình vào cần ga, chiếc xe như mũi tên phóng thật nhanh về phía trước.

Ngô Đức còn chưa kịp chuẩn bị, nên đầu của anh đập mạnh vào xe phía trước.

Mạnh Hùng không hề quan tâm đến Ngô Đức, cặp mắt phức tạp của anh nhìn thẳng vào con đường phía trước.

Trong ánh mắt của Mạnh Hùng, Ngô Đức có thể nhìn thấy được sự vui mừng xen lẫn với nhiều nỗi lo âu.

Mạnh Hùng lo lắng anh sợ sức khỏe của Kiều Nhi sẽ chịu không nổi, từ lúc cô mang thai đến nay không có giờ phút nào trong lòng của Mạnh Hùng thanh thản cả.

Trong lúc Trần Hạo đang ngồi nghiêm túc nói chuyện với Nam Liệt và Lôi Lạc Thiên.

Tề Phong từ phía sai bước tới, anh khom người nói nhỏ vào tai của Lôi Lạc Thiên.

Nét mặt kinh ngạc của Lôi Lạc Thiên làm cho Nam Liệt và Trần Hạo nghi ngờ trong lòng.

Lôi Lạc Thiên ngược khuôn mặt lạnh lùng của mình lên nhìn Tề Phong, anh muốn xác thực lời nói của Tề Phong là thật.

Con người đen nhánh của Lôi Lạc Thiên chợt hiện lên tia bất ngờ.

Lôi Lạc Thiên nhìn Trần Hạo nói với giọng bất đắc dĩ.

"Hạo, Đường Tam cho biết Gia Duyên và Châu Ân đã lên kế hoạch, trốn khỏi biệt thự của Thomas Franco Jr."

Đường Tam dùng máy nghe lén mà cô đã bỏ vào trong túi sách của Gia Duyên tại quán cafe Lover"s, để giám sát cô.

Chương 94: Trần Hạo ra tay

Hôm nay Đường Tam nghe được Gia Duyên nói với Châu Ân, cô không thể đợi Tần Gia Uy đến được nữa, vì cơn ốm nghén của cô càng lúc càng nặng hơn.

Cô sợ nếu cứ tiếp tục như thế này, cô sẽ không thể nào che giấu Thomas Franco Jr được nữa, với tính tình điên cuồng của Thomas Franco Jr nếu hắn biết cô có con với Trần Hạo, cô tin chắc hắc hắc sẽ tìm đủ mọi cách để bắt cô phá bỏ cái thai này.

Vừa nghe Lôi Lạc Thiên nói vậy sắc mặt của Trần Hạo trở nên tối sầm,

bàn tay đang cầm ly rượu của anh đột nhiên xiết chặt lại, tiếng ly thủy tinh bị vỡ nát vang lên làm cho mọi người đều kinh ngạc.

Những giọt máu đỏ tươi hoà lẫn với chất lỏng màu hổ phách, nhỏ từng giọt từng giọt xuống mặt đất nhìn vào thật đáng sợ.

Tạ Chánh kinh hãi trong lòng, anh lập tức bước tới, lấy khăn tay trong túi của mình ra, cẩn thận băng bó vết thương trên tay của Trần Hạo.

Trần Hạo không quan tâm đến vết thương trên tay của mình.

Nét mặt nguy hiểm, cùng với ánh mắt phát ra tia lửa của Trần Hạo, nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của Lôi Lạc Thiên khẩn trương nói.

"*Cậu vừa nói gì, họ muốn trốn?*"

Trốn bằng cách nào?."

Trần Hạo thất kinh trong lòng, anh không thể tưởng tượng được sự nguy hiểm trong kế hoạch tẩu thoát này.

Châu Ân là sát thủ được trải qua nhiều đợt huấn luyện đặc biệt thì không sao, còn Gia Duyên là một thiên kim tiểu thư, làm sao cô có thể để mình trong tình huống nguy hiểm này được, huống hồ gì cô còn đang mang thai.

"Họ định thừa dịp Thomas Franco Jr không ở trong biệt thự, họ sẽ trèo ra từ cửa sổ và hội hợp với Mick thuộc hạ của Tần Gia Uy, hắn sẽ chờ sẵn trước cổng biệt thự."

Trần Hạo nghe Lôi Lạc Thiên nói vậy trong lòng anh hiện lên ngàn nỗi âu lo, nếu lỡ Thomas Franco Jr trở về đột sức thì phải làm sao.

Lỡ trong quá trình chạy trốn Gia Duyên bị thương thì sao, làm sao anh có thể chịu nổi, nỗi đau khi nhìn thấy hai người mình yêu nhất vì mình nên bị tổn thương.

"Không! tôi tuyệt đối không để Duyên Nhi phải mạo hiểm."

Tạ Chánh gọi cho Doãn Kỳ, Minh Nguyệt và Phó Cảnh, nói với họ chuẩn bị hành động."

Anh phải xử lý Thomas Franco Jr, trước khi hắn có cơ hội làm tổn thương đến Gia Duyên.

Giọng nói nghiêm túc cùng với ánh mắt kiên quyết của Trần Hạo, làm Tạ Chánh hơi bất ngờ trong lòng.

Kế hoạch là tuần sau mới ra tay càn quét bang Black Eagle, nhưng bây giờ vì Gia Duyên, Trần Hạo lại thay đổi ý định của mình.

Tạ Chánh sợ kế hoạch lần này sẽ có sự rủi ro, vì họ không nắm chắc trong tay 100% phần thắng.

"Dạ, chủ nhân."

Tạ Chánh khom người cung kính nói,

tuy Tạ Chánh không đồng ý với quyết định của Trần Hạo, nhưng Tạ Chánh vẫn phục tùng mệnh lệnh của anh.

Vì từ nhỏ Tạ Chánh đã được Mark huấn luyện rất nghiêm ngặt, điều quan trọng nhất đối với họ, chính là phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, dù muốn hay không.

"Tử Long, ra lệnh cho Việt Vũ, Phi Dạ và Tề Phú bay sang Italy ngay, hội họp với đám người của Doãn Kỳ,

giúp bang Thiên Địa một tay tiêu diệt bang Black Eagle."

Cặp mắt sâu thẳm của Nam Liệt nhìn Bạch Tử Long nói với giọng thận trọng, anh sẽ dùng hết khả năng của mình để hỗ trợ Trần Hạo.

"Tề Phong, kêu Đường Tam phải tìm cách, liên lạc với Gia Duyên.

Kêu cô ấy không được hành động lỗ mãng, chờ Hạo tới."

Lôi Lạc Thiên nhìn Tề Phong nói, chỉ cần Gia Duyên ngon ngoãn ở lại bên cạnh của Thomas Franco Jr, thì tính mạng của cô sẽ không gặp nguy hiểm.

Tại biệt thự Lôi Viên sau khi Đường Tam nghe được lời căn dặn của Lôi Lạc Thần, cô lập tức đi tìm Trình Lam.

Lúc này Trình Lam đang ngồi cùng với Lôi Lạc Thần, tại cái bàn làm việc trước cửa sổ sát mặt đất trong phòng của cô.

Trình Lam đang dạy Lôi Lạc Thần, cách để hack và thay đổi tư liệu cơ mật của chính phủ trên toàn thế giới.

"Chị Lam, chị có cách nào để liên lạc với Gia Duyên và Châu Ân không?"

"Em đã để máy nghe lén Tomson và trong túi sách của Gia Duyên."

Đường Tam nhìn Trình Lam nói, tuy kỹ năng về công nghệ thông tin của Đường Tam rất giỏi, nhưng so với Trình Lam còn thua xa.

Trình Lam nghe Đường Tam nói vậy, cô liền nhìn Lôi Lạc Thần nói với giọng yêu thương.

"Lạc Thần, con nhớ mẹ dạy con cách xâm nhập vào hệ thống định vị toàn cầu không?"

"Dạ con nhớ."

Lôi Lạc Thần hân hoan nhìn Trình Lam cười nói.

"Tốt! Lạc Thần của mẹ là thông minh nhất."

Trình Lam dùng giọng hết sức dịu dàng nói một cách nhỏ nhẹ với con trai của mình, Lôi Lạc Thần thật thành thạo cậu bèn múa mái bàn tay nhỏ của mình trên bàn phím máy laptop.

"Xong! con đã xác định được vị trí của Thomson, vậy tiếp theo con cần phải làm gì?"

Lôi Lạc Thần dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Trình Lam hỏi, trên thế giới này chỉ có hai người đáng để cho cậu bé sùng bái, đó chính là ba mẹ của mình.

Lôi Lạc Thần rất hạnh phúc khi có được một người ba anh minh như Lôi Lạc Thiên, việc gì cũng có thể giải quyết được và một người mẹ tài ba như Trình Lam.

"Con biết thiết bị định vị và theo dõi A9 không?"

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thần nói, thiết bị theo dõi Thomas chỉ có thể nghe lén và định vị đối phương, nhưng không có cách để liên lạc với nhau được.

Chỉ có A9 mới có thể liên lạc qua lại giữa hai bên.

"Dạ con biết, đây là loại thiết bị theo dõi và định vị tối tân nhất trên thị trường."

"A9 thường được các tổ chức phạm tội, dùng để giám sát người của bọn họ."

Chương 95: Bỏ trốn

Trình Lam hài lòng với câu trả lời của Lôi Lạc Thần, cô vươn tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn gọn của con trai mình, thay cho lời khen.

"Con hãy xâm nhập hệ thống này ở địa điểm con vừa xác định được Thomas, rồi trực tiếp liên lạc với người đang xử dụng A9."

"Dạ."

Trình Lam nói ra một tràng, Lôi Lạc Thần không hề hoang mang trước lời chỉ dẫn của Trình Lam.

Giống như cậu bé được sinh ra, để nắm toàn bộ công nghệ thông tin trong lòng bàn tay của mình.

"Hello."

Giọng nói bất ngờ của Đường Tam vang lên, từ trong cái đồng hồ đeo tay của Châu Ân.

Châu Ân ngây người trong giây lát, thiết bị A9 này chỉ có một mình Tần Gia Uy mới biết cách để liên lạc với cô.

Không chỉ Châu Ân, ngay cả Gia Duyên cũng kinh ngạc, ánh mắt kiêu diễm của cô chợt hiện lên ta sáng, cô nhận ra được giọng nói của Đường Tam.

Gia Duyên từ trên giường lớn bước xuống, cô tao nhã đi đến ghế sofa thản nhiên ngồi xuống.

Lúc này Châu Ân đang nghiêm túc, đứng bên cạnh cô.

"Châu Ân, là tôi Đường Tam.

Cô hãy nghe cho rõ những gì tôi nói.

Trần Thiếu nhờ tôi nói với Gia Duyên, kêu chị ấy không được hành động lỗ mãng, trong nay mai Trần Thiếu sẽ đến đón chị ấy về nhà.

Nhớ không được tìm cách bỏ trốn, cô hiểu chưa?."

Đường Tam nói với Châu Ân bằng giọng vô cùng nghiêm túc, việc này rất thận trọng lỡ Gia Duyên không may xảy ra chuyện gì, cô không thể gánh nổi trách nhiệm này.

Gia Duyên nghe Đường Tam nói vậy trong lòng cô cảm giác quặn đau.

Gia Duyên ngẫm nghĩ lại lời nói của Đường Tam, cô biết Trần Hạo đã biết được ý định muốn bỏ trốn của cô.

Cô đau lòng bất giác nâng bàn tay của mình lên, đặt ngay trái tim đang đập loạn nhịp của cô.

Gia Duyên không dám đặt mình vào vị trí của Trần Hạo, cô biết hiện tại trong lòng anh rất sợ, sợ cô và con sẽ gặp nguy hiểm.

"Được tôi biết rồi, nói với Trần Thiếu, trong biệt thự có tổng cộng 20 người canh giữ bên trong và 24 người canh chừng bên ngoài biệt thự.

Mỗi ngày vào 6 giờ chiều sẽ là lúc phòng thủ lơ là nhất, vì họ sẽ thay

ca."

Châu Ân nói ra những gì mình đã quan sát được, trong mấy ngày hôm nay.

Đột nhiên cánh cửa phòng được mở ra, Thomas Franco Jr và Tiểu Hồng từ ngoài cửa bước vào.

Châu Ân nhìn thấy Thomas Franco Jr, cô vội vàng giấu cánh tay của mình về phía sau.

Tiểu Hồng nghiêm trang đi sau Thomas Franco Jr, cô khom người cung kính hành lễ với Gia Duyên.

"Kính chào, Tiểu thư."

Đường Tam nghe được giọng nói của người thứ ba, cô lập tức im bật không nói thêm lời nào, chỉ âm thầm quan sát đối thoại của bọn họ.

Thomas Franco Jr với bộ mặt tươi cười, hần thản nhiên đi đến bên cạnh của Gia Duyên.

"Gia Duyên, hôm nay anh sẽ đưa em ra ngoài ăn tối."

Gia Duyên thật sự không có tâm trạng ra ngoài cùng với Thomas Franco Jr, nhưng một ý định vô cùng táo bạo loé lên trong đầu của cô.

Gia Duyên suy nghĩ thừa dịp cô cùng với Thomas Franco Jr ở nơi công cộng, cô tìm cách bỏ trốn sẽ dễ dàng hơn.

Gia Duyên mặc cho lời căn dặn của Trần Hạo, cô nghĩ mình sẽ thành

công trong việc bỏ trốn.

"Được mình đi đâu?"

Gia Duyên cố tình nói lớn cho Đường Tam nghe.

"Anh đã đặt bàn tại nhà hàng La French, một nhà hàng pháp nổi tiếng nhất tại Thành Phố S này."

Thomas Franco Jr vui mừng trong lòng, hấn nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt yêu thương nói.

Lần nào hấn muốn đưa cô ra ngoài, Gia Duyên cũng từ chối, nhưng thật không ngờ lần này cô lại chấp nhận một cách dễ dàng như vậy.

Trình Lam và Đường Tam đều nghe được rõ ràng lời nói của Gia Duyên,

với trí tuệ của Trình Lam, chỉ cần nghe Gia Duyên nói, là cô biết ngay Gia Duyên đang định làm gì.

Đường Tam lo lắng nhìn Trình Lam, cô lặp lại cái tên nhà hàng La French này.

"Lạc Thần, con ngoan ngoãn ở nhà trông nom Lạc Tuyết, mẹ và dì Tam có chuyện ra ngoài một chút."

"Nhớ đừng nói với ba con, về việc này."

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thần nghiêm túc nói, cô phải đi cứu Gia Duyên.

Lôi Lạc Thần là một đứa trẻ vô cùng thông minh, với đối thoại vừa rồi

của bọn họ, không cần nói Lôi Lạc Thần

cũng biết Trình Lam muốn làm gì.

Lôi Lạc Thần gật đầu trong sự quả quyết.

Cậu vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Trình Lam nói.

"Dạ mẹ, Lạc Thần biết."

"Mẹ nhớ phải cẩn thận."

Tại nhà hàng La French Gia Duyên cùng với Châu Ân, được thuộc hạ của Thomas Franco Jr cẩn thận bảo vệ, họ sợ có người sẽ làm hại đến Gia Duyên.

Thomas Franco Jr không hề nghĩ đến, việc Gia Duyên và Trần Hạo gây gỗ chỉ là đang diễn kịch cho hắn xem, nên hắn không hề có sự nghi ngờ với Gia Duyên.

Thomas Franco Jr gọi cho Gia Duyên một phần bò bít tết, anh tỉ mỉ cắt thịt bò ra từng miếng nhỏ cho cô.

Trong lòng Gia Duyên cảm giác buồng nôn, khi cô nhìn thấy miếng thịt bò bít tết còn lòng đào.

Gia Duyên cố gắng nuốt xuống miếng thịt bò bít tết trong miệng của mình, cô tao nhã cầm khăn lau bờ môi khiêu gợi của mình.

"Xin phép, tôi vào nhà vệ sinh."

Gia Duyên lịch sự đứng lên đi vào nhà vệ sinh, Thomas Franco Jr lập tức dùng ánh mắt sắc bén của mình, ra lệnh cho Tiểu Hồng đi theo

bảo vệ cho cô.

Gia Duyên đã khéo léo từ chối, nhưng cô không thể thay đổi ý định của Thomas Franco Jr.

Cuối cùng Gia Duyên, Châu Ân và Tiểu Hồng ba người cùng đi.

Vừa bước vào cửa nhà vệ sinh đột nhiên Châu Ân ra tay tập kích Tiểu Hồng từ phía sau, vì Tiểu Hồng không đề phòng Châu Ân nên đã bị cô đánh vào sau gáy ngã xuống mặt đất.

Tiểu Hồng vừa đau đớn vừa thất kinh trong lòng, nếu để Gia Duyên chạy thoát cô nhất định sẽ bị chủ nhân khiển trách.

Châu Ân vội vàng nắm tay của Gia Duyên lén lúc đi ra ngoài, chỉ còn hai bước nữa là ra khỏi cửa nhà hàng, đột nhiên Tiểu Hồng từ trong nhà vệ sinh loạn choạng chạy ra ngoài.

Tiểu Hồng hoảng hốt khi nhìn thấy Gia Duyên và Châu Ân sắp bước ra khỏi cửa, cô quỳnh quáng dùng tay chỉ về hướng của Gia Duyên hét lên.

"Chặn họ lại."

Chương 96: Gia Duyên bị thương

Lúc này mấy tên thuộc hạ của Thomas Franco Jr, mới nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Hồng đang chỉ.

Họ nhìn thấy Gia Duyên và Châu Ân vội vàng bước ra ngoài, mấy tên thuộc hạ của Thomas Franco Jr lập tức đuổi theo hai người.

"*Chát.....*"

Tiểu Hồng vừa chạy đến trước mặt của Thomas Franco Jr để nhận tội, liền bị hấn dấn cho một bạt tai.

"*Đồ vô dụng!*"

Thomas Franco Jr phần nộ khiển trách Tiểu Hồng, hấn không biết vì lý do gì Gia Duyên phải trốn.

Nhưng lần này hấn đã hạ quyết tâm, dù dùng đến mọi giá hấn cũng phải giữ cô ở lại bên cạnh của hấn, hấn đã đợi cái ngày chinh phục được cô và chiếm lấy Tầ gia quá lâu.

Tiểu Hồng cảm giác được nửa khuôn mặt của mình đang nóng bừng bừng lên, cô vươn tay bụm lấy nửa bên mặt sưng phù của mình, bước đi vội vã theo sau bóng dáng trầm tĩnh không một tia nôn nóng của Thomas Franco Jr.

Chỉ trong tích tắc từ đâu xông ra mười mấy tên thuộc hạ của Thomas Franco Jr, họ nhanh nhẹn bao vây Gia Duyên và Châu Ân trước cửa

nhà hàng La French.

Thomas Franco Jr với phong thái nghiêm nghị, hấn đứng hai tay đút vào túi quần tây của mình, nhìn Gia Duyên bằng ánh mắt ngờ vực.

"Gia Duyên, lần này anh sẽ không để em rời xa anh."

Thomas Franco Jr nhìn thẳng vào khuôn mặt kiêu ngạo của Gia Duyên, nói với giọng thận trọng.

Lần này dù Gia Duyên có muốn hay không, cô cũng phải trở về bên cạnh của hấn.

Thomas Franco Jr là một người vô cùng ngang ngược, chỉ cần những gì hấn muốn, dù đối phương có đồng ý hay không hấn cũng mặc kệ.

Trên khuôn mặt kiêu ngạo của Gia Duyên không hề hiện lên tia nhượng bộ, cô nhìn Thomas Franco Jr bằng ánh mắt bất khuất.

"Franco, anh cũng biết giữa chúng ta không hề có tình cảm, tội tình gì anh phải cố chấp đến như vậy?."

Gia Duyên nhìn Thomas Franco Jr nói với giọng bất đắc dĩ, cô biết Thomas Franco Jr không yêu cô, nhưng vì tính tình tự phụ của hấn, nên Thomas Franco Jr không thể chấp nhận rằng cô không yêu hấn.

Nhưng Gia Duyên nào ngờ được, cái mà Thomas Franco Jr thật sự muốn, chính là Tần gia chứ không phải cô.

"Phải, anh không yêu em."

Nhưng Tần Gia Duyên em sinh ra là đã định sẵn, phải thuộc về

người của gia tộc Thomas, dù em muốn hay không cũng không thể thay đổi được điều này."

Thomas Franco Jr nâng cằm của mình lên, nói với giọng ngông cuồng.

Nghe Thomas Franco Jr nói vậy, trong lòng Gia Duyên thầm nghĩ.

"Đúng!"

Cô sinh ra là người của gia tộc Thomas."

Nói xong hắn nhìn thuộc hạ của mình ra hiệu cho họ bắt giữ Gia Duyên.

Mấy tên thuộc hạ của Thomas Franco Jr nhận được sự chỉ thị của chủ nhân liền xông tới, bàn tay dơ bẩn của bọn họ, còn chưa chạm vào người của Gia Duyên đã bị Châu Ân chặn lại, Châu Ân lập tức ra quyền đánh nhau với họ.

Vừa nhìn thấy Gia Duyên và Châu Ân phản kháng, tất cả thuộc hạ của Thomas Franco Jr kể cả Tiểu Hồng liền xông lên một lượt tấn công họ.

Gia Duyên nhìn thấy một tên từ phía sau lén lút tấn công Châu Ân, cô liền nâng chân lên đá mạnh vào người của hắn.

Hắn không hề có sự đề phòng với Gia Duyên, nên bị cô đá ngã nhào về phía trước.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, họ không ngờ một thiên kim tiểu thư thường ngày đoan trang tao nhã đến như vậy, lại là một cao thủ võ thuật không thua gì với bọn họ.

Thomas Franco Jr với khuôn mặt hững hờ, hấn nhếch môi của mình lên thành một nụ cười vừa ý.

Thomas Franco Jr đứng một bên thản nhiên quan sát Gia Duyên bằng ánh mắt thích thú.

Càng ở gần với cô, hấn càng phát hiện ra từ trên người của Gia Duyên có nhiều điểm đặc biệt mà những người phụ nữ khác không thể nào có được.

Đó chính là sự kiêu ngạo, cùng với bản lĩnh và tài trí, trên thế gian này chỉ có một mình Gia Duyên mới xứng làm vợ của Thomas Franco Jr hấn.

Tiểu Hồng thấy Gia Duyên đánh trả liền xông tới tấn công Gia Duyên, tuy Gia Duyên xem Tiểu Hồng là bạn, nhưng đối với một sát thủ như Tiểu Hồng, trên thế gian này không có hai từ bạn bè, trong đầu của Tiểu Hồng chỉ có duy nhất chủ nhân mà thôi.

Gia Duyên phẫn nộ trong lòng, cô không ngờ người ra tay với cô lại là Tiểu Hồng, uống công cô đã đối xử tốt với Tiểu Hồng như vậy.

Gia Duyên nổi nóng cô ra quyền không chút lưu tình đánh trả, những đòn Gia Duyên đánh ra đều đánh trúng tử huyệt của Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng bị Gia Duyên đánh ngay cổ họng làm cô đau điếng, tay Tiểu Hồng lập tức vịn vào cổ của mình, chân cô không do dự hướng vào người của Gia Duyên dùng hết sức đá tới.

Gia Duyên hốt hoảng khi nhìn thấy bàn chân của Tiểu Hồng đang nhắm vào bụng của mình mà tấn công, cô sợ hãi xoay người lại để tránh Tiểu Hồng đá trúng bảo bối.

Vì Gia Duyên xoay người tránh né nên

chân của Tiểu Hồng, đã trúng lưng của Gia Duyên.

Đôi mày thanh tú của Gia Duyên bất giác cau lại vì đau đớn, trán cô lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh, Gia Duyên không giữ được thăng bằng ngã nhào về phía trước.

Thân thể mảnh mai của cô, đụng phải thân hình mềm mại của Trình Lam.

Trình Lam và Đường Tam vừa tới, liền nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn này.

Họ nhìn thấy một người đàn ông Pháp dáng người cao lớn, với khuôn mặt tuấn tú nhưng lại hiện lên sự thâm độc, hấn ung dung đứng, hai tay đặt trong túi quần tây của mình.

Cặp mắt sắc sảo của hắn hiện lên tia thú vị, nhìn vào một đám người đang đánh nhau quyết liệt.

Trình Lam chuyển tầm mắt của mình vào trọng tâm của cuộc đánh nhau, trước sự kinh ngạc của Trình Lam và Đường Tam chính là một Gia Duyên thường ngày tao nhã quý phái, họ không thể nào ngờ được võ thuật của Gia Duyên lại lợi hại đến như vậy.

Tuy Gia Duyên ra quyền không độc ác bằng Trình Lam, nhưng tư thế của Gia Duyên chuẩn vô cùng.

Không hổ danh em gái của ông trùm mafia Tần Gia Uy.

"Chị Lam, em đã bị đánh về tiểu thư của Gia Duyên đánh lừa."

Em còn tưởng chị ấy là một người phụ nữ chân yếu tay mềm, thật không ngờ võ thuật của chị ấy lại lợi hại đến như vậy."

Cặp mắt sáng quắc của Đường Tam, nhìn chăm chăm vào Gia Duyên nói.

"Gia Duyên còn chưa trở hết tài thật sự của cô ấy, vì sợ động đến em bé trong bụng."

Chị tin chắc nếu Gia Duyên không mang thai, chỉ với mấy tên vô dụng này làm sao có thể là đối thủ của cô ấy."

Trình Lam quan sát từng cử chỉ của Gia Duyên, cô cũng thật bất ngờ với tài năng của Gia Duyên.

Trong lúc Trình Lam và Đường Tam đang phấn khởi nhìn màn đánh nhau kịch liệt, đột nhiên Trình Lam nhìn thấy Tiểu Hồng đá vào người của Gia Duyên, Gia Duyên mất thăng bằng ngã về phía trước.

Trình Lam hốt hoảng nếu Gia Duyên thật sự té xuống chắc chắn cái thai trong bụng của cô không thể nào giữ được.

"Đường Tam giúp Châu Ân một tay."

Vừa nói xong Trình Lam lập tức xông tới đỡ lấy thân thể mảnh mai của Gia Duyên.

Chương 97: Trình Lam và Thomas Franco Jr đối đầu

Gia Duyên ngược khuôn mặt xanh xao của mình lên nhìn vào người đã đỡ cô, cô thật không ngờ người đó lại là Lôi phu nhân.

"Lôi phu nhân, nơi này rất nguy hiểm, cô hãy mau rời khỏi đây."

Gia Duyên đau đớn dùng tay bảo vệ bụng của mình, cô nhìn Trình Lam bằng ánh mắt quan tâm, Gia Duyên sợ Trình Lam sẽ vì cô nên bị liên lụy.

Gia Duyên chỉ gặp mặt Trình Lam vài lần, nên không biết thân phận sát thủ của Trình Lam.

Gia Duyên biết, nếu lỡ cô lọt vào trong tay của Thomas Franco Jr, cùng lắm hẳn chỉ bắt cô về.

Còn đối với những người khác, Thomas Franco Jr sẽ ra tay tàn nhẫn không lưu tình, kể cả Châu Ân người ở bên cạnh cô.

Trình Lam nghe Gia Duyên nói vậy cô liền nở một nụ cười nhẹ, cô không ngờ ở trong tình trạng nguy hiểm này Gia Duyên còn có tâm tư lo lắng cho cô.

"Đừng lo, tôi sẽ bảo vệ cho cô."

Nói xong Trình Lam dìu Gia Duyên ngồi xuống mặt đất bên cạnh, cô nheo cặp mắt đầy sát khí của mình lại nhìn thẳng vào Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng bị ánh mắt sắc bén của Trình Lam nhìn chăm chăm, làm cô cảm giác lạnh cả sống lưng, cô không biết Trình Lam là ai, sao trên người của cô lại tỏa ra tà khí đáng sợ đến như vậy.

Trình Lam không nói gì liền bước nhanh tới, cô dùng chân phải đạp lên một cái thùng bên cạnh, mượn sức của nó phóng lên không trung.

Trình Lam nhắm về hướng của Tiểu Hồng ra quyền.

Trình Lam ra tay nhanh như sấm,

thân thủ của cô vô cùng chính xác, làm Tiểu Hồng hoa cả mắt, Tiểu Hồng không thể phản ứng kịp.

Chỉ trong tích tắc đôi chân thon dài của Trình Lam, đã kẹp ngay cổ của Tiểu Hồng, cô xoay người một vòng liền quăng thân thể của Tiểu Hồng 360 độ.

"*Rầm.....*"

Một tiếng động lớn vang lên làm cho tất cả mọi người, dừng lại động tác của mình.

Thân thể của Tiểu Hồng bị quăng mạnh xuống, Tiểu Hồng đau đớn lăn qua lăn lại dưới mặt đất.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, thuộc hạ của Thomas Franco Jr toát mồ hôi hột, trong lòng họ nghi ngờ không biết cô gái này là ai.

Nhưng mặc kệ cô là ai, họ cũng phải hết mình chiến đấu.

Trình Lam xoay chiếc nhẫn trên tay của mình, một cộng dạy bạc kim

vừa mỏng vừa sắc bén lập tức xuất hiện.

Trình Lam xoay lại cô vươn tay khứa ngang qua cô của một tên thuộc hạ của Thomas Franco Jr, đang định đánh lên cô từ phía sau.

Ánh mắt của Thomas Franco Jr đột nhiên phát sáng, khi hắn nhìn thấy Trình Lam dùng chiếc nhẫn đặc biệt đó giết chết thuộc hạ của hắn.

Thomas Franco Jr với vẻ mặt hiếu kỳ,

hắn rút tay ra khỏi túi quần tay của mình vỗ tay khen ngợi.

"Bộp.....bộp....bộp..."

"Ra quyền rất đẹp rất chuẩn, không hổ danh đệ nhất sát thủ Tử Thần."

Thomas Franco Jr nhìn Trình Lam bằng ánh mắt xem trọng, hắn tán thưởng nhất là nhân tài.

Thomas Franco Jr đã nghe danh của đệ nhất sát thủ Tử Thần từ lâu, nhưng chưa từng gặp mặt, hắn không ngờ Tử Thần trong truyền thuyết sát thủ lại là một cô gái trẻ với thân hình bốc lửa, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp nhưng lại mang theo vẻ lạnh lùng khó tả.

Trình Lam hơn sừng sốt với lời nói của Thomas Franco Jr, đã 7 năm cô chưa từng nghe ai gọi mình bằng cái tên đó.

Tuy hơi bối ngỡ nhưng trong lòng cô, lại cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc với lời nói của Thomas Franco Jr,

nhất là Tiểu Hồng, cô thật không ngờ Tử Thần, người mà cô sùng bái nhất, chính là Trình Lam.

Đúng thật không thể nhìn bề ngoài mà phán xét một ai, nhìn dáng vẻ của Trình Lam, không ai có thể tin nổi cô chính là một sát thủ, giết người không thấy máu, được mệnh danh là sát thủ ra tay độc ác và tàn nhẫn nhất.

Gia Duyên và Châu Ân cũng sững sờ trong giây lát, họ không ngờ người được Tần Gia Uy luôn miệng khen ngợi, lại chính là Lôi phu nhân.

Một Lôi phu nhân, thường ngày vô cùng trầm lặng, dịu dàng bên cạnh ông xã của mình.

Châu Ân quan sát Trình Lam từ trên xuống dưới, nếu nhìn kỹ tuy bề ngoài của Trình Lam đoan trang dịu dàng, nhưng trên người cô lại tỏa ra tà khí làm người ta nhìn vào cảm giác bất an.

"Đây chỉ là bắt đầu thôi, ta sẽ cho ngươi biết, cái gì mới gọi là lợi hại."

Trình Lam vênh khuôn mặt kiêu ngạo của mình lên, nhìn Thomas Franco Jr nói với giọng thách thức.

Thuộc hạ của Thomas Franco Jr toát mồ hôi lạnh, khi nghe Trình Lam nói ra những lời, không xem ai ra gì.

Ai nấy đều biết một khi thủ lĩnh của họ nổi giận, dù là phụ nữ Thomas Franco Jr cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Thomas Franco Jr nhếch môi lên thành một nụ cười khoái chí, hẳn muốn xem thử Tử Thần có gì hay ho.

Thomas Franco Jr cởi bỏ áo vest của mình quăng sang một bên, hấn thuận tay sẵn tay áo sơ mi lên đến khuỷu tay.

Thomas Franco Jr đưa tay ra ngoác Trình Lam lại, ý bảo hấn sẽ nhường cô ra quyền trước.

Trình Lam nhìn Thomas Franco Jr bằng ánh mắt chán, trong lòng cô thầm nghĩ.

"Chỉ có Lạc Thiên là đẹp trai và phong độ nhất."

Trình Lam nắm chặt tay của mình lại thành nắm đấm, cô nhắm thẳng vào lồng ngực của Thomas Franco Jr ra quyền.

Thomas Franco Jr nhìn thấy liền lui về phía sau dùng tay bắt lấy bàn tay của Trình Lam.

Hấn không ngờ Trình Lam chỉ dùng chiêu điệu hổ ly sơn, nơi cô muốn tấn công thật sự, chính là bắp đùi của Thomas Franco Jr.

Vì không biết cách ra quyền của Trình Lam nên Thomas Franco Jr đã bị Trình Lam dùng chân đá trúng bắp đùi bên phải.

Thomas Franco Jr cau mày vì đau, hấn không ngờ Trình Lam với thân hình mảnh mai như vậy mà sức lực không thua gì với đàn ông.

Trình Lam lui về phía sau, cô nhìn anh bằng ánh mắt chế nhạo.

"Cậu thấy sao?"

"Từ Thần có làm cậu thất vọng không?"

Vừa nói Trình Lam vừa nhếch môi lên thành một nụ cười khinh bỉ, thuộc hạ của Thomas Franco Jr rùng mình sờn gáy, trước hành động lớn gan này của Trình Lam.

Một khi Thomas Franco Jr nổi điên lên, thì không ai cản nổi.

Cặp mắt của Thomas Franco Jr trợn trắng lên, lửa giận bốc ra từ đầu của hắn, từ trước tới giờ không ai dám nói chuyện ngang tày như vậy với hắn, còn là một cô gái miệng còn hôi sữa.

Chương 98: Lôi Lạc Thiên ra tay

Bàn tay của Thomas Franco Jr xiết chặt lại, gân xanh cũng hiện lên rõ ràng, hắn rút hai con dao nhỏ từ bên hông ra, đó là vũ khí tùy thân của hắn.

Thomas Franco Jr như một cơn lốc, chỉ trong tích tắc hắn đã xông tới bên cạnh của Trình Lam, Trình Lam lưu loát tránh né hai người cứ như vậy, người ra quyền người phòng thủ.

Trình Lam lui mình về phía sau, cô phóng lên xoay người 180 độ, đá vào lồng ngực rắn chắc của Thomas Franco Jr.

Hắn bị sức mạnh từ cú đá của Trình Lam, làm thân thể cao lớn của hắn, bất giác lùi mình về phía sau hai bước.

Thomas Franco Jr dùng chân đạp mạnh xuống mặt đất, hắn cố giữ thăng bằng không để mình ngã xuống.

Trình Lam nhìn thấy khuôn mặt tối đen như mực của Thomas Franco Jr,

trong lòng cô cảm thấy hưng phấn đến tột đỉnh, đã lâu cô không được đánh nhau một trận kịch liệt như hôm nay.

Thomas Franco Jr nhìn thấy vẻ mặt vênh vang của Trình Lam, hắn liền dùng hết sức xông tới từ trên cao hắn cầm hai con dao dán xuống.

Trình Lam lập tức dùng hai tay đỡ lấy hai con dao, đang từ trên đầu cô chém xuống, đột nhiên Thomas Franco Jr dùng chân đá vào bụng của Trình Lam.

Trình Lam đau đớn ngã về phía sau, thân thể mảnh mai của cô đụng phải một bức tường thật mạnh mẽ.

Cảm giác ấm áp cùng với mùi hương quen thuộc, làm Trình Lam cảm giác bất an trong lòng, cô lập tức quay đầu lại nhìn.

Đập vào mắt cô là một Lôi Lạc Thiên, với nét mặt hung tợn, anh chau mày tỏ ra tức giận nhìn cô.

"Em lại không nghe lời."

Lôi Lạc Thiên không vui trong lòng, anh nhìn Trình Lam nói ra lời trách móc, tuy trong lòng của Lôi Lạc Thiên đang phẫn nộ, nhưng giọng điệu lại vô cùng dịu dàng.

Trình Lam cúi đầu, vẻ mặt đờ đờ sát khí vừa rời, được thay thế bởi nét mặt ôn nhu.

"Em chỉ muốn giúp Gia Duyệt."

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên bằng ánh mắt thiết tha, cô mong rằng Lôi Lạc Thiên sẽ vì cô, trong tình thế cấp bách muốn cứu người mà không nổi giận.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy nét mặt biết lỗi của Trình Lam, trong lòng anh cảm giác vui vẻ hẳn lên, anh nhếch môi lên thành một nụ cười nhẹ.

"Ngoan, đừng làm loạn."

Trước mặt của tất cả mọi người, Lôi Lạc Thiên thản nhiên cúi đầu đặt lên trán Trình Lam một nụ hôn nhẹ.

Lúc này Đường Tam bước tới đỡ Trình Lam, từ trong tay của Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên liền xoay khuôn mặt lạnh lùng của mình lại, nhìn thẳng vào Thomas Franco Jr bằng ánh mắt lạnh như băng.

"Thomas Franco Jr!

Người thật không biết nguyên tắc là gì, Thành Phố S này không phải là nơi người có thể lộng hành."

Giọng nói chậm rãi cùng với dáng vẻ uy nghiêm và khí thế tỏa ra từ người của anh, làm cho Thomas Franco Jr nghi ngờ trong lòng.

Thomas Franco Jr với ánh mắt ngờ vực, hấn đảo cặp mắt nhìn Tề Phong và thuộc hạ của anh phía sau.

Đột nhiên Thomas Franco Jr cất giọng hỗn láo của mình lên nói.

"Lôi lão đại, đã nghe danh từ lâu."

Nhưng nếu tôi nhớ không lầm, Lôi đại đại đã rút lui ra khỏi giới giang hồ, bây giờ chỉ là một kẻ ăn không ngồi rồi."

Lời nói ngông cuồng xác xược của Thomas Franco Jr, làm cho Tề Phong và thuộc hạ của Lôi Lạc Thiên tức giận vô cùng.

Trong lòng của Tề Phong dâng lên một ngọn lửa căm phẫn, anh bước tới định cho Thomas Franco Jr một trận, cho bỏ cái thói ta đây.

Đột nhiên bàn tay mạnh mẽ của Lôi Lạc Thiên, đưa ra chặn Tề Phong lại.

Nét mặt của Lôi Lạc Thiên không hề hiện lên tia dao động, với lời nói khiêu khích này của Thomas Franco Jr.

Anh đứng ung dung đút hai tay, vào túi quần tây của mình.

"Phải tôi chỉ là một kẻ ăn không ngồi rồi, nhưng nếu tôi muốn lấy cái mạng của Franco lão đại, đó là việc dễ như trở bàn tay."

Lôi Lạc Thiên cười mỉa mai nói, đụng đến anh thì không sao, nhưng đụng đến Lam Lam thì không thể được.

Vừa rồi anh nhìn thấy Thomas Franco Jr đá vào người của Trình Lam, anh tuyệt đối không tha cho hắn dễ dàng như vậy.

Sắc mặt của Thomas Franco Jr tối sầm, hắn nghiêng răng khen kết vì lời nói ngạo mạn của Lôi Lạc Thiên.

Đường Tam đứng bên cạnh, cô nhìn Trình Lam rồi nhìn sang Lôi Lạc Thiên.

Đường Tam thở dài trong vẻ bất lực, trong lòng cô thầm nghĩ.

"Hai người này tính tình và lời nói chọc tức người khác, cũng y như nhau."

Thomas Franco Jr xiết chặt hai con dao sắc bén trên tay mình, hắn xông đến tập kích Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên đẩy Trình Lam về phía sau để tránh cô bị tổn thương, anh nâng tay tiếp quyền của Thomas Franco Jr, hai người đánh nhau

quyết liệt.

Lôi Lạc Thiên vươn tay đánh vào mặt bên phải của Thomas Franco Jr, hấn nâng tay đỡ lấy cánh tay hùng dũng của Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên liền nâng chân dùng đầu gối thúc vào hạ thân của hấn, Thomas Franco Jr lùi mình về sau để tránh anh.

Thomas Franco Jr không ngờ Lôi Lạc Thiên lại lợi hại đến như vậy, sức lực của Lôi Lạc Thiên, hùng mạnh đến hấn cũng không phải là đối thủ.

Thomas Franco Jr không thể để mình yếu thế hơn Lôi Lạc Thiên được, hấn dùng hết sức dấn một quyền vào khuôn mặt tuần lĩnh của Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên nhích người sang một bên, anh lập tức chụp lấy bàn tay của hấn.

Cặp mắt của Lôi Lạc Thiên trợn lên, con người đen nhánh của anh hiện lên lên sát khí, anh dùng sức bẻ một cái.

"*Rắc.....*"

Tiếng xương bị gãy vang lên, làm cho thuộc hạ của Thomas Franco Jr, đang chăm chú quan sát hai người thất kinh trong lòng.

Lần đầu tiên họ nhìn thấy, một người với sức lực khiếp người đến như vậy.

Nhìn Lôi Lạc Thiên bây giờ, y như một con báo hung hăng vồ con mồi của mình.

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên bằng ánh mắt ngưỡng mộ, đã nhiều năm như vậy, Lôi Lạc Thiên vẫn oai phong, vẫn uy vệ như ngày nào.

Chương 99: Tần Gia Uy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thuộc hạ của Thomas Franco Jr nhìn thấy chủ nhân của mình bị thất thế, họ bắt đầu phản kích, xông tới tập kích Tề Phong và Châu Ân.

Tiểu Hồng không quan tâm đến bọn họ, cô nhắm thẳng vào Gia Duyên mà xông tới, chỉ cần Gia Duyên lọt vào trong tay của cô, cô không tin Lôi Lạc Thiên dám hành động lỗ mãng.

Trong lúc hai bên đánh nhau quyết liệt, đột nhiên những tiếng súng tiểu liên vang lên, làm cho mọi người đều kinh ngạc, dừng lại động tác của mình.

[Click để xem ảnh](#)

Năm chiếc xe SUV màu đen được cải biến thành một loại vũ khí tối tân nhất, hiện ngang tiến tới gần bọn họ.

Châu Ân nhìn thấy liền nở một nụ cười hớn hở, cuối cùng thủ lĩnh cũng đã đến.

[Click để xem ảnh](#)

Năm chiếc SUV dừng lại trước mặt của bọn họ, những tên mặc âu phục màu đen trên mặt đeo kính râm, lần lượt bước xuống xe, đứng thành một đường thẳng.

Nhật Trung từ bên ghế phụ bước xuống xe, anh với dáng người mạnh mẽ, cung kính khom người mở cửa xe cho Thủ lĩnh của anh.

Thân thể cao lớn vạm vỡ của Tần Gia Uy bước xuống xe, trên người anh là bộ âu phục màu đen, bên ngoài choàng một cái áo khoác dài bành-tô, tay mang găng tay bằng da màu đen.

Trên người Tần Gia Uy từ trên xuống dưới, ngoài chiếc áo sơ mi màu trắng ra tất cả đều là màu đen, màu đen tượng trưng cho sự nguy hiểm, màu đen của tội ác cũng là màu mà anh thích nhất.

[Click để xem ảnh](#)

Tần Gia Uy ghét tiếp xúc thân thể với người khác, anh sợ nhất bản thân lúc nào trên tay của anh cũng là đôi găng tay màu đen.

**Áo bành-tô này là đặc trưng của Mafia Italy.*

Tay Tần Gia Uy bất giác nâng tay lên chỉnh lại áo khoác của mình, khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lùng mang theo sự ngông cuồng tự đại, cùng với ánh mắt ma mị làm cho tất cả mọi người đều sửng sò trong giây lát.

Chỉ hai năm Lôi Lạc Thiên không gặp mặt của Tần Gia Uy, anh không ngờ Tần Gia Uy lại thay đổi đến như vậy.

Lần trước Lôi Lạc Thiên gặp mặt của Tần Gia Uy là tại Mạnh Gia, lúc

đó khí thế của Tần Gia Uy còn thua xa với Mạnh Hùng và Nam Liệt.

Nhưng không ngờ bây giờ gặp lại Tần Gia Uy so với trước đây, khác nhau một trời một vực, sự chững chạc cùng với tà khí tỏa ra từ người của Tần Gia Uy, làm cho người bên cạnh phải e dè, vừa kính trọng vừa khiếp đảm.

Tần Gia Uy không xem ai ra gì, anh bước đi hiên ngang đến trước mặt của Tần Gia Duyên.

Tần Gia Uy khom người bế Gia Duyên lên, anh nhìn cô nở nụ cười yêu thương.

"Chúng ta về nhà."

"Anh hai."

Gia Duyên nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt ngập nước, đã lâu rồi cô không gặp anh hai.

Từ nhỏ đến lớn lúc nào Anh hai và anh ba, cũng yêu thương và nuông chiều cô.

Thomas Franco Jr bị sự khinh thường của Tần Gia Uy, làm hẳn cảm giác mất mặt trước thuộc hạ của mình.

Thomas Franco Jr tay trái bợ lấy cánh tay phải bị Lôi Lạc Thiên đánh gãy, hẳn nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt phát ra tia lửa nói.

"Gia Uy, anh không được phép đưa Gia Duyên rời khỏi đây."

"Việc Tần Gia Uy tôi muốn làm, không ai có thể cản nổi."

Tần Gia Uy "coi trời bằng vung" anh không hề quay đầu lại khi nói ra những lời hống hách này.

Chân Tần Gia Uy vẫn bước đi đều đều về phía xe của mình.

Thomas Franco Jr tự cho mình là người nông cuồng ngạo mạn nhất, hẳn thật không ngờ Tần Gia Uy còn kiêu căng láo xược hơn hẳn nhiều.

Thomas Franco Jr bước tới muốn chặn Tần Gia Uy lại.

"Pằng....pằng....pằng..."

Tiếng súng vang lên, ba viên đạn tiểu liên được nã liên tục xuống mặt đất, trước mặt của Thomas Franco Jr chặn bước chân của hắn lại.

Thomas Franco Jr cau mày nghiến răng trong sự tức giận, trong lòng hắn muốn phanh thay của Tần Gia Uy ngay lập tức.

Dù sao bang Black Eagle và Tần gia cũng sẽ liên hôn, vậy mà Tần Gia Uy không hề nể mặt của anh.

Thomas Franco Jr hận trong lòng, sao khi hắn chiếm được Gia Duyên, hẳn sẽ khiến cho Tần Gia Uy phải hối hận vì sự hồ xược của ngày hôm nay.

Chỉ trong tích tắc đoàn xe năm chiếc SUV của Tần Gia Uy, rút lui theo trật tự.

Lôi Lạc Thiên nhìn Thomas Franco Jr bằng ánh mắt khiêu khích, anh vươn tay kéo Trình Lam vào lòng của mình.

"Thomas Franco Jr, chúc cậu may mắn tại Thành Phố S này."

Nói xong Lô Lạc Thiên và Trình Lam cùng thuộc hạ của mình, xoay người lại rời khỏi.

Lô Lạc Thiên đã hứa với Trần Hạo, anh sẽ giao Thomas Franco Jr lại cho Trần Hạo giải quyết.

Bằng không hôm nay anh sẽ không cho Thomas Franco Jr, dễ dàng gì mà rời khỏi nơi này.

Thuộc hạ của Thomas Franco Jr muốn tiến tới chặn đám người của Lô Lạc Thiên lại, nhưng đã bị Thomas Franco Jr ngăn lại.

"Thời gian còn dài, có ngày ta sẽ bắt họ trả lại món nợ này."

Quay trở về biệt thự Lô Viên, Lô Lạc Thiên không thèm nhìn lấy Trình Lam một lần, anh lạnh lùng đi thẳng lên thư phòng của mình.

Tề Phong và Đường Tam nhìn thấy nộ khí, trên gương mặt lạnh lùng của Lô Lạc Thiên, liền nhìn Trình Lam bằng ánh mắt đồng cảm.

"Chị Lam, em và Tề Phong về trước nhé."

"Chúc chị may mắn."

Đường Tam cười rạng rỡ, tay vỗ vỗ lên vai của Trình Lam nói.

Sau khi Đường Tam và Tề Phong rời khỏi biệt thự, Trình Lam đứng dưới phòng khách nhìn lên tầng hai.

Trình Lam thở dài trong vẻ bất lực, cô tự nói với bản thân của mình.

"Hazzzzzzzzz."

Lần này tiêu đời rồi."

Trình Lam lắc đầu xoay người lại đi vào nhà bếp, cô tự tay pha một tách thơm ngát.

Trình Lam cầm tách cafe trên tay, trong lòng thấp thỏm đi thẳng vào thư phòng của Lôi Lạc Thiên.

Bước vào cửa Trình Lam nhìn thấy, Lôi Lạc Thiên giận dữ ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng.

Cô bước đi dụi dàng đến bên cạnh của Lôi Lạc Thiên, tay Trình Lam nhẹ nhàng đặt tách cafe trước mặt của anh.

"LạcThiên!

Anh đừng giận, em biết mình đã sai, nên mới pha cho anh một tách cafe để chuộc tội."

Trình Lam nhỏ giọng năn nỉ Lôi Lạc Thiên, cô biết vừa rồi mình đã hành động lỗ mãng, cô còn chưa nắm rõ thực lực của Thomas Franco Jr đã dám đi cứu người.

Chương 100: Trần Hạo phản kích

Lôi Lạc Thiên với nét mặt nghiêm nghị, anh nhíu mày nhìn Trình Lam nói với giọng lạnh lùng.

"*Sai!*"

Em sai ở chỗ nào?"

Trình Lam cúi đầu nói lí nhí trong miệng.

"Sai vì không nghe lời của anh, không chịu ngoan ngoãn ở nhà."

Sai vì lấy mạng của mình ra liều với Thomas Franco Jr."

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy vẻ mặt áy náy của Trình Lam, cơn thịnh nộ trong lòng của anh đã tiêu tan đi hết.

Anh vươn tay nắm lấy bàn tay mảnh mai của Trình Lam, kéo cô ngồi lên đùi của mình.

Tay Lôi Lạc Thiên thản nhiên vuốt ve mái tóc dài màu hạt dẻ của cô.

"Lam Lam, sự an toàn của em, đối với anh là điều quan trọng nhất."

Em không thể xảy ra chuyện gì, em có hiểu không?"

Gọng nói trầm ngâm của Lôi Lạc Thiên làm trái tim của Trình Lam đập rộn rịch, cô biết Lôi Lạc Thiên yêu cô rất nhiều, cũng giống như

cô sự an toàn của Lôi Lạc Thiên đối với cô là trên hết.

Sau chuyện lần này Trình Lam biết mình phải tự quý trọng sinh mạng của mình, vì nếu cô xảy ra chuyện gì Lôi Lạc Thiên sẽ rất đau lòng.

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên bằng ánh mắt tràn đầy hứa hẹn, cô khom tới đặt lên đôi môi hấp dẫn của anh một nụ hôn mặn nồng.

Lôi Lạc Thiên từ bị động chuyển sang chủ động, anh vươn tay ôm chặt vòng eo nhỏ của Trình Lam kéo cô sát vào lòng.

Lôi Lạc Thiên bá đạo dùng lưỡi, ngang nhiên tiến vào trong khoang miệng của Trình Lam, mút lấy mật ngọt của riêng cô.

Vật nam tính của Lôi Lạc Thiên cương cứng, cạ nhẹ nhàng vào bờ mông căng tròn của Trình Lam.

Trình Lam bất giác choàng tay qua cổ anh, cô dùng lưỡi của mình liếm nhẹ vành môi hấp dẫn của Lôi Lạc Thiên.

Tay Lôi Lạc Thiên bất giác bóp bầu ngực tròn trịa của Trình Lam, tiếng thở nặng nề của Lôi Lạc Thiên, càng khiến sự kích thích trong lòng của Trình Lam vâng trào.

"LạcThiên.. Um....Um.....Um....."

Tiếng ngâm nga tuyệt vời thốt ra từ miệng của Trình Lam, làm dục vọng trong người của Lôi Lạc Thiên không thể nào kiềm nén được nữa, anh đứng lên bế Trình Lam về phòng ngủ của hai người.

Trong phòng tổng tài tại công ty giải trí Ngôi Sao Sáng, Tạ Chánh và Minh Nguyệt đang đứng cung kính trước mặt của Trần Hạo.

"Chủ nhân, Gia Duyên Tiểu thư đã bị Tiểu Hồng đá thương.

Trong tình thế cấp bách thuộc hạ chuẩn bị ra tay cứu người, lúc đó Lôi phu nhân đột nhiên xuất hiện, giúp Gia Duyên Tiểu thư.

Một lúc sau Lôi tổng cũng xuất hiện.

Cuối cùng Tần Gia Uy đã đến, đưa Gia Duyên Tiểu thư đi."

Tạ Chánh tường thuật lại mọi việc vừa xảy ra cho Trần Hạo nghe, bàn tay đang đặt trên bên làm việc của anh, bất giác xiết chặt lại thành nắm đấm.

Nghe Gia Duyên bị thương lòng của Trần Hạo đau như dao cắt, anh hận không thể đứng ra bảo vệ Gia Duyên và con của anh.

Anh hận không thể bằng một phát, vào đầu của Thomas Franco Jr cho xong.

"Minh Nguyệt, chuyện ta giao cho người đã tiến hành đến đâu?"

Trần Hạo với ánh mắt căm phẫn nhìn Minh Nguyệt nói.

"Tất cả hồ sơ pháp luật của bang Black Eagle đều nằm trong tay thuộc của hạ, còn nữa thuộc hạ phát hiện mỗi tháng từ công ty của Gia tộc Thomas, có một số tiền lớn cứ chuyển vào tài khoản riêng của Thomas Franco Jr đều đều.

Hắn dùng cách mở một nhà triển lãm tranh vẽ, bán ra những bức tranh rẻ tiền với giá trên trời.

Hắn dùng cách này để rửa tiền đen, đem những số tiền phi pháp biến thành hợp pháp."

Minh Nguyệt nhìn Trần Hạo cung kính giải thích, chỉ cần Trần Hạo đưa những chứng cứ này cho cảnh sát, công ty của Thomas Franco Jr sẽ bị đóng băng để điều tra ngay.

"Tốt, còn Doãn Kỳ và Phó Cảnh thì sao."

"Phía bên Italy như thế nào?"

Bàn tay đang đặt trên bàn của Trần Hạo, làm động tác gõ gõ theo nhịp nhàng khi nghĩ đến việc bên Italy.

"Chủ nhân, địa bàn bang Black Eagle đã bị Doãn Kỳ, Phó Cảnh và thuộc hạ của Mạnh Tổng và Nam Ca chiếm được."

"Hiện tại những kẻ phản kháng đã bị Doãn Kỳ giết chết, những người còn lại đã đầu hàng, muốn theo bang Thiên Địa của chúng ta."

"Còn về Thomas Franco, họ còn chưa tìm được ông ta."

Bàn tay của Trần Hạo đột nhiên đập mạnh xuống bàn, giọng nói ma quỷ của Trần Hạo làm Tạ Chánh và Minh Nguyệt kinh hãi trong lòng.

"Bằng mọi giá phải tìm ra Thomas Franco, chỉ khi có hắn trong tay chúng ta mới có thể, nắm 100% phần thắng."

Trần Hạo nghiêng răng nói, hiện tại với Thomas Franco Jr, Trần Hạo không còn e dè việc gì nữa.

"Võ kịch, có thể hạ màn rồi."

Ánh mắt thâm thúy của Trần Hạo nhìn vào tấm hình của Gia Duyên và anh, đặt trước mặt trên bàn làm việc.

Tấm hình này là do Châu Ân lúc trước, dùng điện thoại di động của cô chụp lại.

Trong hình Gia Duyên rất xinh đẹp, cô cười thật sáng lạng, thật hạnh phúc.

Trần Hạo kêu Tạ Chánh lái xe đưa anh tới biệt thự, phía Đông Thành Phố S để tìm Sở Hương.

Sở Hương từ trên lầu, cô mặc bộ đồ ngủ màu đen mỏng nhìn thật quyến rũ.

Sở Hương yếu điệu đi xuống cầu thang, khi cô nghe được tiếng xe của Trần Hạo dừng lại trước cửa.

Sở Hương nhìn thấy Trần Hạo với thần sắc bực bội, anh từ ngoài cửa sỏi bước vào trong phòng khách.

Trần Hạo nóng giận cởi bỏ áo vest của mình, anh hung hăng quăng nó xuống sofa bên cạnh.

"Hạo chuyện gì làm anh giận đến như vậy?"

Sở Hương khom người nhặt lên áo vest của Trần Hạo, cô dịu dàng máng áo vest lên thành ghế sofa.

Sở Hương tao nhã đi đến quầy Bar rót cho Trần Hạo một ly rượu đỏ.

Trần Hạo không nói gì anh nhận lấy ly rượu từ trong tay của Sở Hương, đưa đến mép môi kiêu ngạo của mình, nâng ly lên uống một hơi cạn sạch.

Trần Hạo thuận tay đưa ly rượu không cho Sở Hương, ánh mắt phiền muộn nhìn Sở Hương nói.

"Thomas Franco Jr đã vì Gia Duyên nên trở mặt với Tần Gia Uy, hẳn đã đưa Gia Duyên về Italy."

"Hai người chuẩn bị cử hành hôn lễ, mặc kệ sự phản đối của Tần Gia Uy."

Bàn tay cầm ly rượu của Sở Hương, vì lời nói của Trần Hạo chợt buông lỏng ra, ly rượu vì vậy nên rơi xuống mặt đất vỡ tan tành.

Lòng của Sở Hương bị lời nói của anh làm cho hoang mang, thân thể của cô không còn sức lực, đứng cũng không vững.

Trong đầu của Sở Hương lúc này đang rối loạn, tay cô run rẩy chống lên thành ghế sofa để tránh cho mình bị ngã xuống.

Trần Hạo nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của Sở Hương, anh liền đứng lên bước tới đỡ lấy thân thể mềm nhũn của cô.

"Sở Hương, em có sao không?"

Trần Hạo nhìn Sở Hương lo lắng nói, Sở Hương vươn tay quơ quơ ý bảo cô không sao.

Trong lòng Sở Hương đang bàng hoàng kích động, trái tim của cô đau nhói.

Cô nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt thất thần.

"Hạo, hôm nay em không khỏe."

Em muốn nghỉ ngơi sớm."

Sở Hương đuổi khách một cách trắng trợn, Trần Hạo thấy cô không muốn anh ở lại, nên cũng không miễn cưỡng cô.

"Nếu em không khỏe, vậy anh về trước mai anh đến thăm em."

Nói xong Trần Hạo giúp Sở Hương ngồi xuống ghế sofa, anh khom người cầm lấy áo vest của mình đi ra cửa chính.

Khi Trần Hạo xoay người lại đi thẳng ra cửa, nét mặt phiền não vừa rồi của anh, được thay thế bởi nét mặt vô cùng nham hiểm, cùng với ánh mắt gian xảo, đôi môi mỏng của Trần Hạo chợt hiện lên một nụ cười đắc ý.

Chương 101: Sở Hương sa bầy

Trần Hạo vừa rời khỏi, tay chân của Sở Hương cảm giác bủn rủn vì bất ngờ, cô dùng tay đợ lại trái tim đang đập thành thịch của mình.

Trong lòng của Sở Hương hiện lên một cảm giác đau đến thấu tâm can, giống như ngàn mũi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim của cô.

Sở Hương đã yêu Thomas Franco Jr mười mấy năm, từ lúc cô lên 15 tuổi khi Thomas Franco Jr nhận về nuôi và huấn luyện cô thành một thuộc hạ trung thành.

Cũng chính vì yêu Thomas Franco Jr nên khi cô biết anh có hôn ước với Tần Gia Duyên, cô đã tiến hành phẫu thuật chỉnh hình, để biến khuôn mặt của mình giống y như Gia Duyên.

Sở Hương nghĩ rằng làm như vậy Thomas Franco Jr sẽ yêu cô, sẽ không còn muốn có được Gia Duyên nữa.

Thomas Franco Jr đã thốt ra những lời hứa hẹn với cô, chỉ cần lần này cô có thể giúp hắn chia rẽ Trần Hạo và Gia Duyên, sau khi hắn lấy được những gì hắn muốn, hắn sẽ từ hôn.

Thomas Franco Jr đã nói Tần Gia Duyên đối với hắn chẳng là gì cả, cái hắn muốn thật sự chỉ là Tần gia.

Nhưng Sở Hương thật sự không ngờ, Thomas Franco Jr lại thật sự yêu Gia Duyên, còn muốn cưới cô ta.

Suy nghĩ một lúc Sở Hương đã quyết định đi tìm Thomas Franco Jr để đối chất, cô muốn hỏi hắn tại sao lại làm như vậy.

Tại sao lại cưới Gia Duyên, trong khi cô đã vì hắn mà hy sinh rất nhiều.

Sở Hương là một người rất cẩn thận, cô không dùng xe do Trần Hạo chuẩn bị cho cô, cô sợ Trần Hạo nghi ngờ đặt máy theo dõi để giám sát cô.

10 phút sau Sở Hương đã ăn mặc chỉnh tề, cô bước ra cửa chính nhìn quanh quất, xem có ai theo dõi cô không.

Sau khi Sở Hương đã xác thực rằng không có người ở bên ngoài, cô mới ngồi vào trong chiếc xe taxi cô vừa mới gọi, rời khỏi biệt thự.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, những tiếng xì xào của chiếc lá lung lay theo cơn gió lạnh, hòa lẫn với tiếng kêu của ve sầu, làm người ta có cảm giác rùng rợn trong đêm khuya.

Mười chiếc xe cadillac màu đen của Trần Hạo, đang ẩn núp dưới những cây cổ thụ, bên ven đường trước cửa biệt thự.

Vì đang suy nghĩ đến Thomas Franco Jr, nên Sở Hương mới lơ là không phát hiện ra có người đang rình rập chung quanh.

Ánh đèn xe Taxi thấp thoáng chiếu ngang qua chiếc xe đậu bên ven đường, khuôn mặt ma quỷ của Trần Hạo bị ánh đèn sáng rọi vào nhìn thật đáng sợ, ánh mắt tỏa ra sát khí của Trần Hạo, làm Tạ Chánh và Minh Nguyệt ngồi phía trước nhìn qua gương chiếu hậu bất giác rùng mình.

"Đuổi theo."

Giọng nói âm lãnh của Trần Hạo vang lên, trưa nay Doãn Kỳ đã cho Trần Hạo biết anh đã tìm được Thomas Franco.

Trần Hạo ra lệnh cho Doãn Kỳ, hộ tống Thomas Franco về Thành Phố S ngay.

Lần này anh sẽ cho Thomas Franco Jr biết, nỗi đau khổ mất đi người thân là như thế nào.

Một đoàn xe âm thầm đuổi theo sau xe taxi của Sở Hương.

Sở Hương ngồi trong xe, nhưng lòng cô xa tận chân trời, cô không thể nào tin nổi Thomas Franco Jr có thể đối xử tàn nhẫn với cô như vậy.

Hắn cũng biết, ngoài hắn ra trong lòng cô không còn chỗ trống cho bất cứ người đàn ông nào khác.

Sở Hương cắn chặt răng của mình lại, cô phải tìm Thomas Franco Jr hỏi cho ra lẽ, tại sao hắn lại nuốt lời.

Tại biệt thự của Thomas Franco Jr, tiếng đập phá đồ đạc cùng với tiếng đánh người ầm ĩ, làm cho thuộc hạ của Thomas Franco Jr đứng một bên thấp thỏm lo sợ trong lòng.

Thomas Franco Jr vừa nhận được tin, bang Black Eagle bên Italy đã bị bang Thiên Địa tàn phá và chiếm lấy.

"Đồ ăn hại, đúng là một lũ ăn hại."

Thomas Franco Jr vừa lớn tiếng rống lên trong cơn giận dữ, tay trái vẫn đang tiếp tục cầm lên những gì trước mặt của hắn, mà hắn có

thể với tới để đập phá.

Hắn hung hăng quăng đồ đạc lên người của thuộc hạ của mình, đang đứng rụt rè sợ sệt bên cạnh.

Dù có bị Thomas Franco Jr làm bị thương, họ cũng không dám động đây, họ chỉ sợ mình tránh né sẽ càng khiến Thomas Franco Jr nổi cáu hơn.

Trong lúc này xe taxi đã dừng lại trước cửa biệt thự của Thomas Franco Jr.

Sở Hương với tâm trạng phẫn nộ, cô hùng hổ đi xăm xăm ngang qua những tên bảo vệ.

Tên nào dám đứng ra ngăn cô lại, Sở Hương liền ra tay cho hắn một bài học nhớ đời.

Đoàn xe của Trần Hạo dừng lại cách cổng biệt thự khoảng 10 mét, kính xe bên Trần Hạo từ từ hạ xuống.

Khuôn mặt kiêu ngạo của anh, bất giác hiện lên một nụ cười nguy hiểm.

Anh vươn tay ra hiệu cho thuộc hạ của mình, tấn công vào trong biệt thự.

Tạ Chánh mở cửa xe cho Trần Hạo, anh oai nghiêm bước xuống xe, anh thản nhiên ung dung bước theo sau đám thuộc hạ của mình.

"Các người mau tránh ra!"

Sở Hương điên tiết lên, cô tức giận quát lên với thuộc hạ của

Thomas Franco Jr lúc này đang chặn cô lại.

Bước chân của Sở Hương chợt khựng lại, khi cô nhìn thấy Thomas Franco Jr đang điên cuồng phát ra cơn thịnh nộ trên người của thuộc hạ.

Thomas Franco Jr chợt ngừng lại hành động điên cuồng của mình, hấn nhìn Sở Hương.

"Sao em lại ở đây?."

"Sao em lại ở đây?"

Anh còn hỏi em, anh đã hứa gì với em!.

Anh nói anh sẽ không cưới Gia Duyên, nhưng tại sao bây giờ anh lại thất hứa, còn đưa cô ấy về Italy để chuẩn bị cử hành hôn lễ.

Anh còn vì cô ấy mà trở mặt với Tần Gia Uy và."

Sở Hương tức giận nhìn Thomas Franco Jr nói với giọng trách móc.

"Sở Hương!

Em ăn nói hàm hồ gì vậy?"

Thomas Franco Jr tức giận nhìn chăm chăm vào Sở Hương nói.

"Hừ....."

Anh còn muốn giấu em.

Trần Hạo đã nói cho em biết, anh và Gia Duyên sẽ về Italy để cử

hành hôn lễ."

Sở Hương hừ lạnh một tiếng, cô nhìn Thomas Franco Jr với ánh mắt tức giận.

"Trần Hạo.

Hắn đã nói như vậy?"

Thomas Franco Jr hỏi lại Sở Hương, anh muốn chứng thực điều này.

"Đúng, anh tưởng việc mình làm không ai biết sao?"

Sở Hương chau mày nhìn Thomas Franco Jr nói với giọng mỉa mai.

Chương 102: Đối đầu

Thomas Franco Jr nghe Sở Hương nói vậy, ánh mắt của hắn chợt hiện lên vẻ thâm sâu, thì ra việc này do Trần Hạo đứng phía sau thao túng.

Thomas Franco Jr trầm tư suy nghĩ, sau một lúc hắn quyết định lấy điện thoại di động của mình ra, bấm vào một dãy số.

Một giọng nói nghiêm nghị của người phụ nữ, vang lên từ trong điện thoại.

"*Chuyện gì?.*"

"*Tôi gặp chuyện nguy hiểm, cần cô trả lại món nợ ân tình.*"

Thomas Franco Jr không khách khí nói, Thành Phố S này không phải là địa bàn của hắn, hiện tại thế lực của hắn đã cạn, không còn đủ sức để chống chọi lại với bất kỳ ai.

"*Được tôi tới ngay.*"

Nói xong người phụ nữ trong điện thoại lập tức cúp máy.

Thomas Franco Jr nhếch môi lên thành một nụ cười gian trá, lần này hắn phải khiến Trần Hạo chết không có chỗ chôn thân.

Sở Hương nhíu mày quan sát Thomas Franco Jr, cô không hiểu việc gì đang xảy ra.

Nhìn thấy biểu hiện thất thường trên khuôn mặt của Thomas Franco Jr, làm cô tự hỏi bản thân của mình, thật sự hấn đang toan tính điều gì.

Thomas Franco Jr nhìn cô bằng ánh mắt thích thú, hấn vươn tay cầm lấy

bàn tay nóng rang vì tức giận của Sở Hương kéo cô sát vào lòng.

Thomas Franco Jr bá đạo cúi đầu đặt lên đôi môi mềm mại của Sở Hương một nụ hôn mãnh liệt.

"Bốp.....bốp.....bốp....."

Trần Hạo ngang tàn vỗ tay một cách sản khoái, anh hiên ngang bước vào cửa chính.

Toàn bộ thuộc hạ của Thomas Franco Jr canh chừng bên ngoài, đã bị thuộc hạ của anh chế ngự.

Hai mươi mấy tên thuộc hạ của Trần Hạo lập tức tản ra, bao vây người của Thomas Franco Jr, trên tay họ cầm những cây súng tiểu liên, mới vừa được quân đội Mỹ đặt hàng vào tháng trước.

"Rất đấm đui."

Trần Hạo cười tươi nói một cách vô cùng sâu xa, cuối cùng vỡ kịch anh đồng chín năm nay cũng đã hạ màn.

Thomas Franco Jr buông đôi môi quyến rũ của Sở Hương ra, hấn không hề kinh ngạc với sự hiện diện của Trần Hạo, hấn biết việc Sở Hương đến đây làm ầm ĩ lên, là do một tay Trần Hạo sắp xếp.

Thomas Franco Jr cố tình cho Trần Hạo biết hắn đã nhìn thấu tâm tư của

Trần Hạo, nên hắn không cần thiết phải giấu giếm việc Sở Hương là người của hắn.

Ánh mắt sắc bén của Thomas Franco Jr liếc nhìn chung quanh, hắn thật không ngờ Trần Hạo lại có thể lực mạnh như vậy.

Trong lòng của hắn hiện lên nhiều nỗi hoài nghi, thận phận sau lưng cái bộ dạng cà lơ phất phơ này của Trần Hạo thật sự là gì.

Ánh mắt của Sở Hương chợt hiện lên tia bối rối, trong lòng cô thật kinh ngạc khi nhìn thấy Trần Hạo xuất hiện tại đây.

Suy nghĩ cho kỹ từ đầu đến cuối Trần Hạo luôn đối xử tốt với cô, cô mới là người với tâm địa độc ác muốn tiếp cận với anh.

Sở Hương bất giác nhích người xa Thomas Franco Jr một chút, ánh mắt mang theo đầy nỗi tội lỗi không dám nhìn thẳng vào mặt của Trần Hạo.

"Cô không cần phải đóng kịch nữa, chuyện cô là người của Thomas Franco Jr, tôi đã biết từ 8 năm về trước."

"Chỉ vì tôi muốn xem hai người định giờ trò gì, nên mới tương kế tự kế, không vạch trần bộ mặt dối trá của cô."

Trần Hạo nhìn hai người nói một cách thâm trầm, anh không chỉ muốn Thomas Franco Jr phải chết, mà ngay cả Sở Hương cũng phải trả cái giá vì đã khiến Gia Duyên đau lòng.

"Phải!

Sở Hương là người của tao vậy thì sao?

Trần Hạo mà quả thật là một người mưu mô xảo quyệt.

Tao đã đặt Sở Hương bên cạnh của mày lâu như vậy, mà vẫn không thể điều tra được gì."

Thomas Franco Jr thanh thản ngồi xuống ghế sofa ngay chính giữa phòng khách, hần nhìn Trần Hạo nói một cách đầy châm biếm.

"Lần này tao sẽ khiến mày, thua một cách tâm phục khẩu phục."

Trần Hạo nghiêng rặng nói với giọng độc ác, trong lúc này Tiểu Hồng từ ngoài cửa cùng một đám thuộc hạ cầm súng xông vào.

Cô và thuộc hạ lập tức chạy đến đứng phòng thủ bên cạnh của Thomas Franco Jr.

Ánh mắt sắc bén đầy nộ khí của Trần Hạo nhìn chăm chăm vào Tiểu Hồng, cô đã ăn gan hùm mật gấu, khi dám động đến Gia Duyên.

Anh tự nhủ với bản thân của mình, người đầu tiên phải chết chính là cô.

Trần Hạo rút một khẩu súng lục Desert Eagle, từ trong túi áo vest của mình ra nhắm vào người của Thomas Franco Jr.

**Desert Eagle có sức mạnh như súng ngắn bán tự động.*

Tuy tay phải của Thomas Franco Jr đang bó thạch cao, nhưng vẫn không làm giảm đi khí thế một lão đại của hần, hần thật bình tĩnh ánh

mắt không hề giao động trước tình cảnh yếu thế này.

"Mày muốn gặp Ông nội không?"

Lời nói của Thomas Franco Jr làm lòng của Trần Hạo nóng như lửa đốt.

Ông nội Thomas đã bị Thomas Franco Jr bắt giữ, hẳn là một người vô cùng thâm độc.

Trước khi làm điều gì hẳn đều ngẫm nghĩ trước sau, trước khi hẳn bước chân đến Thành Phố S, địa bàn không thuộc về hẳn, hẳn đã chuẩn bị cho mình một con đường rút lui an toàn.

Vào tình huống ngày hôm nay, ông nội Thomas chính là bùa hộ mạng, cũng là đường lui duy nhất của hẳn.

"Ông nội đang ở đâu?"

Giọng nói lạnh lẽo, mang theo sự chết chóc của Trần Hạo, làm cho thuộc hạ của hai bên phải thấp thỏm trong lòng.

"Ha ha ha ha....."

Thomas Franco Jr bật cười với giọng đắc thắng, khi nhìn thấy nét mặt tối sầm không còn vẻ đắc ý vừa rồi của Trần Hạo.

Hắn vươn tay ra hiệu cho thuộc hạ, rót cho hẳn một ly rượu đỏ.

Thomas Franco Jr thật điềm tĩnh, hẳn ung dung thưởng thức ly rượu đỏ của mình.

"Mày nghĩ tao sẽ cho mày biết ông nội đang ở đâu?"

Tao không phải là một đứa trẻ mới lên 3, nói cho mày biết ông nội đang ở đâu, cũng đồng nghĩa tao đem cái mạng này giao cho mày."

Thomas Franco Jr dùng ánh mắt thăm sâu nhìn Trần Hạo nói, tay Trần Hạo bất giác xiết chặt khẩu súng trên tay của mình theo từng lời nói của hắn.

"Mày không còn đường để chọn."

Trần Hạo nói xong liền ra hiệu cho Tạ Chánh gọi Doãn Kỳ, mới từ bên Italy trở về hai tiếng trước.

Khuôn mặt nghiêm nghị, mang theo sát khí của Trần Hạo, làm Sở Hương bất giác rùng mình trong sợ hãi.

Cô quen Trần Hạo bấy lâu, nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt nham hiểm này của anh.

Nhưng không biết vì sao trong lòng của Sở Hương lại hiện lên cảm giác nao núng chờ mong, chắc có lẽ loại đàn ông có dã tâm lớn như vậy, mới có thể làm trái tim của cô rung động.

Một cậu thanh niên với nét mặt con lai, nhìn bề ngoài đoán chừng anh chỉ mới 25 tuổi, nhưng thật sự anh đã gần 30.

Anh sở hữu làn da trắng nõn cặp mắt nâu, sống mũi cao nhìn vào y như một thư sinh yếu đuối, nhưng không ai có thể ngờ anh chính là cánh tay trái của Trần Hạo.

Ngoài Tạ Chánh ra Doãn Kỳ là người xuất sắc nhất và cũng là người thâm độc và ra tay dứt khoát nhất, chỉ cần là mệnh lệnh của Trần Hạo dù ai anh cũng sẽ không tha.

Chương 103: Cuộc chiến

Doãn Kỳ từ ngoài cửa bước vào, thuộc hạ của anh áp tải một người đàn ông Pháp theo sau.

Sắc mặt đặc ý vừa rồi của Thomas Franco Jr, khi nhìn thấy người đàn ông trong tay của Trần Hạo liền trầm xuống.

"Ha ha ha ha."

"Mày cũng biết sợ."

Giọng cười ma quỷ cùng với lời nói khiêu khích của Trần Hạo, làm cho Thomas Franco kinh hoàng trong lòng, từ khi nào mà con trai của Thomas Marco lại trở nên uyên thâm đến như vậy.

Nhìn thấy nét mặt nham hiểm của Trần Hạo, trong lòng của Tiểu Hồng thấp thỏm không yên.

Cô đã theo Thomas Franco Jr rất lâu nhưng chưa từng được biết việc riêng của chủ nhân của mình, cô không biết người đàn ông trong tay Trần Hạo có quan hệ gì với Thomas Franco Jr.

Sắc mặt của Sở Hương lúc này vừa băn khoăn vừa kinh hoàng, trong lòng cô thầm nghĩ.

"Trần Hạo là ai?"

"Sao cô dò thám anh bấy lâu nay, cũng không điều tra được gì?"

Sở Hương không ở bên cạnh của Trần Hạo 8 năm nay, nhưng nhất cử nhất động của anh đều bị cô giám sát.

"Mày có nói không?!"

Trần Hạo vươn khẩu súng trong tay chĩa vào người của Thomas Franco, anh nhấn mạnh câu hỏi của mình thêm lần nữa.

Thomas Franco Jr nhìn Trần Hạo rồi nhìn sang ba của mình, hấn cắn răng thầm nghĩ.

Hấn không thể vì ba của mình mà thua trong tay của Trần Hạo, người làm chuyện lớn không thể nhân từ kiểu đàn bà.

Trong ánh mắt ác độc của Thomas Franco Jr không hề hiện lên tia bối rối, giống như người đàn ông trước mắt này và anh không có quan hệ gì cả.

Trần Hạo nóng giận, anh không còn sự kiên nhẫn nữa.

"Pằng....."

Ngón tay trỏ của Trần Hạo ấn mạnh vào cò súng, một viên đạn bắn thẳng vào cánh tay phải của Thomas Franco.

Thomas Franco Jr không hề tỏ ra khấn trương hay nao núng trước cảnh này, anh thoải mái ngồi đó nhìn thẳng vào khuôn mặt tức giận của Trần Hạo vì không nhận được câu trả lời từ hấn.

Trước sự đe dọa của Trần Hạo, sắc mặt của Thomas Franco Jr không hề đổi sắc.

Ngược lại hấn còn bình tĩnh một cách lạ thường, làm người ta phải

rùng mình sờn gáy.

Mark đứng bên cạnh của Thomas Franco Jr, ông bất giác lắc đầu tỏ ra khiếp đảm trước sự tàn nhẫn này, trong lòng ông không phải bàng hoàng bởi hành động tàn bạo của Trần Hạo, việc làm ông sững sờ kinh hãi thật sự, chính là sự nhẫn tâm của Thomas Franco Jr.

Người đàn ông bị Trần Hạo dùng để uy hiếp chính là ba ruột của hắn, hắn nhìn thấy tính mạng của ba mình sắp không giữ được vậy mà hắn không hề dao động.

Thomas Franco đau đớn nằm dưới mặt đất, tuy ông không muốn Thomas Franco Jr vì ông mà hy sinh bất cứ điều gì, nhưng dưới tận đáy lòng của ông lại hiện lên nỗi thất vọng đến vô tận.

Thomas Franco Jr không hề quan tâm đến sự sống chết của ông, việc duy nhất trong lòng của hắn chính là địa vị, quyền lực và tiền tài.

Thomas Franco Jr chỉnh lại tư thế ngồi của mình, hắn lắc đầu cười trong sự chế nhạo.

"Ha ha ha..."

Trần Hạo mày không hiểu tao rồi, từ trước đến giờ tao không bao giờ để bất kỳ điều gì ràng buộc.

Kể cả ba của tao và ông nội."

Trái tim của Thomas Franco tan nát theo lời nói của đứa con trai mà ông hết mực yêu thương, trong lòng ông vừa thất vọng vừa thất kinh.

Cho dù ông đang trải nghiệm nỗi đau đớn trong lòng, nhưng ông vẫn cố gượng người ngồi dậy.

"Đồ bất hiếu, mày đã làm gì ông nội rồi?"

Giọng nói chậm rãi mang theo nhiều nỗi lo âu của Thomas Franco vang lên chất vấn con trai của mình.

Thomas Franco là một người với lòng dạ rắn độc, ông có thể vì quyền lực mà "huynh đệ tương tàn", nhưng không thể phủ nhận rằng, đối với ba ông, ông là một đứa con vô cùng hiếu thảo.

"Ba!

Nếu lão già đó cứ cản trở đại nghiệp lớn của con, cứ để con giải quyết ông ấy cho xong."

Thomas Franco Jr nhìn ba của mình nói một cách thẳng thắn, từ nhỏ đến lớn ông nội luôn thiên vị.

Dù hẳn có cố gắng bao nhiêu để lấy lòng ông, trong lòng ông vẫn luôn nhớ đến Trần Hạo.

Ông đã ra lệnh ngày nào ông còn sống thì không ai được đụng đến một sợi

tóc của Trần Hạo.

"Franco!

Mày có thể làm hại bất kỳ ai nhưng chỉ riêng ông nội.

Mày không được làm tổn thương ông."

Trần Hạo nhìn Thomas Franco Jr nói với giọng tức giận, tuy ngoài

mặt anh vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng anh hiện lên ngàn vạn điều lo lắng.

Ông nội là người anh kính trọng nhất, anh sẽ không để ông bị chút tổn thương gì.

Trong lúc này Tạ Chánh bước tới trên tay Tạ Chánh cầm cái điện thoại di động.

"Chủ nhân, Tần Gia Vỹ muốn nói chuyện với ngài."

Trần Hạo nghe Tạ Chánh nói vậy trong lòng anh hiện lên nỗi hoài nghi.

Từ trước tới giờ anh và Tần Gia Vỹ, anh ba của Gia Duyên không qua lại với nhau.

"Hello."

Giọng nói trầm trầm của Trần Hạo vang lên, tuy anh nói điện thoại nhưng cặp mắt sắc bén và cây súng vẫn đang nhắm thẳng vào người của Thomas Franco Jr.

Anh biết Thomas Franco Jr không phải là loại người cầu thả, nên anh không thể lơ là dù chỉ là một giây.

"Ông cụ Thomas, đang làm khách tại Tần Gia."

Tần Gia Vỹ chỉ nói đơn giản một câu rồi cúp máy.

Cặp mắt sắc bén lo âu của Trần Hạo đột nhiên phát sáng, khuôn mặt nghiêm nghị của anh chợt hiện lên ý cười.

Trần Hạo đưa điện thoại lại cho Tạ Chánh, anh bước tới gần Thomas Franco Jr hơn một chút, nói với giọng thâm sâu.

"Mày đừng nghĩ lấy ông nội ra là tao không dám làm gì mày."

Ánh mắt đáng sợ cùng với hơi thở nguy hiểm của Trần Hạo, làm Thomas Franco Jr run sợ trong lòng.

Tiểu Hồng và Sở Hương biết Trần Hạo chuẩn bị ra tay, họ liền ra tay trước.

Sở Hương rút từ bên hông ra một khẩu súng mini, cô nhắm vào người của Tạ Chánh, Tiểu Hồng cầm súng nhắm vào người của Trần Hạo.

Hai bên bắt đầu cuộc chiến đẫm máu, Trần Hạo xoay người tránh né viên đạn của Tiểu Hồng anh nâng súng bắn về hướng của Thomas Franco Jr.

Chỉ trong tích tắc Thomas Franco Jr đã phóng lên, nhảy vọt ra phía sau dùng thân ghế sofa làm bia đỡ đạn.

Tạ Chánh, Doãn Kỳ, Phó Cảnh ai nấy đều cầm những khẩu súng tiểu liên, họ không ngừng nã đạn về phía của Thomas Franco Jr.

Chương 104: Đường cùng bí lối

Thuộc hạ của Thomas Franco Jr từng tên một, lần lượt ngã quy xuống mặt đất.

"Chủ nhân, để tôi chuyển tầm chú ý của bọn họ."

Sở Hương cô yểm trợ chủ nhân chạy bằng cửa sau."

Tiểu Hồng nhìn Thomas Franco Jr nói với giọng kiên quyết, Thomas Franco Jr không muốn Tiểu Hồng làm như vậy.

Nhưng hiện tại hắn đã nằm trong tình thế "đường cùng bí lối", nên đề nghị của Tiểu Hồng là lối thoát duy nhất, hắn phải câu giờ chờ cứu binh tới.

Nói xong Tiểu Hồng lập tức đứng lên, hai tay cô cầm hai cây súng nhắm về hướng của Trần Hạo mà bắn tới.

Trần Hạo thật bình tĩnh, khuôn mặt lạnh lùng không hề lộ ra chút lo ngại.

Thuộc hạ của anh lập tức dùng thân của mình, chặn lại trước mặt của Trần Hạo.

Doãn Kỳ nhìn thấy Tiểu Hồng nhắm vào Trần Hạo mà bắn, anh tức giận đến nghiến răng trợn mắt.

Doãn Kỳ không nghĩ ngợi gì liền phóng lên, đứng trên cái bàn ăn bên

cạnh, từ trên anh nhắm vào cánh tay đang cầm súng của Tiểu Hồng mà nổ súng.

"*Pằng.....*"

Tiểu Hồng đang chăm chú nhìn về hướng của Trần Hạo nên cô không để ý, đã bị Doãn Kỳ bắn trúng, cây súng từ trên tay của Tiểu Hồng rơi xuống mặt đất.

Cô đau đớn núp xuống dựa lưng vào ghế sofa, dùng tay trái bịt lại vết thương bên tay phải, lúc này đang không ngừng chảy máu.

Trần Hạo không hề nao núng trước cảnh Thomas Franco Jr và Sở Hương dùng đường sau để tẩu thoát.

Anh bình tĩnh ung dung ngồi xuống cái ghế do thuộc hạ của mình, đem đến đặt ngay chính giữa phòng chờ họ.

Trong lúc này Sở Hương và Thomas Franco Jr đang vội vàng rút lui bằng cửa sau, Trần Hạo đã đoán được trước nên anh an bài Minh Nguyệt và một đám thuộc hạ cầm súng chờ sẵn.

"*Muốn trốn.....*"

Đừng hòng."

Minh Nguyệt nhếch môi lên, cười khinh thường nói.

Cô và thuộc hạ của mình chĩa súng vào đầu của Thomas Franco Jr và Sở Hương.

Họ áp giải hai người quay trở lại, phòng khách trong biệt thự.

Vừa trở lại phòng khách, Thomas Franco Jr lập tức nhìn thấy nét mặt "dương dương tự đắc" của Trần Hạo.

Trong lòng hấn hận sao có thể phan thây của Trần Hạo ra.

Hấn không thể tin nổi, tại sao Trần Hạo lại lợi hại đến như vậy, tại sao Trần Hạo không quan tâm đến sự sống chết của ông nội.

"Mày không ngờ, mày cũng có ngày hôm nay?"

Trần Hạo nhìn Thomas Franco Jr cười trêu chọc, Thomas Franco Jr luôn tự mãn rằng hắn là người không bao giờ biết hai từ "thất bại" là gì.

Từ nhỏ đến lớn chỉ cần những gì hắn muốn, thì nó nhất định sẽ thuộc về hắn.

"Trần Hạo, mày muốn chém muốn giết thì cứ tự nhiên.

Đừng có ở đây mà lên mặt với tao."

"Lên mặt, tao cần thiết phải lên mặt với mày sao?"

Mày nghĩ mày xứng đáng sao?"

Bang Black Eagle đã nằm trong tay tao, tập đoàn Thomas cũng đã thuộc về tao, hiện tại mày không đáng một xu."

Trần Hạo nhìn Thomas Franco Jr gằn giọng nói một cách nghiêm túc, hiện tại giết Thomas Franco Jr đối với anh chỉ giống như giết một con kiến mà thôi.

"Ha ha ha....Mày đang dọa ai, tập đoàn Thomas không có sự đồng ý

của tao, cổ phần không thể nhượng lại cho ai cả.

70% cổ phần vẫn thuộc về tao."

Thomas Franco Jr cười nói một cách đầy tự tin, trong lòng hẳn nghĩ Trần Hạo chỉ đang khoác lác.

"Phải! Trước ngày hôm nay, 70% cổ phần của tập đoàn Thomas quá thật nằm trong tay của mày.

Nhưng hôm nay nó đã thuộc về tao."

Trần Hạo đưa tay ra Phó Cảnh liền hiểu ý, anh bước tới lấy từ trong túi áo ra một sấp hồ sơ.

Phó Cảnh cung kính đặt sấp hồ sơ vào trong tay của Trần Hạo.

Trần Hạo thong thả đứng lên bước từng bước chậm rãi, đến trước mặt của Thomas Franco Jr và Sở Hương, lúc này hai người đã bị Minh Nguyệt và thuộc hạ của cô cầm súng uy hiếp nên không dám kháng cự.

"Ha ha ha.....Trần Hạo, mày đang ảo tưởng à.

Cái gì mà hôm qua còn là của tao, hôm nay đã thuộc về mày."

Thomas Franco Jr cười với giọng giễu cợt, hẳn không tin những gì Trần Hạo mới vừa nói ra.

Trần Hạo không nói gì, trước sự kinh ngạc của mọi người, anh cầm sấp hồ sơ quăng thẳng vào khuôn mặt tự mãn của Thomas Franco Jr.

Thomas Franco Jr không ngờ Trần Hạo sẽ làm như vậy, nên anh không kịp tránh né, sấp hồ sơ va chạm vào gò má của hắn rơi xuống mặt đất, để lại một vết xước dài đang rỉ máu trên làn da trắng của Thomas Franco Jr.

Ánh mắt độc ác của Thomas Franco Jr trợn trừng trợn trạo lên, làm cho tất cả mọi người cảm giác lạnh cả sống lưng.

Sở Hương nhìn thấy nét mặt hung tợn này của Thomas Franco Jr, trong lòng cô thầm cầu nguyện rằng Trần Hạo đừng bao giờ lọt vào trong tay của hắn, bằng không anh sẽ chết một cách vô cùng thảm.

Nét mặt ngang tàn của Trần Hạo không vì ánh mắt độc ác của Thomas Franco Jr mà dao động.

Ngược lại trong ánh mắt thăm sâu của anh lại hiện lên ý cười.

Thomas Franco Jr nhìn thất vè mặt đắc ý của Trần Hạo, nụ cười trêu chọc trên khuôn mặt của hắn đột nhiên tắt ngóm, hắn nghi ngờ cầm lấy sấp hồ sơ lên xem.

Thomas Franco Jr vừa đọc xong phần văn kiện, giấy tờ pháp luật đã ghi rõ ràng trong tay Trần Hạo là 70% cổ phần của hắn.

Thomas Franco Jr thét lên trong sự điên cuồng.

"Ahhhhhhh....."

Trần Hạo mày giỏi lắm.....

Tao sẽ giết mày..."

Hắn không biết Trần Hạo đã dùng cách gì, chỉ trong vòng một ngày, toàn bộ cổ phần dưới tên hắn đều chuyển sang cho Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn thấy phản ứng của Thomas Franco Jr, trong lòng anh vui đến khó tả, một Thomas Franco Jr ngang tàn ngạo mạn cũng có ngày bị anh ép vào đường cùng.

Trần Hạo nâng chân lên đá một cú vào bụng của Thomas Franco Jr, làm hắn ngã nhào về phía sau nằm thê thảm dưới mặt đất.

Chương 105: Hàn Mạc khó xử

Trần Hạo nhìn Doãn Kỳ, Doãn Kỳ lập tức cúi xuống, một tay anh giữ chặt cánh tay trái không bị thương của Thomas Franco Jr bẻ quặp về phía sau, tay còn lại anh vịn vào gáy của hắn, ép hắn phải đối mặt với Trần Hạo.

Thomas Franco Jr cố chịu đựng nỗi đau ở bụng của mình, hắn không muốn thuộc hạ của hắn, biết hắn đã bị nội thương.

Chỉ có Trần Hạo mới biết, vết thương của Thomas Franco Jr nghiêm trọng đến cỡ nào, vì cú đá vừa rồi anh đã dùng hết sức lực của mình.

Với người bình thường nếu bị trúng cú đá này, chắc người đó sẽ bị tổn thương đến ngũ tạng lục phủ mà ngất đi, nhưng vì Thomas Franco Jr đã được huấn luyện từ nhỏ, nên hắn có thể chịu đựng cú đá chí mạng này của Trần Hạo.

"Người Tây Phương tại bay có một câu nói, " don't judge a book by it's cover, đừng đánh giá một người với vẻ bề ngoài".

Mày thấy võ kịch tao đóng suốt 9 năm qua, như thế nào?."

Trần Hạo cười nói một cách thâm trầm, không phải Mark nói cho anh biết về kế hoạch của Thomas Franco Jr.

Anh tin chắc anh đã không còn mạng sống đến ngày hôm nay.

T toàn thân của Sở Hương và Tiểu Hồng toát mồ hôi lạnh, hai người rùng mình vì kinh hãi.

Họ thật không ngờ Trần Hạo lại đáng sợ đến như vậy.

Tiểu Hồng nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt kinh hoàng, trong lòng cô thầm nghĩ, tâm tư của Trần Hạo còn sâu xa hơn cả Thomas Franco Jr.

Anh có thể "ngậm đắng nuốt cay" sống với vẻ bề ngoài lêu lổng suốt 9 năm, sự nhẫn nại của anh làm cô vừa khâm phục vừa khiếp sợ trong lòng.

Thomas Franco Jr nhìn Trần Hạo đến thất thần, hẳn không thể nào ngờ nổi nội tâm gian trá của Trần Hạo.

Trần Hạo có thể nhin nhục "bày mui tính kế", chờ hẳn bước từng bước một vào.

Trong lòng Thomas Franco Jr thầm nghĩ, Trần Hạo còn độc ác hơn hẳn nhiều.

Trần Hạo đích thực là con cháu của giọng dõi Thomas.

"Mày giỏi lắm, đã qua mặt của tao bấy lâu nay.

Nhưng mày đừng quên nếu mày giết tao, mày đừng hòng gặp mặt ông nội.

Tao đã căn dặn thuộc hạ, nếu hai ngày sau tao không trở về Italy, họ sẽ giết chết ông nội ngay lập tức.

Ha ha ha ha..... Trần Hạo mày giết tao đi..... Giết tao đi..... Mày không dám có phải không?

Ha ha ha....."

Thomas Franco Jr cười một cách thỏa thích, hẳn tin rằng ngày nào ông nội còn ở trong tay của hắn, thì Trần Hạo tuyệt đối không dám động đến một sợi tóc của hắn.

Trần Hạo nâng khẩu súng lục trong tay của mình lên, nhắm vài đùi bên trái của Thomas Franco Jr.

Khuôn mặt anh tuấn của Trần Hạo chợt hiện lên một nụ cười nguy hiểm, anh nheo cặp mắt thâm sâu của mình lại, không nghĩ ngợi gì liền bóp cò súng.

"Pằng....."

"Ahhhhh....."

Thomas Franco Jr kêu lên một tiếng, hắn dùng tay đẹ lại vết thương.

Cặp mắt căm thù phát ra tia lửa, nhìn thẳng vào khuôn mặt lộ ra vẻ đắc thắng của Trần Hạo.

Tiểu Hồng nhìn thấy vậy, liền vùng vẫy ra khỏi sự kiềm chế của thuộc hạ của Trần Hạo.

Minh Nguyệt nhìn thấy vậy liền phóng một con dao nhỏ, được giấu trong tay áo của cô, thẳng vào chân phải của Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng đột nhiên bị tập kích, chân cô bị thương té quỵ xuống mặt đất.

Tiểu Hồng là cái gai trong mắt của

Minh Nguyệt, cô ghét nhất là ai làm hại đến người Trần Hạo yêu.

Không biết từ lúc nào Trần Hạo đã cầm súng đứng trước mặt của Thomas Franco Jr, anh đặt nòng súng ngay mi tâm của hắn, nói với giọng âm lãnh làm Thomas Franco Jr kinh hãi trong lòng.

"Tao quên nói với mày, ông nội hiện tại đang được Tần gia bảo vệ."

"Mày đã không còn gì, để uy hiếp được tao."

Toàn thân Thomas Franco Jr không còn sức lực, nét mặt tự tin đầy vẻ đắc ý vừa rồi của hắn, đột nhiên trở nên ảm đạm hẳn lên.

Trong lòng Thomas Franco Jr đã hết hy vọng, hiện tại chỉ còn một người có thể cứu được hắn.

Thomas Franco nghe Trần Hạo nói vậy, ông thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng ba cũng đã an toàn không còn nguy hiểm, nhưng lúc này trong ánh mắt của ông lại hiện lên nỗi lo âu khắc khoải, ông sợ Trần Hạo sẽ giết chết Thomas Franco Jr để trả thù cho ba anh.

Ngón tay của Trần Hạo ấn nhẹ vào cò súng, đột nhiên cây súng trên tay của anh bị một con dao nhỏ màu Vàng Kim từ đâu phóng tới, va chạm mạnh vang sang một bên.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, xoay qua nhìn theo hướng nơi con dao được phóng ra.

Hàn Mạc hai tay đặt vào túi quần tây của mình, cô hiện ngang bước từ cửa lớn vào trong phòng khách.

Trên người Hàn Mạc là bộ âu phục nữ màu đen, chân mang đôi giày

cao gót, mái tóc dài màu đen được cô búi lên cao, càng tôn lên sự kiêu ngạo trên khuôn mặt kiêu diễm của cô.

Sở Hương và Tiểu Hồng ngậy người trong giây lát, khi họ nhìn thấy sự uy nghiêm của Hàn Mạc.

Từ trước tới giờ hai người chưa từng thấy qua, một người phụ nữ với khí thế khiếp người như Hàn Mạc, chỉ cần nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Hàn Mạc, họ có thể cảm giác được cơn lạnh từ tận xương tuỷ lạnh ra, vì sát khí tỏa ra từ người của cô.

Hàn Mạc oai nghiêm đi trước, Lãnh Dương, Lãnh Tuấn, Lưu Bằng và Lưu Xuyên cung kính đi bên cạnh cô.

Trần Hạo cau mày tỏ ra bức bối, anh nghi ngờ nhìn Hàn Mạc bằng ánh mắt khó hiểu.

"Hàn gia, đây là ý gì?"

Trần Hạo biết Hàn Mạc không phải là người hay lo chuyện bao đồng, nhất định Thomas Franco Jr và cô có quan hệ gì mà anh không biết.

"Trần Hạo, tôi không muốn làm khó anh."

"Nhưng hôm nay bằng mọi giá, tôi cũng phải đưa Thomas Franco Jr an toàn rời khỏi đây."

Hàn Mạc nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt khó xử nói, cô biết giữa Trần Hạo và Thomas Franco Jr có mối thù không đội trời chung.

Nhưng cô đã thiếu Thomas Franco Jr một cái mạng, lần này Thomas Franco Jr đã lên tiếng cô phải trả món nợ ân tình này cho hắn.

"Hàn gia, ở đây là Thành Phố S không phải là Đông Nam Á.

Nơi mà cô có thể làm hùm làm hổ, không xem ai ra gì."

Trần Hạo tức giận trong lòng, Hàn Mạc là vợ của Nam Liệt với giao tình giữa họ, Hàn Mạc phải đứng về phía của anh.

Nếu cô không muốn giúp cũng không sao, nhưng ít nhất cô cũng nên đứng ngoài cuộc không nhúng tay vào.

"Trần Thiếu, Hàn Gia không muốn làm khó ngài.

Chỉ cần ngài tha mạng cho Thomas Franco Jr, sau này ngài muốn làm gì hấn Hàn gia sẽ không quan tâm."

Lãnh Dương nhìn Trần Hạo nói với giọng bất đắc dĩ, Hàn Mạc vì Nam Liệt nên trước khi vào đây, cô đã ra lệnh dù có xảy ra chuyện gì, họ cũng không được ra tay làm tổn thương Trần Hạo.

Lãnh Dương chỉ sợ, lần này Hàn Mạc vì Nam Liệt mà đưa mình vào tình cảnh nguy hiểm.

"Hôm nay không ai có thể đưa Thomas Franco Jr rời khỏi đây!."

Trần Hạo gằn giọng nói một cách đầy nguy hiểm, anh tuyệt đối sẽ không vì Hàn Mạc mà nhượng bộ.

Chương 106: Hàn Mạc hy sinh

Trần Hạo không quan tâm đến sự hiện diện của Hàn Mạc, anh vươn tay chụp lấy khẩu súng từ trên tay của Tạ Chánh, lúc này đang đứng đề phòng một cách nghiêm chỉnh bên cạnh anh.

Trần Hạo bực tức chau mày, nhìn vào nét mặt lộ ra vẻ thách thức của Thomas Franco Jr.

Trần Hạo không kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng, anh cắn chặt răng giận dữ nổ súng.

"Pằng....."

Tất cả mọi người đều thất kinh trong lòng nhất là Trần Hạo, anh không thể nào tin nổi, Hàn Mạc đã dùng thân của mình đỡ lấy viên đạn của anh.

Bàn tay đang cầm súng của Trần Hạo chột buông lỏng ra, anh bất giác hạ khẩu súng trong tay của mình xuống.

Trần Hạo chưa từ nghĩ đến việc sẽ làm hại đến Hàn Mạc.

"Hàn gia.."

Lãnh Dương, Lãnh Tuấn, Lưu Bằng và Lưu Xuyên lập tức xông tới đỡ Hàn Mạc lên.

Lúc này máu chảy liên hồi, từ bờ vai phải của Hàn Mạc xuống mặt đất.

Thomas Franco Jr ở phía sau Hàn Mạc, đôi môi hắn công lên thành một nụ cười gian trá.

Hắn biết với tính trọng tình trọng nghĩa "nhất ngôn cửu đỉnh" của Hàn Mạc, cô nhất định không để Trần Hạo lấy mạng của hắn.

"Mạc Mạc!"

Nam Liệt giận dữ từ ngoài cửa quát lên, nhìn thấy cô bị thương trong lòng anh nóng như lửa đốt.

Nam Liệt sai bước thật nhanh đến bên cạnh cô, anh nóng giận hất tay của Lãnh Dương và Lưu Xuyên ra.

Nét mặt ma quỷ của Nam Liệt làm họ hoảng hốt trong lòng.

Ánh mắt yêu thương của anh, nhìn vào vết thương trên vai của Hàn Mạc nói với giọng lạnh lùng.

"Các người bảo vệ chủ nhân như thế, lại để Mạc Mạc bị thương đến như vậy."

Nam Liệt lên tiếng trách móc bốn người, họ nhìn Nam Liệt bằng ánh mắt thẹn thùng tự trách.

Đúng! không bảo vệ tốt cho Hàn gia là lỗi của bọn họ.

Bốn người cúi đầu không biết nói gì hơn, đành giữ im lặng thay cho lời hối lỗi.

"Liệt!"

Anh đừng trách bọn họ.

Thomas Franco Jr đã có ơn với em, em không thể để hắn chết như vậy."

"Ha ha ha..."

Trần Hạo, cuối cùng mày cũng không thể nào thắng được tao."

Thomas Franco Jr thốt lên những lời ngông cuồng không biết chết là gì.

Bàn tay đang buông lỏng khẩu súng của Trần Hạo chợt siết chặt lại hơn, khi anh nghe được lời nói khiêu khích này của Thomas Franco Jr.

Nhìn thấy nét mặt hung tợn muốn giết người của Trần Hạo, trong lòng Nam Liệt cảm thấy khó xử vô cùng.

Nam Liệt biết một khi Thomas Franco Jr rời khỏi Thành Phố S này, Trần Hạo muốn đối phó với hắn không phải là chuyện dễ.

Nếu anh kêu Trần Hạo bỏ qua cho Thomas Franco Jr, không trả mối "huyết hải thâm thù" này, điều đó tuyệt đối không thể được.

Còn nếu anh bảo Hàn Mạc đừng nhúng tay vào chuyện của Trần Hạo và Thomas Franco Jr, Hàn Mạc nhất định sẽ không nghe.

Trong lúc Trần Hạo, Nam Liệt và Hàn Mạc đang hoang mang với sự khó xử của riêng mình, đột nhiên Thomas Franco Jr rút một khẩu súng được giấu sau thắt lưng của hắn ra, nhắm vào người của Trần Hạo mà bắn.

"Pằng....."

"Thiếu chủ, cẩn thận."

Đột nhiên tiếng súng vang lên làm cho mọi người đều hoảng loạn, Mark kêu lên trong sự kinh hãi, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, ông xông tới đỡ thay cho Trần Hạo một phát súng.

Doãn Kỳ nhanh trí bắn vào bàn tay trái đang cầm súng của Thomas Franco Jr.

Cây súng vì vậy đã rơi xuống mặt đất, bị Doãn Kỳ dùng chân đá sang một bên.

Thomas Franco Jr bị thương hẳn đau đớn ngồi bệt xuống đất, ánh mắt hiện lên nỗi khó tin nhìn thẳng vào Mark, hẳn không ngờ Mark người đã theo hẳn nhiều năm qua lại phản bội hẳn.

Thomas Franco đang bị Phó Cảnh giữ chặt, ông đột nhiên vùng người ra khỏi sự kiềm chế của Phó Cảnh.

"Mark!

Mày là người của Marco?"

Ông nhìn Mark nói với giọng khó tin, ông chỉ biết Mark là thuộc hạ thân cận của ba ông.

Nếu ông biết Mark là người của Marco, ông tuyệt đối không để hẳn ở lại bên cạnh của con trai mình.

"Không!

Bây giờ tôi là thuộc hạ của Thiếu chủ."

Mark bị trúng đạn ngay ở bụng, lúc này ông đang nằm đau đớn trong vòng tay của Trần Hạo, ánh mắt thù hận của ông nhìn thẳng vào Thomas Franco nói.

Thomas Franco Jr bất lực ngã người về phía sau, bây giờ hắn mới hiểu tại sao Trần Hạo lại "thần thông quảng đại" đến như vậy.

Tại sao nhất cử nhất động của hắn, đều được Trần Hạo nắm trọn trong lòng bàn tay.

Trần Hạo nhìn thấy máu từ trong miệng vết thương trên bụng của Mark không ngừng chảy ra, trong con ngươi đen nhánh của anh hiện lên tai cầm phẫn.

Anh không quan tâm đến sự bao bọc của Hàn Mặc, Trần Hạo đứng lên cầm súng nhắm vào người của Thomas Franco Jr không ngừng nã đạn.

Trong lúc những viên đạn như cơn lốc tiến về phía của Thomas Franco Jr, hắn quỳnh lên vươn tay kéo Tiểu Hồng qua chặn ngay trước mặt, đỡ những viên đạn do Trần Hạo bắn ra.

Tiểu Hồng như cái bia bị trúng rất nhiều đạn, cô nhìn Thomas Franco Jr bằng ánh mắt thỏa mãn, ruốt cuộc cô cũng đã trả cho Thomas Franco Jr ơn dưỡng dục, mà hắn đã cứu mang cô từ lúc cô chỉ là một đứa bé sống lang thang đầu đường xó chợ.

Nhìn thấy thân thể của Tiểu Hồng từ từ ngã xuống mặt đất, trong lòng của Sở Hương hiện lên cảm giác xót xa.

Cô và Tiểu Hồng đã quen nhau 10 năm, tuy không phải là bạn tri kỷ

nhưng cũng đã từng cùng chung chấp hành nhiệm vụ.

Sở Hương đau lòng nhìn Thomas Franco Jr bằng ánh mắt bất mãn, trên gương mặt của hắn không hề hiện lên sự đau lòng hay tia tự trách.

Đối với Thomas Franco Jr thuộc hạ của hắn nếu cần thiết, phải vì chủ nhân của mình mà hy sinh, đó là điều hiển nhiên.

"Hàn gia, tôi muốn rời khỏi đây ngay lập tức."

Thomas Franco Jr nhìn Hàn Mạc nói, hắn tuyệt đối không thể nào thua dưới tay của Trần Hạo.

Ai cũng có thể thắng hắn, nhưng chỉ riêng Trần Hạo thì không thể.

Chương 107: Kết cuộc 1

Hàn Mạc được Nam Liệt ôm trong lòng, cô gượng người đứng thẳng lại, đặt hết trọng lượng trên cơ thể của mình lên người Nam Liệt, dù đang bị thương Hàn Mạc cũng muốn giữ cho mình sự oai nghiêm của một thủ lĩnh.

"Hạ, hôm nay tôi nhất định phải đưa Thomas Franco Jr rời khỏi đây."

"Nhưng sau khi bước ra khỏi cánh cửa này, chuyện giữa hai người không liên quan gì đến tôi."

Hàn Mạc đã nói rõ dụng ý của mình, dù sao món nợ ân tình này cô nhất định phải trả.

Cứu được Thomas Franco Jr ra khỏi đây, xem như cô không thất hứa, sau này giữa hai bên có chém giết lẫn nhau, không liên quan đến cô.

Giọng nói lạnh lùng của Hàn Mạc vang lên, làm cho Thomas Franco Jr ngỡ ngàng trong giây lát, hấn chợt suy nghĩ chỉ cần "giữ được rừng xanh lo gì không củi đốt", giữ được cái mạng này sau này có thiếu gì cơ hội để trả thù.

Hàn Mạc vừa nói xong thuộc hạ của cô, đã cầm súng chĩa vào thuộc hạ của Trần Hạ.

Nam Liệt nhìn Hàn Mạc bằng ánh mắt tức giận, Trần Hạ là anh em tốt của anh, cô làm như vậy cũng đồng nghĩa không xem anh ra gì.

"Mạc Mạc, chuyện giữa hai người họ chúng ta không nên xen vào, cứ để cho họ tự mình giải quyết."

Nói ra những lời này Nam Liệt đã nhượng bộ rất lớn, anh biết trong chuyện này cô và anh hai bên đều khó xử.

"Liệt, dù anh có giận em, em cũng phải xen vào."

Hôm nay Thomas Franco Jr nhất định, phải an toàn rời khỏi đây."

Hàn Mạc đẩy thân thể đang run lên vì giận dữ của Nam Liệt ra, cô dựa vào người của Lưu Xuyên nhìn anh bằng ánh mắt bất đắc dĩ.

Tính tình cô là vậy, không hứa thì thôi một khi đã hứa, dù trời có sập xuống cô cũng phải giữ trọn lời hứa của mình.

Ánh mắt sâu thăm thẳm của Nam Liệt hiện lên nộ khí, hiện giờ nếu có thể anh sẽ ra tay giết người ngay, để làm nguôi đi cơn thịnh nộ trong lòng của mình.

Nhìn thấy Nam Liệt và Hàn Mạc đang trong tình huống nan giải, Trần Hạo không muốn vì anh làm tổn hại đến tình cảm giữa hai người.

Trần Hạo quyết định để Hàn Mạc đưa Thomas Franco Jr rời khỏi trước, sau đó anh sẽ cho người giết chết Thomas Franco Jr sau, để tránh cho đôi bên phải khó xử.

Hàn Mạc nhìn thấy tia nhúng nhường trong ánh mắt của Trần Hạo, cô biết anh đã nể tình của Nam Liệt nên tha cho Thomas Franco Jr.

"Chúng ta đi."

Ánh mắt bất đắc dĩ của Hàn Mạc không dám nhìn thẳng vào khuôn

mặt tối sầm của Nam Liệt, trong lòng cô cảm giác khắc khoải không yên, vì cô biết hành động của mình sẽ khiến cho Nam Liệt đau lòng.

Mark nhìn thấy Trần Hạo vì Nam Liệt nên anh đã quyết định thả Thomas Franco Jr, hành động này của anh đồng nghĩa với việc "thả hổ về rừng".

Trong lúc Hàn Mạc và thuộc hạ của mình muốn đưa Thomas Franco Jr đi, Mark cầm chặt cánh tay của Trần Hạo, để chuyển đi tầm chú ý của mình khỏi vết thương trên bụng ông.

Ánh mắt suy ngẫm của ông nhìn Hàn Mạc nói với giọng nghiêm túc.

"Hàn gia, cô đừng bị Thomas Franco Jr đánh lừa."

Chuyện hấn cứu cô tại Italy vào mười mấy năm trước, là do một tay hấn dàn dựng lên."

Bước chân uy nghiêm của Hàn Mạc chợt dừng hẳn lại, khi cô nghe Mark nói ra những lời này, ánh mắt nghi ngờ của cô nhìn chăm chăm vào ông chờ ông nói tiếp.

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Hàn Mạc, Mark liền tự giác tường thuật lại tất cả mọi chuyện cho Hàn Mạc nghe.

"Mười mấy năm trước, khi Thomas Franco Jr mới vừa tiếp nhận bang Black Eagle, hấn liền muốn nhúng tay vào giới áp phiện."

Nhưng miếng bánh béo mỡ này đã được các đại hắc bang chia lấy, đâu đã có phần nấy không còn chỗ để hấn bước chân vào."

Thomas Franco Jr "trăm phương ngàn kế" muốn lấy được một phần, trong lúc này hấn bắt được tin, tân thủ lĩnh của Bang Con Rồng Vàng

sẽ qua Italy, đàm phán một vụ làm ăn áp phiện lớn nhất thời bấy giờ.

Hắn "bài binh bố trận" cho thuộc hạ của mình rình rập khắp nơi, chờ tân thủ lĩnh của Bang Con Rồng Vàng bước chân vào cái bẫy mà hắn đã đặt sẵn.

Nhưng hắn thật không ngờ, tân thủ lĩnh của Bang Con Rồng Vàng lại là một gái.

Khi thuộc hạ của hắn báo cáo cho hắn biết, trong lòng Thomas Franco Jr chợt hiện lên một ý niệm.

Thay vì có thêm một kẻ thù, sao hắn không làm người tốt và có thêm một người bạn.

Thomas Franco Jr mới giả vờ làm anh hùng ra tay cứu cô, hắn thật không ngờ Hàn gia lại là một "nữ trung hào kiệt" dám nói dám làm.

Vì hắn đã cứu mạng của cô, nên khi cô quay trở về Đông Nam Á, cô đã giao lại tất cả mối làm ăn, có liên quan đến áp phiện, trong tay của Bang Con Rồng Vàng cho hắn."

Sau khi nghe Mark nói xong, Hàn Mạc tức đến nghiến răng ken két.

Theo như những lời Mark vừa mới nói, Thomas Franco Jr chính là người đã giết chết những anh em tốt đã "vào sinh ra tử" với cô, cũng đồng nghĩa Thomas Franco Jr chính là kẻ thù của cô và cũng là kẻ thù của Bang Con Rồng Vàng.

Thomas Franco Jr kinh hãi trong lòng, hiện tại chỉ có Hàn Mạc mới có thể cứu hắn, nếu trong giờ phút này Hàn Mạc lại trở mặt, hắn sẽ không còn đường sống nữa.

"Hàn gia, cô đừng nghe hắn nói lung tung."

Thomas Franco Jr nhìn Hàn Mạc bằng ánh mắt cầu khẩn, hắn nói với giọng khẩn trương.

"Nói lung tung!"

Thomas Franco Jr người cũng quálà to gan.

Người của Hàn Mạc ta, người cũng dám động đến."

Hàn Mạc rút khẩu súng Truy Hồn bên hông của mình ra, cô nhắm vào người của Thomas Franco Jr, ánh mắt thâm độc của cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lấm tấm mồ hôi vì sợ hãi của hắn.

Thomas Franco Jr hoảng loạn trong lòng hắn lui mình về phía sau, ánh mắt nhìn về hướng ba của hắn.

Thomas Franco nhắm mắt lại, ông tuyệt vọng chấp nhận định cuộc này.

Cha con của ông đã thua dưới tay của Trần Hạo.

Hàn Mạc cau mày trợn mắt, cô không do dự bắn một phát vào người của Thomas Franco Jr, rồi thêm một phát vào bắp đùi của hắn.

Cứ như vậy Hàn Mạc tiếp tục nã những viên đạn cực độc của Truy Hồn vào người Thomas Franco Jr.

Một viên đạn tượng trưng cho một mạng sống, mà Thomas Franco Jr đã giết chết vào mười mấy năm trước tại Italy.

Chương 108: Đại kết cuộc

Trước tình cảnh kinh hoàng này, một luồng khí lạnh tỏa ra từ sống lưng của Sở Hương, làm cô kinh hãi trong lòng, tay chân cô cảm giác bủn rủn, cô bất giác lùi mình về phía sau để tránh xa Trần Hạo.

Sau khi Hàn Mạc xử lý xong Thomas Franco Jr, Nam Liệt thấy sự việc đã được giải quyết ổn thỏa, anh không còn tâm trạng ở lại xem Trần Hạo giải quyết những việc linh tinh nữa.

Nam Liệt trong lòng mang theo cơn phẫn nộ, với nét mặt hàm hàm anh vội vàng rời khỏi biệt thự, không thềm đếm xỉa đến Hàn Mạc dù chỉ một lần.

Hàn Mạc nhìn thấy nét mặt giận đến tím xanh của Nam Liệt, trong lòng cô chợt hiện lên nỗi phiền muộn, không biết mình phải làm như thế nào anh mới hết giận.

Nhìn thấy nộ khí tỏa ra từ người của Nam Liệt, thuộc hạ của cô bất giác rùng mình.

Lãnh Dương nhìn Lãnh Tuấn bằng ánh mắt bất lực, lần này Nam Ca thật sự nổi trận lôi đình.

Cũng đúng một người đàn ông, khi bị người phụ nữ làm tổn thương đến sự kiêu ngạo của mình, trong lòng họ cũng giống như một quả bom nổ chậm, có thể nổ tung vào bất cứ lúc nào.

Vừa rồi Hàn Mạc đã không suy nghĩ đến cảm nhận của Nam Liệt, khi cô quyết định đưa Thomas Franco Jr đi.

Lãnh Tuấn nhìn Lãnh Dương lắc đầu, ý bảo đừng nhiều chuyện.

Chuyện của Hàn gia không đến phiên, thuộc hạ các anh nhúng tay vào.

Hàn Mặc dùng ánh mắt sắc bén của mình, ra lệnh cho Lưu Xuyên điu cô đuổi theo Nam Liệt.

Sau khi hai tốp người hùng hổ của Nam Liệt và Hàn Mặc rời khỏi, trong biệt thự chỉ còn lại người của Trần Hạo, Sở Hương và Thomas Franco.

Trần Hạo thong thả ngồi xuống ghế sofa, nơi Thomas Franco Jr đã ngã gục dưới mặt đất.

Một chân anh đạp lên người của Thomas Franco Jr, chân còn lái anh thản nhiên đặt xuống mặt đất.

Trần Hạo dùng ánh mắt đầy sát khí y như quỷ satan, nhìn vào khuôn mặt sợ đến toát mồ hôi của Sở Hương.

Sở Hương bị cái nhìn kinh khủng này của Trần Hạo, làm toàn thân cô bất giác run lẩy bẩy.

"Hạo, em xin anh.

Anh hãy tha cho em, em sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh, làm thuộc hạ của anh."

Sở Hương cùng đường bí lối, việc duy nhất cô có thể làm chính là cầu xin Trần Hạo tha mạng.

"Tha thứ cho cô, cô cho tôi một lý do để tha thứ cho cô."

Trần Hạo cau mày nhìn Sở Hương nói với giọng băng lãnh.

"Hạo, em.....em.....em..."

Sở Hương ấp a ấp úng, cô cố suy nghĩ ra một lý do chính đáng để Trần Hạo tha thứ cho cô.

"Anh hãy nghĩ tình dung mạo của em giống Gia Duyên, tha cho em lần này."

"Em không muốn chết, anh muốn em là làm gì cũng được, nhưng đừng giết em."

Sở Hương nhìn Trần Hạo rơi nước mắt, giọng nói run run của cô thốt ra những lời thỉnh cầu, mà từ trước tới giờ cô chưa từng hạ mình nói với bất kỳ ai.

Trần Hạo nhướng mày, ánh mắt thích thú của anh nhìn vào khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Sở Hương nói.

"Cô có biết, mỗi khi tôi nhìn thấy khuôn mặt giả tạo này của cô, tôi cảm giác kinh tởm đến chùng nào không?"

"Trên thế gian này chỉ có một mình Duyên Nhi, mới có thể có được dung mạo tuyệt mỹ này."

Trần Hạo nói xong liền nhìn Minh Nguyệt, Minh Nguyệt liền hiểu ý.

Từ trong tay áo của Minh Nguyệt đột nhiên xuất hiện một con dao xếp nhỏ.

Minh Nguyệt cầm lấy con dao bật nó ra, cô bước đi chậm rãi đến trước mặt của Sở Hương.

Lúc này Sở Hương nhìn thấy trên tay của Minh Nguyệt cầm con dao, cùng với lời nói lạnh lùng vô tình vừa rồi của Trần Hạo, trong lòng cô biết Minh Nguyệt định làm gì.

Cô kinh hãi lui mình về phía sau đến không còn đường lui nữa, Sở Hương tuyệt vọng cô hoảng sợ dùng hai tay che mặt của mình lại.

"Đừng.....đừng.....Hạo....."

Anh đừng làm như vậy.....

Thà anh giết chết em, còn hơn hành hạ em như thế này."

Sở Hương thất kinh trong lòng, cô hoảng loạn khóc sụt sùi khi nói ra những lời này.

Trần Hạo không có tâm trạng nhìn cảnh Minh Nguyệt dầy vò Sở Hương, anh thong thả đứng lên rút tay vào túi quần tây của mình rời khỏi biệt thự.

Vừa đi đến cửa chính Trần Hạo buông ra một câu.

"Phải giữ lại mạng của cô ta."

Chết không dễ như vậy đâu, anh biết với phụ nữ dung mạo đối với họ là quang trọng nhất.

Anh muốn dùng cách này để trả thù cho Gia Duyên.

Anh phải khiến Sở Hương người không ra người ma không ra ma,

Thomas Franco là đứa con duy nhất còn sống của ông, Trần Hạo để ông nội tự mình quyết định, muốn trừng phạt hắn như thế nào, anh sẽ không có ý kiến.

"Ra sân bay, chúng ta qua Italy."

Cặp mắt của Trần Hạo đột nhiên mở toang ra, anh nhìn lên bầu trời với muôn ngàn vì sao đang lấp lánh, y như tia sáng trong ánh mắt của Gia Duyên, nói với giọng nhớ nhung.

"Duyên Nhi, anh đến đón em và con về nhà."

Đôi môi mỏng đầy vẻ mê hoặc của Trần Hạo nhếch lên thành một nụ cười hạnh phúc, khi anh nghĩ đến Gia Duyên và con.

Chương 109: Ngoại truyện Nam Liệt và Hàn Mạc 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nam Liệt ôm trong lòng cơn thịnh nộ, anh với nét mặt tràn đầy sát khí đi xăm xăm ra khỏi biệt thự của Thomas Franco Jr.

Việt Vũ nhìn thấy nét mặt của Nam Liệt liền nhìn Hàn Mạc đang được Lưu Xuyên dìu phía sau.

Việt Vũ lắc đầu tỏ ra bất lực, anh thật hết cách với đôi vợ chồng này.

Hàn Mạc nhìn thấy nộ khí trên gương mặt của Nam Liệt, cô biết lần này mình đã hành sự quá đáng, dù sao ở trước mặt người ngoài cô cũng phải giữ thể diện cho anh.

Hàn Mạc nhìn Lưu Xuyên ý bảo Lưu Xuyên không cần dìu cô nữa.

Hàn Mạc bước nhanh về phía của Nam Liệt, cô không nói gì ngang nhiên khom người theo Nam Liệt ngồi vào trong xe.

Nam Liệt vẫn giữ nét mặt lạnh lùng không cảm xúc, anh liếc nhanh qua bờ vai bị thương của Hàn Mạc.

Từng giọt máu đỏ nhỏ xuống ngực cô làm trái tim anh đau nhói, Nam Liệt hít thở nặng nề anh cắn chặt răng vì tức giận.

Nam Liệt giữ cho mình thật bình tĩnh, anh cố gắng không biểu lộ nổi

lo lắng trong lòng mình.

Nam Liệt chuyển tầm mắt của mình nhìn vào gương chiếu hậu, ánh mắt sâu thẳm của anh đụng phải ánh mắt cung kính của Việt Vũ.

Việt Vũ không nói gì liền cầm điện thoại di động lên bấm một dãy số.

"Hello."

Giọng nói của người phụ nữ vang lên trong điện thoại, làm Việt Vũ hơi bối ngỡ trong lòng.

Anh ổn định lại nhịp tim đang nhảy loạn của mình, nói với giọng nhỏ nhẹ nói.

"Em đến biệt thự Nam Viên ngay."

Du Trinh Trinh nghe xong những gì Việt Vũ nói, cô không nói gì liền cúp máy.

"Tít.....tít.....tít....."

Những tiếng tít tít vang lên, làm Việt Vũ tức đến muốn đập luôn chiếc điện thoại di động trong tay mình, không lẽ nói thêm một câu với anh, cô cũng cảm thấy mất thời gian sao.

"Uh...Ummmmm....."

Nam Liệt cau mày hắng giọng, khi anh nhìn thấy Việt Vũ đang ngây người nhìn vào điện thoại.

Trong lòng Nam Liệt đang nôn nóng, anh biết vết thương trên vai của Hàn Mạc không nhẹ, còn kéo dài thời gian sẽ mất máu rất nhiều.

Ba hồn bảy vía của Việt Vũ vì giọng bực mình của Nam Liệt mà hồi hồn.

Anh lập tức nhấn ga phóng đi thật nhanh về biệt thự Nam Viên.

Cả đoạn đường về biệt thự, trong đầu Hàn Mạc đang suy nghĩ làm cách nào để năn nỉ Nam Liệt, nhưng lại không làm mất đi thể diện của riêng mình.

Nam Liệt đợi mãi không thấy Hàn Mạc lên tiếng, trong lòng anh nghĩ cô thật ngoan cố vẫn chưa biết mình đã sai.

Cơn cuồng nộ trong lòng anh càng vị sự im lặng của cô mà dâng trào.

Nam Liệt tức đến đỏ mặt tía tai, anh giận dữ anh xoay mặt nhìn ra cửa sổ, để tránh nhìn thấy khuôn mặt tái xanh vì cố nhịn đau của cô mà đau lòng.

Tuy vết thương trên vai của Hàn Mạc đang giằng vặt cô, nhưng cô không hề hé môi kêu than tiếng nào, Hàn Mạc xiết chặt vạt áo, cô bậm môi lại cố nuốt nỗi đau đớn xuống lòng.

Nam Liệt nhìn vào cửa sổ, ngoài trời tối đen như mực, phản chiếu lại khuôn mặt kiêu ngạo của Hàn Mạc lúc này đã lấm tẩm mồ hôi, trái tim anh đột nhiên thất lại.

Nam Liệt nghiêng răng, đợi Hàn Mạc mở lời, nhưng không ngờ đoạn đường về biệt thự lại ngắn đến như vậy.

Khi xe dừng lại trước cửa biệt thự Nam Viên, Hàn Mạc vẫn chưa nói câu nào.

Nam Liệt không thể nào dẫn lòng được nữa, anh đột nhiên khom người bế Hàn Mạc lên.

Hàn Mạc bị hành động đột ngột này của Nam Liệt làm cô mất hồn, theo phản ứng tự nhiên cô choàng hai tay qua cổ của anh, để tránh cho mình ngã xuống.

Lúc này trước mắt Hàn Mạc rất mơ hồ, cô nép khuôn mặt tái xanh của mình vào lồng ngực rắn chắc của anh.

"Liệt, anh đừng....."

Hàn Mạc còn chưa nói hết câu, cô đã ngất đi trong lòng anh.

Nam Liệt nhìn Hàn Mạc, trong lòng anh nóng như lửa đốt, bước chân anh càng lúc càng nhanh hơn.

Nam Liệt đá văng cánh cửa phòng ngủ ra, anh đi thẳng đến giường lớn đặt Hàn Mạc xuống giường một cách dịu dàng.

Anh vẫy tay ra hiệu cho Việt Vũ và người giúp việc đi ra ngoài, lúc này họ đang khé nép đứng bên cạnh, nhìn thấy khuôn mặt ma quỷ của cậu chủ, không ai dám lên tiếng nói lời nào.

Tất cả mọi người đều lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Việt Vũ đứng thận trọng trước cửa chờ lệnh của Nam Liệt.

Nam Liệt cởi bỏ áo vest quăng sang một bên, anh vươn tay mở hộc tủ trên đầu giường, cầm lấy cây kéo.

Nam Liệt cẩn thận cắt áo của Hàn Mạc ra, hiện ra trước mắt anh là

một vết thương tròn của viên đạn 5.56mm, đang ghim sau vào vai của Hàn Mạc.

[Click để xem ảnh](#)

Ánh mắt sắc bén của Nam Liệt đột nhiên mờ nhạt hẳn đi, anh giận dữ xiết chặt dây kéo trong tay mình.

Nam Liệt đặt dây kéo xuống bàn bên cạnh, anh thuận tay cầm cái khăn lên, lau đi mồ hôi trên trán của cô, bàn tay cường tráng của anh dừng lại nơi bờ môi gợi cảm của Hàn Mạc.

Nam Liệt không kiềm lòng được, anh cúi xuống đặt lên môi của cô một nụ hôn thâm tình.

Ánh mắt bất lực của anh nhìn vào khuôn mặt kiêu ngạo của Hàn Mạc.

"Mạc Mạc, sao em luôn ngoan cường đến như vậy."

"Trước mặt người khác anh có thể một tay che trời, nhưng ở trước mặt em anh luôn là kẻ thua cuộc."

Nam Liệt thì thầm vào tai của cô, nói xong anh đặt lên trán của Hàn Mạc

một nụ hôn nồng nàn.

Du Trinh Trinh và Việt Vũ từ ngoài cửa bước vào, hai người nhìn thấy một màn tình thâm nghĩa trọng trước mặt, trong lòng cả hai đều cảm giác nao nao.

Việt Vũ nhìn Du Trinh Trinh, trong lòng anh thật bối rối, anh không biết thật sự Du Trinh Trinh đang nghĩ gì, sao cô luôn giữ khoảng cách với anh.

Du Trinh Trinh cảm nhận được ánh mắt của Việt Vũ đang nhìn mình, trong lòng cô cảm giác khó chịu, cô không biết phải phản ứng ra sao, đành dùng Nam Liệt và Hàn Mạc để giải vây.

"Uh ummmmmmm..."

Du Trinh Trinh hắng giọng quấy rầy Nam Liệt, Nam Liệt bị người khác làm phiền anh chau mày ngược khuôn mặt cương nghị của mình lên, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nhìn thấy Du Trinh Trinh, đôi mày rậm của anh mới từ từ giãn ra.

"Trinh Trinh, cô qua xem vết thương của Mạc Mạc."

Nam Liệt nhìn Du Trinh Trinh nói với giọng lo âu.

Du Trinh Trinh nhìn vào Hàn Mạc lúc này được Nam Liệt dùng chăn che đi phần ngực của cô.

Việt Vũ biết tính tình thiết tha bảo vệ Hàn Mạc của Nam Liệt, nên anh tự giác không đến gần, chỉ âm thầm đứng ngay tại cửa chờ lệnh.

Chương 110: Ngoại truyện Nam Liệt và Hàn Mạc 2

Trên tay cầm thùng y tế, Du Trinh Trinh bước đi chững chạc đến bên cạnh Hàn Mạc.

Cặp mắt cô chợt hiện lên nỗi khó tin, khi cô nhìn thấy vết thương trên vai của Hàn Mạc.

Du Trinh Trinh đặt thùng y tế xuống, cô vội vàng mở nắp thùng ra, tay cô chụp lấy ống kim tiêm nói với giọng lo lắng.

"Sao lại bị thương nặng đến như vậy?"

Nam Liệt không trả lời, ánh mắt phập phồng lo lắng của anh không hề rời khỏi người của Hàn Mạc.

Du Trinh Trinh một tay vén chăn trên người của Hàn Mạc xuống, tay còn lại cô cầm cái khăn lau sạch máu trên vết thương, để chuẩn bị tiêm thuốc tê cho Hàn Mạc.

Tiêm thuốc xong Du Trinh Trinh lấy một con dao mổ, vô cùng sắc bén cô nhìn Nam Liệt.

"Liệt, anh lấy khăn đặt ngay miệng của Hàn gia."

Nam Liệt lập tức cầm lấy một cái khăn trắng anh cuộn tròn nó lại, Nam Liệt nhẹ nhàng tách miệng của Hàn Mạc ra, anh đặt cái khăn trắng giữa hàm răng của cô.

Nam Liệt nhìn Du Trinh Trinh gật đầu, ý bảo cô có thể bắt đầu tiến hành tiểu phẫu lấy đầu đạn ra.

Du Trinh Trinh cầm bông xơ được thấm nước khử trùng, cô lau vòng quanh vết thương của Hàn Mạc.

Du Trinh Trinh đặt bông xơ sang một bên, cô cầm dao mổ ấn xuống làn da trắng nõn trên vai của Hàn Mạc.

Tay Du Trinh Trinh dùng sức ấn mạnh hơn, trán của Hàn Mạc toát mồ hôi hột cô cau mày cắn chặt cái khăn trong miệng của mình vì đau.

Cho dù Du Trinh Trinh đã tiêm thuốc tê, nhưng Hàn Mạc vẫn cảm thấy đau khi con dao mổ ấn sâu vào da thịt của cô.

Nam Liệt đau lòng anh nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Hàn Mạc, cặp mắt thâm thúy nhìn vào những giọt máu đỏ không ngừng chảy ra từ vết cắt trên vai cô, cảm giác đau đớn còn hơn cả chính mình bị thương.

Không bao lâu Du Trinh Trinh đã thành công lấy ra đầu đạn.

Cô cầm kim lưu loát khâu lại vết thương dài 10cm của Hàn Mạc, sau khi khâu xong Du Trinh Trinh nhìn Nam Liệt nói.

"Liệt, tôi đã khâu và băng bó lại vết thương cho Hàn gia."

"Mỗi ngày anh nhớ phải thay băng mới."

Ánh mắt xót xa của Nam Liệt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Hàn Mạc, đột nhiên giọng nói trầm của Nam Liệt vang lên, làm Du Trinh Trinh và cả Việt Vũ đều kinh ngạc trong lòng.

"Cảm ơn."

Lần đầu tiên Nam Liệt mới nói ra những lời khách sáo như vậy.

Lúc này Việt Vũ mới nhìn thấy trán của Du Trinh Trinh đã lấm tấm mồ hôi, thật sự vừa rồi cô rất khẩn trương, cô sợ sẽ không cứu được Hàn Mạc, chỉ cần viên đạn trượt qua 1cm thì sẽ làm vỡ động mạch dưới đòn của Hàn Mạc.

Việt Vũ đau lòng anh lấy khăn mu soa

trong túi của mình ra, bất giác lau mồ hôi trên trán cô.

Du Trinh Trinh ngỡ ngàng trước sự dịu dàng của anh, cô nhìn Việt Vũ bằng ánh mắt khó xử.

Cô vươn tay cầm lấy bàn tay của Việt Vũ, ngăn hành động ân cần của anh lại.

"Không cần, tự tôi có thể làm được."

Giọng nói lạnh lùng của Du Trinh Trinh, làm Việt Vũ hụt hẫng trong lòng.

Anh nhìn cô cười miễn cưỡng nói.

"Em lấy lau đi."

Nói xong Việt Vũ buồn thiu đặt cái khăn mu soa, vào bàn tay mềm mại của cô rồi xoay người đi ra ngoài.

Du Trinh Trinh nhìn theo bóng lưng cô độc của anh, ánh mắt cô bất

giác nhìn xuống cái khăn trên tay của mình.

Trong lòng cô hiện lên nhiều cảm xúc khác nhau, sự nao núng bồn chồn đột nhiên hiện lên trong lòng cô.

Du Trinh Trinh xiết chặt cái khăn trên tay mình, cô hít vào một hơi thật sâu tự nói với bản thân mình.

"Mình phản cứng rắn hơn.

Không được xiêu lòng."

Cô cầm thùng y tế, bước nhanh qua Việt Vũ lúc này đang đứng dựa lưng vào bức tường, cặp mắt buồn bã nhìn xuống mặt đất, để tránh phải chạm mặt với cô.

Hàn Mạc nằm hôn mê trên giường cả đêm, ánh sáng bang mai ngoài cửa sổ rọi thẳng vào khuôn mặt kiều diễm của cô.

Hàn Mạc khó chịu nheo cặp mắt của mình lại vì ánh sáng chói chang.

Hàn Mạc đột nhiên nhớ lại chuyện của tối hôm qua, cô mơ hồ nghe được Nam Liệt thì thầm bên tai cô.

Nhưng Hàn Mạc thật sự không nghe được Nam Liệt nói gì.

Đầu còn đang suy nghĩ, Hàn Mạc chợt cảm giác được vật gì đó đè nặng trên bụng của cô, cô cau mày cảm giác khó chịu nhìn xuống.

Đập vào mắt cô, chính là khuôn mặt nghiêm nghị của Nam Liệt.

Cặp mắt sâu thẳm nhắm nghiền lại, đôi mày rậm chau lại thành đường thẳng.

Hàn Mạc vươn tay sờ nhẹ vào khuôn mặt vì lo lắng đã tiêu tụy hẳn đi, chỉ qua một đêm râu đã mọc lờm chớm trên khuôn mặt anh tuấn của anh.

Ngón tay trở của Hàn Mạc dọc theo đường nét trên khuôn mặt anh mà di chuyển.

Trong lòng Hàn Mạc cảm giác xao xuyến, làm cô tự hỏi bản thân của mình.

"Hàn Mạc, tình yêu cô dành cho người đàn ông này, sâu đậm đến bao nhiêu."

"Tại sao cô không thể bỏ đi lòng tự tôn của mình, để nói ra lời xin lỗi."

Nam Liệt vừa mới chập chờn thiu thiu, anh đã chăm sóc cô cả đêm qua.

Nam Liệt cảm giác trên mặt mình có gì đó, với tính cảnh giác thật cao anh lập tức mở toang cặp mắt ra.

Nam Liệt nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Hàn Mạc nhìn mình, tuy trong lòng anh rất vui khi nhìn thấy Hàn Mạc đã khôi phục lại dáng vẻ thường ngày của cô.

Nam Liệt không muốn cho Hàn Mạc biết anh đã hết giận, nên vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Nam Liệt không nói gì, anh đứng lên xoay người lại muốn đi ra ngoài, đột nhiên anh cảm giác được sự mềm mại ám áp sau lưng của mình.

Hàn Mạc ngồi dậy, cô khom tới ôm Nam Liệt từ phía sau.

Bàn tay mềm mại của cô choàng qua vòng eo mạnh mẽ của Nam Liệt, ôm anh thật chặt không cho anh đi.

"Liệt....."

Em xin lỗi."

Ánh mắt sâu thẳm của Nam Liệt tỏa sáng theo lời nói nhỏ nhẹ của Hàn Mạc, anh nghi ngờ xoay người lại nhìn cô bằng ánh mắt khó tin.

Trong lòng anh thầm nghĩ, có phải người vừa nói ra lời này chính là Mạc Mạc của anh, một Mạc Mạc vô cùng kiêu ngạo không bao giờ nhận sai.

Hàn Mạc nhìn nét mặt ngẩn ngơ của Nam Liệt, môi cô bất giác cong lên thành một nụ cười quyến rũ.

Cô vươn tay cầm lấy bàn tay của Nam Liệt kéo anh đến gần mình.

Hàn Mạc liền khom tới đặt lên môi của Nam Liệt một nụ hôn cuồng nhiệt.

Trong lúc này Nam Cường từ ngoài cửa nắm tay Lưu Xuyên chụp chững đi vào phòng.

Khuôn mặt mُمْ mĩm của Nam Cường, nhìn Nam Liệt và Hàn Mạc kêu lên.

"Pa.....pa....."

Pa.....pa....."

Tiếng gọi dễ thương của Nam Cường làm Nam Liệt và Hàn Mạc bất giác chuyển tầm mắt của mình nhìn vào cậu bé trắng trẻo mập mạp.

Nam Liệt nhìn thấy con trai cưng của mình, anh tươi cười đứng lên bước tới bế Nam Cường lên.

Nam Liệt đặt lên má bầu của Nam Cường một nụ hôn yêu thương, anh bế con lại ngồi bên cạnh của Hàn Mạc.

Hàn Mạc vươn tay muốn bế con, nhưng bị Nam Liệt chặn lại.

"Em đang bị thương, không nên dùng sức bế con."

Nam Liệt nói xong, anh đặt Nam Cường ngồi lên giường bên cạnh Hàn Mạc.

Nam Liệt và Hàn Mạc dùng ánh mắt thâm tình nhìn nhau, rồi hai người hạnh phúc nhìn con trai của mình.

Lưu Xuyên đứng cung kính bên cạnh, cô bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ nơi ánh nắng đã bao trùm cả căn phòng.

Đúng như câu "qua cơn mưa trời lại sáng".

Chương 111: Ngoại Truyện Trần Hạo và Gia Duyên 1

Máy bay vừa đáp xuống sân bay Parelmo trên hòn đảo Sicily của Italy,

Trần Hạo, Doãn Kỳ và Tạ Chánh vừa bước xuống máy bay, liền nhìn thấy Phó Cảnh cùng một đám thuộc hạ đứng cung kính chờ anh.

Phía sau họ là một đoàn xe cadillac màu đen, đang hiên ngang đậu ngay chính giữa đường bay.

Phó Cảnh nhìn thấy Trần Hạo liền bước tới khom người hành lễ.

"*Chủ nhân.*"

Trần Hạo nhìn họ gật đầu một cái, anh đi thẳng ngồi vào chiếc xe cadillac màu đen đầu tiên.

Tạ Chánh, Phó Cảnh và Doãn Kỳ ngồi cùng chung xe với anh.

"*Đến Tàn gia.*"

Giọng nói mệt mỏi của Trần Hạo vang lên, sau khi xử lý xong Thomas Franco Jr và Sở Hương, Trần Hạo đã ra lệnh cho Minh Nguyệt ở lại thu xếp mọi việc.

Anh giao Mark lại cho Minh Nguyệt và lập tức bay sang Italy.

Trong lòng Trần Hạo nôn nóng muốn gặp mặt của Gia Duyên ngay.

Doãn Kỳ nhìn vào gương chiếu hậu, đã lâu anh không thấy Trần Hạo tinh thần lẫn thể xác sa sút đến như vậy.

Ánh mắt sắc bén của anh, bất giác nhìn Tạ Chánh và Phó Cảnh.

Doãn Kỳ luôn ở Mỹ và Italy, anh chỉ nghe Minh Nguyệt kể lại về chuyện của Trần Hạo và Gia Duyên.

Anh biết Trần Hạo yêu Gia Duyên, nhưng anh thật không ngờ tình yêu đó lại sâu đậm đến như vậy.

Chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của Trần Hạo, là biết ngay Gia Duyên đối với anh quan trọng đến cỡ nào.

Chiếc xe chạy dọc theo con đường mòn bên ven biển, cảnh thiên nhiên làm người ta nhìn vào cảm giác thoải mái thanh thản hơn.

Xe dừng lại trước một toà lâu đài màu trắng, được vệ sĩ nghiêm mặt canh chừng.

Giữa thanh thiên bạch nhật, họ công khai cầm những khẩu súng tự động, giống như trên thế gian này không tồn tại, cái được gọi là luật pháp.

Nhìn thấy một đoàn xe tiến vào địa bàn của họ, thuộc hạ của Tần Gia Uy liền cầm súng phòng thủ.

Một tên cầm đầu bước tới nhìn Doãn Kỳ, lúc này đã hạ kính xe xuống để bắt chuyện với hắn.

Tên cầm đầu nhìn về phía sau, ánh mắt hắn đùng phải ánh mắt nghiêm nghị của Trần Hạo.

Nhìn Trần Hạo hấn biết ngay anh là ai, nên hấn liền dùng giọng lịch sự hỏi.

"Các người tìm ai?"

"Chúng tôi muốn gặp mặt Tần Gia Uy."

Doãn Kỳ nhìn hấn khách khí nói, một khi đặt chân lên hòn đảo Sicily này, là họ đã bước lên địa bàn của Tần Gia.

Ở đây Tần gia chính là ông trời, Tần gia là pháp luật, Tần gia cũng là người chấp hành và kiểm soát an ninh trật tự ở trên hòn đảo này.

Tên cầm đầu nghe Doãn Kỳ gọi thẳng tên của lão đại, trong lòng hơi khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Hấn cầm máy bộ đàm lên, nói vài câu tiếng ý.

"Nhị Gia, thủ lĩnh bang Thiên Địa muốn gặp mặt lão đại."

Ánh mắt của mọi người trên xe chợt hiện lên vẻ khó tin, họ không ngờ thuộc hạ của Tần gia lại tài giỏi đến như vậy.

Chỉ trong tích tắc hấn đã quan sát và xác nhận ra thân phận của bọn họ.

Đột nhiên cánh cổng lớn của Tần Gia được mở ra, tên cầm đầu cúi đầu vươn tay chỉ Doãn Kỳ vào trong.

"Các người lái xe theo con đường nhựa này, sẽ có người đón tiếp các người ở bên trong."

Nói xong hắn lui về vị trí của hắn, nhường đường lại cho Doãn Kỳ lái xe vào.

Doãn Kỳ chạy chậm rãi vào trong, ngồi trong xe ánh mắt nghiêm túc của Tạ Chánh quan sát chung quanh.

"Chủ nhân, thuộc hạ phải công nhận, sự đề phòng và cảnh giác của Tần Gia vô cùng chặt chẽ."

"Mỗi một góc đều có một tốp người canh chừng, thuộc hạ quan sát trên các tháp cao tứ phía, đều có người giám sát nhất cử nhất động của chúng ta."

Trần Hạo không nói gì, anh chỉ gật đầu đồng ý với Tạ Chánh.

Tần Gia Uy là một người không đơn giản, anh ấy có thể lên được vị trí ông trùm mafia, thì làm sao có thể là một người tầm thường được.

Doãn Kỳ bị một nhóm người chặn lại, họ bước tới mở cửa xe cho Trần Hạo.

Trần Hạo bước xuống, Tạ Chánh tay cầm một cái cặp táp bằng da màu đen cùng với Phó Cảnh và Doãn Kỳ liền bước theo sau, ba người đứng thận trọng bên cạnh của Trần Hạo.

Một người đàn ông với khuôn mặt vô cùng tuấn tú, dáng người cao lớn mặc trên người một cái áo sơ mi màu đen và cái quần jean cùng màu, phối hợp với đôi giày boat shoe không mang vớ, nhìn vào thật phong trần thật phóng khoáng.

Anh bước tới đứng trước mặt của Trần Hạo, ánh mắt thăm dò nhìn từ trên xuống dưới, không hề che giấu mình đang quan sát Trần Hạo.

Trần Hạo cười tươi, anh vươn tay ra trước mặt người đàn ông nói.

"Anh ba, nghe danh đã lâu, hôm nay mới có dịp để gặp mặt anh."

Tần Gia Vỹ nở một nụ cười sáng khoái, anh vươn tay bắt tay của Trần Hạo.

Tần Gia Vỹ vừa ý nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt hân hoan.

Quả thật Trần Hạo là một người đàn ông xuất sắc, từ tướng mạo cho đến phong thái, hiếm có ai có thể bì lại với Trần Hạo.

"Tôi đã nghe về cái chết của Thomas Franco Jr."

"Quả thật không tồi."

Tần Gia Vỹ vỗ vỗ vai của Trần Hạo nói.

"Đó là chuyện đã qua, em không muốn nhắc lại."

Trần Hạo nhìn Tần Gia Vỹ nói, anh thật chán cái lối sống đầy toan tính này.

"Em muốn gặp Gia Duyên."

"Được!"

"Nhưng anh hai muốn gặp mặt em trước."

Nói xong Tần Gia Vỹ dẫn đầu đưa Trần Hạo và thuộc hạ của anh vào trong đại sảnh.

Phó Cảnh vừa đi vừa nói nhỏ với Tạ Chánh và Doãn Kỳ.

"Tần Gia thật sự giàu đến cỡ nào?"

"Theo tôi phỏng chừng Tần Gia có 175 doanh nghiệp lớn và nhỏ, có 3000 bất động sản, 90,000 thành viên trên toàn thế giới."

Sam, một thuộc hạ trung thành của Tần Gia Uy, đi bên cạnh nghe Phó Cảnh nói liền lên tiếng.

Tạ Chánh, Doãn Kỳ và Phó Cảnh nghe Sam nói vậy, trong đầu ba người cảm giác choáng váng, họ biết Mafia là một trong những tổ chức xã hội đen lớn nhất trên toàn thế giới, nhưng họ không ngờ lại hùng mạnh đến như vậy.

Sam nhìn thấy nét mặt bất ngờ của ba người, anh nở một nụ cười đắc ý nói tiếp.

"Tôi chỉ mới thống kê tài sản hợp pháp của Tần Gia, còn những mối làm ăn phi pháp, sòng bạc và dịch vụ cho vay tôi còn chưa đề cập đến."

Chương 112: Ngoại Truyện Trần Hạo và Gia Duyệt 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sam nhìn ba người nói thật lòng, đối với Sam đó là việc bình thường.

Phó Cảnh miệng há thành chữ O, anh không ngờ Tần Gia Uy lại lợi hại đến như vậy.

Phó Cảnh còn nhớ, 7 năm trước khi anh tìm hiểu về Mafia, thế lực của Tần Gia Uy chỉ ngang hàng với Mạnh Hùng và Lôi Lạc Thiên, nhưng thật không ngờ chỉ trong vòng 7 năm ngắn ngủi, vậy mà Tần Gia Uy lại bước ra một bước ngoặt lớn đến như vậy.

Trong lúc Phó Cảnh đang suy nghĩ ngẩn ngơ, đột nhiên họ bị thuộc hạ của Tần Gia Uy chặn lại.

Trên tay họ cầm một cái máy quét an ninh, họ tiến hành trình tự kiểm tra an ninh, để xác thực trên người bọn anh không mang theo súng.

[Click để xem ảnh](#)

Luật của Tần Gia, bất cứ ai muốn gặp mặt lão đại, cũng phải được kiểm tra trước.

Doãn Kỳ bước tới anh giận dữ chặn họ lại, làm như vậy cũng đồng

nghĩa không xem chủ nhân ra gì.

Trần Hạo vươn tay cản Doãn Kỳ lại, Tần Gia Vỹ thấy vậy liền lên tiếng.

"Mong các người thông cảm, vì lần trước anh hai bị ám sát, nên Tần Gia đã có quy luật không ai có thể đem vũ khí đến gần anh hai."

Trần Hạo vẫy tay cho Doãn Kỳ lui xuống, anh nhìn tên thuộc hạ của Tần Gia Uy nói.

"Không sao, cứ tiếp tục."

Sau khi để lại vũ khí trên người, họ được Tần Gia Vỹ đưa vào bên trong.

Từ xa đám người Trần Hạo nhìn thấy một Tần Gia Uy vô cùng lạnh nhạt thờ ơ, khác một trời một vực với em trai của mình.

Hai người đối nghịch lẫn nhau, một người ấm áp tươi sáng như mặt trời, một người lạnh lùng vô cảm như mặt trăng.

Tần Gia Uy một thân âu phục màu đen, mái tóc ngắn gọn được chải tём ra phía sau, trên tay anh là đôi găng tay bằng da màu đen.

Thuộc hạ của Tần Gia Uy chỉ vào một cái ghế bằng gỗ chạm hình con sói bên cạnh, lễ phép mời Trần Hạo ngồi.

Trần Hạo tao nhã ngồi xuống ghế, ánh mắt kiêu ngạo không hề tỏ ra yếu thế trước phong thái khiếp người của Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy không nói gì, anh đang quan sát Trần Hạo, từ dáng vẻ, dung mạo, cử chỉ cho đến thần thái của Trần Hạo, thật sự không có

chỗ nào để anh chê.

Cả căn phòng đột nhiên trở nên căng thẳng hẳn lên, thuộc hạ của Tần Gia Uy không dám nhúc nhích, khi nhìn thấy vẻ mặt hệ trọng này của lão đại.

Người của Trần Hạo đứng một bên trong lòng họ vô cùng căng thẳng, họ không biết Tần lão đại tiếng tâm lừng lẫy này tính khí như thế nào.

"Cậu thấy mình xứng đáng, làm em rể của Tần Gia Uy ta?"

Tần Gia Uy nhìn Trần Hạo nói chậm rãi, ánh mắt phát ra nộ khí, làm người ta nhìn vào bất giác dờ dẫm mắt không dám nhìn lâu.

Trần Hạo thoải mái ngồi dựa lưng vào ghế, chân phải bắt chéo chân trái, nét mặt không hề đổi sắc với lời nói khiêu khích của Tần Gia Uy.

"Nếu em không xứng với Duyên Nhi,

thì trên thế gian này không ai xứng."

Cặp mắt của Tần Gia Vỹ vì lời nói ngạo mạn này của Trần Hạo chợt phát sáng, anh hứng thú nhìn người em rể không biết "trời cao đất dày" này.

Tần Gia Uy nhướn mày với vẻ thích thú anh nhìn Trần Hạo hỏi.

"Xứng như thế nào?"

"Trong tay em là 50 cái khách sạn The Palm, 5 công ty giải trí Minh Hạo."

Tập đoàn Trần Thị, Tập đoàn Thomas và bang Thiên Địa."

Anh thấy như vậy có xứng chưa?"

Trần Hạo nhìn Tần Gia Uy nói một cách đầy tự tin, anh không tin ngoài anh ra, có ai còn xứng với Gia Duyên hơn.

Gia Duyên và Châu Ân núp tại một góc khuất trên tầng hai nhìn xuống, hai cô nghe được đối thoại buồn cười của hai người.

Gia Duyên lắc đầu trong vẻ bất lực, trong lòng cô thầm nghĩ.

"Hai người này sao lại nói chuyện ngang tàng như vậy?"

Tần Gia Uy nghe Trần Hạo nói vậy anh nghiêm mặt, không nói gì chờ Trần Hạo nói tiếp.

"Hôm nay em đến, đây để xin cưới Duyên Nhi."

Tần Gia Vỹ nghe Trần Hạo nói vậy liền nhìn sang Tần Gia Uy, Gia Duyên là bảo bối trong tay của hai người.

Từ trước tới giờ có rất nhiều người đàn ông tai to mặt lớn muốn cầu thân, nhưng Tần Gia Uy chưa vừa ý với ai cả.

Tuy Tần Gia Uy là người trong giang hồ, nhưng anh không muốn chồng của em gái mình là người trong hắc đạo.

Anh muốn Gia Duyên có một cuộc sống bình lặng, vô ưu như người bình thường.

Trần Hạo hiểu được tâm tư của Tần Gia Uy, anh đưa tay ra trước mặt của Tạ Chánh.

Tạ Chánh liền hiểu ý, lấy từ trong cặp táp ra một sấp hồ sơ.

Trần Hạo cầm lấy đưa ra trước mặt,

anh nhìn Tần Gia Uy nói.

"Trong đây là sính lễ của em gửi đến Tần gia."

Trần Hạo nhìn Tần Gia Uy nói một cách đầy nghiêm túc, anh biết trên dưới của Tần Gia ai nấy đều xem Gia Duyên như ngọc như ngà.

Muốn cưới được bảo bối của họ, không phải là chuyện đơn giản.

Tần Gia Vỹ nhìn thấy anh hai, không có ý định nhận lấy cái được gọi là sính lễ của Trần Hạo.

Anh liền bước tới nhận lấy sấp hồ sơ, đem đến đưa cho Tần Gia Uy.

"Anh hai, dù sao Trần Hạo cũng có lòng với Gia Duyên."

"Anh cũng nên nể mặt người ta."

Châu Ân thờ dài nhìn Tần Gia Uy, cô xoay qua nói nhỏ với Gia Duyên.

"Tiểu Thư, cô nghĩ chủ nhân có đồng ý cuộc hôn nhân này không?"

"Anh hai chỉ muốn thử lòng của Hạo."

Gia Duyên biết chỉ cần cô được hạnh phúc và anh hai biết người đàn ông đó thật sự yêu cô, anh nhất định sẽ không phải đối.

Chương 113: Ngoại Truyện

Trần Hạo và Gia Duyên 3

Tần Gia Uy mở sấp hồ sơ ra xem, cặp mắt đầy sát khí của anh hiện lên vẻ nghi ngờ.

"Cậu thật sự sẽ làm như vậy."

Tần Gia Uy nhìn Trần Hạo nói với vẻ kinh ngạc, Trần Hạo không nói gì anh chỉ gật đầu khẳng định.

Tần Gia Uy khép sấp hồ sơ lại, anh đứng lên không nói gì đi ra ngoài.

Thuộc hạ của Tần Gia Uy thấy lão đại đứng lên chuẩn bị rời đi, họ lập tức cung kính bước theo sau anh.

Tần Gia Uy làm đám người của Trần Hạo ngỡ ngàng với hành động ngạo mạn của anh, trong lòng họ không hiểu thái độ của Tần Gia Uy là gì.

Nét mặt bình tĩnh của Trần Hạo không hề đổi sắc trước hành động này của Tần Gia Uy, anh vẫn thản nhiên ngồi đó.

Tần Gia Vỹ bước theo sau anh hai của mình, trong lòng mang theo một bụng ngờ vực.

Tần Gia Uy vừa bước đến cửa, anh đột nhiên dừng bước chân của mình lại, giọng nói trầm trầm của anh vang lên.

"Gia Duyên chờ cậu đã lâu, mau lên tầng hai gặp em ấy."

Lời nói của Tần Gia Uy không chỉ làm Tạ Chánh, Doãn Kỳ và Phó Cảnh kinh ngạc trong lòng, ngay cả Tần Gia Vỹ cũng bất ngờ với sự thay đổi của anh.

Ngược lại với mọi người Trần Hạo không hề kinh ngạc, anh biết trước Tần Gia Uy sẽ không phản đối, khi Tần Gia Uy đồng ý gặp mặt của anh.

Trần Hạo đứng lên bước nhanh lên tầng hai, trong lòng anh nôn nóng hơn bất cứ lúc nào.

Đã lâu anh không được gặp cô, chỉ cần nghĩ đến Gia Duyên và bảo bối trong lòng của Trần Hạo đã nôn nao.

Trần Hạo vừa bước lên đến tầng hai, liền sững sờ trước hành động của Gia Duyên.

Cô từ trong góc khuất xông ra, choàng tay qua cổ của Trần Hạo.

"Hạo, em đã đợi anh rất lâu."

Gia Duyên nhìn thẳng vào khuôn mặt bất ngờ của Trần Hạo nói.

Trần Hạo nhìn cô cười ngọt ngào, anh khom tới hôn lên đôi môi mềm mại của Gia Duyên.

Cảm giác này mùi hương này làm thần trí của Trần Hạo trở nên mơ hồ.

Hai người hôn nhau quyết liệt, giống như vào giờ phút này những chuyện xung quanh họ đều là hư vô.

Chỉ có tình yêu của hai người mới là sự hiện hữu.

Trần Hạo và Gia Duyên mặc kệ những người đang đứng bên cạnh, tất cả mọi người đều biết phép tắc, họ xoay người lại đưa lưng về phía của Trần Hạo và Gia Duyên để mặc cho hai người tiếp tục sự triền miên của họ.

Tần Gia Vỹ bước nhanh hơn về phía của Tần Gia Uy, anh nhìn anh hai bằng ánh mắt nghi ngờ.

"Trần Hạo đã đưa sính lễ gì mà có thể khiến Tần lão đại anh, hài lòng đến như vậy?"

Giọng nói tò mò của Tần Gia Vỹ làm Nhật Trung và Sam đang đi bên cạnh, muốn cười nhưng lại e dè lão đại nổi giận nên không dám.

"Em nghĩ cái gì có thể khiến anh hài lòng?"

Tần Gia Uy không trả lời câu hỏi của Tần Gia Vỹ, anh nhướn mày hỏi ngược lại em trai mình.

Tần Gia Vỹ trầm mặt ngẫm nghĩ thật lâu, đột nhiên ánh mắt của anh tỏa sáng.

"Bang Thiên Địa."

Tần Gia Vỹ nói ra ba từ này, làm cho Sam và Nhật Trung kinh ngạc trong lòng, bang Thiên Địa là một bang phái hùng dũng trong giới hắc đạo.

Họ không ngờ Trần Hạo có thể vì tình yêu mà bỏ đi vị trí thủ lĩnh của mình.

Nếu đổi lại là người khác, vì cái địa vị thủ lĩnh này họ có thể hy sinh tất cả, người thân bạn bè đối với họ không là gì cả.

Bước chân đang bước đi đều đều của Tần Gia Uy chợt dừng hẳn lại, anh quay sang nhìn Tần Gia Vỹ nhếch môi cười thần bí.

"Cộng thêm gia đình Thomas."

Lời nói của Tần Gia Uy làm Tần Gia Vỹ thất kinh trong lòng, Tần Gia Vỹ nhìn anh hai của mình bằng ánh mắt khó tin.

Tần Gia Uy gật đầu khẳng định lời nói của anh là thật.

Trong thế giới Mafia, mỗi một bang phái được gọi là gia đình.

Chẳng hạn như bang phái của anh được gọi là Tần Gia, còn gia tộc Thomas được gọi là gia đình Thomas.

Trần Hạo đã giao lại gia đình Thomas cho Tần Gia Uy, cũng có nghĩa tứ đại bang phái mafia ở Italy, bây giờ chỉ còn lại tam đại bang phái.

Tần Gia Uy sẽ ngồi vào vị trí người cầm đầu, vì anh sẽ hợp nhất hai gia đình lại thành một.

Không phải Tần Gia Uy vui mừng vì lấy được hai bang phái này, với tài trí của anh sớm muộn gì vị trí cầm đầu này cũng sẽ thuộc về anh.

Cái làm Tần Gia Uy vui nhất chính là Trần Hạo, có thể vì Gia Duyên mà bỏ đi quyền lực trong tay mình.

Đó là minh chứng tình yêu, của Trần Hạo đối với Gia Duyên.

Chương 114: Ngoại Truyện Ngô Phong và Cẩm Tú

Quay trở về căn chung cư bình dân của mình, Cẩm Tú trong lòng vẫn còn đang nghĩ ngợi về những việc vừa xảy ra giữa Ngô Phong và cô.

Cẩm Tú một mình ngồi xuống ghế sofa trong căn phòng được gọi là phòng khách, nhưng trên thực tế đó chỉ là một căn phòng vuông vức với bốn bức tường màu trắng, được đặt một cái sofa và một cái TV nhỏ.

Cẩm Tú ngẩn ngơ nhìn vào màn hình TV màu đen chưa được bật lên.

Trong lòng Cẩm Tú hiện lên nỗi hoang mang, mà từ trước tới giờ cô chưa từng cảm giác qua.

Cảm giác như thực như hư làm tâm trạng của cô chập chờn không rõ.

Sau khi suy nghĩ vẩn vơ một lúc Cẩm Tú quyết định chuyện gì xảy ra trong tương lai đều do ông trời quyết định, dù cô có suy nghĩ cũng sẽ không thể thay đổi được gì.

Cẩm Tú đứng lên đi lùi thúi vào trong phòng tắm.

Tắm xong, Cẩm Tú mặc trên người cái đầm ngủ màu trắng, cô với đầu tóc ướt nhèm nằm lăn ra trên cái giường đơn trong phòng.

Cặp mắt sáng quắc nhìn lên trần nhà, trong lòng cô nghĩ đến cảm

giác lúc Ngô Phong ôm cô, đôi môi gợi cảm của Cẩm Tú bất giác công lên thành một nụ cười hạnh phúc.

Suy nghĩ một lúc Cẩm Tú ngủ tiếp đi.

"Bzzzzzzz.... Bzzzzzzzzzzz."

Tiếng đồng hồ báo thức làm Cẩm Tú từ trong mộng đẹp chợt tỉnh giấc.

Cẩm Tú nhìn lên đồng hồ đã là 7.45 phút sáng, cô vội vàng ngồi bật dậy bước đi vào nhà vệ sinh.

Cẩm Tú đến công ty như mọi ngày, cô không muốn nói cho ai biết chuyện giữa cô và Ngô Phong.

Cẩm Tú không muốn người khác nghĩ cô như những cô gái tham tiền, dùng thủ đoạn để câu dẫn Ngô công tử của tập đoàn Ngô Thị.

Mấy ngày liên tiếp Ngô Phong, biệt tăm biệt tích, không hề xuất hiện trước mặt cô.

Cẩm Tú cũng không có thời gian để quan tâm đến anh, mấy ngày hôm nay cô phải hoàn tất bộ sưu tập mùa đông của Mystery.

Một tuần bận bịu ruốt cuộc cũng đã trôi qua, Cẩm Tú mệt mỏi ngồi dựa lưng vào ghế trước bàn trang điểm của mình.

Trong lòng cô nghĩ, sao mấy hôm nay Ngô Phong không đến tìm cô, chẳng lẽ anh đã hối hận rồi chăng.

Đang mong lung trong suy nghĩ của mình, đột nhiên có người lay lay bờ vai của cô.

"Cẩm Tú....Cẩm Tú..."

"Cô có nghe tôi nói gì không?"

Trương Diệu nói gì đó với Cẩm Tú nhưng không thấy cô phản ứng gì, Trương Diệu còn tưởng chuyện cô vừa mới nói ra làm cho Cẩm Tú không vui, nên mới thất thần như vậy.

Cẩm Tú giật mình lấy lại tinh thần, cô nhìn Trương Diệu mỉm cười nói.

"Cô vừa nói gì?"

"Mấy ngày nay tôi bận quá nên rất mệt, không còn tinh thần gì cả."

"Không có gì?"

"Tôi mới vừa đọc được một đoạn tin trên tạp chí, nè cô xem đi."

Trương Diệu cầm một quyển tạp chí đưa ra trước mặt của Cẩm Tú, ngón tay cô chỉ vào bức ảnh của Ngô Phong và một cô gái thật xinh đẹp.

Trong hình Ngô Phong với nét mặt khẩn trương ôm ấp cô gái này trong lòng, hai người cùng nhau bước ra từ cổng của phi trường Thành Phố S.

"Thì ra Ngô tổng cùng với trợ lý của mình đi Pháp, sáng nay mới trở về."

Trương Diệu đọc một đoạn rồi nói cho Cẩm Tú nghe, trong lòng Trương Diệu hơi thất vọng, cô còn nghĩ Ngô Phong và Cẩm Tú sẽ

thành đôi.

Nhưng theo như tấm hình được đăng tải, chắc Ngô Phong và cô thư ký của anh có quan hệ mờ ám.

Ánh mắt đờm buồn của Cẩm Tú nhìn vào tấm hình, trái tim của cô bất giác nhảy loạn nhịp.

Thì ra anh đã có người trong lòng, thảo nào cả tuần qua anh không đến tìm cô.

Trương Diệu nhìn thấy nét mặt nhợt nhạt của Cẩm Tú, trong lòng cô lo lắng.

"Cẩm Tú, cô có sao không?"

"Cô có chỗ nào không khỏe?"

Giọng nói khẩn trương của Trương Diệu vang lên, làm Cẩm Tú chợt bình tĩnh lại, cô nhếch môi lên thành một nụ cười chua xót.

"Không sao, tôi chỉ cảm thấy hơi mệt."

"Tôi về trước, cô có thể giúp tôi nói với giám đốc Tạ, tôi muốn nghỉ phép 2 ngày."

Nói xong Cẩm Tú khom xuống cầm lấy túi sách của mình lên, cô đi lặng lẽ ra về.

Trương Diệu nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng Trương Diệu thầm nghĩ.

"Chẳng lẽ Cẩm Tú cũng có tình cảm với Ngô tổng, nhưng không biết"

Ngô tổng nghĩ sao."

Trương Diệu lắc đầu, cô cũng bó tay.

Tình yêu là chuyện rắc rối nhất trên thế gian này, cô cũng vì tình yêu nên trong lòng luôn có một nút thắt không thể gỡ được.

Sau khi Cẩm Tú rời khỏi công ty giải trí Minh Hạo, Ngô Phong được tài xế đưa đến công ty để tìm cô.

Anh cầm trên tay một bó hoa hồng màu đỏ, trong lòng vui sướng khi nghĩ đến việc sắp được gặp mặt của cô.

Ngô Phong thật phong độ cầm bó hoa đi ngang qua đại sảnh, thu hút biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ chung quanh.

Đi đến phòng hoá trang, Ngô Phong không nhìn thấy người con gái làm lòng anh ngày nhớ đêm mong.

Anh chỉ nhìn thấy Trương Diệu, đang ngồi trên ghế đọc tạp chí.

Trương Diệu nhìn thấy Ngô Phong và bó hoa trên tay anh, cô liền biết Ngô Phong đến tìm Cẩm Tú.

Cô chợt nghĩ ra một cách để giúp Cẩm Tú.

"Ngô Tổng, anh muốn tìm ai?"

Trương Diệu đã biết nhưng cô cố tình hỏi.

"Cẩm Tú có ở đây không?"

Ngô Phong nhìn một vòng, giọng nói thất vọng của anh làm Trương

Diệu hơi bất ngờ.

"Vừa rồi cô ấy nhìn thấy tấm hình Ngô tổng ôm ấp cô thư ký của mình, cô ấy rất buồn nên đã xin nghỉ phép hai ngày."

Giọng nói nghiêm túc của Trương Diệu làm cho Ngô Phong lo lắng trong lòng, ánh mắt sắc bén của anh liếc nhìn tấm hình được đăng trên quyển tạp chí trên tay của cô.

Nhìn vào tấm hình, quả thật anh và cô thư ký có việc ám muội.

Ngô Phong không nói gì, anh lập tức xoay người lại đi ra ngoài.

"Cẩm Tú, tôi chỉ có thể giúp cô đến đây."

Phước phần của cô còn phải tùy theo số phận của cô."

Trương Diệu nói với bản thân của mình, mong rằng lần này hai người có thể đến với nhau.

Ngô Phong cho tài xế lái xe đưa anh đến nhà của Cẩm Tú, anh đứng ngoài cửa gõ cửa rất lâu nhưng không có ai trả lời.

Anh nôn nóng gọi điện thoại cho cô rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng được đưa thẳng đến hộp thư tin nhắn.

Ngô Phong nao núng trong lòng, anh đi qua qua lại lại trước cửa nhà đến tận 10 giờ tối.

Bầu trời từ chạng vạng trở nên tối om, Cẩm Tú vẫn chưa về.

Ngô Phong thật kiên nhẫn, anh không bỏ cuộc dù bụng anh đang đói đến kêu gào lên những tiếng sấm.

Cẩm Tú buồn lòng cô thất thần đi lang thang cả buổi chiều không mục đích.

Khi Cẩm Tú về đến nhà, cô thật bất ngờ khi nhìn thấy Ngô Phong đang ủ rũ đứng dựa lưng vào cửa nhà cô.

Bước chân của Cẩm Tú chợt dừng lại, ánh mắt bối rối nhìn chăm chăm vào anh, lúc này đang đứng ánh mắt nhìn xuống mặt đất.

Ngô Phong cảm giác được có ai đó đang nhìn mình, anh bất giác ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt anh là khuôn mặt u sầu của Cẩm Tú, ánh mắt cô hiện lên sự băn khoăn khó tả.

Ngô Phong biết Cẩm Tú đang nghĩ gì, anh biết tính tình của Cẩm Tú.

Cô rất tự ty mặc cảm, Cẩm Tú luôn nghĩ rằng mình không xứng với anh.

Ngô Phong đứng thẳng người lên, anh sai bước nhanh về phía cô.

Anh bước tới một bước thì Cẩm Tú lùi lại một bước.

Ngô Phong nhìn thấy sự kháng cự của cô, trong lòng anh không biết phải làm sao, anh đành dừng bước chân của mình lại nhìn cô nói.

"Tuần trước sau khi anh đưa em về nhà, công ty bên Pháp xảy ra chuyện cần anh đích thân qua để giải quyết.

Anh và thư ký đi qua Pháp là vì việc công."

Ngô Phong thành thật giải thích với Cẩm Tú, anh biết cô đã hiểu lầm anh.

Sau khi nói xong Ngô Phong bước tới gần Cẩm Tú, Cẩm Tú vẫn chưa hài lòng với lời giải thích của anh, cô không chịu đứng yên chờ anh bước tới, cô lui về phía sau.

"Khi xuống máy bay, cô thư ký bị ký giả xô xát nên mới ngã vào người của anh."

"Anh và cô ấy không có quan hệ gì cả."

Cặp mắt buồn thiu của Cẩm Tú chợt hiện lên sự vui mừng, cô nhìn anh bằng cặp mắt ngập nước.

Thì ra cô đã hiểu lầm anh, Cẩm Tú không nói gì cô đứng yên tại chỗ.

Ngô Phong nhìn thấy biểu hiện của cô, anh biết nỗi khắc khoải trong lòng cô đã được giải.

Anh bước đi vững vàng về phía cô, Ngô Phong vươn tay choàng qua vòng eo nhỏ ôm cô vào lòng.

"Thật khờ, anh đã nói yêu em thì sẽ không hối hận."

Ngô Phong ôm cô chặt hơn, anh hưởng thụ cảm giác được ở bên cạnh cô.

Cẩm Tú nhắm mắt lạt nép sát vào lòng của anh, lúc này cô mới thật sự cảm giác được sự an toàn trong vòng tay của anh.